സാമവേദം

പുസ്തകം 2

ഡോ.സുവർണ്ണ നാലപ്പാട്ട്

(മാനുസ്ക്രിപ്റ്റ്)

സാമവേദം പുസ്തകം 2

ആരണ്യകം കാണ്ഡം അദ്ധ്യായം 6

ദശകം 3

1. മയി സർവ്വോ യശോഥോ യജ്ഞസ്യ യത്പയഃ

പരമേഷ്ഠിപ്രജാപതീർദിവി ധ്യാമിവ ദുംഹതു

എനിക്ക് ബ്രഹ്മവർച്ചസ്സും യശസ്സും യജ്ഞത്തിന്റെ പയസ്സും തന്ന് വീര്യം പകരുന്ന പരമേഷ്ഠിയായ അതേ പ്രജാപതി ദ്യാവാപൃഥ്വികളിലെ സർവ്വചരാചരങ്ങളേയും വീര്യവത്താക്കി സ്ഥിതി ചെയ്യിക്കുന്നവനാണ്.

2. സം തേ പയാംസി സമുയന്തു വാജാഃ സം വൃഷ്ണയാനായഭിമാതിഷാഹഃ
   ആപ്യായമാനോ അമൃതായസോമ ദിവി ശ്രവാംസ്യുത്തമാനി ധിഷ്വ
   നിന്റെ പാൽസർവ്വത്തേയും പോഷിപ്പിച്ച് വാജീകരിച്ച് വീര്യവത്താക്കുന്നു.നിന്റെ വൃഷ്ണികൾ ദുരഭിമാനികളായ അന്യരുടെയെല്ലാം അഭിമാനം ഹനിക്കുന്നു. സർവ്വത്തിലും വെച്ച് ആപ്യായമാനമായ ശക്തവും അമൃതവുമായ സോമാ,നീ ദ്യാവാപൃഥ്വികളിലെല്ലാം പരമോത്തമമായ ധിഷ്ണയും ബുദ്ധിയും സൌന്ദര്യവുമുള്ള നാദം ശ്രവിപ്പിച്ചുകൊണ്ടേ ഇരിക്കുന്നു.
3. ത്വമിമാ ഓഷധീ സോമ വിശ്വാസ്തമപോ അജനയസ്ത്വംഗാഃ
   ത്വമാതനോരുർവ്വിശന്തരിക്ഷം ത്വം ജ്യോതിഷാ വിതമോവവർത്ഥ
   ഇക്കാണുന്ന സർവ്വഔഷധികളും സോമവും വിശ്വങ്ങളും ആപസ്സും അജങ്ങളും (പശുക്കളും ആടുകളും- മൃഗങ്ങളെന്ന് സാമാന്യാർത്ഥം) നീയാണ്, നിന്റെ അംഗങ്ങളാണ്. നീ ഈ അന്തരിക്ഷത്തേയും ഉര്വ്വിയേയും വ്യാപിപ്പിച്ച്(Expansion of universe)അതിലെല്ലാം നിറഞ്ഞ് വസിക്കുന്നു. നീ സർവ്വ ജ്യോതിസ്സുകളുടേയും രൂപത്തിൽ അനേകവിധത്തിലും അർത്ഥത്തിലും തമസ്സിനെ നീക്കുന്നു.
4. അഗ്നിമീഡേ പുരോഹിതം യജ്ഞസ്യ ദേവമൃത്വിജം ഹോതാരം രത്നധാതമം
   പുരോഹിതവും(മുന്നിലുള്ളത്, സർവ്വത്തിനും ആദിയായത്) യജ്ഞത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതും (ദേവം)സര്വ്വ ഋതുക്കളിലും നിന്ന് ജനിച്ചതും)ഋതം, ഋതു,ഋത്വിക്ക്) ഹോതാവും സർവ്വരത്നങ്ങളുടേയും ധാമവുമായ അഗ്നിക്ക് സ്തുതി.

5. തേ മന്വത പ്രഥമം നാമ ഗോനാം ത്രിഃസപ്തപരമം നാമജാനൻ
താ ജാനതീരഭ്യനൂഷത ക്ഷാ ആവിർഭുവന്തരുണീര്യശസാ ഗാവഃ
നിന്റെ നാമമാണ് പ്രഥമമെന്ന് ഞങ്ങൾ(മനുഷ്യർ) അറിയുന്നു. ഗോ(പ്രകാശ)നാമങ്ങളായ ത്രിസപ്തങ്ങൾക്കും പരമമായി ആ നാമത്തെ അറിയുന്നു.അപ്രകാരം അറിയുന്നവർ നിന്നെ സ്തുതിക്കുന്നു.ഗോക്കൾ യശസ്സോടെ തരുണീരൂപത്തിൽ നിന്റെ സ്തുതിയാൽ (വീര്യത്താൽ) ആവിർഭവിച്ച് പ്രസാദിക്കുന്നു
6. സമന്യാ യന്ത്യുപയന്ത്യന്യാഃസമാനമൂർവ്വം നഭ്യസ്പൃണന്തി
തമൂ ശുചം ശുചായോ ദീദിവാം സമപാനമുപയന്ത്യാപഃ
വേറുവേറായി ഒഴുകുന്ന ജലസ്രോതസ്സുകൾഒന്നിച്ചുചേർന്ന് ഒറ്റ നദിയായി ഒഴുകുന്നു. വേറെവേറെ നദികൾഒഴുകിയെത്തി സമുദ്രത്തിൽ ഒന്നായി ചേരുന്നു. അതുപോലെ ഞങ്ങളുടെ ശുചിയിൽവെച്ച്ശുചിയായ ഈ വേദഗീതികൾ ഒന്നിച്ച് സർവ്വയജ്ഞരൂപമായ നിന്നിൽത്തന്നെ ശോഭയായി ലയിച്ചുചേരുന്നു (തന്മയീഭവിക്കുന്നു).
7. ആ പ്രാഗാദ് ഭദ്രാ യുവതിരഹനഃകേതൂൻത് സമീത് സ്രതി
അഭൂദ്ഭദ്രാ വിവേശനി വിശ്വസ്യ ജഗതോ രാത്രി
യുവതിയായി,ഭദ്രയായി,അഹസ്സിനുമുമ്പേ വീണ്ടും ഒരു പ്രഭാതം വന്നു. കേതുക്കളെ (പ്രകാശരേണുക്കളുടെ ധൂമക്കൊടികളെ)പറത്തിക്കൊണ്ട് അത് സഞ്ചരിക്കുന്നു (സ്രവിക്കുന്നു)ഉണർന്നിരിക്കുന്ന വിശ്വത്തിന് മുഴുവനും വിശ്രമം നിവേശിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് വീണ്ടും ഭദ്രയായ ഒരു രാത്രി കൂടി ഉണരുന്നു (ഭവിക്കുന്നു)
8. പ്രക്ഷസ്യാ വൃഷ്ണോ അരുഷസ്യ നൂ മഹഃപ്രനോ വചോവിദഥാ ജാതവേദസേ
വൈശ്വാനരായ മതിർന്നവ്യസേ ശുചിഃസോമ ഇവ പവതേ ചാരുരഗ്നയേ
ഞങ്ങളുടെ വാക്ക് സമ്പൂർണ്ണമായി മഹത്തും ആർഷവും വൃഷ്ണവുമായ ആ ജാതവേദസ്സിനെ ഉച്ചരിച്ച് പാടട്ടെ. നവ്യവും ശുചിയുമായ മനസ്സ് വൈശ്വാനരനായി അർപ്പിക്കപ്പെട്ട്, ചാരുവായ ആ അഗ്നിക്കുവേണ്ട സോമമെന്നപോലെ പാവനമായി ഭവിക്കുന്നു.(ചരിക്കുന്നു, പ്രകാശിക്കുന്നു)
9. വിശ്വേദേവാ മമ ശൃണ്വന്തു യജ്ഞമുഭേ രോദസീ അപാം നപച്ചേ മന്മ
മാവോ വചാംസി പരിചക്ഷ്യാണി വോചം സുമ്നേഷ്വിദ്വോഅന്തമാ മദേമ
വിശ്വേദേവകളേ, എന്റെ യജ്ഞം കേൾക്കുക. ഭൂമിയും ആകാശവും (ഉഭേ)ജലവും എന്റെ നാദം ശ്രദ്ധിക്കട്ടെ. ഞാൻഒരിക്കലും നിന്റെ വചസ്സുകൾ ഉപേക്ഷിക്കാതിരിക്കട്ടെ. ദിനംതോറും ഉത്സവവേളയിലും അന്ത്യവേളയിലും അവസ്മരിച്ച് സദാ നിന്നിൽ ആനന്ദലഹരിയിൽ ലയിക്കട്ടെ.
10. യശോ മാ ദ്വാവാപൃഥ്വീ യശോമേന്ദ്ര ബൃഹസ്പതി
യശോ ഭഗസ്യ വിന്ദതു യശോ മാ പ്രതിമുച്യതാം
യശസ്വാമസ്യാഃ സംസദോഹം പ്രവദിതാസ്യാം

ദ്യാവാപൃഥ്വികൾ എനിക്ക് യശസ്സ് തരട്ടെ. ഇന്ദ്രനും ബൃഹസ്പതിയും യശസ്സ് തരട്ടെ.ഞാൻ ഭഗ(വാ)ന്റെ യശസ്സ് നേടട്ടെ. യശസ്സ് എന്റെ നേർക്ക് വൈമുഖ്യം കാട്ടാതിരിക്കട്ടെ. ആ യശസ്സിനാൽ സജ്ജനങ്ങൾ സമ്മേളിക്കുന്ന സദസ്സുകളില്(സംസദ്, സഭ) ഞാൻ പ്രവദിത(പ്രഭാഷക) നാകട്ടെ, (സംസാരിക്കട്ടെ,സംസാരിക്കപ്പെടട്ടെ) ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടട്ടെ.

11. ഇന്ദ്രസ്യ നൂ വീര്യാണിപ്രവോചം യാനി ചകാര പ്രഥമാനി വജ്രി അഹന്നഹിമന്വപസ്തതർദ്ദ പ്ര വക്ഷണാ അഭിനത് പർവ്വതാനാം ഇന്ദ്രന്റെ വീര്യങ്ങള് ഞാൻ പറയുന്നു. അവൻ വജ്രം കൊണ്ട് ആദ്യമായി അഹസ്സ് എന്ന അഹിയെ രണ്ടായി പിളർന്നു. ജലധാരപോലെ ജ്ഞാനം ഒഴുക്കിത്തന്നു. പർവ്വതത്തിൽനിന്ന് (ബന്ധനം വിടർത്തി)ജലധാര ഒഴുകുന്നപോലെ അവൻസർവ്വ(ശരീര)ബന്ധവും വേർപെടുത്തി ജ്ഞാനിക്ക് മുക്തി നൽകി.
12. അഗ്നിരസ്മി ജന്മനാ ജാതവേദാ ഘൃതം മേ ചക്ഷുരമൃതം മ ആസൻ ത്രിധാതുരർക്കോ രജസോ വിമോജസ്ത്രം ജ്യോതിർഹവിരസ്മി സർവ്വം ഞാൻ അഗ്നിയാണ് .ജന്മനാ ജാതവേദസ്സാണ്(ജ്ഞാനിയാണ്)ജ്ഞാനമെന്ന തമാണ് എന്റെ കണ്ണ്(ചക്ഷു). അമൃതമാണ് എന്റെ പ്രാണൻ,ത്രിധാതു ക്കളാൽ ഞാൻ അർക്കം ,രജസ്സ്,വിമാനം എന്നിവയെ നില നിർത്തുന്നു. ഓജസ്സിനാൽ ഞാൻ സർവ്വജ്യോതിസ്സിനേയും അസ്ത്രമാക്കി ഭ്രമണം ചെയ്യിക്കുന്നു. ഞാൻ തന്നെയാണ്ഹവിസ്സ്. ഞാൻ തന്നെ സർവ്വവും.
13. പാത്യഗ്നിർവിപോ അഗ്രം പദം വേഃപാതി യഹ്വശ്ചരണം സൂര്യസ്യ പാതിനാഭാ സപ്തശീർഷാണമഗ്നിഃ പാതി ദേവാനാമുപമാദമൃഷ്വഃ അഗ്നിയും ജലവും ഭ്രമണം ചെയ്യുന്ന ഭൂമിയുടെ ഏറ്റവും അഗ്രപദവും (പരമോച്ചഭ്രമണപദം)സൂര്യന്റെ ചരണമണ്ഡലവും രാശിചക്രങ്ങളും അഗ്നി പരിപാലിക്കുന്നു. അഗ്നി സപ്തശീർഷനാണ്.അവൻ സർവ്വ പ്രകാശങ്ങളേയും (ദേവ)ഋഷിമാരേയും പരിപാലിക്കുന്നു.

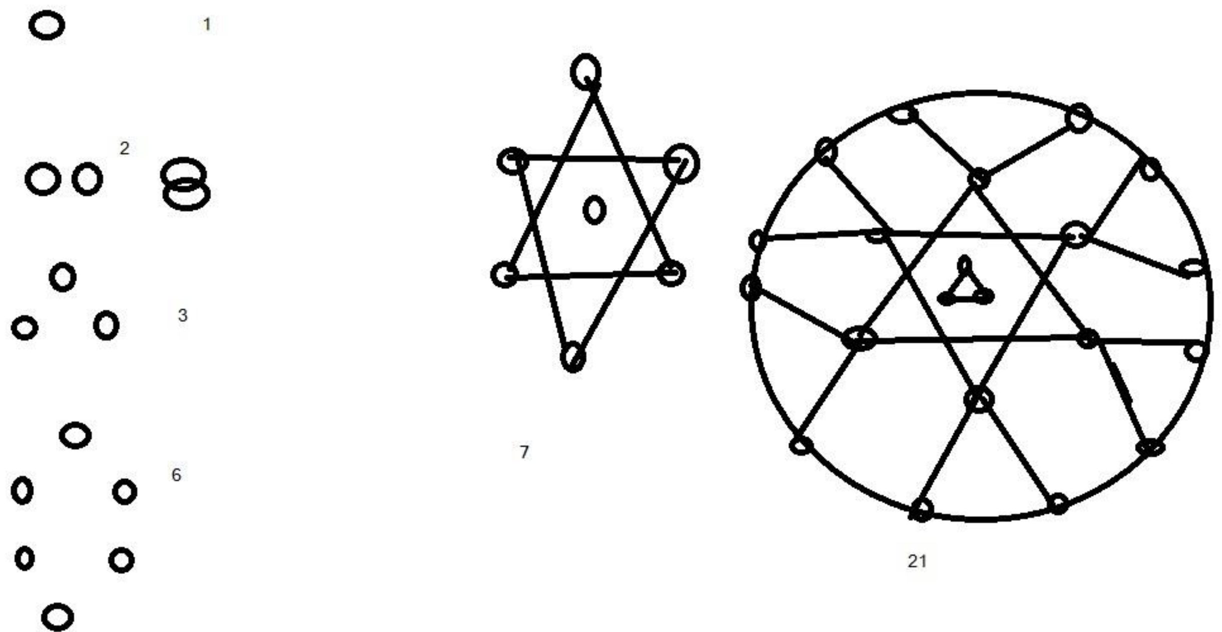
ഭാഷ്യം-

ഋഷിമാർഃ-1,5,7,10 വാമദേവവന്, 2,3 ഗൌതമൻ,4 മധുഛന്ദസ്സ് ,ഗൃത്സമദൻ,8,9 ഭരദ്വാജബാർഹസ്പത്യൻ.11 ഹിരണ്യസ്തൂപൻ 12,1 3 വിശ്വാമിത്രൻ

ദേവതകൾഃ-1 പ്രജാപത്, 2,3 പവമാനസോമൻ,4,6,13 അഗ്നി, 7 രാത്രി 8 വൈശ്വാനര, 9 വിശ്വേദേവ 10 ലിംഗോക്താ 11 ഇന്ദ്രൻ 12 ആത്മാ. ഛന്ദസ്സ് 1,7 അനുഷ്ഠുപ്പ് 2,3,5,6,9,11 -13 ത്രിഷ്ഠുപ്പ് 4 ഗായത്രി 8 ജഗതി 10 മഹാപംക്തി

സ്വരം 1, 7 ഗാന്ധാരം, 2,3,5,6,9 11-13 ധൈവതം, 4 ഷഢ്ജം 8 നിഷാദം 10 പഞ്ചമം . സാമവേദത്തിലെ എല്ലാവരാലും എപ്പോഴും ഉദ്ധരിക്കപ്പെടുന്ന അഗ്നിമീളേ (സൂ 4) വിശ്വാമിത്രപുത്രനായ മധുഛന്ദസ്സ് ഗൃത്സമദൻ എന്നിവരുടേതാണ്.

സൂക്തം 5ലെ ത്രിസപ്തഗോക്കൾഃ- 21 ഛന്ദസ്സുകൾ,21 നദികൾ,21 രശ്മീസമൂഹം എന്നെല്ലാം വ്യാഖ്യാനം. ഏകത്തിൽനിന്ന് മൂന്ന്, 7 എന്നിങ്ങെ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നതാണ് വ്യാപനം അഥവാ expansion.

ഇപ്രകാരം പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിസ്ഥിതികളെ ഗണിതാത്മകമായി പറയുന്നു. ഓങ്കാരം(അ,ഉ,മ)എന്ന് വിശ്ലേഷിച്ചും അതിൽനിന്ന് ഓരോന്നിൽനിന്നും അനേകം വർണ്ണശ്ലൃഷ്ടിയാൽനാദപ്രപഞ്ചം സൃഷ്ടിച്ചും ആ നാദം ശ്രവണം മനനം, നിദിദ്ധ്യാസനങ്ങളാൽ ശ്രീവിദ്യയായി ,തലമുറ കളിലൂടെ ഗുരുപരമ്പരകളിലൂടെ കൈമാറി അതിസൂക്ഷ്മവും ഗഹനവുമായ വേദപഠനപാരമ്പര്യമായി, 21 കൈവവികളിലൂടെ (നദീതീരങ്ങളിലൂടെ)ഛന്ദോരൂപമായ യജ്ഞമായി കൈമാറപ്പെട്ടു. 7 രശ്മീരൂപത്തിൽ (ഗോ) തരുണികളായി (അപ്സരമാതൃക്കൾ) ആവി ർഭവിച്ച് ൠഷിമാരുടെ സപ്തവാണികളായി സപ്തസ്വരങ്ങളായി. സപ്തമാതൃമുദ്ര ഹരപ്പസംസ്കൃതികാലത്തുതന്നെ ഇന്ത്യയിലുണ്ട്, അവരിൽനിന്ന് ൠഷിമാരും ഭാഷയും സംസ്കാരവും വംശവൃക്ഷവും എല്ലാം ആരംഭിച്ചു. രാത്രിയായും ഉഷസ്സായും ജ്യോതിസ്സായും അന്നവുംവീര്യവും തരുന്ന ജലമായും പ്രാണനായും വാക്കായും യശസ്സായും സംഗീതസാഹിത്യാദികലകളായും സർവ്വവിജ്ഞാനമായും ഇഹപരങ്ങളായ സർവ്വാനന്ദമയും ആ വിദ്യയെത്തന്നെ ൠഷി അഗ്നിയായി ആരാധിക്കുന്നു.

11ആം സൂക്തം ഹിരണ്യസ്തൂപനെന്ന ൠഷിയുടേതാണ്. ഹിരണ്യന്റെ സ്തൂപമെന്നും വിഗ്രഹിക്കാവുന്ന ഒരു പദമാണ് ഈ നാമം. ഹിരണ്യ സ്തൂപമെന്ന ദ്രവ്യത്തിന്റെ തമസ്സിനെ രണ്ടായി പിളർന്ന് നൃസിംഹം അവതരിച്ചു. രാഹു എന്ന തമോരൂമായ അസുരനെ അഹോരാത്രരൂ പമാക്കി പിളർന്ന വിഷ്ണുവിന്റെ കാലചക്രം വജ്രശോഭമാണ്. കാ ർമേഘപടലത്തെ പിളർന്ന് ജലധാര ഒഴുക്കുന്ന ഇടിമിന്നൽ ഇന്ദ്രവജ്രമാണ്. ശ്രീവിദ്യ കുണ്ഡലിനീരൂപത്തിൽ സാധകന്റെ കുണ്ഡലിനീചക്രത്തിൽ ഉണരുമ്പോൾ , സൌദാമിനീസന്നിഭമായ വൈദ്യുതകാന്തിയാണ്

അനുഭവപ്പെടുക. ഇപ്രകാരം മൃത്യുവിൽനിന്ന് അമൃതത്വത്തേയും സംസാരത്തിൽനിന്ന് നിർവ്വാണത്തേയും ഇരുട്ടിൽനിന്ന് പ്രകാശത്തേയും എടുത്തുകാട്ടുന്ന മൃത്യുഞ്ജയമാണ് 11ആം സൂക്തത്തിന്റെ കാതൽ. കുമ്പളവള്ളിയിൽനിന്ന് കുമ്പളമെന്നപോലെ , സംസാരവള്ളിയിൽനിന്ന്(പുഛം) വേര്പെടുത്തി ശിരസ്സിനെ(കേതു) സംരക്ഷിക്കുന്നു ഈശ്വരന്. നൃസിംഹത്തിന്റെ വർണ്ണാക്ഷരം ആജ്ഞാചക്രത്തിലുള്ള ക്ഷയാണ്. ഈ അക്ഷരം അഞ്ചാം സൂക്തത്തിൽ തന്നെ ത്രിസപ്തരശ്മികളായ തരുണികളുടെ കൂടെ പ്രവേശിക്കുന്നുണ്ട്. വിദ്യക്കല്ലാതെ മോക്ഷസഖം തരാനാവില്ല. ഏഴാം സൂക്തത്തിൽ രാ്ത്രി, പകലെന്ന് രണ്ടായി മുറിച്ചതും , കേതു എന്ന പദവും ഋഷി വാമദേവൻതന്നെയാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. 11ആം സൂക്തത്തിലാണ് രാഹുപര്യായമായ അഹി എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കുന്നത്.

സൂര്യൻ,ചന്ദ്രൻ,ഭൂമി ഇവയോടുചേർന്ന (ലൂണിസോളാർ)ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രവും അതോട് ബന്ധപ്പടുത്തി ഭൂമിയിൽ വാസ്തുവിരചിക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും ഇന്ത്യയിൽ എന്നാണ് തുടങ്ങിയത്. ശാരദാതിലകം 3ആം പടലം 2ആം ശ്ലോകഭാഷ്യത്തിൽ സൂര്യചന്ദ്രഭൂയോഗമായ ജ്യോതിഷചക്രത്തോടു ബന്ധപ്പെടുത്തി വാസ്തുയോഗം തുടങ്ങിയത് ആദ്യമായി രാക്ഷസന്മാരാണ് എന്ന് പറയുന്നു. ഇന്നത്തെ നരവംശശാസ്ത്രപ്രകാരം ഇന്ത്യയിലെ അതിപ്രാചീനപാലിയോലിത്തിക്ക് വംശത്തിനും മുമ്പുള്ള പൂർവ്വികരാണ് അവർ. കശ്യപസ്യ ഗൃഹിണി തു സിംഹികാ രാഹുവാസ്തുതനയാവജീവനം. സിംഹികാപുത്രനായ രാഹുവിന്റെ(ഹോരാ, അഹുരാ, അസുര എന്ന് ഉച്ചാരണഭേദം വന്നു)ശിരസ്സും പുഛവും രണ്ടായി അറ്റത് സൂര്യകാലചക്രത്താലാണ്. ഭൂമിയിൽ രാപ്പകലുണ്ടാക്കുന്നത് അതാണ്. ഈ ജ്ഞാനം ആദ്യം രാഹുചക്രമെന്നും സിംഹികാപുത്രനാകയാൽ നൃസിംഹചക്രമെന്നും അറിയപ്പെട്ടു. ക എന്ന ആദ്യത്തെ വ്യഞ്ജനം മുതല് ഷ എന്ന അവസാനത്തേതുവരെ കൂട്ടി യോജിപ്പിച്ച കൂട്ടക്ഷരമാണ് , പദവർണ്ണമാണ് ക്ഷ എന്ന നൃസിംഹശക്തിമന്ത്രവർണ്ണം.

മൂഷകവംശകാവ്യം കാർത്തവീര്യാർജ്ജുനന്റെ പൌത്രനും പരശുരാമകേര ളത്തിന്റെ ആദ്യകാലചക്രവർത്തിമാരിലൊരാളുമായ ഉഗ്രനാണ് ആദ്യമായി അശ്വികളുടെ ഒരു നൃസിംഹപ്പട ഉണ്ടാക്കി അനേകം കപ്പലുകളിൽ ലോകം ചുറ്റുന്ന പതിവു തുടങ്ങിവെച്ചതെന്ന് പറയുന്നുണ്ട്. സാമവേദം ഇത്തരം ചരിത്രേതിഹാസങ്ങളും ശാസ്ത്രസത്യങ്ങളും നരവംശശാസ്ത്രവും എല്ലാം ഋഷിവചസ്സുകളിൽ , കവിഗീതങ്ങളിൽ ഒതുക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നു. 11ആം സൂക്തത്തിൽ മോക്ഷം നേടിയ ഋഷി ,12ആംസൂക്തത്തിൽ (വിശ്വാമിത്രൻ) പരമമായ ബ്രഹ്മാത്മൈക്യം നേടിയ അനുഭൂതിയിലാണ് പാടുന്നത്. സപ്തശീർഷമായ അഗ്നിയായി ,സപ്തസ്വരവും ഋഷിയും വർണ്ണവുമായി, സപ്തമാതൃക്കളായി, നമ്മിലെല്ലാം നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന നാദബ്രഹ്മരൂപിണിയായ സാരസ്വതമാണ് സാമവേദം. ഹരപ്പകാലം മുതലേ ഈ ദേവതാസങ്കല്പമുണ്ട്. വേദത്തിൽവെച്ച് ഞാൻ സാമവേദമാണെന്ന് വിഷ്ണു. സാരസ്വതമാണ് വിഷ്ണു.

ദശകം 4

1. ഭ്രാജന്ത്യഗ്നേ സമിധാനദീദിവോ ജിഹ്വാ ചരത്യന്തരാ സതി
സത്വം നോ അഗ്നേ പയസാ വസുവിദ്രയിം വർച്ചോ ദൃശോദാഃ
അന്തരായനത്തിൽ(അകത്തെ ആത്മാവിൽ) ഇരിക്കുന്ന അഗ്നിമുഖത്തിൽ ജിഹ്വാരൂപത്തിൽ(വൈഖരി) ചലിക്കുന്നു. ശോഭയോടുകൂടി ഭ്രമണം ചെയ്ത് ശബ്ദപ്രപഞ്ചം സൃഷ്ടിക്കുന്നു.അഗ്നേ, നീ നിന്റെ പാലുകൊണ്ട് സർവ്വ വസുക്കളും രയിയും വർച്ചസ്സും ഉൾക്കാഴ്ചയും സത്വബലവും അരുളുന്നു.
2. വസന്ത ഇന്നുരന്ത്യോ ഗ്രീഷ്മ ഇന്നുരന്ത്യഃ
വർഷാണ്യന്നു ശാരദോ ഹേമന്തഃശിശിര ഇന്നുരന്ത്യഃ
വസന്തം രമണീയം ഹൃദ്യം. ഗ്രീഷ്മം രമണീയം ഹൃദ്യം. വർഷങ്ങളും ശാരദൠതുവും ഹേമന്തവും ശിശിരവും (സർവ്വ ൠതുക്കളും) രമണീയം ഹൃദ്യം.
3. സഹസ്രശീർഷാഃപുരുഷഃ സഹസ്രാക്ഷഃ സഹസ്രപാത്
സ ഭൂമിം സർവ്വതോ വൃത്വാത്തതിഷ്ഠദ്ദശാംഗുലം
ആയിരം കണ്ണുകളും ആയിരം ശിരസ്സും ആയിരം പാദങ്ങളും ഉള്ള പുരുഷൻ ഭൂമിയെ സർവ്വ ഭാഗങ്ങളിലും വ്യാപിച്ചും കൊണ്ട് തന്റെ വൃത്തിയാൽ (ക്രിയ,പ്രവൃത്തി)പ്രപഞ്ചത്തെ മുഴുവനും വെറും 10 അംഗുലം കൊണ്ട് അളക്കുന്നു.
4. ത്രിപാദൂർദ്ധ്വം ഉദ്ധൃത പുരുഷഃ പാദോസ്യേഹാഭവത് പുനഃ
തഥാ വിഷ്വഡ് വ്യക്രാമ ദശനാനശനേ അഭി
മൂന്നിലൊന്ന് ഭാഗം കൊണ്ട് സർവ്വത്തേയും ഉയർത്തിനിൽക്കുന്ന പുരുഷൻ സർവ്വാതീതനാണ്. മൂന്നിലൊരുഭാഗം കൊണ്ട് പുരുഷൻ വീണ്ടും വീണ്ടും പ്രപഞ്ചമായി ഭവിക്കയും (സൃഷ്ടി)ലയിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ വിഷുവത് പോലെ (സമമായി)ചരാചരങ്ങളി ലെല്ലാം വ്യാപിച്ച് , ഭുജിക്കുന്നവനും ഭുജിക്കപ്പെടുന്നതും ആയിരിക്കുന്നു.
5. പുരുഷ ഏവേദം സർവ്വം യദ് ഭൂതം യച്ച ഭാവ്യം
പാദോസ്യ സർവ്വാഭൂതാനി ത്രിപാദസ്യാമൃതം ദിവി
പുരുഷൻമാത്രമാണ് ഈ സർവ്വവും .ഭൂതവും (മുമ്പ് ഉണ്ടായത്) ഭവ്യവും (ഇനി ഉണ്ടാവുന്നത്) അവൻമാത്രമാണ്. ഒരു പാദമാണ് സർവ്വ ഭൂതപ്രപഞ്ചവും .ത്രിപാദങ്ങൾ അമൃതമായ ദിവ്യ(ദ്യാവാ) പ്രപഞ്ചത്തിലാണ്.
6. പുരുഷ ഏ താവാനസ്യ മഹിമാ തതോ ജ്യായാംശ്ച പുരുഷഃ
ഉതാമൃതത്വസ്യേശാനോ യദന്നേനാനി രോഹതി
ദൃശ്യാദൃശ്യങ്ങളായ സർവ്വ പ്രപഞ്ചവും പുരുഷന്റെ മഹിമ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു.(വിഭൂതി) ജ്യാ (ചാപഖണ്ഡം, ജായ അഥവാ പത്നി)മാത്രമാണ്. അമൃതത്വത്തിന്റെ ഈശനായ പുരുഷൻ സർവ്വ അന്നത്തിനും സർവ്വ വളർച്ചക്കും പ്രഭുവാണ്.

7. തതോ വിരാഡജായത വിരാജോ അധിപൂരുഷഃ
സജാതോ അത്യരിച്യത പശ്ചാദ് ഭൂമിമഥോ പുരഃ
വിരാട്ടായ പ്രപഞ്ചം സൃഷ്ടിക്കുശേഷം ,ഭൂമിയും അതിലെ
പുരങ്ങളും(നഗരം,ഗ്രാമം) ജീവജാലങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു.
8. മന്യേ വാം ദ്യാവാപൃഥി സുഭോജസൌ ഭവ
അപ്രഥേഥാമമിതമഭിയോജനം
ദ്യാവാപൃഥിഭവതംസ്യോനേ തേനോ മുഞ്ചതമം ഹസഃ
ദ്യാവാപൃഥികളേ, പ്രകാശിക്കുന്നവരും വിശാലങ്ങളും
ഓജസ്സുള്ളവരുമായ നിങ്ങൾ സംരക്ഷകരെന്ന് ഞങ്ങളറിയുന്നു.
അമിതമായി, അളവറ്റ യോജനകൾ വിസ്തരിച്ച് നിങ്ങൾ
വികസിച്ചു.(expanded universe). ദ്യാവാപൃഥികൾ ഞങ്ങൾക്ക് മംഗളമായി
ഭവിക്കട്ടെ. ഞങ്ങളെ നിങ്ങള് തമസ്സിൽനിന്ന് (അവിദ്യ)മോചിപ്പിക്കട്ടെ.
9. ഹരി ത ഇന്ദ്ര ശ്മശ്രൂണ്യുതോതേ ഹരി തൌ ഹരി
തം ത്വാം സ്തുവന്തി കവയഃപരുഷായോ വനർഗ്ഗവഃ
ഹരീ, നിന്റെ ഇന്ദ്രശ്മശ്രുക്കളും വാക്കും കർമ്മവും സദാ
ഹരിതമായി ചലിക്കുന്നു. വനത്തിലും ഗ്രാമത്തിലുമുള്ള
വിവേകികളായ കവികൾനിന്നെ മാത്രം സ്തുതിക്കുന്നു.
10. യദർച്ചോ ഹിരണ്യസ്യ യദ്വാ വർച്ചോ ഗവാമൃത
സത്യസ്യ ബ്രഹ്മാണോവർച്ചസ്തേന മാ സംസൃജാമസി.

9 ഹരി ത ഇന്ദ്ര ശ്മശ്രൂണ്യുതോ തേ ഹരിതൌ ശി-
താം. ന്ത്വാ സ്തുവന്തി കവയഃ പുരുഹൂതാ വനര്‍ദ്ദുവഃ
ഹരീ, നിന്റെ ഇന്ദ്രശ്മശ്രുക്കളും വായും കവിളും സദാ
ഹരിതമായി ചലിക്കുന്നു - വനത്തിലും ഗ്രാമത്തിലും ഉള്ള
വിവേകികളായ കവികൾ നിന്നെ ഹരം സ്തുതിക്കുന്നു.
10 യദ് ദേഷ്ടാ ഹിരണ്യസ്യ ..ഭ്യാ വദ്ധാ ഗവാമൃത.
സത്യസ്യ ശ്രവണോ വച്ചേന്ന ഈ സംസ്കൃത്യായി.
ഹിരണ്യം (സ്വര്‍ണ്ണം) പോലെ ശോഭിക്കുന്ന അശ്വങ്ങളെ
നിറയുന്ന അമൃതരശ്മികൾ: അതായ വാമകളാൽ നമുക്ക് അ-
ച്ഛക. സത്യവും ശ്രവണവും ശ്രവണവച്ചസ്സു വഴി സംസ്കൃതികളെ
തിരഞ്ഞെടുക്കുക.
11 സഹസ്ഥന ഇന്ദ്ര ദദ്ധ്യാ ജ്ഞ ഇന ദേശ ഹ്യസ്യ മഹാ
ഭജം ന നൃമ്ണാം സ്ഥവിരം ച വാജം വൃത്രേഷു ശത്രൂൻത്സഹനാ കൃധി വിരഷ്ടി
ഇന്ദ്രാ, സഹസ്രശീലവും ധാന്യവും നൽകുന്ന തരിക.
നീ ഇന്ദ്രനായിരിക്കുന്ന ഈ ശോഭനമായ വിശ്വത്തിൽ ഉള്ള
ജ്ഞാനവും തരിക. സ്ഥിരമായ ഓജസ്സ്, വാജം, സഹനശീല
ക (കഴിവ്), ധീ (ബുദ്ധി) ഇവകളാൽ ശത്രുക്കളെ
(കാമക്രോധാദി) വൃത്രാദികളെ നശിപ്പിക്കട്ടെ.
12 സഹസ്വദാ: സഹവത്സാ ഉതേന്ദ വിശ്വാ ഭുവനാനി വിദ്ധര്‍ഷ്ടി
ഉര്‍വി: പൃഥിവ്യം ലോ അംശു ലോക ഇന്ദ്രാ ആത: സുഖവാ
ഇന്ദ്രാ സ്തു.
അനന്തനോടെ, ശക്തനോടെ, വിശ്വത്തിന്റെ അദ്ദേശത്തിൽ,
ഹിരണ്യാൻ ധനവാകൾ ഒരുമിച്ച ഗോക്കളെ ശൂദ്രനിൽ കൊണ്ട്
ഉന്നതിയിൽ സത്ത് ഇരിക്കുക. ഈ ശരീരം നിന്റെ
മഹത്വം സുഖമായ (പൃഥ്വ) ലോകശരീരം നന്മയാ
ഇവിടെ വസിക്കട്ടെ. ജ്ഞാനകർമ്മങ്ങൾ ഒരുമിച്ച് നിന്റെ
ദേവാം തീർത്ഥങ്ങളും ദ്രവ്യങ്ങൾ മനസ്സ് ശിരസ്സ് കഴിയട്ടെ.
ഋഷി: 1, 2, 8–12 വാമദേവൻ
3–7 നാരായണൻ
ദേവത 1 അഗ്നി 2 ഋഷു 3–7 വൃഷഭ:
8 ദ്യാവാപൃഥ്വി– 9, 11 ഇന്ദ്രൻ
10 ആത്മ അഗ്നി 12 ഹന്തു
ഛന്ദസ് 1, 2 പങ്‌ക്തി, 3–7, 9, 10 അനുഷ്ടുപ്പ്

8, 11, 12 ത്രിഷ്ടുപ്. സ്വരം: 1, 2 പഞ്ചമം
3, 7, 9, 10 ന്റെ സ്വരം: 8, 11, 12 ധൈവതം.
ഒന്നാം സൂക്തത്തിൽ വരുന്ന ദൂതൻ-ദൈവതി വരെ ചിത്രാദിംഗവായ
ജീവനിലും പ്രപഞ്ചത്തിലും ഇരിക്കുന്ന വാക് (അഗ്നി) എന്ന ജ്ഞാന
സ്വരൂപിണിയുടെ ആവാസസ്ഥാനത്തെ വാഗ്ദേവി പ്രതീതി
ക്കുന്നു. സർവ്വ ക്ഷേത്രങ്ങളിലും ആത്മാവും ... കാലവും ഒന്ന് ആദ്യമായി
പരാശക്തി തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. -7 വരെ നാരായണന്റെ വിഭൂതിയാണ്.
8ാം സൂക്തം പുരുഷസൂക്തം ആരംഭിക്കുന്നു. ഇതിലെ 'ദശാംഗുല'മെന്ന
വാക്ക് വിവിധ ഭാഷ്യകാരന്മാർ പലതരം വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടുണ്ട്.
ത്രിവിക്രമന് പത്തുവിരൽ എന്ന് പറയുന്നു. ഉപനിഷത്തുകളും അവയുടെ
പത്തു വിഷയങ്ങളുമെന്ന് ചിലർ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. യജുർവ്വേദഭാഷ്യം (31-1)
ആധാരമാക്കി സ്വാമി ദയാനന്ദൻ പറയുന്നു. സായണനും സ്വാമി ... ...
ദശാംഗുലം 'ഹൃദയ'മെന്ന് കാണുന്നു. ... ജ്യോതിഷവിദ്വാന്മാർ
ദശകളും അവതാരങ്ങളുമെന്നും പറയുന്നു.

• നേരത്തെ വരച്ചു കാണിച്ച പുറത്ത് 18, അകത്ത് 3 ഉള്ള
21 (ത്രിസപ്തകോ) വശ്യമുള്ള ഗോളത്തിന്റെ പുറത്തെ
ഓരോ ബിന്ദുവും തമ്മായി (മധ്യമം) 36 ബിന്ദുക്കളുണ്ടാകും.
അകത്തെ 3 എണ്ണമെന്ന ഒറ്റ ബിന്ദുവായി കാണുക. അപ്പോൾ
ലഭിക്കുന്ന രൂപം:— 36 ബിന്ദുക്കൾ+1.

ഇതിനെ ഇങ്ങനെ വരക്കാം.

• ഇപ്പോൾ പുറത്തെ ഗോളഭാഗത്ത് 24 ബിന്ദു— അകത്തെ
ഗോളഭാഗത്ത് 12 ബിന്ദു; അതിനകത്ത് ആറ് (6) ബിന്ദു.)
അതിനകത്ത് 3, 1. (∴ 1, 3, 7, 21, 147 ....)
1+3 = 4, 3+3 = 6 - 7+3 = 10
21+3 = 24 - 147+3 = 150 - എന്ന്
... ലഭിക്കുന്നു.

ഉ : ചന്ദ്ര	ഉ : സൂര്യ
ഒരു പക്ഷം = 15 ദിവസം.	
= രാശിചക്രത്തിൽ 15° = 1 ഹോര	24 ഹോറ = 12×2.
15° യുടെ $1/24$ ഭാഗം = 150 സെക്കന്റുകൾ.	$1/24$ = 1 മണിക്കൂർ (ഹോറ)
$\frac{24}{24}$ ഭാഗം = 15°	$1/3600$ of one hour = 1 sec.
$\frac{1}{10}$ ഭാഗം = $\frac{3600 \text{ sec} \times 15}{10}$	$\frac{1}{360}$ of one hour = 10 sec.
= $\frac{54000}{10}$	
= 5400 sec.	$\frac{1}{3600} \div 24$ = 150 ഭാഗമെന്ന്
= 1 മണിക്കൂറും 30 മിനിട്ടും	കിട്ടുന്ന ഭാഗത്തിന് 24 sec
$1/10$ (ഒരു ഡിഗ്രിയുടെ) ഭാഗം = 360 സെക്കന്റുകൾ.	
$1/5$ of a degree = 720 sec	
$1/12$ of a degree = 300 sec	
$1/24$ of a degree = 150 sec	

ഒരു ഡിഗ്രി പക്ഷത്തിൽ 15° യുടെ	ഒരു സൗരദിനം 1° = 24 മണിക്കൂർ.
$1/24$ = 150 ഭാഗം.	$1/24$ of one hr = $\frac{3600}{24}$
$1/24$ of one degree = 150 sec.	= 150 സെക്കന്റ്

ഇപ്രകാരം രണ്ടിലും 150 ഭാഗം വരുന്നതാണ് എടുക്കുന്നത്. അംഗുലമായി വാസ്തുവിൽ ഇതുപയോഗിക്കുമ്പോൾ 10 അംഗുലം = 1 ഹസ്ത് എടുക്കണം.

15 ± 3 ഹസ്ത് [illegible] [illegible] ഉണ്ട്. ([illegible] [illegible] [illegible])

ഈ വാസ്തുശാസ്ത്രത്തിൽ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ [illegible], [illegible], [illegible], [illegible] ([illegible]) [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] ഈ [illegible] [illegible] സമ്പ്രദായ [illegible] [illegible] 10 [illegible] ഈ [illegible] ഉപയോഗിക്കുന്നത്.

150 ന്റെ 1/3 ഭാഗത്താണ് സൃഷ്ടം നിൽക്കുന്നത് (50 കോടി യോജനയാണ്). അടുത്ത 1/3 ഭാഗത്തായി സൃഷ്ടിച്ചു വർദ്ധിച്ച് ആവരണത്തിലുള്ള ശൂന്യാകാശം പരക്കും ഇടമാണ്. ബാക്കി 1/3 ഭാഗം അതിനെ പൂർണ്ണം അതീതമാണ്, അവ്യക്തമാണ്, അദൃശ്യമാണ്.

ചക്രത്തിന്റെ കണക്കനുസരിച്ച് $\frac{360}{4} = 90°$ വീതം 4 ഭാഗമാണ് ഉള്ളത് (കുരിശ് ആകൃതിയിലാണ് +) ഇതിന്റെ 1/4 ഭാഗമാണ് സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചം (ചന്ദ്ര, സൂര്യ, നക്ഷത്ര, താരങ്ങൾ). ബാക്കി 3/4 ഭാഗം അമൃതമായ ഉപരിലോകങ്ങളാണ്. (ഈ ലോകത്തിൽ ഭൂർഭുവസ്വർലോകം 1/4 മാത്രമാണ് വിരാട് പുരുഷൻ) വിരാട് പുരുഷനും, വിരാട്ടായ ദൃശ്യപ്രപഞ്ചവും, സ്വരാട് പുരുഷനും, അവ്യക്തമായ സൂക്ഷ്മപ്രപഞ്ചവും അവ്യക്തമാണ്. "വൈരാജ്" എന്ന മഹാലോകത്തിന്റെ പാദപൂർത്തി മാത്രമാണ് സൃഷ്ടമെന്ന ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്ര ചാപ്പൽ താണ്ടുന്നു. സൌരയൂഥങ്ങൾ വിരാടത്തിന്റെ ഉരുപൂർത്തിയാണ് പ്രപഞ്ചമാകെ. ഇപ്രകാരം പ്രപഞ്ചം പുരുഷന്റെ വിഭൂതിയായി "ജ്യോതിയും" മായയുമായ ശക്തിയായി മഹിമ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. 7-ാം സൂക്തത്തിൽ വൈരാജവും, സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചവും ഉണ്ടായശേഷം ഭൂമിയും അതിൽ ജീവനും ഉണ്ടായ ക്രമം പറയുന്നു.

ആ "പുരുഷന്റെ" വിരാട്ടായ ദൃശ്യമായി മാത്രം എല്ലാ സൃഷ്ടിയെയും നിരൂപിച്ച് നമ്മൾ അറിയേണ്ടതാണ്. "ഋഷി" എന്ന് പുരുഷനെ ആദിനാരായണനായി (ശ്രീം) സങ്കല്പമാണ് സംബോധന ചെയ്യുന്നത് (സൂ. 9.) ഈ സൃഷ്ടിക്രമം വിവരിക്കുന്നതിനാൽ വിരാട് പുരുഷനും, ഈശ്വരനായ സ്വരാട് പുരുഷനും ഒന്നായിത്തന്നെ വാമദേവൻ തന്നിലേക്ക് ലയിപ്പിക്കുന്നു. 10-ാം സൂക്തം നാരായണം തന്നിലേക്ക് ലയിപ്പിച്ച സ്വരൂപമായ് ... ദേവതയുടെ വേദിയിൽ നാരായണൻ ... പറയുന്നു. 12-ാം സൂക്തം ദേവതകൾ ലോകങ്ങൾ (വായു, അഗ്നി, ചന്ദ്ര–) ആണ്. ഈ വിഷയത്തിൽ വിശ്വരൂപിയായി സൃഷ്ടിച്ച ... ഒന്നായി, ദിവ്യമായ ചക്ഷുവിൽ കണ്ട്, ശിരസ്സിൽ അനുഭവിച്ച ആ ഋഷിമാർ ജ്ഞാനസ്വരൂപനെ കണ്ടുകൊണ്ട് ആത്മാവിനെ ജ്യോതിസ്സായി കാണുന്നവരാണ് വാമദേവൻ.

വാമദേവനും നാരായണനും മാത്രമാണ് ഈ 12 സൂക്തങ്ങൾക്ക് ഋഷിമാർ. 12 സൂക്തത്തില് 5 എണ്ണം (2. 4 ...) നാരായണ

ദേവന്മാർ, ജലങ്ങൾ, ചന്ദ്രൻ, മിത്രൻ, വരുണൻ, അഗ്നി മുതലായ
ശക്തികൾ ഇവകളെക്കൊണ്ട് നിറഞ്ഞതും ശക്തിയുമായ ദ്യാവാപൃ
ഥിവിയെയും അന്തരീക്ഷത്തെയും ആകാശത്തെയും സമുദ്രങ്ങളെ
യും സൃഷ്ടിച്ച്, സർവ്വ ജഗത്തിനും സ്ഥിതികാരണമായിത്തീർന്നവന്റെ
വിഭൂതി ചിത്രം തന്നെ.

4 ആശ്രയം ധ്രുവ: പൃശ്നി ഗർഭ [illegible]:
ചിത്രം [illegible]:
ഈ പൃഥ്വി സഹിത നക്ഷത്രങ്ങളോട് കൂടിയ പൃശ്നി തന്റെ ആധാരമായ
ജലത്തോടുകൂടെ തന്റെ പാതയിൽ ഭ്രമണം ചെയ്യുന്നു. അത്
തന്റെ ഗ്രഹങ്ങളോടൊപ്പം തന്റെ [illegible] സൂര്യനെ ചുറ്റും ക്രമ
മായി കറങ്ങുന്നു.

5 അനന്ത [illegible] ചന്ദ്രസൂര്യ [illegible]
വ്യൂഹൻ [illegible] ദിവം.
ഇതിനകത്ത് അഗ്നിരൂപമായി ഗ്രഹങ്ങളും ഭ്രമണം
ചെയ്യുന്നു. ഈ [illegible] ([illegible]) ദിവത്തെ ([illegible]
[illegible] സൂര്യൻ / ചന്ദ്രൻ) അഭിവ്യക്തമാക്കുന്നു.

6 ത്രിദശാധ്യക്ഷ [illegible] വാക് [illegible]
[illegible] സ്തുതി:
[illegible] വാക് [illegible]. അവ [illegible]
[illegible] ഉയർന്ന് പോകുന്നു. [illegible]
[illegible] വസ്തുവിലും അതാതിന്റെ ചൈതന്യം
ദർശിക്കുക.

7 [illegible] നക്ഷത്ര [illegible] ബുദ്ധി:
സൂര്യ [illegible].
രാത്രിയും നക്ഷത്രങ്ങളും [illegible] സൂര്യൻ ഉദി
ക്കുമ്പോൾ അദൃശ്യമാകുന്നു. അതുപോലെ, ജ്ഞാന പ്രകാശം
ഉദിച്ചുയരുന്നതിൽ നിന്ന് മറ്റെല്ലാം അദൃശ്യമാകുന്നു.

8. അനുത്തമന്ത്ര [illegible] ദീപ്തി [illegible]
[illegible].
എപ്രകാരം [illegible] അദൃശ്യമായവയെ
[illegible] വ്യക്തമാക്കുന്നുവോ
അതുപോലെ ജ്ഞാനം [illegible] എല്ലാം അഭിവ്യക്തമാക്കുന്നു.

9 [illegible]

ന്റേതും 9.6% (? മന്ത്രങ്ങൾ) വാമദേവന്റേതുമാണ്.
വാമദേവൻ ജീവാത്മാവാണ്. നാരായണൻ പരമാത്മാവും.
ഋഷിമാരെല്ലാം പര്യായങ്ങളാണ്. ദേഹം ആത്മാവിന് (ജീവാത്മാവിന്) അതിന്റെ വാമനാഡിയിലെ ധിഷ്ണ്യാകാശ പ്രവാഹത്തെ (ദൃശ്യപ്രപഞ്ചത്തെ) 9.6% മാത്രവും (സ്വപ്നാവസ്ഥ സ്വരഭേദങ്ങളിലൂടെ), അതിനതീതമായ പ്രപഞ്ചത്തെ വരുന്ന ആകെ മൊത്തവും (2.4%) അനന്തമായി സ്ഥിതിയാണ്. അതിലെ ധിതം കഴിവ് വിരാട്പുരുഷന്റെ 'ദശാംഗുലം' മാത്രമേ ഉള്ളൂ എന്നതിന് ഇതും. ഒന്നാമത് അതു കൊണ്ടുതന്നെ, നിത്യവും ശുദ്ധിയും ബുദ്ധിയും നിസ്വാർത്ഥതയും ഉള്ളവർക്ക് ഈശ്വരസംഭവം ലഭിക്കും; പരമാനന്ദം കിട്ടും. ...ലെ ഉപരിതിയും, ആരോഗ്യവും മഹത്വവും ... ആണ് ഈ ദശാംഗുലം.

<u>ഭാഗം 5</u>

1. ആന ആയുഷ്യം ... ദൈവസ്ത ആയുർവ്വേദവിദ്യ ഉ... ആരോ ബാല്യസ്യ ദുഃഖം നാം.
അങ്ങനെ, ആയുസ്സും ശുദ്ധിയും ബലവും ഉന്മേഷവും, അന്നവും നീ തരണം, ഇന്ദ്ര, ... ദുഃസ്വപ്നങ്ങളിൽ നിന്നും അവരുടെ ബാധകളിൽ നിന്നും ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കണേ.
2. വിശ്വസ്തനായ ... ദേവനും മനുഷ്യർക്കും ... ചൈതന്യം
വാതങ്ങളോടൊപ്പം ... അഭിമന്ത്രിതനായ പ്രജ്ഞാ ... ബൃഹദ്യാവി ...
വിശ്വാസികളായവരും ശരണം, ആയുസ്സിനെയും അന്നവും അന്നം നിറഞ്ഞവനും ആയ അഗ്നി ആനന്ദപൂർവ്വം സോമപാനം ചെയ്യുന്നു. ... പ്രാണനെ നിയന്ത്രിച്ച (യോഗി) വന്റെ ആത്മീയ നിയാമകൻ അവൻ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് പ്രജകളെ ... ശക്തിയിൽ അവരെ പോഷിപ്പിച്ച് രാജാവായി ഭരിക്കുന്നു.
3. ഇന്ദ്രൻ ദേവന്മാർക്ക് ഭക്തിയുള്ള മനുഷ്യർക്ക് ഹിരണ്യ വിജ്ഞാനമാണോ?
ആരാണ് ബ്രഹ്മവിദ്യ അന്തരീക്ഷം ... ആത്മാ ... ത്.

ദേവന്മാർ, ജലങ്ങൾ, ചക്ഷു, മിത്രൻ, വരുണൻ, അഗ്നി മുതലായ
ശക്തികൾ ഇവകളെക്കൊണ്ട് വിചിത്രവും മഹത്വമായി ദ്യാവാ
പൃഥിവിയെയും അന്തരീക്ഷത്തെയും ആത്മാവായും ജംഗമങ്ങളെ
യും സൃഷ്ടിച്ച്, സർവ്വ ജഗത്തിനും സ്ഥിതികാരണമായി ഇരിക്കുന്നവന്റെ
വിഭൂതി ചിത്രം തന്നെ.

4 ആയം ഗൗ: പൃശ്നിരക്രമീദസദന്മാതരം പുര:
പിതരം ച പ്രയന്ത്സ്വ:
ഈ ഗൗ ഭൂമി സ്വമാതാക്കളോടു കൂടിയ പൃശ്നി തന്റെ മാതാവായ
ജലങ്ങളോടുകൂടി തന്റെ പാതയിൽ ഭ്രമണം ചെയ്യുന്നു. അത്
തന്റെ, പുത്രന്മാരോടൊപ്പം തന്റെ പിതാവായ സൂര്യന്റെ ചുറ്റും ക്രമ
മായി കറങ്ങുന്നു.

5 അന്തശ്ചരതി രോചനാസ്യ പ്രാണാദപാനതി
വ്യഖ്യൻ മഹിഷോ ദിവം.
ഇതിനകത്ത് അഗ്നിരൂപമായി പ്രാണാപാനങ്ങളും ഭ്രമണം
ചെയ്യുന്നു. ഈ മഹിഷം (മഹാനായ അഗ്നി) ദിവത്തെ (ഉന്ന
തമായ സൂര്യൻ/ ചന്ദ്രൻ) അഭിവ്യക്തമാക്കുന്നു.

6 ത്രിംശദ്ധാമ വി രാജതി വാക് പതംഗായ ധീയതേ.
പ്രതി വസ്തോരഹ ദ്യുഭി:
മുപ്പത് ധാമങ്ങളെ വാക് വിരാജിക്കുന്നു. അവ ഹൃദയങ്ങളെ
ല്ലാം ധീയിൽനിന്ന് ഉയർന്ന് പാടുന്നു. ഓരോരോ വസ്തു
ക്കളിലും ഓരോരോ വസ്തുവിലും ആ വാക്കിന്റെ ചൈതന്യം
ദർശിക്കുക.

7 അപ ത്യേ തായവോ യഥാ നക്ഷത്രാ യന്ത്യക്തുഭി:
സൂരായ വിശ്വചക്ഷസേ.
രാത്രിയും നക്ഷത്രങ്ങളും വിശ്വചക്ഷുസ്സായ സൂര്യൻ ഉദി
ക്കുമ്പോൾ അദൃശ്യമാകുന്നു. അതുപോലെ, ജ്ഞാനപ്രകാശം
ഉദിച്ചുയരുന്നതിൽ നിന്ന് മറ്റെല്ലാം അദൃശ്യമാകുന്നു.

8 അദൃശ്രമസ്യ കേതവോ വി രശ്മയോ ജനാം അനു
ഭ്രാജന്തോ അഗ്നയോ യഥാ.
പ്രകാശം കേതുക്കളും രശ്മികളും അദൃശ്യമായവയെ
ദൃശ്യമാക്കുന്നവയോ പ്രകാശം അഗ്നി ജ്വാലകൾ പ്രകാശിക്കുന്നവയോ
അതുപോലെ ജ്ഞാനം ജനങ്ങളെയെല്ലാം അഭിവ്യക്തമാക്കുന്നു.

തരണിർവിശ്വദർശതോ ജ്യോതിഷ്കൃദസി സൂര്യ
വിശ്വമാഭാസി രോചനം

9 തരണിർ വിശ്വദർശതോ ജ്യോതിഷ്കൃദസി സൂര്യ

വിശ്വദർശനത്തിന് (....) യാതനാ, സൂര്യനെ ഉപ്പോലും നിഷ്ഠിച്ച സർവ്വ ജ്യോതിസ്സുകൾ ആണ് നീ. ഇന്ദ്ര [illegible] പുരുഷൻ [illegible] ലോചനത്തിന്റെ (കണ്ണ്) പോലെ [illegible] (ആകാശിതനാ [illegible]) ആകുന്നു.

10. [illegible] ദേവനാം വിശാ [illegible] [illegible] വിശ്വം സ്വർ [illegible].
സർവ്വ ദേവതകളും ([illegible]) വിശ്വത്തിന്റെ [illegible] നിന്റെ [illegible] ഉദ്ഭവിക്കുന്നു. സർവ്വതാവ [illegible] നിന്റെ [illegible] ആണ് [illegible]. [illegible] ([illegible]) [illegible] വിശ്വം [illegible] നിന്റെ [illegible] മാത്രമാണ്

11. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].
[illegible], നീ നിന്റെ [illegible] സർവ്വ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ([illegible])

12. [illegible]: [illegible] [illegible] [illegible]:
[illegible] [illegible]
സർവ്വ [illegible] [illegible] [illegible] ഉദിക്കും. [illegible] [illegible] ഇന്ദ്ര [illegible] ([illegible]) [illegible] [illegible] [illegible].

13 [illegible] [illegible] [illegible]: [illegible]:
[illegible]:
7 [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ([illegible]) [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

ഋഷ്യാദി [illegible]
1 [illegible] [illegible] 2 വിരാട് ഛന്ദസ്സ് 3 [illegible]
4 – 6 [illegible]. 7 – 14 [illegible]; [illegible]:
[illegible] – 1 [illegible], [illegible] – 2 – 14 [illegible]
[illegible] 1, 4 – 14 [illegible] 2 [illegible] 3 [illegible]
[illegible] 1, 4 – 14 [illegible] 2 [illegible] 3 [illegible].

4, 5, 6 സൂക്തങ്ങളുടെ ഋഷി സവ്യനാണ്.

വേദം, സ്മൃതി, ഉപനിഷത്, ബ്രാഹ്മണാദികളുടെ ആരംഭത്തിൽ ഓങ്കാരം, അഗ്നിയെ ഋഗ്വേദം പറയുന്നത്, ഋഷിയിൽ നിന്നയച്ച് സ്വരങ്ങളും ആകാശ ഗമനം ചെയ്യുന്ന ചാതുർവർണ്യങ്ങളായ വാക് വഴി ഇന്ദ്രനെ വെളിപ്പെടുത്തിയവ ഈ 3 സൂക്തങ്ങളെ ശ്രദ്ധേയമാക്കുന്നു. ഗാനത്തിലൂടെ സർവ്വ ലോകങ്ങളിലും നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ആദിത്യ രശ്മികൾ അറിവായ ജ്ഞാനം കൊടുത്തു "ശോഭ" വായി സർവ്വത്ര നിറയും. ഋഗ്വേദം ഒന്നാം 7ാം സൂക്തത്തിലും കാണാം. ഇന്ദ്രൻ ചൊല്ലുന്ന സൂര്യനിലൂടെ ചെയ്യുന്ന യജ്ഞത്തിനെപ്പറ്റിയും പ്രകാശലോകങ്ങൾ, അവയുടെ ജ്ഞാനം മനുഷ്യനിലേക്ക് പ്രതിഫലിക്കാൻ അതോടൊപ്പം, ഗായത്രം (ഗാനം) ഉപയോഗിക്കുന്ന കാലവും ഉണ്ടെന്ന സ്വാധ്യായത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെയും ഇതിൽ കാണാം. അതുപോലെ ആത്മാർത്ഥതയും, അതിന്റെ കാരണമായ പരമശക്തിയും ഒന്നാണ്. ഒന്നും വേറൊന്നും ആകാതിരിക്കും ആനന്ദമായ ജ്ഞാനവുമായി മനുഷ്യന് തീർച്ചയായും എത്താം എന്ന 13ാം സൂക്തത്തോടെ ഋക്കുകൾ അവസാനിക്കുന്നു.

മഹാനാമ്ന്യാഋക്കുകൾ

1 വിദാ മഘവൻ വിദാ ഗാതു മനുശംസിഷോ ദിശഃ
ശിക്ഷാ ശചീനാം പതേ പൂർവീണാം പുരൂവസോ
മഘവാൻ, സർവ്വം അറിയുന്ന നീ ഞങ്ങളെ സത്യമായ പാതയിൽ സത്യമായ ദിക്കിലെത്തിക്കുക. ശചീപതേ, പൂർണ്ണമായ (വേദങ്ങളുടെ) നിന്റെ (ജ്ഞാനത്തിന്റെ) ഞങ്ങൾക്ക് ശിക്ഷ (അദ്ധ്യാപനം) നൽകുക.

2. ആഭിഷ്ട്വമഭിഷ്ടിഭിഃ സ്വാ3ർന്നാംശുഃ പ്രചേതന പ്രചേതയേന്ദ്ര ദ്യുമ്നായ ന ഇഷേ.
സൂര്യനെപ്പോലെ സ്വർണ്ണകിരണങ്ങളോടെ സർവ്വാഭിഷ്ടവും അറിഞ്ഞ് നൽകുന്നവനേ, പ്രചേതനങ്ങളെ (ജീവജാലങ്ങളെ) പ്രചേതനമാക്കി (ജ്ഞാനത്താൽ വിജ്ഞാനമേകി നൽകുക) - ഇന്ദ്ര, ശുഭ പാതയിൽ ഞങ്ങൾക്ക് ആനന്ദമില്ല.

3 ഏവാ ഹി ശക്രോ രായേ വാജായ വജ്രിവഃ
ശവിഷ്ഠ വജ്രിന്നൃഞ്ജസേ മംഹിഷ്ഠ വജ്രിന്നൃഞ്ജസ
ആയാഹി പിബ മത്സ്വ.
സർവ്വശക്തനായ ശക്രനാണ് - ധനവും വാജവും വജ്രവും നൽകുന്നവനാണ്. ഞങ്ങളെ വജ്രി (വലവാനേ) രക്ഷിക്കുക. വജ്രിയായി മഹത്തായ) യജ്ഞത്തിൽ വന്ന് ആനന്ദിക്കുക - സ്തോത്രം നമുക്ക് സദാ ആനന്ദിക്കുക.

വിദാ രായേ സുവീര്യം ഭുവോ വാജാനാം പതിർവശാം അനു
മംഹിഷ്ഠ വജ്രിന്നൃഞ്ജസേ; ശവിഷ്ഠ; ശൂരാണാം.
നന്നായിട്ട് പൂജിക്കേണ്ടവനും (ദാനശീലൻ) തന്നെ. സർവ്വ വാജങ്ങൾ
ക്കും പതിയായി ധനത്തിനായ വജ്രിയാണ്. സർവ്വശക്തനായ അവനെ
മാത്രം ഇന്ദ്രനെ സ്തോത്രങ്ങൾ കൊണ്ട് [illegible]
5. യോ മംഹിഷ്ഠോ മഘോനാം അംശുർന ശോചിഃ
ചികിത്വോ അഭി നോ നയേന്ദ്രോ വിദേ തമു സ്തുഹി.
മഘവാന്മാരിൽ വെച്ച് ധനത്തിൽ [illegible] കിരണങ്ങൾ പോലെ
ശോഭിക്കുന്നവൻ, അറിവുള്ളവനായ ഇന്ദ്രനെ സ്തുതിക്കുക.
[illegible] അവൻ നമ്മെ നയിക്കും.
6. ഈശേ ഹി ശക്രസ്തമൂതയേ ഹവാമഹേ ജേതാരമപരാജിതം
സ നഃ സ്വർഷദതി ദ്വിഷഃ ക്രതുശ്ഛന്ദ ഋതം ബൃഹത്
ഈശൻ സർവ്വത്തിനും ശക്തൻ: ജേതാവും അപരാജിതനു
മായ അവനെ രക്ഷയ്ക്ക് വിളിക്കുന്നു. [illegible]
വിദ്വേഷികളെ അവൻ [illegible] നശിപ്പിക്കുന്നു.
അവൻ തന്നെയാണ് ക്രതുവും ഛന്ദസ്സും ഋതവും
ബൃഹത് (സാമ)വും എല്ലാം.
7 ഇന്ദ്രം ധനസ്യ സാതയേ ഹവാമഹേ ജേതാരമപരാജിതം
സ ന സ്വർഷദതി ദ്വിഷഃ സ ന. സ്വർഷദതി ദ്വിഷഃ;
ധനത്തിനായി ഇന്ദ്രനെ വിളിക്കുന്നു. ജേതാവും അപരാജിതനു
മായവനെ വിളിക്കുന്നു. അവൻ നമ്മുടെ വിദ്വേഷികളെ
നീക്കട്ടെ, വിദ്വേഷികളെ നീക്കട്ടെ.
8 പൂർവ്വസ്യ യത്തേ അദ്രിവോംശുർമദായ
സുമ്ന ആ ധേഹി നോ വസോ പൂർതിഃ
ശവിഷ്ഠ ശസ്യതേ.
[illegible] സോമം തന്നെയും [illegible]
[illegible] [illegible] സർവ്വം
[illegible] (കൽപ്പടിയിൽ)
[illegible] (സ്വർ
[illegible]) [illegible].
9. പ്രഭോ ജനസ്യ വൃത്രഹൻ സമര്യേഷു ബ്രവാവഹൈ
ശൂരോ യോ ഗോഷു ഗച്ഛതി സഖാ സുശേവോ അദ്വയുഃ
പ്രഭോ, വൃത്രനെ വധിച്ചവനേ [illegible] സ്തുതിക്കുന്നു.
[illegible] (കിരണങ്ങളായ ഗോക്കളു:

ന് ഗതി ചെയ്യുന്നവനം) സവിതാവും, ദേവതകളെ പാലം ആദിത്യയും (ഛന്ദം) ഗായത്രിയെ സ്തുതിക്കുന്നു.

ഋഷ്യാദി . ഋഷി. 1–10, ഇന്ദ്രൻ, പ്രജാപതി, വിഷ്ണു, വിശ്വാമിത്രൻ

ദേവത 1–9 ഇന്ദ്രൻ 10 ലിംഗോക്തദേവതാ.

ഛന്ദഃ: 1–9 വിരാട്, 10. പങ്ക്തി. സ്വരം 1–9 ധൈവതം 10 പഞ്ചമം.

സൂക്തം: 21-ാം സൂക്ത വ്യാഖ്യാനം -

ദേവാ ദേവ്യ ƒ 3ƒ 3ƒ ശ്യ : ദേവാം ദൃഗേന.

ദേവാഹ്വാനം - ദേവാഹ്വാനം. ദേവാഹി ദേവാ:

അഗ്നി(ന്), അഗ്നി, ഇന്ദ്രൻ, സൂര്യൻ, ദേവ ശക്തിവർ ദേവത എന്ന പ്രകാരമാണ്. അവ വ്യത്യസ്തമല്ല - ദേവന്മാരെന്ന് ശ്രുതിയിലെ ജ്ഞാനികളെല്ലാം ചേർന്ന് പറയുന്നു. 920 സൂക്തത്തിലെ അവസാനത്തെ ആയ "ആദ്യം" 1020 സൂക്തത്തിൽ പിംഗല(പിംഗലം)കൊണ്ട് സമ്പൂർണ്ണമായി ആവർത്തിച്ചു പറയുന്നു.

ഉണരാശികൾ.

അധ്യായം 1, അനുവാകം 1, ഖണ്ഡം 1.

I. 1. ഉപാസ്മൈ ഗായതാ നരഃ പവമാനായേന്ദവേ
അഭി ദേവാം ഇയക്ഷതേ.

2. അഭി തേ മധുനാ പയോഽഥർവാണോ അശിശ്രയുഃ
ദേവം ദേവായ ദേവയു.

3. സ നഃ പവസ്വ ശം ഗവേ ശം ജനായ ശമർവതേ
ശം രാജന്നോഷധീഭ്യഃ

നരന്മാരേ, പവമാനനും ഇന്ദുവും തന്റെ പ്രകാശം ചൊരിയുന്ന നമുക്ക് നൽകിയവനുമായ (ഇന്ദുവിനെ) പാടി ഉപാസിക്കുക.

ദേവന്മാർക്കും ദേവനായ ആ ദേവ(പ്രകാശ)ത്തിന്റെ, ജ്ഞാനത്തിൽ നിന്ന് ഒഴുകുന്ന വീര്യമേറിയ ആനന്ദരസം വിനായി, അതിനാൽ ഉയർത്തിയ അഥർവ്വന്മാർ (ജ്ഞാനികളെ) അവനെ ആശിച്ച് (പാടുക)

പവിത്രമായ നീ ഞങ്ങളുടെ ഗോക്കൾക്ക് (പശുക്കൾ/ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ/വാക്കുകൾ) ശമം (മംഗളം) നൽകുക. ഞങ്ങളുടെ ജനങ്ങൾക്ക് മംഗളം നൽകുക. അശ്വങ്ങൾക്ക് (ശക്തികൾക്ക്) മംഗളം നൽകുക. ഞങ്ങളുടെ രാജന്മാർക്കും ഔഷധികൾക്കും മംഗളം നൽകുക.

ഋഷിമാർ:- അസിതൻ, കാശ്യപൻ ദേവലൻ

ദേവതാ- പവമാനഃ സോമഃ ഛന്ദസ് - ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം.

ഉത്തരാർച്ചികയുടെ ആദ്യ പ്രപാഠകത്തിൽ 23 സൂക്തങ്ങളുണ്ട്. തൃച സൂക്തങ്ങളായിട്ടാണ് വിഭജനം. ഓരോ 3 സൂക്തങ്ങളെയും "തൃച" എന്ന വിളിക്കും. സായണനും, സ്വാമി ഈശ്വരാനന്ദനും, പണ്ഡിതരുടെ വ വിദ്യാലങ്കാരനും, ദേവ്ചന്ദും, ആചാര്യ നരേന്ദ്രഭൂഷണും ഇവയെ 1, 2, 3 എന്ന് സംഖ്യാനാമം കൊടുത്താണ് തെളിക്കുന്നത്.

~~23 'തൃച' ങ്ങൾ (സൂക്തങ്ങൾ) എന്ന വിളിച്ചാലും ഇവയിൽ 18 എണ്ണത്തിലേ 3 ഉള്ളൂ. ബാക്കി 5 എണ്ണം (9, 13, 14, 16, 20) ഈരണ്ടെണ്ണമുള്ളതാണ്. അങ്ങനെ 23 തൃചങ്ങളിൽ ആകെ 64 സംഖ്യ. (18 x 3 = 54 ; 5 x 2 = 10, 54 + 10 = 64).~~

~~64 മന്ത്രങ്ങളും ഉത്തര പ്രപാഠകത്തിലെ 23 തൃചയിൽ [illegible] വിധമാണ് ഉത്തരപ്രപാഠകത്തിൽ.~~

II. ~~1 ഉത്തരാർച്ചികയുടെ [illegible] പവമാനസോമദേവ.~~
~~ഋഷി ദേവത~~

(1) ദവി ധൃതത്യാ ഞചാ വർദ്ധേടദിത്യാ ക്രപാ
ഭോഗാ: ഇഷ്ടാ ഭവാമിതാ:

(2) ഹിമ്വാനോ ഹേതൃഭിർ ഹിത ആ വാജം വാജ്യക്രമീത്
സീദന്തോ വനുഷോ യഥാ.

(3) ഋഷഭ സോമ സ്വസ്തയേ സംജഗ്മാനോ ദിവാ കവേ
പവസ്വ സൂര്യോ ദൃശേ.

ഋഷികളും (അകർമകരായ കാന്തിയുള്ളവർ) ജ്ഞാനികളും പവിത്രമായ വാസ്തികഗുണങ്ങൾ ധരിച്ച് കീർത്തിയുള്ളവരും ഉപാസകരും ആയ സോമ(ശാന്തി) യാർ ഭവാശിരസ്സുകൾ (സംഗീതം ഗിരസ്സായവർ; പശു (ശുദ്ധ) ശിരസ്സുള്ളവർ, വാക് (ശ്രുതിയുക്തമായ) എന്ന ഉദാര (കിരണ) ത്തിന്റെ സ്വശക്തി ശിരസ്സിനെ ചുറ്റും വ്യാപിച്ചവർ) ആയി നവ ചുറ്റും പരക്കുന്ന (വിരിച്ചിടുന്ന)

സുഖങ്ങളുടെ സുരക്ഷിതമായ ഭവനം അന്തരങ്ങളിൽ നിന്നൊഴുകുന്നു ഹരി അതിവേഗം കുതിക്കുന്നു; ശാന്തരായ യോഗാചാര്യർ തങ്ങളുടെ ആനന്ദ സ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്ന് അവിടെ നിന്ന് ചോദിച്ചറിയുന്നു. അതുപോലെ ജ്ഞാനിയായ യോഗി, സംസാര ജീവിതത്തിൽ ചുറ്റപ്പെട്ടാലും, അവയിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞു ഹരി ജ്ഞാനത്തിന്റെ പാതയിൽ ഉന്നതം സമ്പാദിച്ച് വിജയം നേടുന്നു.

ഋഷിമാർ (വർത്തമാനമായ) സോമം, നിനക്ക് സ്വസ്തി വരട്ടെ, കവേ സർവ്വ ദിശയിലും ജ്ഞാനം പരത്തി പ്രകാശം കൊടുക്കുന്ന ദിശകളിൽ

അഗ്നിയെ അജ്ഞാനാശം നീക്കാനും വായും നൽകാനായി വിളിക്കുന്നു.
ഞെന്റെ, ഹോതാവായി സദാ യജ്ഞത്തിലിരുന്ന് ദൂതവായി, ഋത്വി-
ക്കാവായി, നയിക്കുക എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.
നീ തന്നെയാണ് സ്വന്തം. ഞങ്ങൾ അംഗിരസ്സുകൾ ഭൂതം
ഒഴിച്ചു (ഞങ്ങളുടെ സമീപത്തിൽ) നിന്നെ വർധിപ്പിക്കുന്നു. ജ്വാലനാ
യ ലോകങ്ങളുടെ (ഞങ്ങളുടെ ഉള്ളിലും പുറത്തും) വിളക്കുക-
ന്റെയും (വിശാലം, ജ്വാല) ഗംഭീരവും ഉത്കൃഷ്ടവുമായ
പവിത്രമായ വാക്ക് (വാണി/ വേദം) ഞങ്ങൾക്ക് അനാവരണം
ചെയ്ത് (വിവസ്ത്രമാക്കി) കാണിച്ചു തരിക: അഗ്നേ, നിന്റെ
പൂർണ്ണവും ജ്വാലനാണ്.

V 1 ആ നോ മിത്രാ വരുണാ ഘൃതൈർഗവ്യൂതിമുക്ഷതം
മധ്വാ രജാംസി സുക്രതൂ.
2 ഉരുശംസാ നമോവൃധാ മഹ്നാ ദക്ഷസ്യ രാജഥ:
ദ്രാഘിഷ്ഠാഭി: ശുചിവ്രതാ.
3 ഗൃണാനാ ജമദഗ്നിനാ യോനാവൃതസ്യ സീദതം.
പാതം സോമമൃതാവൃധാ.
(ഋഷി: വിശ്വാമിത്രനും ജമദഗ്നിയും - ദേവത: മിത്രാവരുണൻ
ഛന്ദസ് ഗായത്രി - സ്വരം ഷഡ്ജം).
മിത്രാവരുണന്മാരേ, ഗവ്യൂതി ഘൃതധാരയാൽ ഞങ്ങൾ അവരെയായി
ഉണ്ടിയപാനയിലൂടെ ആനന്ദധാര ഒഴുകി എത്തിക്കുക.
മധു, രജസ്സ്, സുക്രതു ഇവയാൽ പ്രവചനത്തെ അനുഗ്രഹിക്കുക-
... സ്ത്രീക വൈദിക ... പ്രവാചകം. ദശമം
11 സൂക്തം 7 തന്നെയാണ് 5-ാം ത്രിചയുടെ ഒന്നാം സൂക്തം.
അവിടെയും വിശ്വാമിത്ര ജമദഗ്നിമാർ തന്നെ ഋഷിമാർ. അവിടെ പറ
ഞ്ഞ അർത്ഥം തന്നെ ചെയ്യുവാൻ ഉപാസകൻ ... വരുവും
ഘൃതധാര ഒഴുക്കുന്നതായിരുന്നാലും ഈശ്വരൻ പ്രസാദധാര ഒഴുക്കുന്ന
അനന്ത ശക്തി വിശ്വത്തിന്റെ പ്രവചനത്തിൽ മനസ്സിലും കാണുന്നു.
ജ്ഞാനം, ശക്തി, കർമ്മം ഇവയും ഒന്നുതന്നെ. ഉപാസകൻ, ഉപാസന,
ഉപാസിതമായ വസ്തു (ഈശ്വരൻ/ പ്രസാദം/ ബ്രഹ്മം-etc) ഒന്നായി
അദ്വൈതം തന്നെ വിഷയം.
മിത്രാവരുണരേ (പ്രാണാപാനങ്ങളെ - സൂര്യൻ, ജലം) പൂർണ്ണ
തയായി നിയന്ത്രിച്ച് ... ശക്തനായി ബലവാനായി,
ദക്ഷന്മാരെ (ഏറ്റവും പ്രതിഭാശാലികളായവർ) നായകന്മാരായി,
നിങ്ങൾ തന്നെയാണ് അവിടിരുന്ന് അവരെ ഉയർത്തുന്നത്.

പ്രകാശം ചൊരിയുന്ന സൂര്യനെപ്പോലെ ലോകമെങ്ങും നിന്റെ പവിത്രവാണി കേൾക്കുമാറാകട്ടെ.
ഋഷിഃ :- കശ്യപഃ മാരീചഃ.
ദേവത:- പവമാനഃ, സോമഃ.
ഛന്ദഃ ഗായത്രീ - സ്വരം ഷഡ്ജം.

III 1 പവമാനസ്യ തേ കവേ വാജിൻത്സർഗാ അസൃക്ഷത.
അർവന്തോ ന ശ്രവസ്യവഃ
2 അച്ഛാ കോശം മധുശ്ചുതമസൃഗ്രം വാരേ അവ്യയേ
അവാവശന്ത ധീതയഃ
3 അച്ഛാ സമുദ്രമിന്ദവോഽസ്തം ഗാവോ ന ധേനവഃ
അഗ്മന്നൃതസ്യ യോനിമാ.
(ഋഷിഃ :- ശതം വൈഖാനസ ഋഷയഃ.
ദേവത:- പവമാനഃ, സോമഃ. ഛന്ദഃ ഗായത്രീ. സ്വരം ഷഡ്ജം)
കവേ, നിന്റെ സർഗ്ഗ (സൃഷ്ടി ചെയ്ത) പവിത്രമന്ത്രങ്ങളും അർക്കന്നങ്ങളും (യോഗചര്യയാൽ ലഭിച്ച) വാജികളെയും (ശക്തി, അന്നവേഗം), യുദ്ധത്തിൽ കുതിച്ചു വേഗത്തിൽ ഓടുന്ന കുതിരകൾ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തുന്നപോലെ, സ്വാഭാവികമായി ലക്ഷ്യത്തിലെത്തി, സർവ്വരാലും ശ്രവിക്കപ്പെടുന്നു.
ആനന്ദമധുവാൽ നിറഞ്ഞ കോശം (ആനന്ദമയ കോശം) അതിവിശുദ്ധവും അവ്യയവും ആണ്. ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ കോശങ്ങളെക്കാൾ (പ്രാണമയ, മനോ, വിജ്ഞാനമയ കോശങ്ങൾ) അതിവിശിഷ്ടമാണ്. ധ്യാനിക്കുന്നവർ ആ പദത്തിലെത്താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.
യോഗികൾ സത്യത്തിൽ യോഗത്തിൽ നിമഗ്നരാകുന്നു. ധ്യാനിക്കുന്ന മനസ്സ് പവിത്രമായ ആനന്ദത്തിൽ (ഋതസ്യ യോനിയിലാവാം) ആഴമുള്ളതായ സമുദ്രമായി, സർവ്വവ്യാപിയായി, ശാന്തമായിത്തീരുന്നു. (ആഗമത്തിലും സത്യത്തിന്റെ യോനി ആനന്ദസ്വരൂപം).

IV 1 അഗ്ന ആ യാഹി വീതയേ ഗൃണാനോ ഹവ്യദാതയേ
നി ഹോതാ സത്സി ബർഹിഷി.
2. തം ത്വാ സമിദ്ഭിരംഗിരോ ഘൃതേന വർധയാമസി
ബൃഹച്ഛോചാ യവിഷ്ഠ്യ
3 സ നഃ പൃഥു ശ്രവായ്യമച്ഛാ ദേവ വിവാസസി.
ബൃഹദഗ്നേ സുവീര്യം.
(ഋഷി ഭരദ്വാജൻ ദേവത അഗ്നി - ഛന്ദഃ: ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം)
പൂർവ്വാർച്ചികയുടെ ആരംഭമന്ത്രമാണ് ഉത്തരാർച്ചികയിലെ നാലാം ദശതിയുടെ ആദ്യഭാഗമെന്നും ഋഷി ഭരദ്വാജനാണെന്നും ശ്രദ്ധിക്കുക.

ജമദഗ്നികളാൽ (ഉത്തമിൽ അഗ്നി ജ്വലിച്ച ജ്ഞാനികളായ ജമദഗ്നികളെന്ന ഭൃഗു വംശജർ) അനാവൃത മനസ്സോടെ നിന്നോളുടെ സഖ്യത്തിൽ (സഹ്യ) സ്ഥിരമായി പൂജനം സ്വീകരിച്ച് ഇരുന്നാലും. സോമാമൃതം ഒഴുകി വന്നത്, ആ വർഷ വാതത്താൽ സദാ ശക്തിയാർജിക്കുക.

VI. 1. ആ യാഹി സുഷുമാ ഹി ത ഇന്ദ്ര സോമം പിബാ ഇമം
എദം ബർഹി: സദോ മമ.

2. ആ ത്വാ ബ്രഹ്മയുജാ ഹരി ~~[illegible]~~ വഹതാമിന്ദ്ര കേശിനാ
ഉപ ബ്രഹ്മാണി ന: ശൃണു.

3. ബ്രഹ്മാണസ്ത്വാ യുജാ വയം സോമപാമിന്ദ്ര സോമിന:
സുതാവന്തോ ഹവാമഹേ.

(ഋഷി: ഇരിംബിഠി. ദേവത ഇന്ദ്രൻ. ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം).

മൈത്രകാണ്ഡം. പ്രപാഠകം 2 അദ്ധ്യായം 2. ദശതം 8 സൂക്തം 7 തന്നെയാണ് ഈ ത്രിചയിലെ ആദ്യ സൂക്തം. ഋഷിയും ഇരിംബിഠി തന്നെ. ദേവിചന്ദ് ഈ സൂക്തങ്ങളുടെ അർത്ഥം ലളിതവും വ്യക്തമായതിനാൽ കരുതുന്നതിൽ യുക്തിയില്ല. 5ാം ത്രിചയുടെ ഉദ്ഘാടകൻ സോമാമൃതം ഒഴുകുന്ന പാത (നാഡീവ്യൂഹം) തന്നെയാണ് ഇവിടെയും പരാമർശം. ദൈവശരീരത്തിൽ നാഡീവ്യൂഹത്തിലും ഭൗതിക ശരീരത്തിൽ മജ്ജാദികളായ ഊർജ്ജ വാഹികളിലും സർവ്വത്ര ബോധവും ബലവും ആനന്ദവും നിറഞ്ഞ ഒരേ യോനിയുടെ രണ്ട് പ്രതിഭാസങ്ങൾ മാത്രമായ സൂര്യൻ, ജലരാശി എന്നിവയെയാണ് അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നത്.

ബ്രഹ്മത്തോട് യുക്തമായ (മിഥുനം / യുക്തം / യോജിച്ച) ഹരി, വന്നാലും (നിന്റെ) കേശികൾ (കിരണങ്ങൾ) ആയ ഇന്ദ്രന്മാർ (ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ, ഇന്ദ്രിയാധിഷ്ഠിതർ) നിന്നെ വഹിക്കുന്നു. വന്നിട്ട് ഞങ്ങളുടെ ബ്രഹ്മ(വ)ാണി സ്വീകരിക്കുക.

ബ്രഹ്മ(വ)ാണത്തോട് യുക്തമായ (മിഥുനം) ഞങ്ങൾ സോമത്താൽ സോമിയായ സോമപനായ ഇന്ദ്രനെ ഉപാസിക്കുന്നു. ഞങ്ങളുടെ (നമ്മുടെ) ഹവിസ്സ് സ്വീകരിച്ച് (ഞങ്ങളെ) വഹിക്കുക.

ഹരി എന്ന കേശിനിയായ "ബ്രഹ്മ"ത്തിന്റെ, യുക്തമായ കേശവനിൽ ഹരിയും ഹരനും യുക്തമായി മിഥുനമായിരിക്കുന്നു. സപ്തേന്ദ്രിയങ്ങളും സപ്തപ്രാണങ്ങളും ജീവജാലങ്ങളും അവയെ വഹിക്കുന്നതായി മാത്രങ്ങളാണ്, അവരെ ഹിരണ്യഗർഭന്മാരാണ്- സ്വീകരിക്കുന്ന ഹവിയും, സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്ന ബ്രഹ്മത്തി അഥവാ ബ്രാഹ്മിയായ ഹരി എന്ന വേദവാക്കും, അർപ്പിക്കുന്ന ഹരിയും ഒന്നാവുന്നു. ഹവിസ്സും ഹവിർ ദാഹകനും ഒന്നാകുന്നു.

ഇതു തന്മയീഭാവമാണ് ഇവിടെയും പറയപ്പെടുന്നത്.

VII 1 ഇന്ദ്രാഗ്നീ ആ ഗതം സുതം ഗീർഭിർനഭോ വരേണ്യം
അസ്യ പാതം ധിയേഷിതാ.

2 ഇന്ദ്രാഗ്നീ ജരിതുഃ സചാ യജ്ഞോ ജിഗാതി ചേതനഃ
അയാ പാതമിമം സുതം.

3 ഇന്ദ്രമഗ്നിം കവിച്ഛദാ യജ്ഞസ്യ ജൂത്യാ വൃണേ
താ സോമസ്യേഹ തൃമ്പതാം.

(ഋഷി:- ഗാഥിവിശ്വാമിത്രൻ - ദേവത: ഇന്ദ്രാഗ്നി. ഛന്ദസ് ഗായത്രി സ്വരം ഷഡ്ജം)

ആദ്യ സൂക്തം യജുർവ്വേദത്തിലും (7-31) ഉണ്ട്.

~~ഇന്ദ്ര~~, ഇന്ദ്രാഗ്നി, ഗീതകളും നഭസ്സുമായി വരേണ്യരായി ആഗതമായി സുതത്തെ സംരക്ഷിക്കുക. നിന്റെ വരവിനാൽ ധീയും, ധീ ഉള്ള ബുദ്ധികളും കൊണ്ട് ദ്രവത്വം സംരക്ഷിതമാകുന്നു.

ഇന്ദ്രാഗ്നി, ജരിതമായ (വൃദ്ധമായ) ജ്ഞാനവും സത്തായ (സത്യമായ) യജ്ഞവും ചേതനയെ, ഉണർന്ന അവബോധം (ചേതനയുണർവ്) ഉള്ള സുതസാരത്തെ (ആത്മചൈതന്യം ഉണർന്ന ഉപാസകനെ) നിന്റെ ചൈതന്യം ഇവിടെ പകരുന്നു (വീണ്ടും വീണ്ടും ഈ ചൈതന്യമുള്ള സത്പുത്ര പരമ്പര ഉണ്ടാവട്ടെ! ജനിക്കട്ടെ! അവതരിക്കട്ടെ)

ഇന്ദ്രാഗ്നി, ഇന്ദ്രനെയും അഗ്നിയെയും കവി (വാക്) ഛന്ദസ് (വൃത്തബദ്ധമായ, സംഗീതാത്മകമായ കവിത) യജ്ഞം ഇവകളാലും ജൂതിയാലും അറിഞ്ഞ് ഞാൻ വരിക്കുന്നു. അവ സോമത്താൽ (ആനന്ദം) സ്വയം തൃപ്തരാകുന്നു; (എല്ലാവരെയും) തൃപ്തരാക്കുന്നു.

"ഞാൻ" ഋഷിയിലെ "അഹം" മാത്രമല്ല സർവ്വ ജീവനിലുമുള്ള 'അഹം' (ജീവൻ) ആണ്. ഇന്ദ്രിയങ്ങളിലെ വിഭിന്ന അഗ്നി ഓരോ ജീവിയെയും തൃപ്തരാക്കുന്നു. ജ്ഞാനത്താൽ ഗീതകളായി നാദമായി, പ്രകാശമായി നഭസ്സിൽ വരേണ്യമായി പ്രകാശിക്കുന്ന വേദവാക്കുകളെ വാണിയാൽ ധീ ഉണർത്തുന്നവർ മാത്രമേ സത്പുത്രരാകൂ. ഋഷിമാരായി ഉപാസനയിലൂടെ തൃപ്തരാകുന്ന ജ്ഞാനം, ശാന്തി, കരുണ, മൈത്രി ഇവകളാൽ ബോധിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെ സത്പുത്ര പരമ്പരകളെയാണ് ഋഷി ലോകത്തിനായി വിശ്വാസകരമായി, ശിഷ്യരായി സ്വീകരിച്ചു വരുത്തുന്നത്.

VIII 1 ഉച്ചാ തേ ജാതമന്ധസോ ദിവി സദ്ഭൂമ്യാ ദദേ,
ഉഗ്രം ശർമ മഹി ശ്രവഃ
2 സ ന ഇന്ദ്രായ യജ്യവേ വരുണായ മരുദ്ഭ്യഃ
വരിവോവിത് പരി സ്രവ:
3 ഏനാ വിശ്വാന്യര്യ ആ ദ്യുമ്നാനി മാനുഷാണാം
സിഷാസന്തോ വനാമഹേ.
(ഋഷി:- ആംഗിരസനായ അമഹീയു. ദേവത: പവമാനഃ സോമഃ
ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം)
നമ്മിൽ അനുകൂലമായ സ്ഥാനത്തിരുന്നുകൊണ്ട്, സദ്ബുദ്ധി(ക)കൾ തരിക. ഉഗ്രമായശക്തിയും മഹത്തായ ശ്രവണവും (ഭൂമിയിലുള്ളവർക്ക്) തരിക. ഈ ധനം വരുണനും മരുത്തുക്കൾക്കുമായി യജിക്കുക. അവർ നമുക്ക് ഇടിമിന്നലും ജലവും കാലവർഷമേഘങ്ങളും കാലാകാലത്തിൽ പ്രവിശിപ്പിച്ചുതരുന്നു. അതിലൊക്കെയുള്ള അവരെ സർവ്വവിശ്വത്തിലും മനുഷ്യർക്കും അന്നവും ജലവും വീര്യവും നൽകാൻ വിളിക്കുക.
ആദ്യ സൂക്തം പവമാനകാണ്ഡത്തിൽ 5ാം അധ്യായത്തിൽ ഒന്നാം ദശതിയിലെ ഒന്നാം സൂക്തമാണ്. ഋഷി അമഹീയു തന്നെ. (ഋഗ്വേദ 9-61-10; 9-61-10 മുതൽ) - 2ാം സൂക്തം ആരണ്യകാണ്ഡത്തിൽ അധ്യായം 6, പ്രപാഠകം 6, അർദ്ധം 3, ഒന്നാം ദശതി 7ാം സൂക്തമാണ്. ഋഷി അമഹീയു തന്നെ. ഭൂമിയിൽ നിന്നു കിട്ടുന്ന അന്നം, ജലം, വീര്യം, അതുകൊണ്ട് ലഭിക്കുന്ന ധനം ഇവകളാൽ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെടാതിരിക്കാൻ ഒരു നിസ്വാർത്ഥമായ പ്രാർത്ഥനയാണ് ഇത്. പ്രപഞ്ചശക്തികളെ ആദിമ മനുഷ്യൻ ആരാധിച്ചത് അവരെ ഭയന്നിട്ടല്ല, അവയുടെ പ്രാധാന്യം നന്നായി അറിഞ്ഞതുകൊണ്ടാണ് എന്ന് കാണിക്കുന്നതാണ് ഈ പാദങ്ങൾ.
IX 1 പുനാനഃ സോമ ധാരയാപോ വസാനോ അർഷസി
ആ രത്നധാ യോനിമൃതസ്യ സീദസ്യുത്സോ ദേവോ ഹിരണ്യയഃ
2 ദുഹാന ഊധർദിവ്യം മധു പ്രിയം പ്രത്നം സധസ്ഥമാസദത്
ആപൃച്ഛ്യം ധരുണം വാജ്യർഷസി നൃഭിർധൗതോ വിചക്ഷണഃ
ഋഷി:- സപ്തർഷികൾ. ദേവത പവമാനഃ സോമഃ
ഛന്ദസ് ① ബൃഹതീ ② സതോബൃഹതി,
സ്വരം ① മധ്യമം ② പഞ്ചമം.
സോമാ, ധാരയായി ആപസ് വർഷിച്ചുകൊണ്ട് നീ സ്വയം അഭിഷിക്തനാകുന്നു. നീ രത്നധാരമാണ്. നീ അമൃതത്തിന്റെ യോനി (ഉറവിടം) ആണ്. സ്വർണ്ണപ്രഭയാൽ നീ സ്വാഭാവികമായ ആനന്ദം ചൊരിയുന്നു. നിന്നിലെ ദിവ്യമായ മധുപ്രിയമായ ഋഷി (യോഗി) പ്രയത്നം ചെയ്തതിൽ നിന്ന്

2 സ ന ഇന്ദ്രായ യജ്യവേ വരുണായ മരുദ്ഭ്യഃ
വരിവോവിത് പരി സ്രവ:
3 ഏനാ വിശ്വാന്യര്യ ആ ദ്യുമ്നാനി മാനുഷാണാം
സിഷാസന്തോ വനാമഹേ.
(ഋഷി :- ആംഗിരസ് നായ അമഹീയു ദേവത - പവമാന: സോമ:
ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം)
നഭസ്സിൽ അത്യുച്ചമായ സ്ഥാനത്തിരുന്നു കൊണ്ട്, ശബ്ദ(ഉരി)കൾ തരിക.
ഉഗ്രമായ ശർമ്മവും മഹത്തായ ശ്രവണവും (കീർത്തിയും ഉള്ളവർക്ക്) തരിക.
ഈ ദ്രവ്യം വരുണനും മരുത്തുകൾക്കുമായി യജിക്കുക. അവർ നമുക്ക്
ഇടിമിന്നലും ജലവും കാലവർഷവും കാലാകാലങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിപ്പിച്ചു തരു
ന്നു. അതിലൊക്കെയുള്ള അവരെ സർവ്വ വിശ്വത്തിലും മനുഷ്യർക്കും അന്നവും
ജലവും വിദ്യയും നൽകാൻ വിളിക്കുക.
ആദ്യസൂക്തം പവമാന കാണ്ഡത്തിൽ 5-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ 3-ാം ദശക
ത്തിലെ 3-ാം സൂക്തമാണ്. ഋഷി അമഹീയു തന്നെ. (ഋഗ്വേദം 9-10-4;
9-61-10 ആണത്) - 2-ാം സൂക്തം ആരണ്യകാണ്ഡത്തിൽ അദ്ധ്യായം
6, പ്രപാഠകം 6, അർദ്ധം 3, ദശകം 7-ാം സൂക്തത്തിലേതാണ്.
ഋഷി അമഹീയു തന്നെ. ഭൂമിയിൽ ഒരു വിഭവം അന്നം, ജലം, വിദ്യ,
അതുകൊണ്ട് ലഭിക്കുന്ന ആനന്ദം ഇവകളാൽ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെടുന്നതിന
ത് വരുണനിൽ നിന്നുള്ള പ്രാർത്ഥനയാണ് ഇത്. പ്രപഞ്ചശക്തികളെ ആദിമ
മനുഷ്യൻ ആരാധിച്ചത് അവരെ ഭയന്നിട്ടല്ല, അവയുടെ പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാ
ക്കിയതുകൊണ്ടാണ് എന്ന് കാണിക്കുന്നതാണ് ഈ പാഠങ്ങൾ.

IX 1 പുനാന: സോമ ധാരയാപോ വസാനോ അർഷസി
ആ രത്നധാ യോനിമൃതസ്യ സീദസ്യുത്സോ ദേവോ ഹിരണ്യയ:
2 ദുഹാന ഊധർദിവ്യം മധു പ്രിയം പ്രത്നം സധസ്ഥമാസദത്
ആപൃച്ഛ്യം ധരുണം വാജ്യർഷസി നൃഭിർധൗതോ വിചക്ഷണ:
ഋഷി :- സപ്തർഷികൾ. ദേവത പവമാന: സോമ:
ഛന്ദസ് ① ദ്വിപദാ ബൃഹതി ② സതോബൃഹതി,
സ്വരം ① മധ്യമം ② പഞ്ചമം.
സോമാ, ധാരയായി ആപസ്സ് വഹിച്ചുകൊണ്ട് നീ സ്വയം ശുദ്ധനാകുന്ന
നീ രത്നധാരയാണ്, നീ ഋതത്തിന്റെ യോനി (ഉറവിടം) ആണ്.
സ്വർണ്ണപ്രഭയാൽ നീ സ്വാഭാവികമായ ആനന്ദം ചുരത്തുന്നു. നിന്നിലെ
ദിവ്യമായ മധുപ്രിയമായ ഋഷി (യോഗി) പ്രയത്നം ചെയ്തതിൽ നിന്ന്

നിനക്കു സദൃശനായി ആരും ജനിച്ചിട്ടില്ല. ഇനി ജനിക്കുകയുമില്ല. ഭൂമിയിലും ദിവ്യലോകങ്ങളിലും നിന്നെപ്പോൽ അന്യൻ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. മഘവാനായ ഇന്ദ്ര, ബലത്തിനായ പ്രാണികളായ അശ്വങ്ങളോടെ, ജ്ഞാനികളായ ഞങ്ങൾ നിന്നെ സ്തുതിച്ചു വിളിക്കുന്നു.

XII (1) കയാ നശ്ചിത്ര ആ ഭുവദൂതീ സദാവൃധഃ സഖാ
കയാ ശചിഷ്ഠയാ വൃതാ. (ഐന്ദ്രകാണ്ഡം. പ്രപാഠകം 2. അർദ്ധം 2. ദശതി 6, സൂക്തം 5 ലെയാണ് ഇത്.)

(2) കസ്ത്വാ സത്യോ മദാനാം മംഹിഷ്ഠോ മത്സദന്ധസഃ
ദൃഢാ ചിദാരുജേ വസു.

(3) അഭീ ഷു ണഃ സഖീനാമവിതാ ജരിതൄണാം
ശതം ഭവാസ്യൂതയേ.

ഋഷി: വാമദേവൻ. ദേവത ഇന്ദ്രൻ. ഛന്ദസ് ഗായത്രി, സ്വരം ഷഡ്ജം.
സദ്യോവർദ്ധനത്തിനും ആർത്തിയായ നീ ഏതു രക്ഷോപായത്താലാണ് ഞങ്ങൾക്ക് സഖാവായി തീരുക? വിചിത്രമായ നിന്റെ കർമ്മങ്ങൾ, സ്വഭാവങ്ങൾ, ഐശ്വര്യം എന്നിവ ഏതു ബുദ്ധി (പ്രവൃത്തി/നിഷ്ഠ) കൊണ്ടാണ് ഞങ്ങൾക്ക് കിട്ടുക? ഏതൊരു സത്യത്തിന്റെ ലഹരിയാണ് നിന്നിൽ കുടികൊള്ളുന്ന മഹത്തായ ദൃഢവും, ശത്രുക്കൾക്കെതിരെയുള്ള ഭേദകശക്തി നൽകുന്ന വസു? (ധനം) [ജ്ഞാന നിഷ്ഠയും, അനുഭവമാണ് അവ. (ഗുരുത്വത്തിൽ)]
ഞങ്ങൾക്ക് നൂറു വർഷം സഖാവായിരിക്കുക. (ശതായുസ്സ്) ഞങ്ങളുടെ 'ജ്ഞാനി'കളുടെ ആത്മാക്കളെ അനുകാലം വാർദ്ധക്യം സഹായിക്കാനായി നില നിൽക്കുക.

XIII 1 തം വോ ദസ്മമൃതീഷഹം വസോർമന്ദാനമന്ധസഃ
അഭി വത്സം ന സ്വസരേഷു ധേനവ ഇന്ദ്രം ഗീർഭിർനവാമഹേ.
2 ദ്യുക്ഷം സുദാനും തവിഷീഭിരാവൃതം ഗിരിം ന പുരുഭോജസം
ക്ഷുമന്തം വാജം ശതിനം സഹസ്രിണം മക്ഷൂ ഗോമന്തമീമഹേ.
പകലിൽ തന്റെ വത്സത്തെ സ്വസ്ഥാനത്ത് ധേനുക്കൾ വിളിക്കുന്നതുപോലെ ഇന്ദ്രനെ പുതിയ ഗീതങ്ങൾ പാടി സ്തുതിക്കാം. ഈ പുതിയ ഗീതങ്ങൾ ഏവനും സുന്ദരനും കാമദേവനെ തോല്പിക്കുന്നവനും, പ്രജ്ഞാനഘനനും, ജ്ഞാനാനന്ദ ഭക്തിയുടെ വശനാണ്. അപ്രതിരോധ്യനും, ഓജസ്സും, തേജസ്സും, ബലവും, ഐശ്വര്യവും, മേഘം പോലെ ദാനം ചെയ്യുന്നവനും, സ്ഥാനത്തിനെ ജ്ഞാനിയാക്കുന്നവനും നൂറ്, ആയിരം ഗോക്കൾ ആയിരക്കണക്കായി നല്ല ധനത്തെ ഞങ്ങൾക്കു നൽകണമേ. (ഐന്ദ്രകാണ്ഡം, തൃതീയാധ്യായം, ഒന്നാം ദശതം. സൂക്തം 4 ലെയാണ് ഇവിടത്തെ രണ്ടാം സൂക്തം)
ഋഷി നോധാ ഗൗതമൻ. ദേവത ഇന്ദ്രൻ.
ഛന്ദസ് 1. ബാർഹതഃ പ്രഗാഥഃ; (2) സതോബൃഹതി. സ്വരം (1) മദ്ധ്യമം. (2) പഞ്ചമം

XIV ① തരോഭിര്‍വോ വിദദ്വസുമിന്ദ്രം സബാധ ഊതയേ
ബൃഹദ് ഗായന്തഃ സുതസോമേ അധ്വരേ ഹുവേ ഭരം ന കാരിണം.
② ന യം ദുധ്രാ വരന്തേ ന സ്ഥിരാ മുരോ മദേ സുശിപ്രമന്ധസഃ
യ ആദൃത്യാ ശശമാനായ സുന്വതേ ദാതാ ജരിത്ര ഉക്ഥ്യം.
ഋഷി: കലി: പ്രാഗാഥ: ദേവത: ഇന്ദ്രന്‍
ഛന്ദസ്സ്: ബാര്‍ഹത: പ്രഗാഥ: ② സതോ ബൃഹതി
സ്വരം ① മധ്യമം ② പഞ്ചമം
സോമയാഗങ്ങളില്‍ ഞാന്‍ പുത്രന്‍ പിതാവിനെ എന്ന പോലെ ബൃഹത് സാമം പാടി ഇന്ദ്രനെ സ്തുതിച്ച് വിളിക്കുന്നു. ഇന്ദ്രനെ യാഗങ്ങളുടെ യത്നം ബാധ (വിഘ്നം) കൂടാതെ നടത്താന്‍ പാടുന്നു. അവന്‍ വസ്തു മുഴുവനും അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.
അനിയന്ത്രിതമായ ഇന്ദ്രിയങ്ങളാലും അവയുടെ (കാമക്രോധാദി) വികാരങ്ങളാലും ഇന്ദ്രനെ ലഭിക്കുക ദുഷ്കരമാണ്. അവന്‍ മദിക്കാവുന്നവനല്ല. സ്ഥിരമായ അവനെ ചഞ്ചലമായവ കൊണ്ട് ഭോഗവസ്തു- ആയതനിരതരായ അവന്റെ പ്രകാശത്തില്‍, സത്യം പ്രവഹിക്കുന്ന യോഗിയ്ക്ക് (ഉപാസകന്) അവന്‍ വേദവാണി വെളിപ്പെടുത്തി കൊടുക്കുന്നു (സ്വയം പ്രകാശിപ്പിച്ചു കൊടുക്കുന്നത് വേദവാണി ഉപാസനയിലാണ്; ഇന്ദ്രിയ പ്രത്യക്ഷമായല്ല.)

XV 1. സ്വാദിഷ്ഠയാ മദിഷ്ഠയാ പവസ്വ സോമ ധാരയാ
ഇന്ദ്രായ പാതവേ സുതഃ
2. രക്ഷോഹാ വിശ്വചര്‍ഷണിരഭി യോനിമയോഹതം.
ദ്രുണാ സധസ്ഥമാസദത്.
3. വരിവോധാതമോ ഭവ മംഹിഷ്ഠോ വൃത്രഹന്തമഃ
പര്‍ഷി രാധോ മഘോനാം.
ഋഷി:- മധുച്ഛന്ദസ് ദേവത പവമാനഃ സോമഃ
ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം,
(1ാം സൂക്തം പവമാനം കാണ്ഡം. അദ്ധ്യായം 5. ഒമ്പതാം മണ്ഡലം 1ാം സൂക്തം തന്നെ)
സ്വാദിഷ്ഠവും ലഹരി തരുന്നതുമായ നിന്റെ ആനന്ദാമൃതധാരയാല്‍ പവിത്രീകരിച്ചാലും; നിന്നെ ഇന്ദ്രന്‍ വേണ്ടി തന്നെ ഒഴുക്കുന്നു (പാനം ചെയ്യാന്‍). രക്ഷസ്സും സംഹരിക്കുകയും നിരീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവന്‍ കാരണവും, സര്‍വ്വത്തിന്റെ യോനിയായിരിക്കുകയും സ്വര്‍ണ്ണവും സംഭരിച്ചു തന്നില്‍ നിലയിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനേ, നീ തന്നെ ഈ ഹൃദയക്ഷേത്രത്തില്‍ ഇരിക്കുന്നു. (ശ്രേഷ്ഠമായ

ചിദാകാശം ഹൃദയാകാശത്തിലും (ഭ്രൂമദ്ധ്യമെന്ന കോണിനകത്ത്
ആകൃതിയുള്ള ഭാഗത്തിന് ഹൃദയാകൃതിയോടു സാദൃശ്യം) ഹൃദയാകാ
ശത്തിലും ഇരിക്കുന്നു)
സർവ്വജ്ഞാനത്തിന്റെ (വരിവ → വരിവസ്യ) ദാതാവായവനെ,
ഭൂമിയിൽ വൃത്രഹന്താവായി കാണുന്നവരാണ് (ഭൂദേവന്മാർ
ഇന്ദ്രിയാധീശ്വരനായ ഇന്ദ്രൻ). ഭൂദേവന്മാരുടെ രായ (ഐശ്വര്യ)
ത്തിനാൽ കൊടുക്കപ്പെട്ട മാത്രമാണ്.
ഭൂമിയിലെ ഐശ്വര്യവാന്മാരുടെ ഐശ്വര്യം (ലക്ഷ്മി) എന്നർത്ഥ
ത്തിലാണ് രായ (രായസ്) ഇവിടെ ഉപയോഗിച്ചത്. ഭൂദേവ
ന്മാരുടെ ഭൂദേവി (ഭൂമിയിലെ സൌഭാഗ്യവും) എന്നർത്ഥത്തിലാണ്
ലക്ഷ്മി ദേവി 'രായ' യാവുന്നത്. അതിന്റെ ഷഷ്ഠിയാണ്
'രായഃ'. ഒന്നാം സൂക്തത്തിൽ 'രായഃ' എന്ന പദവും 3ാം സൂ
ക്തത്തിൽ 'രായ' എന്ന പദവും വിശ്വാമിത്ര പുത്രൻ മധുച്ഛന്ദസ്
അതി മനോഹരമായി ഉപയോഗിക്കുന്നു.

XVI 1 പവസ്വ മധുമത്തമ ഇന്ദ്രായ സോമ ക്രതുവിത്തമോ മദഃ
മഹി ദ്യുക്ഷതമോ മദഃ
2. യസ്യ തേ പീത്വാ വൃഷഭോ വൃഷായതേഽസ്യ പീതാ സ്വർവിദഃ
സ സുപ്രകേതോ അഭ്യക്രമീദിഷോഽച്ഛാ വാജം നൈതശഃ
മധുമത്തമമായ നീ (വാക്ക്, സോമലത) പവിത്രീകരിച്ച് പ്രവഹി
ക്കുക. ആനന്ദലഹരിയിൽ ക്രതുവിത്തമനായ സോമം (സോമലതാ
[illegible] വഴിതെളിയിച്ചും കൂടാതെ; വാക്ക് ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽ പ്രകാശമാ
യിരിക്കുന്നു. തന്നും വിശുദ്ധമായ ജ്ഞാനത്തിനും [illegible]
യ [illegible]), ഏറ്റവും ഉച്ചത്തിലുള്ള ആകാശത്തിൽ (സൂര്യോദയം)
ഭൂമിയിൽ ആനന്ദലഹരി (ഇതുതന്നെ വഴിതെളിയിച്ച ഇതുതന്നെ വീര്യം) നേടു
ക. (വിഷുവത് - മീനമേടമാസത്തിൽ സൂര്യോദയം. അതുകഴിഞ്ഞ
ഉടനെ വരുന്ന ഋതു വസന്തകാലം, മധുവുടെ ആനന്ദയാത്ര)
അത് കുടിച്ച് ഋഷഭന്മാർ വൃഷവാന്മാരാകുന്നു (ഇതുതന്നെ പ്രജനനശേ
ഷി; ഇതുതന്നെ ദാനശീലം) അതിനെ കുടിച്ച് സ്വർവിത്തുകൾ (ഗായകർ,
കവികൾ, വേദജ്ഞന്മാർ) ഇതുതന്നെ ഓജസ്വികളായി സ്വര (വാക്) യോഗ
ത്തി [illegible] ആകാശത്തിൽ ഓജസ്വിയായ, പ്രശസ്തനായ
അശ്വം അതിവേഗം കുതിക്കുന്നപോലെ, ആ (സംസാരയുദ്ധത്തിൽ)
സൂര്യതേജസ്സിന്റെ പ്രകാശമേറു (പതാക/ഭൂമിയുടെ [illegible]
[illegible] ഭൂമിയിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന [illegible]
പറന്നിറങ്ങി, ജ്ഞാനി വിജയങ്ങളെല്ലാം കൊയ്യുന്നു.
(ഋഷി: ഗൌരിവീതി. ദേവത: പവമാനഃ സോമഃ; ഛന്ദസ്: 1 കാകുഭഃ പ്രഗാഥഃ 2 [illegible] സതോ ബൃഹതീ
സ്വരം 1. ഋഷഭം. 2 പഞ്ചമം.)

ഋഷി: അന്ധീഗു: ശ്യാവാശ്വി: ദേവത - പവമാന: സോമ:
ഛന്ദസ് - അനുഷ്ടുപ്: ഗായത്രി: (1. അനുഷ്ടുപ്. 2, 3 ഗായത്രി) സ്വരം 1 ഗാന്ധാരം 2, 3 ഷഡ്ജം.

അന്നത്തെ ലഹരിതരുന്നതും ശത്രുക്കൾക്കായി കരുതിയതും ആയ ജയിച്ചതും (ജിതേന്ദ്രിയം; ഭൂമിയിൽ വിളിച്ചുണർത്തുന്ന സോമം) ആയ ഇത്, സോമത്തെ, നീണ്ട നാവുള്ള ശ്വാക്കളാൽ നശിപ്പിക്കാൻ അനുവദിക്കരുത്. (അടുത്ത തലമുറകൾക്കായി സൂക്ഷിക്കുന്ന ജ്ഞാനം, ധനം, ശക്തി, സംസ്കാരം. ഇവയെ ദുഷ്ട സംഘങ്ങൾ നശിപ്പിക്കരുത്.)
പവിത്രമായ അഗ്നിയുടെ ഈ ധാരയാൽ യജ്ഞം (ബന്ധുതലമുറകൾ) ചുറ്റും ഒഴുകുന്നു (സ്വന്തം - ഒഴുക്ക്). ഇന്ദുക്കൾ (ജ്ഞാനികളായ ഉൾക്കാഴ്ചയുള്ളവർ) അശ്വങ്ങളായി (അശ്വിനി കുമാരന്മാർ / ഭാരതി ഒന്നായ് ജലത്തിലും ആകാശത്തിലും സഞ്ചരിച്ച് ലോകം ചുറ്റുന്നവർ) ഈ ജ്ഞാനം ശക്തികളിലും പകർന്നിരുന്നു. (ഋഗ്വേദ കാലത്തിൽ ഇതിന് തെളിവുകളുണ്ട് എന്ന് കാണാം).
നമുക്ക് അനന്തം യോഗിവര്യനെ സമീപിക്കുന്നു, സർവ്വവിജ്ഞാനവും പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന സോമവും (ആനന്ദം/ ഭക്തി) ധീയും (ബുദ്ധിയുടെ) യോഗിവര്യന്റെ ഉള്ളിൽ, സ്വയം പോലെയുള്ള സമൃദ്ധിയായി, അദ്രിയായ (അദ്രി ശിലയിൽ) അവർ കർമ്മം (യജ്ഞം) ആദിവിനായകം) അനുഭവിക്കുന്നു.

XIX 1 അഭി പ്രിയാണി പവതേ ചനോഹിതോ നാമാനി യഹ്വോ അധി യേഷു വർധതേ।
ആ സൂര്യസ്യ ബൃഹതോ ബൃഹന്നധി രഥം വിഷ്വഞ്ചമരുഹദ്വിചക്ഷണ:
2. ഋതസ്യ ജിഹ്വാ പവതേ മധു പ്രിയം വക്താ പതിർധിയോ അസ്യാ അദാഭ്യ:
ദധാതി പുത്ര: പിത്രോരപീച്യം നാമ തൃതീയമധി രോചനേ ദിവ:
3 അവ ദ്യുതാന: കലശാം അചിക്രദന്നൃഭിര്യേമാന: കോശ ആ ഹിരണ്യയേ
അഭീമൃതസ്യ ദോഹനാ അനൂഷതാധി ത്രിപൃഷ്ഠ ഉഷസോ വി രാജതി.

ഋഷി: കവി ഭാർഗ്ഗവ: ദേവത പവമാന സോമ:
ഛന്ദസ് ജഗതി സ്വരം നിഷാദം.

ആ പ്രിയമായ സൂര്യന്റെ ബൃഹത്തായ രഥം നടത്തി, സർവ്വത്ര ജ്ഞാനം വഹിച്ച് ലോകത്തിനെ സംരക്ഷിക്കുന്നു. ആ വർണ്ണനാൽ അന്നം (സോമം) വഹിക്കുന്നു. അവൻ അന്തരീക്ഷത്തിൽ വ്യാപിച്ച ജലത്തിന്റെ (നീരാവി) ഉദിപ്പിക്കുന്നവയെ പവിത്രീകരിച്ച് ചൊരിയുന്നു. ആ ഭാഗ്യമായ സൂര്യന്റെ പാതയും ഉപരിയായി, ഘോരമായ മാനവ ചിന്ത, വർദ്ധിച്ച കാന്തിയോടെ അന്ത

ഉദിക്കുന്നു.

ഇടത്തിന്റെ (ഹൃദയ) ജിഹ്വ (നാവ്) പവിത്രമായി ചലിച്ച് പ്രിയമായ മധു ഒഴുകുന്നു. ലലാടം ([illegible]) [illegible] ([illegible]) പതിയാതെ - [illegible] [illegible] [illegible]. ഹൃദയത്തിന് സമനം ([illegible]) [illegible] ജ്ഞാനം പകരുന്ന പുത്രനായ സൂര്യൻ ആകാശത്തെന്ന പോലെ, [illegible] ([illegible]) [illegible] [illegible] ([illegible]) പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു.

ശ്രുതിപ്പെടുന്ന ആ ആത്മാവ്, [illegible] [illegible] നാൾ കൂട്ടങ്ങളിൽ പ്രകാശവും പരത്തി, ആത്മാവ് എന്ന പോലെ ജ്ഞാന വാണി ഉതിർക്കുന്നു. ഇടത്തിന്റെ [illegible], (ഇ)ഴുകുമായി, (ഇഴുകി) ഉടലിൽ, ആനന്ദ പൂർണ്ണം വിരാജിച്ച് അത് പാടുന്നു.

അഗ്നിയിൽ [illegible] [illegible] ഉദിക്കുന്ന [illegible] സൂര്യനിലെന്നപോലെ - [illegible] [illegible] നിറവി ആയി, [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] സംഭവിക്കുന്നു. ചന്ദ്രന്റെ ബിംബം [illegible] (സൂര്യനൊപ്പം [illegible]) [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] ജീവിതം [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ([illegible]) [illegible]. [illegible], സൂര്യന്റെ [illegible] [illegible], [illegible], [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]. ചന്ദ്ര[illegible], [illegible] സൂര്യ[illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]. [illegible] [illegible] സൂര്യ ചന്ദ്ര [illegible] ([illegible]) പവിത്രമായി ഒഴുകുന്നു. [illegible], [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] 3ാം [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] ജീവിതം [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ([illegible]) [illegible] [illegible]. [illegible], [illegible], [illegible] [illegible] 4 [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] 1008 [illegible]

ല. അഭിഷേകയോഗ്യമായ പവിത്രമായ യോനിയുടെ കപാല കലശത്തെ
ക്കാൾ പവിത്രമായി മറ്റൊന്നില്ല. യോനി ജീവിതത്തെ ഉദ്ഭവസ്ഥാ
നത്തിന്റെ, മൂർത്ത രൂപമായ ബലത്തെ 'കലശമായ്' കണ്ടിരുന്നു.
അതിനാലാണ് ഏതിന്റെ, അമ്മയുടെ ആരംഭത്തിന്റെ (ലോകത്തിന്റെ ജനനി
ലിംഗം - മൂലകാരണങ്ങളുടെ ഏകാന്ത്യം - പഴയ മൂലസ്ഥാനം) പ്രതീകമായ
കുംഭം കുടമാണ് ഇത്. മനുഷ്യകുലത്തിലെ മൂർത്ത വിശേഷാൽ അനന്താ
ദിവ്യ പുരാതനത്തിൽ കലശമെടുക്കൽ ആദിവാസത്തിൽ ജനന സമ്പ്രദായം ആ
ചരിച്ചു പോന്നു. ക്ഷേത്രത്തിൽ 'കലശം' സ്ഥാപിക്കുന്നതും, ദായ
ത്ത് (തെയ്യപ്പറമ്പ്) പൂ ചാർത്തിയിരുന്ന കുംഭം/കലശം എഴുന്നള്ളി
ച്ച് വരുന്നതും എല്ലാം ഇതേ തത്വം അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ്.

XX 1. യജ്ഞായജ്ഞാ വോ അഗ്നയേ ഗിരാഗിരാ ച ദക്ഷസേ
പ്രപ്രവയമമൃതം ജാതവേദസം പ്രിയം മിത്രം ന ശംസിഷം
2. ഊർജ്ജോ നപാതം സ ഹിനായമസ്മയുർ ദാശേമ ഹവ്യദാതയേ
ഭുവദ്വാജേഷ്വവിതാ ഭുവദ്വൃധ ഉത ത്രാതാ തനൂനാം.
ഋഷി:- ശംയുർബാർഹസ്പത്യഃ. ദേവത അഗ്നി.
ഛന്ദസ് 1 ബൃഹതി: 2. സതോബൃഹതി.
സ്ഥാനം. 1. മണ്ഡലം. 2. [illegible].
ഋഗ്വേദസംഹിതയിലെ ആറാം മണ്ഡലം. 48-ാം സൂക്ത
ത്തെയാണ് ഇവിടത്തെ ഒന്നാം സൂക്തം.
യജ്ഞായജ്ഞാ അഗ്നിദേവതാ (യജ്ഞ യജ്ഞിയ ഭാഗത്തിന്റെ) ദേവനായ അഗ്നി
യെ ഗിരങ്ങളാൽ വാഴ്ത്തുന്നതാണ് നിരന്തരമായ അഗ്നി.
അവൻ ഊർജ്ജ വാഹകനും വേദവാഹിയും തന്റെ സ്വയം സർവ്വശക്തികളുടെയും
ത്രാതാവായി (രക്ഷിക്കുന്ന).
ഈ ഊർജ്ജത്തിന് (energy) ഉത്ഭവവും നാശവും (മരണം) സംഭവിക്കു
ന്നില്ല. അതെന്നും നൂതനമായി സർവ്വം തന്റെ സർവ്വജീവജാലങ്ങളെയും നിലനിർത്തു
സർവ്വശക്തികളെയും നിലനിർത്തുന്ന സർവ്വത്തിലും പ്രിയമായ അമൃതമായ വേദത്തി
ന്റെ ഊർജ്ജമായി അഗ്നിയെ അറിയുക.
(Law of Conservation of energy എന്ന ഭൗതിക ശാസ്ത്ര സൂക്ത
ത്തിന്റെ ആദ്യത്തിൽ പറയുന്നതിനെ ശ്രദ്ധിക്കുക).

XXI 1 ഋതസ്യ ഹി ശുരുധഃ സന്തി പൂർവീഃ
ഋതസ്യ ധീതിർ വൃജിനാനി ഹന്തി:
2. ഋതസ്യ ശ്ലോകോ ബധിരാ തതർദ കർണാ
ബുധാനഃ ശുചമാന ആയോഃ
3. ഋതസ്യ ദൃള്ഹാ ധരുണാനി സന്തി പുരൂണി ചന്ദ്രാ
വപുഷേ വപൂംഷി.

ഋഷി ഭരദ്വാജൻ. ദേവത അഗ്നി. ഛന്ദസ് ഗായത്രി.
സ്വരം ഷഡ്ജം.

1 അഗ്നേ, വിദ്വൻ. ഞാൻ വൈദികവും ഇതരവും (ലൗകികം) ആയ ഗീതങ്ങൾ നിന്നെ [illegible]; [illegible] അവകളാൽ ഇഷ്ടവും [illegible] വർദ്ധിക്കുന്നു. [[illegible] (യജുർ 31-12) - ഭുവനത്തിന് ഹോതാവായിരിക്കുന്നത് അഗ്നി തന്നെയാണ് (അഗ്നിർവൈ ഹോതാ) അഗ്നിക്ക് [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible] തുടങ്ങിയ പേരുകളുണ്ട് (ശാന്തിപർവം 184-32 നോക്കുക). [illegible] [illegible] ഒന്നാം [illegible] 170 [illegible]. ഒന്നാം [illegible] 770 [illegible] ആണ് ഇവിടെ ഒന്നാം സൂക്തം.

2. [illegible] [illegible] [illegible] ഉന്നതോന്നതം [illegible] ([illegible], വീര്യം, ബലം, പ്രതിഭ, പ്രജ്ഞ) [illegible] [illegible] [illegible] യോനിയെ (മൂലം/ ഉത്ഭവസ്ഥാനം) സൃഷ്ടിച്ച് പ്രകാശിക്കുന്നു ([illegible]).

(3) ഭൂമിയിലെ സർവ്വ ജീവികളുടെ മനസ്സിനും [illegible], നിന്റെ [illegible] ([illegible]) [illegible] [illegible] ([illegible] [illegible] [illegible]) [illegible] [illegible] [illegible].

XXII (1) [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

(2) [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

(3) നിന്റെ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]; [illegible] [illegible] ([illegible]) [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] ([illegible]) [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]; [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] പ്രകാരം 4 [illegible] 6 [illegible] 10 [illegible] ഇവിടെ ഒന്നാം സൂക്തം. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ഭൂമിയിലെ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

ത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നു.

ഋഷി ഘോരൻ - ഇന്ദ്രൻ ദേവത. ഛന്ദസ്സ് കാകുഭഃ പ്രഗാഥം:
(1. കകുപ്. 2. സതോബൃഹതി). സ്വരം ① ഋഷഭം, ② പഞ്ചമം.

XXIII ① അഭി ത്വാ വീര ഗിർവണ ഉപ ത്വാ കാമ ഈമഹേ സസൃഗ്മഹേ
ഉദേവ ഗ്മന്ത ഉദഭിഃ
② വാർണ ത്വാ യവ്യാഭിർവർധന്തി ശൂര ബ്രഹ്മാണി
വാവൃധ്വാംസം ചിദദ്രിവോ ദിവേദിവേ
③ യുഞ്ജന്തി ഹരീ ഇഷിരസ്യ ഗാഥയോരൗ രഥ ഉരുയുഗേ
ഇന്ദ്രവാഹാ സ്വർവിദാ. വചോയുജാ.

ഋഷി: നൃമേധൻ. ദേവത ഇന്ദ്രൻ. ഛന്ദസ്സ് ① കകുബുഷ്ണിക്.
2 ഉഷ്ണിക് ③ പുര ഉഷ്ണിക്. സ്വരം ഋഷഭം.

ഇന്ദ്രാ..., ഞങ്ങൾ ഗിർവാണികളാൽ ഉപാസിക്കുന്നു. കാമങ്ങളെല്ലാം സത്യമായി പൂർത്തീകരിച്ചു തരിക. ഉദകം ഉദകത്തിൽ ഒഴിച്ച് ചേർന്ന് ലയിക്കുന്നപോലെ നിന്നിൽ ചേർക്കുക.

ഋഷിമാർ ശരീരമെന്ന രഥത്തെ പ്രാണാപാനങ്ങളെന്ന ഹരികളോടു കൂടിയ വാക്കിൽ യോഗം ചെയ്ത് ഗാഥകൾ പാടി വാഴ്ത്തിയതായി യോജിച്ച് (ചെയ്ത് കവിച്ച്) ലയിപ്പിക്കുന്നു. ഇന്ദ്ര (ഇന്ദ്രിയ) വാഹകരായ സർവ്വാദികളും അനുഭവം സ്വർഗ്ഗസുഖം അറിയുന്നു.

ഐന്ദ്രകാണ്ഡം പ്രപാഠകം 4, ദശകം 6 സൂക്തം 8 ആണ് ഇവിടത്തെ 120 സൂക്തം. [16 തൃചങ്ങളെ ഖണ്ഡത്തിൽ 3 എണ്ണം തൃചമായുള്ളൂ. ബാക്കി 7 × 2 (14) സൂക്തം + 16 × 3 = 48 = 62.]

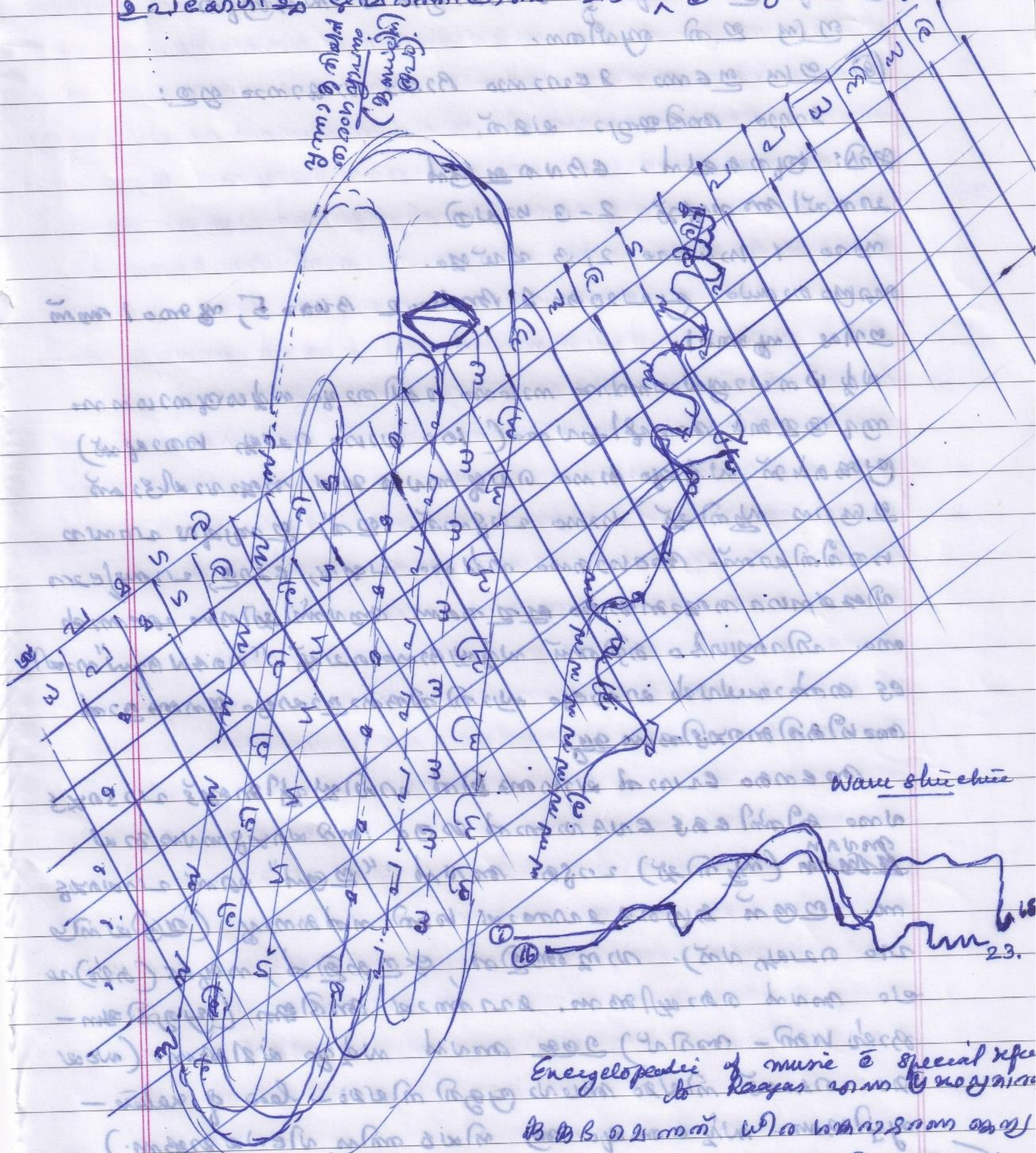
23 ഖണ്ഡങ്ങളിൽ 62 സൂക്തങ്ങൾ;

1–8	=	3 സൂക്തങ്ങൾ വീതം.	(തൃച)
9	=	2 "	—
10	=	3 സൂക്തം	(തൃച)
11	=	2 "	—
12	=	3 "	(തൃച)
13	=	2 "	—
14	=	2 "	—
15	=	3 "	(തൃച)
16	=	2 "	—
17–19	=	3 സൂക്തം.	(തൃച)
20	=	2 സൂക്തം	—
21	=	3 "	(തൃച)
22	=	2 "	—
23	=	3 "	(തൃച)

ഋഗ്വേദസൂക്തങ്ങളിൽ ദേവതകളെ "ഉദ്ദിഷ്ടകവിത" കളായാണ് കാണാറുള്ളത്.
ഉപനിഷത്തുകളിൽ ഓരോ ദേവിയുടെ കവിത (സൂക്തം) യും ഛന്ദസ്സും
ന്നി. ക്രോഡീകരിക്കാൻ ഒരു ശ്രമം പട്ടിക പ്രകാരം താഴെ കൊടുക്കുന്നു
ത്തിൽ കാണാം.

I	പവമാനഃ സോമ	അസിത, കാശ്യപ, ദേവല.	ഗായത്രി	ഷഡ്ജം.	സ
II	"	കാശ്യപ, മാരീച.	"	"	സ
III	"	100 വൈഖാനസർ	"	"	സ
IV	അഗ്നി	ഭരദ്വാജൻ.	"	"	സ
V	മിത്രാവരുണൻ	വിശ്വാമിത്ര, ജമദഗ്നി	"	"	സ
VI	ഇന്ദ്രൻ	ഇരിംബിഠി.	"	"	സ
VII	ഇന്ദ്രാഗ്നി	വിശ്വാമിത്രൻ	"	"	സ
VIII	പവമാനസോമൻ	അമഹീയു ആംഗിരസൻ	"	"	സ
IX	"	സപ്തർഷി.	① ബാർഹതഃ പ്രഗാഥ ② സതോബൃഹതി.	① മധ്യമം ② പഞ്ചമം.	മ പ
X	"	കവി ഉശനസ്	ത്രിഷ്ടുപ്.	ധൈവതം.	ധ
XI	ഇന്ദ്രൻ	വസിഷ്ഠൻ.	① ബാർഹതഃ പ്രഗാഥ. ② സതോബൃഹതി.	① മധ്യമം ② പഞ്ചമം.	മ പ
XII	"	വാമദേവൻ	ഗായത്രി	ഷഡ്ജം.	സ
XIII	"	നോധാ ഗൗതമൻ	① ബാർഹതഃ പ്രഗാഥം. ② സതോബൃഹതി.	① മധ്യമം ② പഞ്ചമം.	മ പ
XIV	"	കലിഃ പ്രാഗാഥഃ	" "	" "	മ പ
XV	പവമാനസോമ	മധുച്ഛന്ദസ്	ഗായത്രി.	ഷഡ്ജം.	സ
XVI	"	നൃമേധിതി	കാകുഭപ്രഗാഥ ① കകുപ് ② സതോബൃഹതി.	① ഋഷഭം. ② പഞ്ചമം.	രി പ
XVII	"	അഗ്നിശ്ചാക്ഷുഷ	ഉഷ്ണിക്	ഋഷഭം.	രി
XVIII	"	അംബരീഷ; ഋജിശ്വ.	അനുഷ്ടുപ് പ്രഗാഥ 1 അനുഷ്ടുപ് 2, 3, ഗായത്രി.	① ഗാന്ധാരം 2, 3, ഷഡ്ജം.	ഗ സ
XIX	"	കവിർഭാർഗവൻ	ജഗതി.	നിഷാദം.	നി
XX	അഗ്നി	ശംയു ബാർഹസ്പത്യൻ	① ബാർഹത പ്രഗാഥ. ② സതോബൃഹതി.	① മധ്യമം ② പഞ്ചമം.	മ പ
XXI	"	ഭരദ്വാജൻ	ഗായത്രി	ഷഡ്ജം.	സ
XXII	ഇന്ദ്രൻ	സൗഭരി.	കാകുഭപ്രഗാഥ ① കകുപ് ② സതോബൃഹതി	① ഋഷഭം ② പഞ്ചമം	രി പ
XXIII	"	ത്രിശോക.	1. കകുബുഷ്ണിക് 2. ഉഷ്ണിക് 3. പുര ഉഷ്ണിക്	ഋഷഭം	രി രി രി

'സമപ' എന്നിവ ന്യൂവന്നി ച്ചാവന്നിച്ചു ഉപയോഗിക്കുന്നു.
ശ്രുതി നാദോന്നം ഒന്ന പ്രാവശ്യമേ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളൂ.
ഭൈരവിസ്വരം 1620 ത്രിചയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു - 6 പ്രാവശ്യം
ഉപയോഗിച്ച ഭൈരവിയിലാണ് 23 ലൈ [ഷഡ്ജ്] സ്ഥാനവും ഇടങ്ങുന്നത്.

Encyclopaedia of music & special reference to Raagas എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ
ഷഡ്ജമെന്ന് പിന്ന ...
... ആണ്. സ, പ പ്രധാന സ്വരങ്ങൾ. നിവർത്ത ...
(Chromatic note).
സ = C എന്നും പ = A എന്നും എടുത്താൽ ഷഡ്ജ് ലെവൽ C
(C യിലാണ് തുടങ്ങുക). ഈ നിയമം പാലിച്ചിരിക്കുന്നു.
വേലാവലി (Tides as a succession of waves) എന്നതിന്റെ ... ലെവൽ ... A point on compass - ... ഷഡ്ജത്തിന് ...

അദ്ധ്യായം 2.

പ്രപാഠകം 1, അർദ്ധം 2.

I ①. പാന്തമാ വോ അന്ധസ ഇന്ദ്രമഭി പ്ര ഗായത
വിശ്വാസാഹം ശതക്രതും മംഹിഷ്ഠം ചർഷണീനാം.
②. പുരുഹൂതം പുരുഷ്ടുതം ഗാഥാന്യം സനശ്രുതം
ഇന്ദ്ര ഇതി ബ്രവീതന.
③ ഇന്ദ്ര ഇന്നോ മഹോനാം ദാതാ വാജാനാം നൃതുഃ
മഹാം അഭിജ്ഞ്വാ യമത്.

ഋഷി: ശ്രുതകക്ഷൻ, ദേവത ഇന്ദ്രൻ
ഛന്ദസ്/അനുഷ്ടുപ്പ് 2-3 ഗായത്രി
സ്വരം 1 ഗാന്ധാരം 2, 3 ഷഡ്ജം.
മന്ത്രസ്ഥാനം പ്രപാഠകം 2 അർദ്ധം 2 ദശതി 5, സൂക്തം 1 ആണ് ഇവിടെ സൂക്തം 1.

സർവ്വ ധനധാന്യസമ്പന്നനും നാഥനും [illegible] സർവ്വശത്രുനാശനനും ആയ ശതക്രതുവിന് (100 യാഗം ചെയ്ത ശതക്രതു) ഭക്തർക്ക് സർവ്വവും ദാനം ചെയ്യുന്നവനായ യജ്ഞാവശിഷ്ടം [illegible] ഇന്ദ്രനെ സ്തുതിച്ച് ഗാനം പാടുന്നത്. ഇത് ഇന്ദ്രനുള്ള [illegible] ഹവിസ്സാണ് - അനേകതരം [illegible] പഴ്‌വ, ചോറ്, പായസം [illegible] വിശേഷതരം [illegible] എന്നിവ [illegible]. ഹിരണ്യഗർഭം കഴിഞ്ഞ് സർവ്വസ്വദാനം ചെയ്ത് "ദൈവദാസ്" ആയി [illegible] അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നവനുമാണ്.

അനേകം പേരാൽ യാഗങ്ങളിൽ ഹവിസ്സു നൽകപ്പെട്ട് പാടപ്പെട്ടവനും കീർത്തികേട്ട വേദവാക്കാൽ ഗാനം അറിയപ്പെടുന്നവനുമായ അവനെ (സ്തുതിച്ച്) പാടുക. അവൻ "ഇന്ദ്രൻ" എന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. ഇന്ദ്രൻ [illegible] മഹത്തായ ശക്തി [illegible] (വൃത്രവധം ചെയ്തവൻ). വാക്കുകളിൽ, ഗുണങ്ങളിൽ, [illegible] (കർമ്മ)ത്തിലും അവൻ കൊടുക്കുന്നു. മഹത്തായ അഭിജ്ഞ (പ്രകൃതിജ്ഞാന- ശക്തി - അറിവ്) ഉള്ള അവൻ സർവ്വവും [illegible]. (സത്യം [illegible] നിയമം അഥവാ പ്രകൃതി നിയമം — law of nature — സൃഷ്ടിക്കുന്നു - സർവ്വരെയും ആ നിയമത്തിൽ നിയന്ത്രിക്കുന്നു.)

II ① പ്ര വ ഇന്ദ്രായ മാദനം ഹര്യശ്വായ ഗായത.
സഖായ: സോമപാവ്നേ.
② ശംസേദുക്ഥം സുദാനവ ഉത ദ്യുക്ഷം യഥാ നരഃ
ചകൃമാ സത്യരാധസേ.

3 ത്വം ന ഇന്ദ്ര വാജയുസ്ത്വം ഗവ്യുഃ ശതക്രതോ
ത്വം ഹിരണ്യയുർവസോ.

ഋഷിഃ വസിഷ്ഠൻ. ദേവത- ഇന്ദ്രൻ. ഛന്ദസ് ഗായത്രി. ഷഡ്ജം സ്വരം.
ഐന്ദ്രകാണ്ഡം പ്രപാഠകം 2 അർദ്ധം 2 ദശതി 5 സൂക്തം 2 ആണ്
ഇവിടെ മൂന്നാം സൂക്തം.

സഖാക്കളേ, സോമപാനത്താൽ പാവനരായി, ആനന്ദപരവശരായി, ഹവ്യശ്രീമാനായി, ഇന്ദ്രനായി, പാടുക- നന്നായി ദാനം ചെയ്യുന്നവർ ആയി (സുദാനവ എന്നാണ് പദച്ഛേദം- ദാനവൻ എന്നാൽ ദാനം ചെയ്യുന്നവൻ എന്നാണ്. സുദാനവനെന്നാൽ ധാരാളം ദാനം ചെയ്യുന്നവൻ) ഉച്ചത്തിൽ പാടി മനുഷ്യർ ധാരാളം ധനം സമ്പാദിക്കുന്നു. സത്യരാധസ് (സത്യമെന്ന രാധസ്സ് = ഐശ്വര്യം) ദാനം ചെയ്യുന്നവനെ (ഇന്ദ്രനെ) ആണ് സ്തുതിക്കേണ്ടത്.

ഇന്ദ്രാ, നീ ശതക്രതുവാണ്. ഞങ്ങൾക്ക് വാജവും (ഭക്ഷ്യം) ഐശ്വര്യവും തരുന്നവനാണ്. നീ ഹിരണ്യ (സ്വർണ്ണ) വസ്ത്രം (പീതാംബരം) ധരിച്ചവനാണ്. (രശ്മികളാകുന്ന സ്വർണ്ണവസ്ത്രം ധരിച്ച സൂര്യൻ).

III 1. വയമു ത്വാ തദിദർഥാ ഇന്ദ്ര ത്വായന്തഃ സഖായഃ
കണ്വാ ഉക്ഥേഭിർ ജരന്തേ.
2 ന ഘേമന്യദാ പപന വജ്രിന്നപസോ നവിഷ്ടൗ
തവേദു സ്തോമം ചികേത
3 ഇച്ഛന്തി ദേവാഃ സുന്വന്തം ന സ്വപ്നായ സ്പൃഹയന്തി
യന്തി പ്രമാദമതന്ദ്രാഃ!

ഋഷി:- മേധാതിഥി, പ്രിയമേധ. ദേവത ഇന്ദ്രൻ.
ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം.

ഇന്ദ്രാ, നിന്റെ സഖാക്കളായ ഞങ്ങൾ നിന്റെ സാമീപ്യത്തിനായി, നിന്റെ പ്രിയമേറിയ നിന്റെ സ്തോത്രം പാടുന്നു. കണ്വന്മാർ ഉച്ചത്തിൽ നിന്നെ പാർഥക്യം വരെ സ്തുതിക്കുന്നു.
നീയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ഞാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നില്ല. വജ്രിയായ നിന്നെ സ്തുതിച്ചു പാടുന്ന സ്തോത്രങ്ങളിൽ നിന്ന് മാത്രം വന്നിച്ചു ജ്ഞാനം ലഭിക്കുന്നു. നിന്നെ ഇച്ഛിച്ച് നിന്നെ മാത്രം ധ്യാനിച്ച് ജീവിക്കുന്നവർ സ്വപ്നത്തിൽ പോലും നിന്നെയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ഇച്ഛിക്കാത്തവരായിത്തീരുന്നു. പ്രമാദമറ്റ അതന്ദ്രരായി (അതീന്ദ്രിയം) നീ മാത്രം അനുഭവിക്കുന്നു

IV (1) ഇന്ദ്രായ മദ്വനേ സുതം പരി ഷ്ടോഭന്തു നോ ഗിരഃ:
അർക്കമർച്ചന്തു കാരവഃ
(2) യസ്മിൻ വിശ്വാ അധി ശ്രിയോ രണന്തി സപ്ത സംസദഃ
ഇന്ദ്രം സുതേ ഹവാമഹേ.

3 ത്രികദ്രുകേഷു ചേതനം ദേവാസോ യജ്ഞമത്നത.
തമിദ്വർധന്തു നോ ഗിരഃ
ഋഷി : ശ്രുതകക്ഷൻ. ദേവത ഇന്ദ്രൻ. ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം
അധ്യാത്മത്തിൽ ഉച്ചത്തിൽ അനേകം ദേവ്യാത്മകളെക്കുറിച്ച് ഭക്തന്മാർ
ഗീതകൾ പാടുന്നത് ഇന്ദ്രന്റെ ലക്ഷ്യമാണ് (ഇന്ദ്രിയാധീശ്വരത്വം നേടു
ന്നതിനാണ്) - ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ മൂന്നു സംവിധങ്ങളിൽ (സ്ഥാന
ങ്ങൾ, ശബ്ദങ്ങൾ) ഉപവിഷ്ടരായി 'ശ്രീ'യെ അധീനത്തിലാക്കിയ (ശ്രീവിദ്യ
മന്ത്രജ്ഞരായി) അവർ (സപ്തർഷികൾ) യജനം ചെയ്യുന്നു (ജ്ഞാനത്തിൽ
ലയിച്ച് പാടുന്നു) - ഇപ്രകാരമായി ഭക്തന്മാർ ഇന്ദ്രനെ ആവാഹി
ക്കുന്നു, യജിക്കുന്നു. ത്രികങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്ത് ആ ദേവന്മാർ
(സപ്തർഷികൾ) ചേതനത്തെ (ചൈതന്യമുള്ള ജീവനെ) വികസ്വര
മാക്കി യജ്ഞം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ഗീതകൾ അവയുടെ അഭി
ഭാഗമായിക്കൊണ്ട് അവയെ (വർദ്ധിക്കാൻ) സഹായിക്കുന്നു.
ദേഹസ്ഥ - സൂക്ഷ്മ സംബന്ധമെന്നതിന് 7 ആസനങ്ങളിലിരുന്ന്
ഏഴ് ഋത്വിക്കുകളും സമ്മേളനം കൊള്ളുന്നു. പാദം, ലിംഗം, നാഭി,
ഹൃദ്യ, കണ്ഠ, ലലാട, സഹസ്രാരം ഭാഗങ്ങളിൽ ഹോതാവ്, അധ്വര്യു,
ഉദ്ഗാതാവ്, ബ്രഹ്മൻ, മൈത്രാവരുണൻ, ഗ്രാവൻ, അഗ്നീധ്ര,
ആരാധകരെന്നാണ് അഭേദ്യം പറയുന്നത്.
സംഖ്യ അഥവാ സപ്തനങ്ങളായ ജ്യോതികൾ ലഭിക്കുന്ന ശബ്ദ
ത്രിലോകമാണ് (യജ്ഞ വേദി, നാഭിസ്ഥ) 'വിദ്യ'യുടെ അധിവാസസ്ഥാനം-
7 ഋഷിമാർ സപ്തർഷികളാണ്; സപ്തസ്വരസ്ഥാനങ്ങളാണ്,
സപ്തവ്യാഹൃതികളാണ് അവരുടെ സപ്ത സംബന്ധങ്ങൾ.
ആകാശം, ഭൂമി, അന്തരീക്ഷം എന്നിവിടങ്ങളിലെല്ലാം അവരാണ്,
ഉദാന, സ്ഥിതങ്ങളിൽ ശ്രീവിദ്യ എന്ന ത്രിക അവരിൽനിന്ന്
അഭിവ്യക്തമാകുന്നു; ഭക്തന്മാരെന്നാണ് 'ശ്രുതകക്ഷ'ൻ പറയു
ന്നത്. ശ്രീവിദ്യാപാഠവും സാമ സംഹിത പാരായണവുമാണ് ഈ അർഥ
മാണ് ഇവിടെ അന്വേഷ്യം. 'ശ്രീ'യോ എന്ന് ശ്രീവിദ്യാനാമം
ഉപയോഗിക്കുന്നു. ശ്രീവിദ്യാപാഠമാണ് "ത്രിക"യെന്ന വാക്കും.

V 1 അയം ത ഇന്ദ്ര സോമോ നിപൂതോ അധി ബർഹിഷി.
ഏഹീമസ്യ ദ്രവാ പിബ.
2. ശാചിഗോ ശാചിപൂജനായം രണായ തേ സുതഃ
ആഖണ്ഡല പ്ര ഹൂയസേ
3. യസ്തേ ശൃംഗവൃഷോ നപാത് പ്രണപാത് കുണ്ഡപായ്യഃ
ന്യസ്മിൻ ദധ്ര ആ മനഃ

ടി.വി. ഇന്ദിരാദേവി - ദേവി ഉത്തരൻ. ശ്രാദ്ധ് ഗായത്രി. സ്വരം ഭദ്രം.
മലയാളമാസം പ്രാദേശം 2 ആഗസ്റ്റ് 2 ശ്രാദ്ധം 5 ന്, 15 ആഗസ്റ്റ്.
ഇവിടെ ഒന്നാം ഭാഗം.

ഇന്ദ്ര, യഥാർത്ഥം ശോഭനമായ വർഷം വാഴിയ്ക്കുന്നവരെ, ഞങ്ങളിൽ നിന്നും ഞങ്ങൾ തന്നെ ഈ ഭാവം (കലം) കാർമികനായി വരുന്നു. ശാന്തി ദേവതയുടെ ശാന്തിവ്യാഖ്യാനമായി, ഞങ്ങൾ ഇത് ഉദ്ധരിക്കുന്നു. അവയെ മായയിൽ പോലും അനുഭവിക്കുക. ഇതിന്റെ ഭാവ വ്യവസ്ഥയിൽ നിന്ന് ഒരുമിച്ചെടുത്ത് സർവ്വ കാലങ്ങളിലും പ്രാണജലം നിറയുന്നു. ഞങ്ങൾ മനസ്സ് ആ (പ്രാണ ജ്ഞാനത്തിൽ) സ്നാനം ചെയ്ത് ഉറച്ചിരിക്കുന്നു. ശചി, ശചീവ്യാഖ്യാനം, അവയെല്ലാം തുടർന്ന പദങ്ങളെ "ആ" എന്ന ദീർഘ സ്വരം ചേർത്ത് പാടുന്നതിനുള്ള സൗകര്യത്തിനായി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ദ്രവിഡർ ഈ മൂന്ന് പദങ്ങൾക്ക് അർത്ഥം നൽകിയിരിക്കുന്നു. ദേവീചരിത് ഇത് കൂടാതെ അന്യ പര്യായങ്ങൾ പറയുന്നു. ഉദാഹരണ സൂക്തത്തിന്റെ പാഠഭേദങ്ങളും അർത്ഥവ്യാഖ്യാനങ്ങളും വിൽസൺ, ഗ്രാസ്മാൻ ആദിയായ പാശ്ചാത്യരും സ്വീകരിച്ചിരുന്നതായി കാണുന്നു. ദേവീചരിത് അർത്ഥം വരുത്തിയ വ്യാഖ്യാനങ്ങളാണ് വിൽസണും ഗ്രാസ്മാനും നിഘണ്ടുവിൽ തെളിച്ചു പറയുന്നത്.

ഇന്ദ്രൻ മനുഷ്യരുടെ ദേവനാണ്. ഇന്ദ്രൻ വർഷിക്കുന്ന ജലം ശോഭനമായ ഭവനത്തിൽ ഇന്ദ്രൻ തന്നെ അഭിഷേകം ചെയ്ത ദേവി അനുഗ്രഹം ചെയ്യുന്നു. ഇന്ദ്രാണി (ശചി) ഇന്ദ്രശക്തിയാണ്. ദേവ (കാമധേനു, ശക്തി, വാക്, ലക്ഷ്മി) എന്നും ചേർത്ത് ഇന്ദ്രശക്തിയെ വിളിക്കുന്നു. ആ ശക്തിയെ പൂജിച്ച് അനാദികാലത്തിൽ ഉപാസിക്കുന്ന ദേവിമാരാണ് ശോഭനം വിളിച്ച് ഇന്ദ്രശക്തിയുടെ പ്രകാശനമായ കാലവർഷങ്ങളെയും ജീവന മഴയെയും വിളിക്കുന്നു. അവയെ മായയുടെ ഈ ശക്തിയുടെ ഈ പ്രകാശനമാണ് ഭൂമിയിൽ പെയ്യുന്ന [illegible] സർവ്വ ജലവും ഉറവിടവും നൽകുന്നതും ജലം [illegible] (മൺസൂൺ) ആദ്യമായി എടുത്ത്. ആ പ്രാണൻ [illegible], പലതും ഉൾക്കൊണ്ട്, പാടിയും ദേവിയെ വിളിക്കുന്നത് അതിന്റെ ഉറവിടമായ ഉറങ്ങുന്ന നന്മ.

ഋഗ്വേദം എന്നാൽ പദ്യ വിവരണമാണ്, ഋക്കിന്റെ കൊണ്ട് എന്ന അർത്ഥമുണ്ട്. വ്യാഖ്യാനത്തിന് സായണൻ (ടീക) ഉള്ള പദ്യവ്യാഖ്യാനം ഈ സൂക്തത്തിലും ഇവിടെ ചേർത്തിട്ടില്ല, മലയാള സംസ്കൃതിയിലില്ല. ടീക വിനാ നാനാർത്ഥത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠയുള്ള കാര്യങ്ങൾ. ടീക രാശിയിൽ

ആദ്യൻ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ ഉടലവയവത്തിൽ (കൈകാൽ ഇവയുടെ
കൈകൾ അഗ്രം - പൂർവ്വ ഭാഗം) നിന്നും പിടിക്കുന്ന ഉടൽ
ഇടവഴിയിലെ ഉൾ ഭാഗത്തു കൂടി ഇടിയുന്നത് കാരണം,
മേൽക്കൂരയും ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ കാർഷികവും, വ്യാപാരവും മറ്റ സമൃദ്ധിയും
ഉം. കൊണ്ടു വരുന്ന ആ പ്രകൃതി ശക്തിയെ ആണ് വിളിക്കുന്നത്.
കാലവർഷം ഒന്നാം തോട്ടം കടൽ കടന്ന് വ്യാപാരം ചെയ്യാൻ
കാലവർഷത്തിനെ നിരന്തരം പഠിച്ച മറ്റുള്ളവർ മനുഷ്യനെ
അറിയുക കഴിയുമോ?

VI 1 അഥ ഏതന്ദ്ര മുഖം ചിത്രം ഭാസം സംഗ്രഹ.
മഹാലക്ഷ്മി ദക്ഷിണേന.
2 വിഷ്ണോ ഹിമ്യാ ഇവിഷ്ടർ ഇവിദേഷ്ടം ഇവിശയം
ഇവിമത്ര മേധാവി;
3 നചിന്ത്യ ഇന്ദ്രദേവാന മതോം മേധാ ദിക്ഷണം.
ശ്രീമം നശാം വാരയോനം.
ഋഷി: മഹിതി മന്ത്രൻ. ദേവത ഇന്ദ്രൻ ഛന്ദസ് ഗായത്രി.
വിനിയോഗം - സ്വരം.
കൃത്തികാ നക്ഷത്രം വിചിത്രങ്ങളും ആയ അനേകവസ്തു
ക്കളെ നിന്റെ, ദക്ഷിണാവർത്തത്തിൽ (വലംകൈ) ധരിച്ചുകൊണ്ട്
മഹാലക്ഷ്മിയായി നീ വരുന്നു ഇതുക.
നിന്നെ ഞങ്ങൾ ശ്രേഷ്ഠിയായും ഏറ്റവും വലിയ വിദ്വാനായും, അ
റിവും ധനവാനായും അറിയുന്നു. നീ മാത്രമാണ് അറിയപ്പെടേണ്ട-
തിന് ഉത്തമനായി സർവ്വവും അറിയുന്ന സമയമാണ്, ദേവാ, ഭവിച്ച
നിന്നെ അടങ്ങാതെ സർവ്വ സമ്പന്നങ്ങളുടെ ഭാഗത്തിനും കഴിയുകയില്ല-
അത്ര ശ്രേഷ്ഠനാണ് നിന്റെ ശക്തി.
മഹാലക്ഷ്മി എന്നാൽ നിന്റെ വലംകൈ ഉള്ളവൾ, അന്നദാനം
ധർമ്മം വർദ്ധിക്കുന്നവരാണ് (മഹാ ഭാഗത്തിൽ ധർമ്മം ഉള്ള
നിന്റെ വലം കൈയിനെ പരാമർശിക്കുന്ന) എന്നാൽ വലിയ കൊമ്പ
നാനയുടെ മഹാലക്ഷ്മി - അപ്പോൾ ദക്ഷിണാമൂർത്തിയെ കാണുന്ന
"മിഥുന" മെന്നർഥം. ദക്ഷിണാമൂർത്തിയെ കാണുന്ന മധിച്ച
കൊമ്പനാന ഇ.ഉ.ഭ പോലെ ശ്രീകല്യാണം, അതിവൃഷ്ടി, വെള്ള
പ്പൊക്കം (പ്രളയം) ഉണ്ടാവുന്നു. അങ്ങനെ പ്രകൃതി ശക്തികൾ
തന്നെ കാലവർഷത്തോട്ടത്തെ തൊട്ടു പറയുന്ന ഇന്ദ്രശക്തിയായി
പറയുന്നു. ദക്ഷിണായനം, ശരീരത്തിലെ ദക്ഷിണ നാഡിയിലൂടെ പ്രവഹിക്കുന്ന ശ-
ക്തിയുമാണ്.
ശ്ലോകം :- ശ്ലോകം = അഥ - ദക്ഷിണാമൂർത്തി നാമത്തിനി

ർക്കുന്ന ശ്രീചക്രനിലയുള്ള ശ്രീവിദ്യാതത്ത്വം; ശ്രീവിദ്യ ഉപാസന
~~[illegible]~~ ശ്രീചക്രാവരണം.
പ്രകൃതി ശക്തിയുടെ ആവരണ പ്രകടനവും വികാസ പ്രകടനവും
യിൽ വ്യാപം ശിവശക്തി ആകുന്നു. പ്രകൃതി സംവരണങ്ങളെ കുറിച്ചു
ജ്ഞാനം ഈ അറിവിൽ നിന്ന് വരുന്നു.

VII 1 [illegible]
2 [illegible]
[illegible]
3 [illegible]
[illegible]
[illegible]
സ്വരം വച്ചു.

[illegible] 2 [illegible] 5 [illegible] 7 [illegible]
ഇവിടെ [illegible]
ശിവൻ, [illegible] (സ്വയം) [illegible] (ബോധം)
[illegible] (ആനന്ദം) [illegible]. ([illegible]
[illegible], ആനന്ദ [illegible]). [illegible], [illegible]
[illegible]. [illegible] സ്വയം [illegible]
[illegible]. [illegible].
ശൈലജാത് പരിണയിക്കപ്പെട്ട ([illegible]) [illegible]
[illegible] ആനന്ദ [illegible]. ഗൗരീം (ഗൗ
രി = വെളുത്ത നിറമുള്ളവൾ; പാർവ്വതി; വാക്ക്) [illegible]
പോലെ, (നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിലെ) ഈ ആനന്ദം കുടികൊള്ളുക.
ഇതിൽ, ശിവൻ [illegible] [illegible]
യാണ് എന്ന് [illegible] "[illegible]" [illegible]
[illegible] നിന്ന് [illegible]. [illegible] ആനന്ദ [illegible]
യാണ് ഇവിടെ [illegible] ശിവന്റെ "[illegible]"
[illegible] നിന്ന് ([illegible] — സരസ്വതി) [illegible]
ഗൗരങ്ങൾ (ഗൗരി) [illegible] ശിവ [illegible]
ന്നത്. [illegible] ഹൃദയത്തിലെ ആനന്ദം ഗൗരി (ഉമ) എന്ന
[illegible] ചെയ്യുന്നു. [illegible] ആനന്ദ [illegible]
[illegible] ഈ [illegible] ശിവ, [illegible], [illegible] ([illegible]), [illegible] (സ്വതി),
ഗൗരി [illegible]. [illegible] (ഗൗരീ പരിണയം) [illegible]
[illegible] ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. [illegible] ([illegible]) ആണ്
ഗൗരി.

VIII 1 ഇദം വസോ സുതമന്ധഃ പിബാ സുപൂർണ്ണമുദരം.
അനാഭയിൻ രരിമാ തേ.

2 നൃഭിർധൂതഃ സുതോ അശ്നൈരവ്യോ വാരൈഃ പരിപൂതഃ
അശ്വോ ന നിക്തോ നദീഷു.

3 തം തേ യവം യഥാ ഗോഭിഃ സ്വാദുമകർമ്മ ശ്രീണന്തഃ
ഇന്ദ്ര ത്വാസ്മിൻ സധമാദേ.

ഋഷി:- മേധാതിഥി, പ്രിയമേധ.
ദേവത ഇന്ദ്ര. ഛന്ദഃ ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം.
മന്ത്രസ്ഥാനം: അഷ്ടകം 2. ദശതി 1. സൂ. 10 ആകെ 120 സൂക്തം.
ഇവിടെ നിന്റെ, സുതമായ് അർപ്പിതമായ സോമം (സുതം) കുടിച്ച് ഉദരം സുപൂർണ്ണമാക്കുക. സർവ്വശത്രുക്കളെയും (കാമാദി) ഇല്ലാതാക്കി അഭയമാക്കുക. (അഭയം തരിക).
ജ്ഞാനികളായ നൃമാർ പരിപൂതമാക്കിയ ജ്ഞാനസ്ഥിതിയിൽ പരിശോധിച്ച് കളങ്കരഹിതമാക്കിയ ഈ ജ്ഞാനധാരയിൽ നദിയിലെന്നപോലെ നീരാടുക (ആറാട്ട്)
[illegible] യവത്തിൽ പശുവിന്റെ പാൽ ചേർത്ത് സ്വാദുവർദ്ധിപ്പിക്കുക, അതുപോലെ, കർമ്മേന്ദ്രിയോടു ചേർത്ത്, ജ്ഞാനസാധനകളിലൂടെ (ധ്യാനം, ശ്രദ്ധ, സമാധി) ഞങ്ങൾ നിന്റെ രസം (ബ്രഹ്മാനന്ദം) ആക്കുന്നു.
ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങളെ പവിത്രമാക്കിവെച്ചു കൊണ്ട് കർമ്മം ചെയ്തു "ശ്രീവിദ്യ"യിൽ ആനന്ദമനുഭവിക്കുന്ന സൗന്ദര്യലഹരി അറിയുന്നു.

IX 1 ഇദം ഹ്യന്വോജസാ സുതം <u>രാധാനാം പതേ</u>
പിബാ ത്വാ3സ്യ ഗിർവണഃ.

2 യസ്തേ അനു സ്വധാമസത് സുതേ നി യച്ഛ തന്വം.
സ ത്വാ മമത്തു സോമ്യ.

3 പ്രതേ അശ്നോതു കുക്ഷ്യോഃ പ്രേന്ദ്ര ബ്രഹ്മണാ ശിരഃ
പ്ര ബാഹൂ ശൂര രാധസാ.

ഋഷി വിശ്വാമിത്രൻ ദേവത ഇന്ദ്രൻ ഛന്ദസ് ഗായത്രി
സ്വരം ഷഡ്ജം
രാധകളുടെ പതേ (രാധാനാം പതേ) ഓജസ്സോടുകൂടി
ഇവിടെ അർപ്പിച്ച സോമത്തെ ഗിർവണ്ണൻ ആകുന്നുവോ.
സോമ്യ, സ്വധയോടു കൂടി നിയന്ത്രിച്ച, ശരീരം [illegible]
[illegible] ജ്ഞാനരസം നിനക്ക് ആനന്ദമായ അനുഭവം തരും.

ഭൗമലോകങ്ങളിലും ശാസ്ത്രങ്ങളിലും എല്ലാം [illegible] [illegible] നിറയ്ക്കു-
ന്നവാ, നിന്റെ ബാഹുക്കളിൽ തേജസ്സ് നിറയട്ടെ.
ഒന്നാം സൂക്തം രാഘവനാം പതിയായ ഈശ്വരനോടും 2ാം സൂക്തം ശിഷ്യനോടും (സോമ്യ) 3ാം സൂക്തം തന്നോടുതന്നെയും (സ്വാത്മാവ്) വിശ്വാമിത്രൻ പാടുന്നു.

ജ്ഞാനവും കർമ്മവുമാണ് 2 ശക്തികളെ നമ്മ [illegible]യാണ് ശിരസ്സും ബാഹുക്കളുടെ മേധസ്സും ബാഹുബലം (ക്ഷാത്രബലം) കൊണ്ടുള്ള ലൗകികവിജയങ്ങളും കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നു.
ഓജസ്സ് എന്നത് ശാരീരികശക്തി, ആരോഗ്യം എന്നിവയാണ്. ബല, അതിബല എന്നീ മന്ത്രങ്ങൾ വിശ്വാമിത്രൻ ബാല്യത്തിലായി ശ്രീരാമന് ഉപദേശിച്ചതായി രാമായണത്തിലുണ്ട്. രാഘവനാം പതിയായ ഇന്ദ്രൻ ഇന്ദ്രിയാധീശ്വരനായ സൂര്യവംശജൻ ശ്രീരാമനാണ്. രാക്ഷസവധത്തിനായി (യാഗരക്ഷ) വിശ്വാമിത്രൻ ശ്രീരാമനെ നയിച്ചതാണ് ഈ മന്ത്രസന്ദർഭം. പ്രാണൻ കൊണ്ട് ശക്തികളെ ഭരിക്കുന്ന പ്രാണായാമത്താൽ നാഡീബലം, പേശീബലം, ശിരസ്സിൽ മസ്തിഷ്കബലം കൊണ്ട് ബുദ്ധിബലം എന്നിവ വർദ്ധിക്കും.

X. 1. ആ ത്വേതാ നി ഷീദതേന്ദ്രമഭി പ്ര ഗായത
സഖായ സ്തോമവാഹസ:
2. പുരൂതമം പുരൂണാമീശാനം വാര്യാണാം
ഇന്ദ്രം സോമേ സചാ സുതേ.
3. സ ഘാ നോ യോഗ ആ ഭുവത് സ രായേ സ പുരന്ധ്യാം
ഗമദ് വാജേഭിരാ സ ന:

ഋഷി മധുച്ഛന്ദസ്. ദേവത ഇന്ദ്രൻ. ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം.
ഋഗ്വേദഭാഷ്യം പ്രമാണം 2 അദ്ധ്യായം 2 ദശകം 5, സൂക്തം 10 എന്നിവ ഇവിടെ ഒന്നാം സൂക്തം.

സഖാക്കളേ, ഇന്ദ്രനെ ഉറക്കെയായി സ്തുതിച്ചുപാടുക. ഇവിടെ വന്നിരുന്ന് പാടുക. സ്തോത്രവാഹകരായ ആ സഖാവിനെ സ്തോത്രങ്ങളാൽ ഇങ്ങോട്ട് ആവാഹിക്കുക. പുരുഷന്മാരിൽ വെച്ച് പുരുഷനായ, സമ്പത്തിൽ വെച്ച് പ്രധാനമായ ഈശാനനെ പാടുക. സഖാക്കളായി, സന്തോഷത്തിൽ ഇന്ദ്രൻ സന്തോഷവും ഭക്തിയും (നിയന്ത്രണം). ആ ഈശാനൻ എല്ലാ വിധ "യോഗ"ങ്ങളിലും നമ്മോടൊപ്പം ഉണ്ടാവട്ടെ. ഭൂമിയിലെ എല്ലാ വിധ രയി (ധനം)യും അവസാനമില്ലാത്ത വിവേകവും തരട്ടെ. വാജിയെ പോലെ സമ്പത്തും ജ്ഞാനവുമായി അവൻ നമ്മിൽ പ്രവേശിക്കട്ടെ.

ഭോഗം ... ...
ഇവ കൊണ്ട്. വാങ്ങി കരണം നേടുന്ന വ്യക്തി ശാരീരിക, മാനസിക,
വൈജ്ഞാനിക, ആത്മീയ തലങ്ങളിൽ നേടാവുന്ന സമ്പൂർണ്ണമായ ... നേടുന്നു. എല്ലാ 'യോഗ' ക്ഷേമവും വഹിച്ചുകൊണ്ട് ഉന്നതനായി
ഉച്ചസ്ഥായിയും, ഓരോ ജീവനിലും പ്രവഹിക്കുന്ന ... ഈ
ശക്തിയാണ് ഇവിടെ ഇന്ദ്രനായും, ഭോഗമായും, ഭോഗ
ദാനം ചെയ്യുന്ന ഉഷസ്സായും, അനന്തമായും, ... എല്ലാം ആകുന്നത്.

XI 1 യോഗേ യോഗേ തവസ്തരം വാജേ വാജേ ഹവാമഹേ
സഖായ ഇന്ദ്രമൂതയേ
2 അനു പ്രത്നസ്യൗകസോ ഹുവേ തുവിപ്രതിം നരം
യം തേ പൂർവ്വം പിതാ ഹുവേ.
3 ആ ഘാ ഗമദ്യദി ശ്രവത് സഹസ്രിണീഭിരൂതിഭിഃ
വാജേഭിരുപ നോ ഹവം.
ഋഗ്വേദം പ്രഥമം 2 അനുവാകം 5 സൂക്തം 9 വരെ
ഇവിടെ 10ാം സൂക്തം.
ഋഷി ശുനഃശേപൻ - ദേവത ഇന്ദ്രൻ ഛന്ദസ് ഗായത്രി । സ്വരം ഷഡ്ജം.

ഓരോരോ യോഗത്തിലും ഓരോരോ വാജത്തിലും ഞങ്ങൾ നിന്നെ മാത്രം സ്മരിച്ച് ആവാഹിക്കുന്നു. സർവ്വശക്തനായ സഖാവ് ഇന്ദ്രനെ വിളിക്കുന്നു. ഞാൻ അനന്തിമിപ്പം, വീണ്ടും വീണ്ടും സർവ്വ ലോകങ്ങളിലും (ജഗത്) ഇരിക്കുന്നവനും സർവ്വ ഗുണങ്ങളോടെയും സർവ്വാത്മാവും സാധിപ്പിക്കുന്നവനുമായ ശക്തിയെ സ്മരിക്കുന്നു. നിന്നെ തന്നെ ആണ് പണ്ട് എന്റെ പിതാക്കൾ (പിതാമഹർ) സ്മരിച്ചത്. ഈ വിളികൾ കേൾക്കുമ്പോൾ ആയിരമായിരം അഭിവൃദ്ധികളോടൊത്ത് അവൻ നമ്മിൽ എത്തുന്നു. ആ വാജിയെ ആളുകളൊത്ത് ഹവം ചെയ്യുന്നു കൊണ്ട് കടന്നിരിക്കുന്നു.

XII 1 ഇന്ദ്ര ... സോമപാഃ സോമപാവ്നാം
സഖേ വജ്രിൻ സഖീനാം
2 സ ... സഹസ്രിണി ... ഭവ ...
... സുശ്രവ ... ...
3. ... ഇന്ദ്ര ... ...
... ...
ഋഷി ശുനഃശേപൻ - ദേവത ഇന്ദ്രൻ - ഛന്ദസ് ഉഷ്ണിക് । സ്വരം ഋഷഭം

കൈമുട്രകാണ്ഡം 47-ാം അദ്ധ്യായം 13-ാം 4 ശ്ലോകം / തന്നെ ഇവിടെ ചേർക്കാം.
ഇന്ദ്രാ, നീ ഉടനെ ആശ്രയിച്ച്, ചതുർവർഗ്ഗം ഫലത്തിനായി ഉൾപ്പം
ആൽ ആശ്രയിച്ച്, വിവേക (ജ്ഞാന) ത്തിന്റെ പരിസമാപ്തിയിൽ ശരണാഗതരായി
ഭവിക്കുന്നു. ആ ശരണ്യനായ ആത്മശക്തിയാൽ 'ദർശനം' 'സ്വർഗ്ഗം' മായ ലോകം
ആത്മാവ് കൈവരിക്കുന്നു.

അതുമൂലം വ്യോമത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്നവരുടെ സദനത്തിൽ (ദേവന്മാരുടെ സ്വന്തമായ സ്ഥാനത്തിൽ) വൃദ്ധിയും (പൂർണ്ണതയിൽ) അന്ത്യവുമായ ബ്രഹ്മശക്തി ഇരിക്കുന്നു. ആ ശക്തിയുടെ നാമമാണ് "സ്വർഗ്ഗം", സുബ്രഹ്മണ്യം, സമഷ്ടി സൃഷ്ടിക്ക് കാരണം.

ത്രിയേക വഴി (ബ്രഹ്മ ചിഹ്നം). അടുത്ത (1) ബിന്ദു, കേന്ദ്രബിന്ദു. ഈ ബ്രഹ്മ വ്യോമമായ ദേവ (ബ്രഹ്മ) സദനത്തിൽ വൃദ്ധിയും അന്ത്യവുമായ ആദിപരാശക്തി (സ്വർഗ്ഗം) ഇരിക്കുന്നു. അതിനെ ചുറ്റുന്ന, ആത്മാവ്, സുബ്രഹ്മണ്യമായ ദേവന്മാരുടെ (നക്ഷത്രങ്ങളുടെ) നാദവും പരമാത്മാ ശരീരത്തിലൂടെ "അക്ഷരം" പരം. അതാണ് ബ്രഹ്മചിഹ്നം. അതായത് ബ്രഹ്മ ലക്ഷണം. ലക്ഷണത്തിലും അഖണ്ഡമായ അന്ത്യ ബ്രഹ്മമണ്ഡലത്തിൽ, ലക്ഷണ സ്ഥിതിയും (നാദം എന്ന ഇന്ദു ഉള്ള ആകാശ മണ്ഡലം), ബ്രഹ്മശക്തി സ്വരൂപമായ പരാശക്തിയുടെ സങ്കൽപ്പം (സമഷ്ടി സൃഷ്ടിക്ക് കാരണമാണ്) ഇരിക്കുന്നു. അതിൽ നിന്നാണ് മനുഷ്യ സൃഷ്ടിയുടെ തുടക്കം. നാദത്തിൽ സാമ സംഗീത വിന്യാസം ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. അതുപോലെ നാദ സൃഷ്ടിയുടെ ഈ ശക്തിസ്വരൂപം പ്രപഞ്ചത്തിലൂടെ കാണുന്നത് ചെയ്യുന്നു.

ബലവും ശോഭയും നൽകുന്ന സദ്ഗുണങ്ങളായ ഇന്ദ്രൻ ഇവിടെ ഇന്ദ്രിയാധിപനും ദേവിയും ഉദയമാണ്. ഉദയവും അസ്തമയവും, ആനന്ദതാണ്ഡവം തന്നെ (ബ്രഹ്മതാണ്ഡവം) ശരം, സഹസ്രാരത്തിൽ കാരണമായ ജ്ഞാനവൃദ്ധിയും ലയാവൃദ്ധിയുമായി ഉദയത്തിൽ ആനന്ദമേകുന്നു. ഈ കടാക്ഷത്താൽ ബ്രഹ്മതാണ്ഡവം (ബ്രഹ്മജ്ഞാനം) കൊടുക്കുന്നു, ശിവൻ. അതു "ഇന്ദ്രിയാധിപൻ" തന്നെയാണ് സൂക്ഷ്മ ആധാരമായത് — സംഗീതം, ജ്യോതിശാസ്ത്രജ്ഞാനം, ബ്രഹ്മജ്ഞാനം, ഭക്തി, ഇതര വാസ്തവങ്ങൾ — എല്ലാം ഈ സാമ വേദ സൂക്തങ്ങളിലുണ്ട്.

XIII 1 ഏനാ വോ അഗ്നിം നമസോർജ്ജോ നപാതമാ ഹുവേ
പ്രിയം ചേതിഷ്ഠമരതിം സ്വധ്വരം വിശ്വസ്യ ദൂതമമൃതം.
2. സ യോജതേ അരുഷാ വിശ്വഭോജസാ സ ദുദ്രവത് സ്വാഹുതഃ
(ബാ. ഭേ:- ഭേ അഭ്രോസയ അഥാ - - - - -)
സുബ്രഹ്മാ യജ്ഞഃ സുശമീ വസൂനാം ദേവം രാധോ ജനാനാം
ഋഷി വസിഷ്ഠൻ ദേവത അഗ്നി - ഛന്ദസ് ബാർഹതഃ പ്രഗാഥ, 1 ബൃഹതി, 2 സതോ ബൃഹതി. സ്വരം 1, മധ്യമം. 2 പഞ്ചമം.
ഞാൻ അഗ്നിയ്ക്ക് നമസ് (നമനം) ചെയ്യുന്നു. അഗ്നി ഊർജ്ജമാണ് (ശക്തി- energy). ഏറ്റവും പ്രിയകരവും, ചേതസ്സിന് ഇരുന്ന് സർവ്വത്തെയും വഹിച്ച് തരണം ചെയ്യിക്കുന്നതും, സ്വന്തം അധ്വരങ്ങളിൽ (യജ്ഞം = കർമ്മം = ഭൂമി) സമർത്ഥവും, വിശ്വത്തിന് മുഴുവൻ ദൂതനും, അമൃതവുമാണ്.
അഗ്നി തന്നെയാണ് സൂര്യനിലും പ്രപഞ്ചത്തെയും തേജസ്സായി നിന്ന് സ്വന്തം ഇതരങ്ങൾ സർവ്വത്തെയും ദ്രവിപ്പിക്കുന്നതും, സർവ്വത്തിലും ഇരുന്ന് സർവ്വത്തെയും സംരക്ഷിക്കുന്നതും. അഗ്നി തന്നെ സുബ്രഹ്മാ; അഗ്നി തന്നെ യജ്ഞം; അഗ്നി തന്നെ സുശമി (നന്നായി ശമം നേടിയ വ്യക്തി); അഗ്നി തന്നെ പ്രകാശിക്കുന്നവരുടെ (ദേവന്മാരുടെ) വസു (ധനം). അഗ്നി തന്നെ സർവ്വ ജനങ്ങളുടെയും രാധ (രാധസ്സ്) അഥവാ ഐശ്വര്യ ദേവത. അഗ്നിയെ ആരാധിക്കുക.
വസിഷ്ഠന്റെ ഈ "ഊർജ്ജനിയമം" അഥവാ 'ശക്തി തത്വം' ആധുനിക ശാസ്ത്രം വളരെക്കഴിഞ്ഞ ശേഷമാണ് സമവാക്യരൂപത്തിൽ മനസ്സിലാക്കി ഇടത്തിയത്. ഇന്ത്യയിലെ ശാസ്ത്രവും മതവും ഭിന്നമല്ല. അതിലെ അദ്വൈതം അറിയാതെ ഇന്നത്തെ സംസ്കാരത്തിലെ ശാസ്ത്രജ്ഞർ, ശാസ്ത്രീയമായ കൂടി ഒരുപക്ഷേ മനസ്സിലാവുകയുമില്ല.
XIV 1 പ്രത്യു അദർശ്യായത്യു ഉച്ഛന്തീ ദുഹിതാ ദിവഃ
അപോ മഹീ വൃണുതേ ചക്ഷുഷാ തമോ ജ്യോതിഷ്കൃണോതി സൂനരീ
2 ഉദുസ്രിയാഃ സൃജതേ സൂര്യഃ സചാ ഉദ്യന്നക്ഷത്രമർച്ചിവത്
തവേദുഷോ വ്യുഷി സൂര്യസ്യ ച സം ഭക്തേന ഗമേമഹി.
ഋഷി. വസിഷ്ഠൻ. ദേവത ഉഷസ്സ്. ഛന്ദസ് ബാർഹതഃ പ്രഗാഥഃ
1. ബൃഹതി. 2. സതോ ബൃഹതി. സ്വരം 1 മധ്യമം. 2 പഞ്ചമം.
ദിവത്തിന്റെ (പ്രകാശിക്കുന്ന ആകാശമണ്ഡലം) പുത്രിയായ ഉഷസ്സ് ഇരുട്ടിനെ നീക്കി വരുന്നതു കണ്ട് പ്രതിദിനം സർവ്വരും ഉണർത്തുന്ന- (ഐശ്വര്യം പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന ...) ഭഗവതി ആരാധ്യയാണ് തന്നെ

ഇവിടത്തെ ആദ്യസൂത്രം) അതുപോലെയാണ് മാനവവംശത്തിന്റെയും ഓരോ ജീവന്റെയും ജന്മോദയം പ്രതിജീവൻ, പ്രതിദിനം, പ്രതിയുഗം, പ്രതികല്പം വീണ്ടും വീണ്ടും ആവർത്തിച്ചു സംഭവിക്കുന്നത്. വിവേകശാലികൾ ആ പ്രത്യക്ഷമായ പ്രക്രിയയെ അറിയുന്നു.

ഭൂമിയിലെ സർവ്വവും സൃഷ്ടിച്ചത് സൂര്യനാണ്; സൂര്യോദയമാണ്. ഉയർന്നു (ഉദിക്കുന്ന) നക്ഷത്രത്തിന് അതിന്റെ അർച്ചിസ്സുകൾ (രശ്മികൾ) ആണ് സത്യം. ആ രശ്മികളുടെ ഉദയത്താൽ അതിന്റെ മണ്ഡലങ്ങൾ, ഭൂമികകൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നു. സൂര്യൻ അതുപോലെ തന്റെ രശ്മിമണ്ഡലത്താൽ തന്റെ ഗ്രഹവ്യൂഹം (ഭൂമികകൾ) സൃഷ്ടിച്ച് നിലനിർത്തി സംഹരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഭൂമണ്ഡലം സത്യത്തിൽ, സൂര്യനെന്ന നക്ഷത്രത്തിന്റെ രശ്മി (ഊർജ്ജം) അല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല എന്ന് വസിഷ്ഠൻ പറയുന്നു. സൂര്യന്റെ വിഭൂതി (ശക്തി) ദിനം പ്രതി ഉദ്ഘോഷിക്കുന്ന സൂര്യശക്തിയായ ഉഷസ്സിനെ ആരാധിക്കുന്ന ഋഷിയുടെ പ്രത്യാരാധന ശാസ്ത്രം അറിഞ്ഞുതന്നെയാണ്; വെറും അന്ധവിശ്വാസമല്ല എന്നർത്ഥം. വിവേകം അജ്ഞാനത്തെ സൂര്യൻ ഇരുട്ടിനെ എന്നപോലെ നീക്കുന്നു. അതിനാൽ ജ്ഞാനോദയവും സൂര്യോദയവും ഒന്നായി അറിയുന്ന ഋഷി ഉഷസ്സിൽ ഉദിക്കുന്ന സൂര്യനെ ആരാധിച്ച്, തന്മയീഭവിച്ച് ബ്രഹ്മാത്മൈക്യസ്വരൂപമാകുന്നു. സൂര്യനിലെ ആത്മശക്തിയും സൂര്യോപാസകനിലെ ആത്മശക്തിയും ഒന്നാണ്. ഒരേ ഊർജ്ജമാണ്. അവയെ രണ്ടായി വിഭജിക്കാനാവില്ല. ഇവിടെ വസിഷ്ഠൻ “ഭക്തം” എന്ന വാക്ക് രണ്ടർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നു.

ഒരർത്ഥം:- ഭക്തമാക്കാവുന്ന = അഥവാ പിണ്ഡ (ഉരുള) രൂപത്തിൽ അനേകമായി വിഭജിക്കാവുന്ന പ്രപഞ്ചദ്രവ്യങ്ങൾ, അന്നം, ജീവജാലം.

രണ്ടാമത്തെ അർത്ഥം:- ഭക്തിപൂർവ്വം ധ്യാനിച്ച് ഉപാസിക്കുന്ന ഭക്തജനങ്ങൾ.

ഭക്തരെന്ന (രണ്ട്, അനേകം എന്ന) ഭേദനാൽ ഭക്തനിൽ നിന്ന് (ഭക്തിപൂർവ്വം ധ്യാനിച്ച് ഉപാസിക്കുന്നവനിൽ നിന്ന്) നീക്കിക്കളയുന്ന അദ്വൈത അനുഭവത്തിന്റെ പാരമ്യതയിലാണ് ദൈവബോധവും, പ്രപഞ്ചബോധവും, തന്നിലെ ഊർജ്ജവും, ഉടലിലെ ഊർജ്ജവും, സർവ്വ ചരാചരത്തിലെയും ഊർജ്ജം ഒന്ന് എന്ന അനുഭവം ഉണ്ടാകുന്നത്. ആ അനുഭവം കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ജ്ഞാനിയ്ക്ക് സ്നേഹം, മൈത്രി, കരുണ, മുദിതാവസ്ഥ എല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമില്ല. ഭാരതത്തിന്റെ അഹിംസ, മൈത്രി, സഹവർത്തിത്വം ഇവയുടെ അടിത്തറ ശാസ്ത്രീയമായ ഈ “ഋഗ്വിദ്യ”യിലാണ്.

(സ്രാ)
XV 1. ഇമാ ഉ വാം ദിവിഷ്ടയ ഉസ്രാ ഹവന്തേ അശ്വിനാ
അയം വാമഹ്വേƒവസേ ശചീവസൂ വിശം വിശം ഹി ഗച്ഛഥഃ
2. യുവം ചിത്രം ദദഥുർഭോജനം നരാ ചോദേഥാം സൂനൃതാവതേ
അർവാഗ്രഥം സമനസാ നിയച്ഛതം പിബതം സോമ്യം മധു
ഋഷി: വസിഷ്ഠൻ, ദേവതാ അശ്വിനികൾ, ഛന്ദസ് ബാർഹത:
പ്രഗാഥ: (1 ബൃഹതി 2 സതോ ബൃഹതി) സ്വരം ഷഡ്ജം, പഞ്ചമം
മൈത്രാവരുണം പ്രപാഠകം 4 അർധം 1 ദശകം 8 സൂ. 2 എന്ന
ഇവിടത്തെ ആമുഖം.
പ്രാണാപാനങ്ങളായി ശ്രീമയശരീരത്തിലും ദൈവശരീരത്തിലും
8 ദിശകളിലും 7 × 7 = 49 മരുത്ഗണങ്ങളായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന
പ്രാണശക്തികളെയാണ് അശ്വിനാ (അശ്വിനൗ എന്ന് ദ്വിവ-
ചനം) എന്ന് വിളിച്ച് ആവാഹിക്കുന്നത്. സർവ്വപ്രപഞ്ചത്തിലും
സൂക്ഷ്മത്തിലും ഇതാണ്, സർവ്വവ്യാപിയായിട്ടും ഓരോ ജീവകോശത്തിൽ,
ത്തിലും വ്യാപിച്ച് ദ്രവ്യം (വിടർന്നിരിക്കുന്നത്) പോലെ ഓരോന്നിലും
ഇരിക്കുന്ന "ഉദ്ഗാതാ" സ്വരൂപമാണ് ഇവിടെ അതിപാവ-
നമായ "ഉദ്ഗാവന" ശക്തി; അതോ പ്രാണശക്തി - മൺസൂൺ
കാലവർഷക്കാറ്റ്, പ്രാണ ചലനം, ജലവൃദ്ധി, അന്നവൃദ്ധി,
ഭൈക്ഷവൃദ്ധി ഇവ ഉണ്ട്. ഒരു ശ്രീഭാഗത്തെ ആദിമനുഷ്യരുടെ
അനേക സഹസ്രം വർഷങ്ങളിലെ നിരീക്ഷണവും അനുഭവസമ്പന്ന
മാണ് ഇവിടെ ശാസ്ത്രചിന്തയായി, സൂക്തരൂപത്തിൽ, കാവ്യഗാന
രൂപത്തിൽ, ഉപാസനാകാര്യമായി പ്രവഹിക്കുന്നത്. വസിഷ്ഠ
നെപ്പോലെ ഒരു ഋഷി ഇവിടെ പറയുന്നു, താൻ
ഈ പ്രാണശക്തികളുടെ സ്തുതിപാടി അവയെ ആവാഹിക്കുന്നത്
തന്റെയും സർവ്വജീവജാലങ്ങളുടെയും ആയുസ്സ്, ആരോഗ്യം
എന്നിവയ്ക്കു വേണ്ടിയാണെന്ന്. വാമവും ദക്ഷിണവുമായി (സവ്യം,
അപസവ്യം) അകത്തും പുറത്തും നിന്നായി, മുകളിലേക്കും
താഴേക്കുമായി, വിവിധ ദിശകളിൽ ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ച്
ക്രമം തെറ്റാതെ പ്രവഹിക്കുന്ന പ്രാണനെന്ന ഊർജ്ജം ഓരോ
ശരീരത്തിലും ഓരോ വിശ്വത്തിലും ചലിച്ച്, ക്രമേണ ചൈതന്യ
പ്രപഞ്ചചക്രത്തെ സദാ "സുദർശന"മായി കറക്കികൊണ്ട്
മനുഷ്യനിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. ആയുർചക്രത്തിന്റെ
സൂത്രധാരരായ അശ്വിനികൾ ആയുർവേദ പ്രസാദകരാണ്.
മൺസൂൺ കാറ്റുകളെ അശ്വിനികൾ (കുതിരകൾ) എന്ന് വിളിച്ച
ഭാരതീയർ, AD 120 ശതകത്തിലോ BC 120 ശതകത്തിലോ

ഇടയിൽ ആശ്രമം എന്ന സംസ്കൃതപദത്തിന്റെ ഗ്രീക്ക് തർജ്ജമ (പി
ഥാഗോറസ് | പിഥാഗോറസ്) ആണ് പിഥാഗോറസ് എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞൻ
പിഥാഗോറസ് എന്ന ഗണിതജ്ഞൻ തലവർഗ്ഗമാറ്റ് കണ്ടുപിടിച്ചു എന്ന
പ്രചാരം ലഭിച്ചത്. ആധുനികർ തന്നെയാണ് പിഥാഗോറസ് എന്ന
കാലവർത്തമാനക്കൾ. അത് കണ്ടുപിടിക്കാൻ ഗണിതജ്ഞൻ മേഖലയിലെ
ഇന്ത്യക്കാർക്ക് സാധിച്ചു. ഗണിതജ്ഞൻ മേഖലയിലല്ലാത്ത ഗ്രീക്കുകാർ
ക്ക് സാധിച്ചില്ല. വേദകാലത്തെ ഇന്ത്യൻ പണ്ഡിതരുടെ ജ്ഞാനം
ഗ്രീസിലേക്ക് കൈമാറിയത് BC 500 മുതൽ മാത്രമാണ്.
അതുകൊണ്ടാണ് അരിസ്റ്റോട്ടിൽ ശിഷ്യൻ അലക്സാണ്ടറെ ഇന്ത്യ
യിലേക്ക് അയച്ചത്. ടോളമി ഇന്ത്യൻ ശാസ്ത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളും
കൈവശമാക്കി കൊണ്ട് അലക്സാണ്ട്രിയയിൽ വിദ്യാകേന്ദ്രം ഉണ്ടാക്കിയ
ത്, ശാസ്ത്രം പഠിച്ചത് എല്ലാം അലക്സാണ്ടറുടെ ശേഷമാണ്.
എന്നിട്ടും, എത്ര ഭാഗികമായിരുന്നു ടോളമിയുടെ ജ്ഞാനം!
വസിഷ്ഠൻ, ശാണ്ഡില്യൻ തുടങ്ങിയവരുടെ ജ്ഞാനം നേടാൻ പാശ്ചാത്യർ
ഇനിയും 2000 വർഷം (ഐൻസ്റ്റീൻ വരെ) കാത്തിരിക്കേണ്ടി
വന്നു.
യോഗസൂക്തത്തിൽ വസിഷ്ഠൻ പറയുന്നു:- ജ്ഞാനികളായ സ്ത്രീപു
രുഷന്മാരെ, യുവാക്കളെ, ചിത്രമായ (വിധം വിധമായ) ഭോജനം
നല്കി സന്തുഷ്ടരാക്കുക. അങ്ങനെയാൽ പ്രചോദിതമായ ബുദ്ധി
യാൽ മനുഷ്യർ സത്യത്തെ (വേദവാക്യം) ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. സമനസ്സുക
ളായി (ഒരേ മനസ്സോടു കൂടിയവർ) ദാനം ചെയ്തു കൊണ്ടുവേ
യാലും. അതിന്റെ ഫലത്താൽ സോമമായ മധു (അമൃതം)
നേടി (മധുവിദ്യ = ആരോഗ്യം / ആയുർവേദം) യാലും!

അശ്വികൾ ശിഷ്യന്മാരാണ്, സ്ത്രീപുരുഷന്മാരും ശിഷ്യന്മാരാണ്.
വാമദേവിന്റെ നാഡികളിലെ ഈ മധുപ്രവാഹത്താൽ ആയുരാരോഗ്യ
വും, ധർമ്മചക്രപ്രവർത്തനവും സംസാര നിവൃത്തിയെന്ന ഇഹപര
സുഖവും സുഗമമായി നടക്കുന്നു. അശ്വികളുടെ രഥത്തിലെ പ്രാണാ
ങ്ങും, ജലമായും, അന്നമായും, ബലമായും, വിദ്യമായും,
വാഗ്ദേവിയായും, ഇടമായ പ്രകൃതിയായും, ഇടബുദ്ധിയായും
മനുഷ്യവംശത്തെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നു. ആ അനുഗ്രഹവർഷം എന്നുവാണ്ടി
സുമനസ്സുകളും. സമനസ്സുകളായി സർവ്വ പ്രാണികളുടെയും പിതൃത്തി
നായി, ഭാരതീയരും, വേദവിജ്ഞാനമായി ജീവിതാനുഭവ പ്രായോ
ഗിക ധർമ്മമാണ് സൂര്യവംശ ഋഷിമാരായ വസിഷ്ഠരും ഇവിടെ നടന്നത്.

XVI. 1 അസ്യ പ്രത്നാമനു ദ്യുതം ശുക്രം ~~ദുദുഹ്രേ~~ ദുദുഹ്രേ അഹ്രയഃ
പയഃ സഹസ്രസാമൃഷിം
2. അയം സൂര്യ ഇവോപദൃഗയം സരാംസി ധാവതി
സപ്ത പ്രവത ആ ദിവം
3. അയം വിശ്വാനി തിഷ്ഠതി പുനാനോ ഭുവനോപരി
സോമോ ദേവോ ന സൂര്യഃ
ഋഷി അവത്സാരൻ. ദേവത പവമാനഃ സോമഃ. ഛന്ദഃ ഗായത്രി.
സ്വരം ഷഡ്ജം.

ശുഭ്രമായ (വെളുത്ത - പ്രകാശിക്കുന്ന - നിർമ്മലമായ) ഈശ്വരന്റെ പ്രകാശത്തെ പിൻതുടർന്ന് ജ്ഞാനം നേടുക - ഇന്ദ്രിയാതീതമായ ബ്രഹ്മാനന്ദവും ആയിരമായിരം ഫലസമൃദ്ധിയോടെ ആ പയസ്സ് (പാൽ) തരുന്നു. അതിനെ കറന്നെടുക്കുക.

സൂര്യനെപ്പോലെ ദൃഷ്ടികളാൽ സർവ്വലോകത്തിലും വ്യാപിച്ച്, സർവ്വത്തെയും അവൻ കാണുന്നു. ദിവത്തിലേക്ക് അവൻ ഏഴുകളെയും പ്രവഹിപ്പിക്കുന്നു. (പ്രകാശത്തിലേക്ക് സപ്തരശ്മികളെ, സപ്തവർണ്ണങ്ങളെ, സപ്തസ്വരങ്ങളെ, സപ്തദിനങ്ങളെ, സപ്താശ്വങ്ങളെ നയിക്കുന്നു). അവയെപ്പോലും ഉപരിയായി, അന്തിമമായി സർവ്വ ഭുവനങ്ങൾക്കും വിശ്വങ്ങൾക്കും ഉപരിയായി അവൻ ഇരിക്കുന്നു. സൂര്യനെപ്പോലെ പ്രകാശവാനായ ആ സോമനെ (ജ്ഞാനം) നേടുക

XVII 1 ഏഷ പ്രത്നേന ജന്മനാ ദേവോ ദേവേഭ്യഃ സുതഃ ഹരിഃ പവിത്രേ അർഷതി
2 ഏഷ പ്രത്നേന മന്മനാ ദേവോ ദേവേഭ്യസ്പരി. കവിർവിപ്രേണ വാവൃധേ
3 ദുഹാനഃ പ്രത്നമിത് പയഃ പവിത്രേ പരിഷിച്യസേ ക്രന്ദം ദേവാം അജീജനഃ
ഋഷി: 1 - ശുനഃശേപൻ 2, 3 മേധ്യാതിഥി
ദേവത പവമാന സോമൻ
ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം.

ഈ പ്രകാശം (ദേവൻ) ഈ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കായി ജന്മമെടുത്ത് അഭിവ്യക്തമായി- സർവ്വത്തെയും പവിത്രീകരിച്ച് ഹരിതമായി സർവ്വത്തിലും അവൻ തന്നെ സഞ്ചരിക്കുന്നു, ചലിക്കുന്നു.

ഈ പ്രകാശം തന്നെയാണ് മനുഷ്യനിൽ അഭിവ്യക്തമായത്- അതിനാൽ കവിത്വവും വിപ്രത്വവും അഭിവൃദ്ധമായി.

പ്രാചീനമായ ആ ജ്ഞാനത്തിന്റെ പാല് സർവ്വത്ര ചുരന്നിറങ്ങി സർവ്വത്തെയും പവിത്രീകരിച്ചു. ദേവജനങ്ങൾ (ജ്ഞാനികൾ) ഓങ്കാരം മുഴക്കി, സർവ്വേന്ദ്രിയങ്ങളിലും അതിന്റെ പ്രതിധ്വനി എത്തിക്കുന്നു.

XVIII 1 ഉപ ശിക്ഷാപതസ്ഥുഷോ ഭിയസമാധേഹി ശത്രവേ
പവമാന വിദാ രയിം.
2 ഉപോ ഷു ജാതമപ്തുരം ഗോഭിർ ഭംഗം പരിഷ്കൃതം
ഇന്ദും ദേവാ അയാസിഷുഃ
3 ഉപാസ്മൈ ഗായതാ നരഃ പവമാനായേന്ദവേ
അഭി ദേവാം ഇയക്ഷതേ.

ഋഷി: 1, 3 - അസിത, കാശ്യപ ദേവലർ.
2. അമഹീയു ആംഗിരസ:

ദേവത പവമാന: സോമൻ. ഛന്ദഃ: ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം.

ഞങ്ങൾക്ക് ശിക്ഷ (വിദ്യ) തരിക. പഠിച്ചു പോയവരെയും താഴ്ന്നുപോയവരെയും ശിക്ഷ (വിദ്യ)യാൽ ഉയർത്തുക. ശത്രുക്കൾക്ക് ഭയം ഉണ്ടാക്കുക. പവമാനാ ഞങ്ങൾക്ക് രയി (ധനം) അരുളുക.

ജലം, വായു, സൂര്യൻ മുതലായവയുടെ ശോകങ്ങളുടെ (ശുദ്ധികൾ) ക്രമമായി, ഭംഗം കൂടാതെ വരുന്നു. പരിഷ്കൃതമായ (സംസ്കരിച്ച) സോമം നീരാവിയായി ഉയരുന്നു, ഇന്ദുമണ്ഡലത്തിൽ എത്തുന്നു. (വീണ്ടും തിരിച്ചുവരവായി.)

നരന്മാരേ, പവമാനൻ, ഇന്ദു എന്നിവർ നൽകുന്ന ഈ ആനന്ദാമൃതത്തെ പാടി സ്തുതിക്കുക. ഈ പ്രകാശവാന്മാരുടെ ആനന്ദപൂർണതയെ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

വിദ്യാദാനം നൽകുന്ന ഗുരു, വിദ്യ കൊണ്ട് സർവ്വരേയും ഉന്നതതലത്തിലേയ്ക്ക് ഉയർത്തുന്നു. വിദ്യ കൊണ്ട് സർവ്വരേയും ജയിക്കാം. എന്നാൽ ഗുരു ശിഷ്യന് വിദ്യാദാനം ചെയ്യുമ്പോൾ ആരോടും മത്സരിക്കുന്നില്ല. മഹാനായ ഗുരുവിൽ നിന്ന് വിദ്യ നേടിയവനെ (ശിഷ്യനെ) ശത്രുക്കൾ ഭയക്കുന്നു; ബഹുമാനിക്കുന്നു.

പ്രകൃതിശക്തികൾ കാലം തെറ്റാതെ ക്രമമായി വന്ന് സ്വാർത്ഥരഹിതമായി തങ്ങളുടെ കർമ്മം നിർവ്വഹിച്ച് തിരിച്ചു പോകുന്നു. ജലം, വായു, മേഘം, വർഷം, സൂര്യതാപം, ഇന്ദുമണ്ഡലത്തിലേക്കുള്ള നീരാവിയുടെ പോക്കും വരവും — ഈ ആവർത്തന ശൃംഖല ക്രമമായ ചക്രമാണ് ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടാവുന്നതായ സർവ്വത്തിന്റെയും സമ്പാദ്യത്തിന്റെയും ആധാരം. ആ പ്രകൃതി ശക്തികളുടെ ധർമ്മം അവർക്കു വേണ്ടിയല്ല - മനുഷ്യർക്കു വേണ്ടിയാണ്. അതുപോലെയുള്ള ആത്മാർപ്പണമാണ് ആത്മജ്ഞാനിയായ ഗുരുവിന്റെ വിദ്യാദാനവും. ജ്ഞാനത്തേയും ജ്ഞാനം തരുന്ന ഗുരുവേയും പ്രകൃതിശക്തികളേയും ഒന്നായി തന്നെ അദ്വൈതിയായ ഋഷി കാണുന്നു. എല്ലാം ഒരേ ഉറവിടത്തിന്റെ തന്നെ വിഭിന്ന രൂപങ്ങളിലുള്ള അഭിവ്യക്തി മാത്രം.

XIX 1 പ്ര സോമാസോ വിപശ്ചിതോ ഽപാം ന യന്ത്യൂർമയ:
വനാനി മഹിഷാ ഇവ.
2 അഭി ദ്രോണാനി ബഭ്രവ: ശുക്രാ ഋതസ്യ ധാരയാ.
വാജം ഗോമന്തമക്ഷരൻ.
3 സുതാ ഇന്ദ്രായ വായവേ വരുണായ മരുദ്ഭ്യ:
സോമാ അർഷന്തി വിഷ്ണവേ.
ഋഷി: ത്രിത ആപ്ത്യൻ ദേവത. പവമാന സോമൻ.
ഛന്ദസ് ഗായത്രി സ്വരം ഷഡ്ജം.
പവമാന കാണ്ഡം - അദ്ധ്യായം 5 - ദശകം 2 സൂക്തം 2 തന്നെ
ഇവിടെയും ഒന്നാം സൂക്തം.
തിരകൾ സഞ്ചാരികളെ ദൂരസ്ഥലങ്ങളിലെത്തിക്കുന്നു. ആ
വാഹനങ്ങളിൽ കിടന്നുകൊണ്ട് ഭക്ഷണസാധനങ്ങളും ധനവും മറ്റാ
കിടത്തുന്നു. അതുപോലെ മഹിഷങ്ങളുടെ വാഹനം ദൂരസ്ഥല
ങ്ങളിലെത്തി മഹത്തായ ആനന്ദം (വിത്ത) ഉണ്ടാക്കുന്നു.
തിരകളിലൂടെ ഒഴുകുന്ന കപ്പൽ സഞ്ചാരം നയിക്കുന്ന പവമാനൻ
അഥവാ പവിത്രമായ വായുമാർഗങ്ങൾ (ഉൾവായുക്കൾ കാറ്റുകൾ)
ദേവദൂതികൾക്ക് സൂചിപ്പിക്കുന്നു.
ബഭ്രുക്കൾ (തവിട്ട് പോലെ കരുന്നവർ) നയിക്കുന്ന ദ്രോ
ണങ്ങൾ (യാന പാത്രങ്ങൾ അഥവാ തോണികൾ) വെളുത്ത
(ശുക്രം) ഋതത്തിന്റെ (ധർമ്മ) ധാരയാൽ നിറയുന്നു. അവ
തട വാജം (വാജി ഗമനം ചെയ്യുന്ന ബലമുള്ള ഇന്ദ്രിയ ബുദ്ധി),
(വീര്യം) ഗോമന്തമായി ഭൂമി പോലെ നിറയുന്ന അവസരങ്ങ
ളെ ഒഴുക്കുമായി ഉത്പതിക്കുന്നു.
ഇന്ദ്രനും വായുവിനും വരുണനും മരുത്തുകൾക്കും ഈ സുതങ്ങൾ
സർവ്വവും അർപ്പിക്കുന്നു. വിഷ്ണുവിനായി സോമം (ജ്ഞാനം) വർഷിക്കു
ന്നു. (അനുഷ്ഠാനം അനുഷ്ഠാനം ചെയ്ത ജ്ഞാന ധനം വർഷിക്കു
ന്നു. നാവികന്മാർക്ക് ഉപയുക്തമായ വൈദിക കാലത്തെ കപ്പൽ സഞ്ചാരി
കൾക്കും ഈ സൂക്തം വ്യക്തമായി തന്നെ പറയുന്നു.)
XX 1 പ്ര സോമ ദേവവീതയേ സിന്ധുർ ന പിപ്യേ അർണസാ
അംശോ: പയസാ മദിരോ ന ജാഗൃവിരച്ഛാ കോശം മധുശ്ചുതം.
2 ആ ഹര്യതോ അർജുനേ അത്കേ അവ്യത പ്രിയ: സൂനുർ ന മർജ്യ:
തമീം ഹിന്വന്ത്യപസോ യഥാ രഥം നദീഷ്വാ ഗഭസ്ത്യോ:
ഋഷി: ഭരദ്വാജാദികളായ സപ്തർഷികൾ ദേവത പവമാന സോമൻ
ഛന്ദസ് ബാർഹത: പ്രഗാഥ: (1 ബൃഹതി 2 സതോബൃഹതി) സ്വരം 1 മധ്യമം
2 പഞ്ചമം.

സിന്ധു (സമുദ്രം) അശ്മാനാൽ (ജലത്താൽ) പരിപൂർണ്ണമാവുന്ന പോലെ സോമാ, നീ ദേവവീതമായ ജ്ഞാനത്താൽ പൂർണ്ണമാവുന്നു. അതിന്റെ ആരംഭം പാലു് കൊണ്ട് ആനന്ദലഹരി അടയാനാവും. ജാഗൃവി (ധിഷണ സരസ്വതി) സർവ്വ രോഗങ്ങളെയും (ആവരണങ്ങൾ) മധു കൊണ്ട് നിറച്ച് പവിത്രമാക്കുന്നു.

പ്രിയ പുത്രനെ സ്നാനം ചെയ്ത് ശുദ്ധമാക്കി വെക്കുന്ന പോലെ പ്രാണനെ അശ്ശുനമാക്കി (നിർമ്മലം) ഹരികൾ (അശ്വികൾ – പവമാനൻ) സൂക്ഷിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം ശുദ്ധമായി പവമാനനിൽ ലയിച്ചവർ ഭഗം നദികളിലും ഗഭസ്തിയിൽ (ആകാശം) എന്ന ആകാശമണ്ഡലത്തിലും അപ്രകാരം തന്നെ ലയിക്കുന്നു (പ്രകൃതി ലയം എന്ന യോഗലീനാവസ്ഥ.) പ്രാണായാമത്താൽ ഇഡ പിംഗലാ നാഡി ഋഷി, പ്രചോദനാഡി ഋഷിയും പവമാന ഋഷിയുമാണ്. ജാഗൃവി എന്ന ധിഷണ സരസ്വതി വിദ്യ, വാക്, വൈദ്യം, ജ്യോതിഷം, സംഗീതം മുതലായി സർവ്വത്തിനും അധിദേവതയാണ്.

XXI

1. പ്ര സോമാസോ മദച്യുതഃ ശ്രവസേ നോ മഘോനാം
   സുതാ വിദഥേ അക്രമുഃ
2. ആദീം ഹംസോ യഥാ ഗണം വിശ്വസ്യാവീവശൻ മതിം
   അത്യോ ന ഗോഭിരജ്യതേ.
3. ആദീം ത്രിതസ്യ യോഷണോ ഹരിം ഹിന്വന്ത്യദ്രിഭിഃ
   ഇന്ദുമിന്ദ്രായ പീതയേ.

ഋഷി ശ്യാവാശ്വൻ ദേവത പവമാനസോമൻ. ഛന്ദസ് ഗായത്രി സ്വരം ഷഡ്ജം.

അവസാനിക്കാത്ത ആനന്ദലഹരി നൽകുന്ന ഈ സോമങ്ങൾ (സോമരസങ്ങൾ – ജ്ഞാനം) നമ്മുടെ മഖങ്ങളിൽ (യജ്ഞങ്ങളിൽ) നാദത്തിലും ശ്രവിക്കപ്പെടുന്നു; നമ്മിലേക്ക് വരുന്നു. ശുദ്ധമായി, യജ്ഞം (ക്രതു) അറിയുന്നവനിലേക്ക് എത്തുന്നു.

ആദിമമായ (പ്രാണൻ) ഹംസങ്ങൾ എപ്രകാരം സർവ്വഗണങ്ങളെയും നയിക്കുന്നുവോ, സർവ്വ വിദ്യകളെയും വശത്താക്കുന്നുവോ അതു പോലെ മനസ്സിനെയും വശപ്പെടുത്തി (നിയന്ത്രിച്ച്) നയിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം കുതിരയ്ക്ക് വിവിധ ഗതികൾ (മന്ദം, മദ്ധ്യം, തീവ്രം) അറിയാമോ അതു പോലെ വേദസൂക്തങ്ങൾക്കും വിവിധ ഗതികൾ അറിയാം. വസ്തുസ്വരൂപങ്ങളായ ഗോക്കളുടെ ഗതിയാണവ. (പ്രാണഗതി, വസ്തുഗതി, അശ്വഗതി, ആത്മമാത്രാ സ്വരൂപങ്ങളുടെ ത്രികാലഗതി എന്നിവ പറയുന്നു – നാനാർത്ഥം.)

ആത്മീയമായ തിരണ്ണൽക്കു വേണ്ടി, യോദ്ധക്കൾക്കു വേണ്ടി, (3 ശക്തികൾ) ഹരി അഗ്നികളെപ്പോലും ജ്വലിച്ചു സ്ഥിരമായ ആനന്ദമാർഗ്ഗം നേടി. (അചലമായ യോഗമാർഗ്ഗം). ഇവർ (ജ്ഞാനികളായ സോമന്മാർ) ഇന്ദ്രനു വേണ്ടി (ഇന്ദ്രിയാധീശത്വം നേടിയ യോഗി) സോമം ചൊരിയുന്നു. (ജ്ഞാനമധു നൽകുന്നു). ജ്ഞാനമധു നൽകുന്നത് ജ്ഞാനത്തിനു വേണ്ടിയാണ് (ജ്ഞാനശക്തി) അതിനായി ഇന്ദ്രിയജയം കൈവരുമ്പോൾ ഇച്ഛാശക്തി, ജ്ഞാനശക്തി, ക്രിയാശക്തികൾ മൂന്നും കൈവരുന്നു. മൂന്നു വിദ്യകളും നേടുന്നു. ഭൂമി, ഭുവർ, സ്വർലോകങ്ങളെ ജയിക്കുന്നു.

XXII

1\. അയാ പവസ്വ ദേവയൂ രേഭൻ പവിത്രം പര്യേഷി വിശ്വതഃ

മധോർധാരാ അസൃക്ഷത

2\. പവതേ ഹര്യതോ ഹരിരതി ഹ്വരാംസി രംഹ്യാ

അഭ്യർഷ സ്തോതൃഭ്യോ വീരവദ്യശഃ

3\. പ്ര സുന്വാനായാന്ധസോ മർത്തോ ന വഷ്ട തദ്വചഃ;

അപ ശ്വാനമരാധസം ഹതാ മഖം ന ഭൃഗവഃ

XXI

ഋഷി: 1, 2. അഗ്നിശ്ചാക്ഷുഷഃ

3\. പ്രജാപതി, വിശ്വാമിത്രൻ, വാച്യ.

ദേവത- പവമാനസോമൻ

ഛന്ദസ് 1-2. ഉഷ്ണിക്- 3 അനുഷ്ടുപ്.

സ്വരം- 1-2 ഋഷഭം. 3 ഗാന്ധാരം.

പതിപാവനമായ പ്രകാശത്തെ (ജ്ഞാനം) നിത്യം ധ്യാനിച്ച് ആഗ്രഹിക്കുന്നവരുടെ ഉള്ളിൽ പവിത്രമായ ആ ദേഹം വിശുദ്ധമായി അറിവുള്ളതാകുന്നു. ഉടനെ മധുധാര (അമൃതധാര) ആ മനസ്സിൽ നിന്ന് വാക്-രൂപത്തിൽ ഒഴുകുകയായി. സർവ്വത്ര പതിപാവനമായ ആ മനസ്സ് ശോഭിക്കുന്നു. സർവ്വ തേജസ്സും ഹരിക്കുന്നു. ഹരിയതിയാൽ 'ഹ്റ' (ഹര) നിൽ നിന്നുമായ ഹ്രീംകാരം ജനിക്കുന്നു. വീര്യവത്തായ യശസ്സും ആത്മജ്ഞാനവും സ്തോത്രത്തിലും സ്തോതാവിലും ഒരു പോലെ വിളങ്ങുന്നു. (വേദപാഠത്തിലും ആ വാക് ഉച്ചരിച്ച ഋഷിയിലും).

ജ്ഞാനികളായ മനുഷ്യരേ, ഉടലിന്റെ ചോദ്യത്തിനായി കാമത്തിൻ്റെ ദാഹത്തെത്തന്നെ (ചോദിക്കും മുമ്പ്) യജ്ഞത്താൽ ദഹിപ്പിച്ച് സംതൃപ്തിയാക. ഭൃഗുക്കൾ മഖം ദഹിപ്പിക്കുന്നതു പോലെ — അത്യന്തം ചെയ്യാതെ (ദഹിപ്പിക്കുകയല്ലാതെ) യജ്ഞം വേറെയില്ല. അത് ഭൃഗുക്കളുടെ യജ്ഞത്തിൽ കടന്നുവന്ന ശ്വാനനെ പോലെ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്.

പവമാനനായ ... 9 ... 2. ... 9

[illegible]

യജ്ഞത്തിൽ കടന്നുവന്ന നായ ആത്മാർപ്പണം ചെയ്യുന്നില്ല. തനിക്ക് എന്തെങ്കിലും കിട്ടണമെന്ന സ്വാർത്ഥത്തിനായി ഭയമോ ഭക്തിയോ ആത്മാർപ്പണമോ (ദക്ഷിണ) ഇല്ലാതെ ഗുരുവിനെ സമീപിക്കുന്നത്; ഈ ശ്വാനനെ സമീപിക്കുന്നത് എന്ന ഭാവം. ചോദിച്ചു കൊടുക്കുന്നതും ചോദിച്ചു വാങ്ങുന്നതും ദക്ഷിണയല്ല, അർപ്പണമല്ല. അതിന് തമിഴിൽ 'പിച്ച' എന്നും സംസ്കൃതത്തിൽ ഭിക്ഷ എന്നും പറയും. ചോദിക്കാതെ തന്നെ അറിഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നതാണ് അർഘ്യം- അതാണ് ഉത്തമ ദാനം. ഗുരുവിന്റെ മാഹാത്മ്യമറിഞ്ഞ് ഭക്തിപൂർവ്വം അർപ്പിച്ച് സേവനം ചെയ്യുന്ന ശിഷ്യന് ഗുരു ശിഷ്യന്റെ ഉന്നതം, ബുദ്ധിശക്തി എന്നിവ കണ്ടറിഞ്ഞ് "അർഘ്യം" നൽകുമ്പോഴാണ് ഗുരുശിഷ്യബന്ധം ഉത്തമമാകുന്നത്. അർഘ്യം കൊടുക്കുന്നവനാണ് ഈശ്വരൻ അഥവാ അർജ്ജുൻ. പതിവ്രതാ പുത്രനായ അർജ്ജുൻ അർജ്ജുന്, സ്വാമി എന്ന് വിളിച്ചാൽ പോരാ, ഈ നാൾ മുതൽ, അങ്ങനെതന്നെ മുതൽ പ്രവർത്തിക്കുക കൂടി വേണം. പവിത്രമായ ദേഹം എന്ന വിശ്വപ്രപഞ്ചത്തിൽ അമൃതമയമായ വാഗ്ദേവതയെ മനസ്സിലും നാവിലും ഇരിക്കുന്നതിലും പ്രതിഷ്ഠിക്കാൻ!!

ഈ പാഠകത്തോടെ ഉത്തരാർച്ചികയിൽ 2-ാം അദ്ധ്യായം അവസാനിക്കുന്നു.

3-ാം അദ്ധ്യായം. 2-ാം പ്രപാഠകം. III

അർദ്ധം 1.

I 1. പവസ്വ വാജോ അഗ്രിയഃ സോമ ചിത്രാഭിരൂതിഭിഃ
അഭി വിശ്വാനി കാവ്യാ.

2. ത്വം സമുദ്രിയാ അപോഽഗ്രിയോ വാച ഈരയൻ.
പവസ്വ വിശ്വചർഷണേ.

3. തുഭ്യേമാ ഭുവനാ കവേ മഹിമ്നേ സോമ തസ്ഥിരേ
തുഭ്യം ധാവന്തി ധേനവഃ

ഋഷി ജമദഗ്നി ദേവത- പവമാനസോമ. ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം എന്നും പവിത്രവും അഗ്രിമനുമായ വാജത്തെ അതിവിചിത്രവും ശ്രേഷ്ഠവുമായ സർവ്വപ്രപഞ്ചങ്ങൾക്കും കാവ്യമായി (വേദവാണി) സോമമായി (നീ) ഞങ്ങൾക്കു തരൂ. നീ സമുദ്രവും ആപസ്സും അഗ്രിമമായ വാക്ക് (വേദവാണി) ഉച്ചരിക്കുന്നവനാണ്. വിശ്വത്തെ ദർശിച്ച് പവിത്രമാക്കി എങ്ങും സഞ്ചരിക്കുന്നവനാണ്. ഈ കാണുന്ന ഭുവനങ്ങളെല്ലാം സ്ഥിരമായി (അനശ്വരമായി) വർത്തിക്കുന്നത്, സോമാ, കവിയായ നിന്റെ മഹിമയ്ക്ക് സ്തോത്രം പാടാനാണ്.

സ്തുതിപാടാനായി യജമാനൻ നിന്നിലേക്ക് സഞ്ചരിക്കുന്നു.

പരശുരാമന്റെ പിതാവായ ജമദഗ്നിയുടെ ഈ വരികൾ മനസ്സിലൂടെ കാലവർഷങ്ങളുടെ അതിരുകളും അവരുമായൊപ്പം സഞ്ചരിക്കുന്നവരെയൊക്കെയും ഭാരതത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറൻ തീരത്ത് വസിച്ചിരുന്ന ഭൃഗു വംശജരുടെ അറിവിന്റെ പ്രഭയും കാണിക്കുന്നു. ഈ സൂക്തത്തിലെ ദേവതയിൽ ഭൃഗു:വംശത്തിന് "പിതൃ" എന്നാണ് കാണുന്നത്.

II 1 പവസ്വേന്ദോ വൃഷാ സുതഃ കൃധീ നോ യശസോ ജനേ.
വിശ്വാ അപ ദ്വിഷോ ജഹി.
2 യസ്യ തേ സഖ്യേ വയം സാസഹ്യാമ പൃതന്യതഃ
തവേന്ദോ ദ്യുമ്ന ഉത്തമേ.
3 യാ തേ ഭീമാന്യായുധാ തിഗ്മാനി സന്തി ധൂർവണേ
രക്ഷാ സമസ്യ നോ നിദഃ

ഋഷി: അമഹീയു. ദേവത പവമാന: സോമ: ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം.

പവിത്രമായ ഇന്ദോ; വൃഷാവായ (വർഷകൻ) നീ മനുഷ്യരായ ഞങ്ങളിൽ അഭിവ്യക്തമായാലും! ഞങ്ങളെ യശസ്വികളാക്കിയാലും. വിശ്വത്തിലെ സർവ്വ ദോഷങ്ങളും നീക്കിയാലും.

നിന്റെ സഖ്യം കൊണ്ട് ഞങ്ങൾ സർവ്വ യുദ്ധങ്ങളും ജയിക്കട്ടെ. ഇന്ദോ, നീ അത്യന്തമായ പ്രകാശമാണല്ലോ. നിന്റെ ഭീമങ്ങളായ മൂർച്ചയേറിയ ആയുധങ്ങളാൽ നീ സർവ്വ ഹിംസകരേയും നശിപ്പിക്കുന്നു. അവകൊണ്ട് ഞങ്ങളെയും സംരക്ഷിച്ചാലും.

III 1 വൃഷാ സോമ ദ്യുമാം അസി വൃഷാ ദേവ വൃഷവ്രതഃ
വൃഷാ ധർമാണി ദധിഷേ
2. വൃഷ്ണസ്തേ വൃഷ്ണ്യം ശവോ വൃഷാ വനം വൃഷാ സുതഃ
സ ത്വം വൃഷൻ വൃഷേദസി
3 അശ്വോ ന ചക്രദോ വൃഷാ സം ഗാ ഇന്ദോ സമർവതഃ
വി നോ രായേ ദുരോ വൃധി.

ഋഷി കശ്യപൻ. ദേവത പവമാനഃ സോമൻ. ഛന്ദഃ ഗായത്രി.
സ്വരം ഷഡ്ജം.

പവമാനകാണ്ഡം അദ്ധ്യായം 5 പ്രപാഠകം 6 അനുവാകം 1 ദശകം 4 സൂക്തം 8 തന്നെ ഇവിടത്തെ ഒന്നാം സൂക്തം. അവിടെ ഋഷിയും കശ്യപനാണ്. ഋഷിമാർ ഇവിടെ കശ്യപൻ മാത്രം.
വൃഷാവായ സോമ, നീ പ്രകാശവർഷം ചൊരിയുന്ന ദേവനാണ്. വർഷിക്കുന്ന ധന്യതം ഒക്കെ തൊണ്ടവനാണ്. വർഷിക്കുന്ന ധർമ്മം സർവ്വർക്കും നൽകിയവൻ (മാതൃക കാട്ടി പഠിപ്പിച്ചു ഉ.ദാ) ആണ്.

ദേവ വൃത്തി), നിന്റെ വൃത്ത്യംശം കൊണ്ടുതന്നെ നിസ്സ്വ വൈശ്വര്യവും
സർവ്വ ഉണ്മകളും സർവ്വത്തിലും വർത്തിക്കുന്നു. നീ മാത്രമാണ് ഞങ്ങൾക്ക്
വരങ്ങളെ വരമാക്കി (സർവ്വാഭീഷ്ടവും സാധിപ്പിച്ച്) തരുന്ന വരം.
ആശ്വാസം ശ്രദ്ധയായി ചാരും (ആവർത്തനരൂപേണ ജപം) ചലിപ്പിച്ചു
കൊണ്ട് വരം (വർത്തമാനത്തിൽ സർവ്വാഭീഷ്ടം) സാധിപ്പിക്കുന്നു.
ഭോഗങ്ങളെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന (മണ്ണ്, വാക്ക്, പശുക്കൾ, അന്നം, ധനം
എന്നിവയും — "ഗാ" എന്ന ഉ കൊണ്ട് സംജ്ഞിതങ്ങളായ ദേവതാണി.)
ഞങ്ങളുടെ അന്തഃകരണത്തിന്റെ വാതിലുകൾ നിന്റെ ജ്ഞാനദായക
(ധീ) നിനായി തുറന്നിരിക്കുന്നു. ഇവിടെയും വർത്തമാനമായി
ഉണ്ടാ, ബ്രഹ്മവേദിക്കായും.

IV 1. വൃഷാ ഹ്യസി ഭാനുനാ ദ്യുമന്തം ത്വാ ഹവാമഹേ
പവമാന സ്വാധ്യഃ
2. യദദ്ഭിഃ പരിഷിച്യസേ മൃജ്യമാനോ ഗഭസ്ത്യോഃ
ദ്രുണാ സധസ്ഥമശ്നുഷേ.
3. ആ പവസ്വ സുവീര്യം മന്ദമാനഃ സ്വായുധ
ഇഹോ ഷ്വിന്ദവാ ഗഹി.
ഋഷി: ഭൃഗുർവാരുണി, ജമദഗ്നി. ദേവത പവമാനസോമൻ.
ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം.

വൃഷാവായ നീ സ്തുത്യരൂപം ഭാസിക്കുന്ന ജ്ഞാനപ്രകാശവാനാണ്. ഞങ്ങൾ
നിന്നെ ആവാഹിക്കുന്നു (നിന്റെ ശക്തിയെ). പവമാനാ, നിന്റെ സ്വർഗ്ഗതുല്യ
മായ (സ്വരം) ആനന്ദം ഞങ്ങളിൽ അഭിവൃദ്ധമാക്കുക.
വീണ്ടും വീണ്ടും ആവർത്തിച്ചു (പ്രാണ ശുദ്ധി/പ്രാണായാമം) ശുദ്ധി പ്രക്രിയ
യാൽ നീ വിശുദ്ധമായി അതുല്യവും ആയുധ്യം വർത്തിക്കുന്നു. ഈ ദേഹ
ത്തിൽ (ശരീര/പാത്രം) ഇരുന്നു കൊണ്ട് അതിന്റെ സഹവാസി സംര
ക്ഷിക്കുന്നു. ശുദ്ധീകരിച്ച് ചലിച്ച് നീ സുവീര്യം പകരുന്നു. മന്ദമാ
യി ചലിച്ചു കൊണ്ട്, നിന്റെ ആയുധങ്ങളോടുകൂടി ഇവിടെ ഇന്ദു
ക്കളെ (ചന്ദ്രവംശജർ) ദേഹത്തിൽ വരുമാറുണ്ടാവും.

V 1. പവമാനസ്യ തേ വയം പവിത്രമഭ്യുന്ദതഃ
സഖിത്വമാ വൃണീമഹേ.
2. യേ തേ പവിത്രമൂർമയോഽഭിക്ഷരന്തി ധാരയാ
തേഭിർനഃ സോമ മൃളയ
3. സ നഃ പുനാന ആ ഭര രയിം വീരവതീമിഷം
ഈശാനഃ സോമ വിശ്വതഃ
ഋഷി: അമഹീയു. ദേവത പവമാനഃ സോമഃ. ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം.

സർവ്വം ഉൾക്കൊള്ളിക്കുന്നതിന്റെ ഹൃദയത്തെ പവിത്രമായ സ്നേഹത്താൽ നിറച്ചിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ നിന്റെ സഖിത്വം വരിക്കുന്നു. നീ പവിത്രമായ ഉറവിടങ്ങളായി (തരംഗം) ധാരാധാരയായി ഹൃദയത്തിൽ വീണ്ടും വീണ്ടും ഒഴുകിയെത്തി അഭിവൃദ്ധമാകുന്നു. അവയാൽ സോമം ഞങ്ങളെ അനുഗ്രഹിച്ച് ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നു. ഇന്ദ്രാ, നീ വിശ്വത്തിന്റെ മുഴുവൻ ശോഭ ആണ്. സത്യത്തിന്റെ ഉറവിടമായ നീ ഞങ്ങളെ വീണ്ടും വീണ്ടും ഉൾക്കൊണ്ട് രക്ഷയാൽ (ധനം - ജ്ഞാനധനം) നിറച്ച് പരിവർത്തിപ്പിക്കുന്നു. (വീര്യം തരുന്നു).

VI 1 അഗ്നിം ദൂതം വൃണീമഹേ ഹോതാരം വിശ്വവേദസം
അസ്യ യജ്ഞസ്യ സുക്രതും

2 അഗ്നിമഗ്നിം ഹവീമഭിഃ സദാ ഹവന്ത വിശ്പതിം
ഹവ്യവാഹം പുരുപ്രിയം

3. അഗ്നേ ദേവാം ഇഹാ വഹ ജജ്ഞാനോ വൃക്തബർഹിഷേ
അസി ഹോതാ ന ഈഡ്യഃ

ഋഷി: മേധാതിഥി കാണ്വൻ ദേവത അഗ്നി. ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം. ആഗ്നേയ കാണ്ഡം പ്രപാഠകം 1 അർദ്ധം 1 ദശതി 1 സൂക്തം 3 ആണ് ആദ്യ സൂക്തം.

ഹോതാവും വിശ്വത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നവനും ഈശ്വരന്റെ ദൂതനുമായ അഗ്നിയെ വരിക്കുന്നു. യജ്ഞങ്ങളുടെയെല്ലാം സുക്രതുവായി അഗ്നിയെ പൂജിക്കുന്നു. (ഭാരതത്തിലും ഭാരതേതര യജ്ഞങ്ങളിലും ഈശ്വരദൂതനായി പ്രകാശിക്കുന്ന നക്ഷത്രങ്ങൾ, ഉദ്യത്സൂര്യൻ, അഗ്നിവൃത്തങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം അഗ്നിയുടെ ഗണത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവയായിരുന്നു. ഋതുക്കളോടു ബന്ധപ്പെട്ട ഉത്സവങ്ങളെല്ലാം ഈ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ തുടർച്ചയാണ്. ഉത്തരായന വേളയിൽ ദക്ഷിണാർദ്ധഗോളഭാഗങ്ങൾ ധ്രുവപ്രദേശത്തോടടുക്കുന്നു. ഇക്കാലം, ദക്ഷിണേന്ത്യയുടെ തെക്കേ അറ്റത്തെ ഉയർന്ന സ്ഥാനങ്ങൾ പതിവിടങ്ങളിലും നിന്നാൽ കാണാവുന്ന ചില നക്ഷത്രങ്ങളുണ്ട്. ആ സമയത്ത് ഉത്തരേന്ത്യയിൽ ലോറി എന്ന പേരിലും തെക്കേ ഇന്ത്യയിൽ പൊങ്കൽ, മകരവിളക്ക് എന്നീ പേരുകളിലും ജനങ്ങൾ അഗ്നി ജ്വലിപ്പിച്ച് ഈശ്വരദൂതനായ അഗ്നിയെ പൂജിക്കും. ഇന്ത്യയെ ഒന്നാക്കി നിർത്തുന്നത് ഇന്നും ആഘോഷങ്ങൾ ഉത്സവങ്ങളാണ്. കാശ്മീർ മുതൽ കന്യാകുമാരി വരെ അരുണാചൽ മുതൽ ഗുജറാത്ത് വരെ ചേർന്ന് ആചരിക്കുന്നതാണ് പ്രയോഗം. ഇത് ജനതയുടെ സംസ്കാരം അറിവിന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമാകുന്നതിലൂടെയാ

ണ് അതുകൊണ്ടു് ഇന്ത്യയിലെ ആദിമ മനുഷ്യരുടെ സംസ്കാരമാണ്
ആര്യാവർത്ത - അതു തന്നെയാണ് വൈദിക സംസ്കാരവും. അതിൽ
മതമില്ല, ഉള്ളത്, ആത്മീയമായ ദൈവത്വത്തിന്റെ സംസ്കാര
ധാരയാണ്)

അഗ്നി അഗ്നിയെ ഹവിസ്സു പൂരിച്ച് സദാ സ്തുതി പാടി വിശ്വപതിയായി
ഹവനം ചെയ്യുന്നു. ഹവ്യവാഹകനായ അഗ്നി സമ്പൂർണ്ണം ആത്മനാം
പ്രിയപ്പെട്ടവനാണ്. (ഉള്ളതാണ് അഗ്നി - അതിനാൽ
ദേഹവും മനസ്സും അന്നവും പ്രാണനും വംശവും ഐശ്വര്യവും നിലനി
ൽക്കുന്നു. അതിനാൽ അഗ്നി സമ്പൂർണ്ണം (പ്രിയകരം) അതെ,
ഇവിടെ ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന ജ്ഞാനം വഹിച്ചുകൊണ്ട്
അദിവ്യതയായും നീ അനേകം അഭികാമ്യ ഗുണങ്ങൾ തരുന്ന ഹോതാവ്
(ഉദ്ഗാ) ആകുന്നല്ലോ.

VII 1 മിത്രം വയം ഹവാമഹേ വരുണം സോമപീതയേ
യാ ജാതാ പൂതദക്ഷസാ
2 ഋതേന യാവൃതാവൃധാവൃതസ്യ ജ്യോതിഷസ്പതി
താ മിത്രാവരുണാ ഹുവേ.
3 വരുണഃ പ്രാവിതാ ഭുവൻ മിത്രോ വിശ്വാഭിരൂതിഭിഃ
കരതാം നഃ സുരാധസഃ

ഋഷി മേധാതിഥി കാണ്വൻ, ദേവത മിത്രാവരുണൻ. ഛന്ദസ് ഗായത്രി
സ്വരം ഷഡ്ജം.

ഞങ്ങൾ സോമപാനം ചെയ്യാനായി മിത്രമായ വരുണനെ ആവാഹിക്കുന്നു.
അവൻ ശക്തിയുടനെ ഉപജ്ഞാനിയായി ദക്ഷനായിട്ടാണ്.
ഋതത്താൽ ആവൃതമായ വ്യവസ്ഥിതനായ (വ്രതങ്ങളാലും, വിശ്വാസങ്ങളാ
ലും, വാക്യും അഥവാ പ്രകൃതിയാലും, മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന — ആവരണം ചെ
യ്യപ്പെട്ട) ജ്യോതിഷ്പതിയെ ഞങ്ങൾ ആരാധിക്കുന്നു. (ഋഷിയുടെ ധർമ്മചക്ര
പ്രവർത്തകനായ) അവൻ മിത്രാവരുണനെന്ന് സ്തുതിക്കപ്പെടുന്നു.
വരുണൻ ഞങ്ങളുടെ പ്രധാന പ്രതിരോധം (രക്ഷകൻ) ആവട്ടെ. മിത്രൻ
ഞങ്ങളെ ലോകത്തിൽ ഉത്തമമായ വസ്തുക്കളാൽ സമ്പന്നരാക്കട്ടെ. (ആയുധങ്ങൾ).
ഇരുവരും ഞങ്ങളെ സുരാധസ് (ഐശ്വര്യം) നേടുന്ന കർമ്മത്തിൽ (കർത്ത
വ്യത്തിൽ) സഹായിക്കട്ടെ.
ഇവിടെ ജ്യോതിഷ്പതിയായ മിത്രാവരുണൻ കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും
കാക്കുന്ന സമുദ്രവും മിത്രരാഷ്ട്രങ്ങളിലെ നാവികസേനകളുമാണ്. സമുദ്ര
ത്താൽ 3 ഭാഗം ചുറ്റപ്പെട്ട ഇന്ത്യക്ക് ഇതര രാഷ്ട്രങ്ങളിൽ നിന്നു
ള്ള പ്രധാന പ്രതിരോധം കടലാണ്. കടൽ മാത്രം ആയുധം വരുന്ന

കൊടുക്കാതെ ഇന്ത്യക്കാർ സൂക്ഷിച്ചതും അതുകൊണ്ടാണ്. അത് ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ രഹസ്യവും വിശേഷിച്ചും 'Defensive' തന്ത്രമെന്ന് തിരിച്ചറിയാത്തവരാണ് ഇന്നും ചരിത്രകാരന്മാർ.

മിത്രങ്ങളായ അയൽ രാജ്യങ്ങൾ — ചൈന, റഷ്യ, മിതാനി, (ഹിത്താനി), പേർഷ്യ മുതലായവർ. അവിടത്തെ വ്യാപാരസംഘങ്ങളുമായി ധാർമ്മികമായി കച്ചവടം നടത്തി പരസ്പരം ഐശ്വര്യം പങ്കുവെയ്ക്കാൻ മിത്രരാജ്യങ്ങളുടെ ആയുധസഹായം (സുരക്ഷാ സംവിധാനം) വേണം. മേധാതിഥി കാണ്വൻ വളരെ പ്രായോഗികമായ ഒരു കാര്യമാണ് പറയുന്നത്. ഇന്ന് ലോകത്തിന് കൈമോശം വന്ന പരസ്പര സ്നേഹ വിശ്വാസങ്ങളുടെ സുരക്ഷാകവചമാണ് ഈ പഴയ വൈദിക സൂക്തങ്ങളിൽ കാണുക. ഇതൊക്കെ പഴയ അന്ധവിശ്വാസമെന്നും, കവിഭാവനയെന്നും, പ്രാകൃതമായ ആചാരമെന്നും തള്ളിക്കളയുന്നവരാണ് യുക്തിഹീനരായ അന്ധവിശ്വാസികൾ.

VIII

1 ഇന്ദ്രമിദ് ഗാഥിനോ ബൃഹദിന്ദ്രമർക്കേഭിരർക്കിണഃ;
ഇന്ദ്രം വാണീരനൂഷത;

2 ഇന്ദ്ര ഇദ്ധര്യോഃ സചാ സമ്മിശ്ല ആ വചോയുജാ
ഇന്ദ്രോ വജ്രീ ഹിരണ്യയഃ;

3 ഇന്ദ്ര വാജേഷു നോƒവ സഹസ്രപ്രധനേഷു ച
ഉഗ്ര ഉഗ്രാഭിരൂതിഭിഃ;

ഋഷി: മധുച്ഛന്ദസ് വൈശ്വാമിത്രൻ. ദേവത ഇന്ദ്രൻ. ഛന്ദസ് ഗായത്രി സ്വരം ഷഡ്ജം.

(ഈ 3 സൂക്തവും ആവർത്തനമാണ്.
ഐന്ദ്രകാണ്ഡം പ്രപാഠകം 3 അർദ്ധം 1 ദശതി 9 സൂക്തം 5 ആണ് ഇവിടത്തെ ഒന്നാം സൂക്തം
ആരണ്യകാണ്ഡം പ്രപാഠകം 6 അർദ്ധം 3 സൂക്തം 3, 4 ആണ് ഇവിടത്തെ സൂക്തം 2, 3.)
4-ാമത്തെ സൂക്തം മാത്രം ആവർത്തനമല്ല.

4. ഇന്ദ്രോ ദീർഘായ ചക്ഷസ ആ സൂര്യം രോഹയദ്ദിവി
വി ഗോഭിരദ്രിമൈരയത്

സൂര്യനെ ദിവത്തിന്റെ (ആകാശം) ഉച്ചത്തിൽ ആരോഹണം ചെയ്ത് പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നത് ഇന്ദ്രിയാധിപന്മാരായവർക്ക് ദീർഘചക്ഷു (വളരെ ദൂരം, വളരെ കാലം മനക്കണ്ണു കൊണ്ടും ബാഹ്യനേത്രം കൊണ്ടും കാണാനുള്ള കഴിവ് — ത്രികാലജ്ഞാനം)

നൽകുന്നതിനാണ്. സൂര്യൻ രശ്മികളാൽ (ഗോക്കളാൽ) മേഘങ്ങളെയും പർവ്വതങ്ങളെയും ഛിന്നഭിന്നമാക്കി, ഉദിച്ച്, എന്നും വ്യാപിക്കുന്നു.

ഈ ഒറ്റ സൂക്തമാണ് ~~[illegible]~~ ഉത്തരാർച്ചികയുടേത് - മറ്റു മന്ത്രങ്ങൾ പൂർവ്വാർച്ചികയിലുള്ളത് ആവർത്തിച്ചതാണ്. അതായത് മധുച്ഛന്ദോ വൈശ്വാമിത്ര ഗോത്രത്തിലെ ഉത്തരാർച്ചികക്കാലത്തെ ഒരു ഋഷിയുടെ സംഭാവനയാണ് ഇത്. മറ്റു മന്ത്രം മധുച്ഛന്ദോ വൈശ്വാമിത്രന്റെ തന്നെ സൂക്തങ്ങളാണ്.

~~[illegible]~~ IX 1. ഇന്ദ്രേ അഗ്നാ നമോ ബൃഹത് സുവൃക്തിമേരയാമഹേ
ധിയാ ധേനാ അവസ്യവഃ
2. താ ഹി ശശ്വന്ത ഈഡത ഇത്ഥാ വിപ്രാസ ഊതയേ
സബാധോ വാജസാതയേ
3. താ വാം ഗീർഭിർ വിപന്യവഃ പ്രയസ്വന്തോ ഹവാമഹേ
മേധസാതാ സനിഷ്യവഃ

ഋഷി. വസിഷ്ഠൻ. ദേവത ഇന്ദ്രാഗ്നി. ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം.

ബൃഹത്തായ സ്തോത്രങ്ങളാൽ ഇന്ദ്രനായ അഗ്നിയെ പാടി, നമസ്കരിക്കുക. ബുദ്ധിയെ രക്ഷാകവചമാക്കി വിദ്യ നേടാനായി വേദവാണി ഉച്ചരിക്കുക. ശാശ്വതമായ വിദ്യ നേടാൻ ചിരകാലമായി ജ്ഞാനികൾ ഇപ്രകാരം ശ്രേഷ്ഠരായ ഉദ്ഗാതാക്കളെ സ്തുതിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർ ഒന്നിച്ച് സ്തോത്രം പാടുന്നു.
ജ്ഞാനികളായ നമ്മൾ ഗീർവാണികൾ ഉതിർത്ത് ജ്ഞാനത്തിനായി പ്രയത്നിക്കുന്നു. വിദ്യയും മേധയും മറ്റെല്ലാ ധനവും നേടിത്തരാൻ കഴിയും.

X 1. വൃഷാ പവസ്വ ധാരയാ മരുത്വതേ ച മത്സരഃ
വിശ്വാ ദധാന ഓജസാ.
2. തം ത്വാ ധർത്താരമോണ്യോഃ പവമാന സ്വർദൃശം
ഹിന്വേ വാജേഷു വാജിനം.
3. അയാ ചിത്തോ വിപാനയാ ഹരിഃ പവസ്വ ധാരയാ
യുജം വാജേഷു ചോദയ

ഋഷി: ഭൃഗുർ വാരുണി, ജമദഗ്നി. ദേവത പവമാനഃ സോമഃ. ഛന്ദസ് ഗായത്രി സ്വരം ഷഡ്ജം.

പവമാനകാണ്ഡം 8-ാം / സൂക്തം 3 തന്നെ ഇവിടത്തെ സൂക്തം /.
പവിത്രമായ വർഷധാരയായി, മരുത്തുക്കളായി, മറ്റെല്ലാവർക്കും ആനന്ദിക്കാനായി ജ്ഞാനത്തെ ബലവാനായി, വിശ്വത്തിന് ഓജസ്സ് അരുളിക്കൊണ്ട് വരുന്ന വൃഷാവിനെ സ്തുതിക്കുന്നു.
ഭൂമണ്ഡലത്തെ ചുറ്റി കൊണ്ട് നില നിൽക്കുന്നവനും പവിത്രമാക്കുന്നവനും സ്വർദൃശവും (സ്വർഗ്ഗത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്ന; സ്വർഗ്ഗസുഖം നൽകുന്ന; സ്വർലോകങ്ങളെ ദർശിപ്പിക്കുന്ന) ആയ ജ്ഞാനത്തിനും വിദ്യയ്ക്കും ഇരിപ്പിടമായ ഭിന്ന സർവ്വജീവിതയജ്ഞത്തിലും സ്തുതിക്കുന്നു.

ഹരി, പവിത്രമായ ധാരയാൽ തന്നെത്തന്നെ കളങ്കരഹിതമാക്കുന്നു-
യോജിപ്പിച്ച് (യോഗം) പ്രയോഗിച്ച് സർവ്വത്തിലും അഭിവ്യ
ക്തമായി അവയെ വാജം (വാജീകരണം ചെയ്യപ്പെടുന്നത്) ആക്കി
നിൽക്കുന്നു.
ശാരീരികം, മാനസികം, ചൈതന്യധികം, ആത്മീയം ആയ
സർവ്വ ഊർജ്ജവും തരുന്നു.

XI 1 വൃഷാ ശോണോ അഭികനിക്രദദ് ഗാ നദയന്നേതി പൃഥിവീമുത ദ്യാം
ഇന്ദ്രസ്യേവ വഗ്നുരാ ശൃണ്വ ആജൗ പ്രചേതയന്നർഷതി വാചമേമാം
2. രസായ്യഃ പയസാ പിന്വമാന ഈരയന്നേഷി മധുമന്തമംശും
പവമാന സന്തനിമേഷി കൃണ്വന്നിന്ദ്രായ സോമ പരിഷിച്യമാന:
3 ഏവാ പവസ്വ മദിരോ മദായോദഗ്രാഭസ്യ നമയന്വധസ്നൈ
പരി വർണ്ണം ഭരമാണോ രുശന്തം ഗവ്യുർനോ അർഷ പരിസോമ സിക്ത:
ഋഷി: ഉപമന്യുർ വാസിഷ്ഠ: ദേവത പവമാന: സോമ: ഛന്ദസ് ത്രിഷ്ടുപ്
സ്വരം ധൈവതം.

ശുഭ്ര വൃഷാവ് അഭിക്രന്ദനം ചെയ്തു പായുമ്പോൾ ഭൂമിയും ആകാശവും
അതിന്റെ കമ്പനം കൊണ്ട് നിറഞ്ഞു. മേഘം ഭൂമിയെ ജലം കൊണ്ടും
കാള പശുവിനെ രേതസ്സു കൊണ്ടും ആചാര്യൻ ശിഷ്യനെ ജ്ഞാനം കൊ
ണ്ടും വർഷിച്ച് പുഷ്ടമാക്കുന്ന പോലെയാണ് ഇത് നിറയ്ക്കൽ.
ഞാൻ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നിന്ന് ഉയരുന്ന ആ സ്വരത്തിനായി ശ്രദ്ധി
ക്കുന്നു. ഇന്ദ്രൻ വേദവചസ്സാൽ സർവ്വരേയും പ്രചോദിപ്പിച്ച്
സർവ്വർക്കും ജ്ഞാനം നൽകുന്നു (ഞാൻ അതിനായി ശ്രദ്ധിക്കുന്ന
വർക്ക് പൂർണ്ണഫലം കിട്ടുന്നുള്ളൂ. ജ്ഞാനത്തം)
ജ്ഞാനാനന്ദ രസം കൊണ്ട്, പയസ്സു കൊണ്ട്, സർവ്വരേയും സംതൃപ്ത
രാക്കുന്നു; മധുരമുള്ള അംശുക്കൾ (രശ്മി) സ്വയം അഭിവ്യക്ത
മാക്കുന്നു. പവമാനമായി (പവിത്രം) പ്രാണനായി സദാ ഉള്ളിലുള്ളത്
സോമത്തിന്റെ വീര്യം അനുഭവിപ്പിച്ച് സർവ്വത്തെയും ബലശാലികളാ
ക്കുന്നു.
ശോണ (ആനന്ദം) രൂപമായി, ചേതനാമയമായ ആനന്ദമായി,
പവിത്രമായിരിക്കുന്നതിന് നമസ്കാരം. ശക്തനായാൽ പുറത്തെ
ഭരമാണമായതായും, രശ്മികളുടെ പ്രകാശമണ്ഡലത്തിനാൽ അലങ്കൃത
സോമരസത്താൽ പരിവൃതമായ ഉഷസ്സിനെ (വെളുപ്പ്) ആയും
അനേകം ശക്തികൂടം വ്യാപിക്കുന്ന ആത്മാവായ ഊർജ്ജത്തിന്
നമസ്കാരം. പറയുന്ന പ്രകാശമായും നാദതരംഗമായും വർണ്ണപ്പൊ
ലിമായും അവ ഉണ്ടാക്കുന്ന വെളുത്ത രശ്മിയായും ആത്മനികമായും അതി

എന്ന സ്ഥൂലവും സൂക്ഷ്മവുമായ രൂപങ്ങളെല്ലാം അതിനതീതമായ മഹിമ
ങ്ങളും തന്നെയാണ് ഭക്തി ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.

XII 1 ത്വാമിഷ്ട്വാ ഹവാമഹേ സാതന്ത്ര്യ വാങ്മയ കാരവഃ
ത്വാം വൃത്രേഷ്വിന്ദ്ര സത്പതിം നരസ്ത്വാം കാഷ്ഠാസ്വർവതഃ

2 സ്ത്വം ന ശ്ചിത്ര വജ്രഹസ്ത ധൃഷ്ണുയാ മഹഃ സ്തവാനോ അദ്രിവഃ
ഗാമശ്വം രഥ്യമിന്ദ്ര സം കിര സത്രാ വാജം ന ജിഗ്യുഷേ.

ഭക്തി :- ഋഷി ബാർഹസ്പത്യഃ ദേവത ഇന്ദ്രൻ ഛന്ദസ് ബാർഹത: പ്ര
ഗാഥം (ബൃഹതി - 2 സതോബൃഹതി) സ്വരം 1 മധ്യമം 2 പഞ്ചമം.
അനേകം വാക്കുകളുടെ (അതിവ/ആദ്യം) നയിച്ചുകൊണ്ട് വരുന്ന ഈ കാരവഃ
(കാരവൻ - Caravan എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പദം ഇതിൽ നിന്നുണ്ടായി)
നിരന്തരമായി യാത്രചെയ്തു നിന്നെ വിളിക്കുന്നു. സർവ്വ കാഷ്ഠ (ദിശ) കളിൽ നിന്ന
ശൂരന്മാരായ നരന്മാർ നിന്നെ വിളിക്കുന്നു. ഞങ്ങളുടെ സത്പതിയായ ഇന്ദ്രാ, നിന്നെ
വൃത്രനെ നശനത്തിൽ കാണിക്കുന്നു. (ഏറ്റെടുത്ത സംഗ്രാമത്തിലെ വിജയവാസ
നകളെ) വജ്രമേന്തി വൃത്രനെ സംഹരിച്ചവനേ, വിശ്വനായ ഇന്ദ്ര ക്രിയവ
നേ, അദ്രി പോലെ മഹാനായ സ്തവനങ്ങൾ കവചമാക്കിയ ധനാധ്യനായവനേ,
ഗാവ് (പശു/വാക്ക്) അശ്വം (പ്രാണൻ) ഇവകളെ പൂട്ടിയ ഈ രഥങ്ങൾ
ക്ക് (ശരീരം) യജ്ഞം, അതിനുള്ള വാജം, ജ്ഞാനം സർവ്വവും തന്ന് രക്ഷ
ിക്കുക. (ഭൂമണ്ഡലം ജയിച്ചവന്‍ വിജയയാത്രയിൽ നയിക്കുവാൻ) ഋ നാരം സൂക്തം
മന്ത്രാഷ്ടകം തെരഞ്ഞെടുത്ത് അദ്ധ്യായം 3, വർഗ്ഗം 11 സൂക്തം 2 മണ്ഡ
ലത്തിന്റെ ഭാഷ്യം കാണുക.

XIII 1 അഭി ത്വാ പൂർവപീതയ ഇന്ദ്ര സ്തോമേഭിരായവഃ
സമീചീനാസ ഋഭവഃ സമസ്വരൻ രുദ്രാ ഗൃണന്ത പൂർവ്യം.
2 അസ്യേദിന്ദ്രോ വാവൃധേ വൃഷ്ണ്യം ശവോ മദേ സുതസ്യ വിഷ്ണവി
അദ്യാ തമസ്യ മഹിമാനമായവോഽനു ഷ്ടുവന്തി പൂർവഥാ.
ഋഷി പ്രസ്കണ്വ കാണ്വൻ. ദേവത ഇന്ദ്രൻ. ഛന്ദസ് ബാർഹത;
പ്രഗാഥം. സ്വരം 1 മധ്യമം 2 പഞ്ചമം.
(ഋഗ്വേദം അഷ്ടകം 6 അധ്യായം 3 വർഗ്ഗം/സൂക്തം 3 മന്ത്രം)
ധനികനായ ഉദ്ഗാതാവ് (വിദ്വാൻ) ആയിരക്കണക്കിന് ഐശ്വര്യം
അളക്കുന്നതിന്റെ "പൂർവപീതയ" (ഐശ്വര്യ പൂർണമായ) കാഴ്ചക
ൾ സ്തോമങ്ങളിൽ നിന്ന് (ഗാനങ്ങളിൽ നിന്ന്) ഇന്ദ്രാ, നിന്റെ സ്തുതിപാടുന്നതിൽ
ഋഭുമതിനരായ ജനങ്ങൾ സമ്മതിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ നിന്നെ ഒരുമിച്ചിരു
ന്ന മഹാവാനേ, അവനെയും സ്തുതിക്കുന്നു. വിശ്വനായ ഇന്ദ്രന്റെ
സമീപിക്കുന്ന ഈ പ്രിയ മനുഷ്യരായവർ (പൂർവികർ) ജ്ഞാനികളെ പോലെ
(ജ്ഞാനികൾ ആദ്യ ഗുരുക്കന്മാരുടെ പുത്രൻ-) ഇന്ദ്രൻ യജ്ഞത്തിൽ സ്തുതി
സമർപ്പിക്കുന്നവരുടെ പാപം തീർക്കുന്നു. ഗിരിയിൽ നിന്ന് അനേകം നീർച്ചാലുകൾ

ഒപ്പം ഭജനകളെ, ... (ഭക്തി
സംഗീതം ശൈലിയ്ക്ക് (ഭജന ഗാന ജീവ ഭാവം) ദേശീയം (ഗാനം)
നൽകുന്ന (ഇതിനെ വിശേഷം പ്രാദേശിക ഭാഷാ സൃഷ്ടികൾ.
ഭക്തിയിലൂടെ ദാസ്യഭാവം ആത്മജീവനം സമർപ്പണം ചെയ്യുന്ന
കവികളാണ് ... ഭക്തി രസത്തിൽ നിന്ന് ഉണർന്നത്,
ഹൃദയത്തിൽ നിന്നുയർന്ന ഈ ഭക്തി ജീവനം ഗാനമായി
ഉയർന്നു പോലെ അത്ര വിശുദ്ധ പരിശീലനവർക്ക്
ഭക്തിയിൽ നൽകുന്ന ആനന്ദാദികൾ (ആത്മീയാനന്ദം) സ്വാംശീകരി
ച്ചതാണ് ഉണ്ടായത്.)

XIV 1 ഇന്ത്യൻ ഭാഷാ സാഹിത്യത്തിൽ ഭക്തി പ്രസ്ഥാനം:
ഹിന്ദുസ്ഥാനി സംഗീത ഭക്തി ഗാനങ്ങൾ ... സ്വഭാവങ്ങൾ.
2. ഹിന്ദുസ്ഥാനി സംഗീതത്തിൽ ഭക്തിയുടെ സ്ഥാനം ... പ്രകടിത രൂപങ്ങൾ:
ഭജൻ, ...:
... ...
സ്വരം 1 ... 2 ... .
(... 1
... 7 സ്വരം 10 ... ...)
ഭക്തനായ കബീർ, ... പാടുന്ന
... ഉപാസകരായ ... ...
... ... -
... ... (... | ഗാനം) ... ...
... ... (... ... Caravan, ...
... ...
... ... , സംഗീതം ... ...
... ...
(... ... ഭക്തി ...)
... ... , ...
... ...
... ...
... ...
... ...
(... ... ... , ... , ...
... ... , ... -

XV 1 യച്ഛേദ്വാങ്മനസീ പ്രാജ്ഞസ്തച്ഛേജ്ജ്ഞാന ആത്മനി.
ദേവാവിരപശ്യാമ സദാ.
2 ജയന്തി വൃത്തിമിയം സ്തിത്വാനും ധിയോ ധിയ.
ഗോപതിർ ന്യസ്യ അസി.
3 സ്വരിഷ്യാ അന്തരേവാ ക്ഷേവ: സ്വ പശ്യാ ധിർമ്മ യോനതി:
സിദ്ധം ദ്യേനോ ന യോനിമാ.
(ഋഗ്വേദ് അഷ്ടകിയ. ദേവത പവമാനയോദ്ധി. ഛന്ദസ് ഗായത്രി
സ്വരം ഷഡ്ജം).
ഒന്നാം സൂക്തം പവമാന കാലമേ (5th അധ്യാ. ദശകം. സൂക്തം 4)
നിരൂപണം.

ദിവ്യം പകരുന്ന, വരേണ്യമായ ലോകവിയാൽ പാവനമായി വിളങ്ങുക.
നീ വീരനാണ്, യശസ്വിയാണ്, ധ്യാതിമാനവനാണ്. അദൃശ്യനായ ഞങ്ങ
ളോടൊപ്പം (സദാ) ഉണ്ടാവുക. അതിരറ്റ ഒന്നായ (ഗതൂ) വിവിധവാ
യന (നാവിദ്യ) കളെ നശിപ്പിക്കുന്നവനേ, നീ ദിവസം ദിവസം (എന്നെന്നും,
സർവ്വകാലം സർവ്വദിശയിലും) വിദ്യയുടെ സ്വഭാവമായി വരുന്നു. ഇന്ദ്രനേ
ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് (വാക്ക് മുതലായവ) കരുത്തായ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും നീ അദൃശ്യമോ
ലെ ബലം (കതിരച്ചക്തി) നൽകുന്നു.
ദിവ്യനായവനേ, ജ്ഞാനം തേടുന്നവരേ, പക്ഷേ പാപ്പ് അന്നായ്യായന
ശുദ്ധമായ സോമരസം, വിദ്യ പുരഷന്നന (അയ്യേയന/വായ്യേയന) ഉരുവിന്റെ
ബലി ഇന്ദ്രകാരനൻ (ഋഷി) ആർക്കാണിനോട് സമ്പർക്കം പുലർത്തുക.
അദ്ധ്യാത്മ മന്ത്രം ആന്ധാവ് ധ്യേനമെന്നപോലെ (പ്രഭയൻ)
അതിന്റെ യോനിയിൽ (ഉത്ഭവസ്ഥാനം / വിശ്വപദം) വിശ്രാന്തി
നേടും.
വേദവാണി അഥവാ ആദ്യ മയ ജ്ഞാനപ്രവാഹിൽ പ്രകാശത്തിൽ
സംരക്ഷിതമായ വൈദിക വിജ്ഞാനം, ധർമ്മം. ബ്രഹ്മവിദ്യ-
ബ്രഹ്മവിദ്യയെ ഉപാസിക്കാതെ, ആത്മാവിന് ശ്രേയപ്രാപ്തി ഇല്ല.
XVI 1 അയം പൂഷാ രയിർ ഭഗ: സോമ: പുനാനോ അർഷതി.
പതിർ വിശ്വസ്യ ഭൂമനോ വ്യഖ്യദ്രോദസീ ഉഭേ.
2 സമു പ്രിയാ അനൂഷത ഗാവോ മദായ ഘൃഷ്വയ:
സോമാസ: കൃണ്വതേ പഥ: പവമാനാസ ഇന്ദവ:
3 യ ഓജിഷ്ഠസ്തമാ ഭര പവമാന ശ്രവായ്യം
യ: പഞ്ച ചർഷണീരഭി രയിം യേന വനാമഹൈ.
ഋഷി: നഹുഷോ മാനവ: ദേവത പവമാനസോമ:

ഛന്ദസ്
~~സ്വരം~~ അനുഷ്ടുപ്. സ്വരം ഗാന്ധാരം.
(സൂക്തം 1 പവമാന സോമം ബ്രാഹ്മണം 6, അദ്ധ്യായം 2, സൂക്തം 2 വരെ).
ഈ സൂക്തം നേടിയ ഗുരുവിനാണ് ഇതിന്റെ ഋഷി എന്ന് ഉദ്ദേശ്യം.
ഇവൻ പുത്രനും ശിഷ്യനും ഭഗനമായ സോമനാണ്; ഇവൻ വീണ്ടും
വീണ്ടും വരുന്നു; ഋഷിയുടെ സ്വർഗ്ഗത്തിലെ ലോകം (ജീവൻ) തന്നെ - വിശ്വ
പതിയായിരുന്ന് സർവ്വനാശവും ഉന്മൂലനം (മഹാപ്രളയം/വികസ്വരമാകുന്നു)
വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന (വ്യാഖ്യ) - അതിനാൽ (നാദബ്രഹ്മം) അതിനേയും
(ശ്രാവ്യ ബുദ്ധി) പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു.
സമത്വവും പ്രിയങ്കരമായ വാക്കുകൾ (ഗാനങ്ങൾ = ഗാനം =
ബ്രാഹ്മണമാക്കിയ സ്വരസമൂഹം; പദങ്ങൾ) പരസ്പരം മേളിച്ച് വന്ന
ആനന്ദത്തിനായി സ്തുതിക്കുന്നു. ഇവരുടെ (ഇന്ദുവംശം/സോമവംശം)
പാപങ്ങളെ (മാലിന്യം) പരിശുദ്ധമാക്കിയതുകൊണ്ട് (സോമനാമം
പവമാനം) ശുദ്ധിയാൽ സഞ്ചരിക്കുന്നു.
സർവ്വർക്കും ആനന്ദമുണ്ടാക്കുന്ന ശക്തിയുള്ളതുമായ, ആയുസ്സാൽ നിറഞ്ഞ
(ദേവ) പവമാനാ, നീ പഞ്ചാമൃതങ്ങളിലും പരമമായ
വഴി തന്നെകൊണ്ട് ആനന്ദത്തിലാറാടിച്ചിരിക്കുക
പഞ്ച ഇന്ദ്രിയങ്ങളാൽ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ (5 ജ്ഞാനേന്ദ്രിയം,
അഞ്ച് കർമ്മേന്ദ്രിയം) പഞ്ചഭൂതനിർമ്മിതമായ ശരീരം എന്നർത്ഥം.
നഹുഷ വംശം യയാതിയുടെ പുത്രരായ പഞ്ചജനങ്ങൾ (യദു മുതൽ
പുരുവരെ) ആയി പിരിഞ്ഞു. ആ അഞ്ചു വംശക്കാർ വാഴുന്ന ഭാരത
ഭൂമിയുടെ അഞ്ചു ഭാഗങ്ങൾ എന്നും അർത്ഥം.

XVII 1. പുരാ മതീനാം പവതേ വിചക്ഷണഃ സോമോ ജനാനാം
ഋതീ രോദസ്യാം ദിവഃ
പ്രാണാ സിന്ധൂനാം കലശാം അചിക്രദദിന്ദ്രസ്യ
ഹാർദ്യാവിശൻ മനീഷിഭിഃ
2. മനീഷിഭിഃ പവതേ പൂർവ്യഃ കവിർനൃഭിർയതഃ
പരി കോശാം അസിഷ്യദത്
ത്രിതസ്യ നാമ ജനയൻ മധു ക്ഷരന്നിന്ദ്രസ്യ വായും സഖ്യായ വർധയൻ
3 അയം പുനാന ഉഷസോ അരോചയദയം സിന്ധുഭ്യോ
അഭവദു ലോകകൃത്
അയം ത്രിഃ സപ്ത ദുദുഹാന ആശിരം
സോമോ ഹൃദേ പവതേ ചാരു മത്സരഃ
ഋഷികൾ സികതാ നിവാവരി, പൃശ്നയോ അജാഃ
ദേവത - പവമാന സോമൻ. ഛന്ദസ് അനുഷ്ടുപ്.
സ്വരം ഗാന്ധാരം.

(10-ാം സൂക്തം പിവരണ സൂക്തം പ്രധാനം 6, മണ്ഡലം 2 ദശകം 9-ലെ 62-ാം സൂക്തമാണ്)

പവിത്രീകരിക്കുന്നതിൽ വിഷമമായ വസ്തുക്കൾ (വ്യാധി) മനസ്സും ശരീരത്തിലും ശുദ്ധമാക്കി വിളങ്ങുന്നു. അതുപോലെ (പക്ഷേ) നിറവും ഉദിക്കുന്നതും ദിവസത്തിൽ (പ്രകാശമണ്ഡലം — ആകാശം) പ്രവർത്തിക്കുന്ന അതേ ദേവൻ തന്നെയാണ് സമുദ്രമണ്ഡലത്തിൽ (വിദ്യുൽമണ്ഡലം) നിറയുന്നതും, ഋഷികളുടെ ഹൃദയാകാശത്തിലും ചിദാകാശത്തിലും ആവേശിച്ച് (സർവ്വവ്യാപി) സർവ്വത്തെയും പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നതും.

ഋഷികളും സൃഷ്ടി (കിരണ്) യിൽ — കിരണങ്ങളും, സൂര്യോദയസ്നാനം — പവിത്രീകരിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കവികളും ആപ്തരും ആ വാണികളാൽ താന്താങ്ങളുടെ ദേഹം കോശവും ശുദ്ധമാക്കി വെക്കുന്നു. ഈ നാമങ്ങളിൽ ജനിച്ച 'മധു' ഉണ്ണുന്ന ദേവന്മാരുമുണ്ട്. സവിതാവ് ഈ ഉണ്ണ ദേവന്മാർ പ്രാണൻ (വായു / മരുത്ഗണം) വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. ഉദരത്തിൽ (അന്നമയത്തിൽ) ഈ ദേവൻ ആനന്ദം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. വിശ്വത്തിൽ ലോകരുമായി (ലോകസൃഷ്ടാവ്) ആയി ഭവിക്കുന്നു, ത്രിസപ്തകളായി (~~3×71~~) (3×7=21) നാഡി (നദി) ആവത്തിൽ ഭൂമിയിലും ശിരസ്സിലും ഒഴുകുന്ന വായു (പ്രാണൻ) ഹൃദയത്തിൽ ആവൃതമായി ശുദ്ധമാക്കി ചലിപ്പിക്കുന്നു. അവരുടെ (പ്രാണസഞ്ചാരം) ചാതുര്യമായ ലോകസൃഷ്ടിയാണ്.

കോശം:- ദിവ്യാത്മ ഏകാന്തത്വം. ജാതകരുടെ കോശം — അന്നമയകോശം, വിജ്ഞാനകോശം etc — ഏകാന്തത്വം. അന്ന, പ്രാണ, മനോ, വിജ്ഞാന, ആനന്ദമയ കോശമാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഋഷികളുടെ ശുദ്ധീകരിക്കുന്ന വാക്ക് ജ്ഞാനമാകുന്നു. ആ വാക്ക് സ്വീകരിച്ച് കവികളും നാനാ ആശയം താന്താങ്ങളുടെ കോശങ്ങൾ ശുദ്ധമാക്കുമെങ്കിൽ വർദ്ധനവും ഉണ്ടാകുന്നു എന്നത് ഈ 3 അവസ്ഥയിലുമാണ്. ത്രിതമെന്നത് 3 വേദം, ജാഗ്രദാദി 3 അവസ്ഥ, ത്രികാലം എന്നിങ്ങനെ സദാ ഏതെങ്കിലുമാണ്,

സപ്തപ്രാണം, സപ്തധാതു, സപ്തസ്വരം, സപ്തനാഡി, ഏഴു ഗുണങ്ങൾ, ഈ മൂന്നും ഏഴും വരെ ഗുണിക്കുന്ന ത്രിതയത്തിൽ (3) ഉണ്ടാവും ചെയ്ത 21 എന്ന സംഖ്യ വൈദികമായി അതിപ്രധാനമാണ്.

ശക്തി പുത്രനായ രാജസ് ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ പൂർവ്വാവതാരം; വിശ്വകർമ്മാവോ ഗുരുവായ സപ്തർഷികളും ആദ്യ വംശസ്ഥാപകർ. അതേപോലെ ഈ സൂക്തദ്രഷ്ടാക്കളിലൊരാളാണ് എന്നതും ശ്രദ്ധേയം.

XVIII 1 ഭുവോ ഗൃണി വീരയുരേവാ ഇന്ദ്രാ ഉത സ്ഥിര: ഭുവാതേ രാധ്യം മന:
2 ഭുവാ ദാതിസ്തു വിമർഷ് വിശ്വേദി ധ്യായി യാതൃഭി;
അയാ ചികിത്ര ന: സഖാ
3. ഭോ വഹ്നു ഇന്ദ്രമേവ തദ്ഗുർ ദേവാ വാജാനാമുപതേ
മത്സ്യാ സുതസ്യ ഗോമത.
ഋഷി:- ശ്രുതകക്ഷൻ, സുകക്ഷൻ. ദേവത ഇന്ദ്രൻ.
ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം.
(ഒരേ ഇന്ദ്രസ്തവം ദശകം 12 സൂക്തം 10 മുതൽ 12 സൂക്തം)

നീ വീരനാണ്. വീരന്മാരിൽ ശ്രേഷ്ഠനാണ്, ഈശ്വരനാണ്,
നിന്റെ വീര്യവും ശൗര്യവും സ്ഥിരമാണ്. അവ മനസ്സിനാൽ
ധ്യാനിച്ച് ആരാധിക്കപ്പെടാൻ സ്ഥിരമായ (ആരാധ്യം) ആണ്
തന്നെ. നീ സർവ്വ ധനത്തിന്റെയും പതിയാണ്. മഹാനാണ്,
വിശ്വത്തിന് സർവ്വനാഥനാണ്. ധാതാവും (സ്രഷ്ടാവ്) ആണ്.
പിതൃതുല്യമായ (പിതാവ് -) ഇന്ദ്രാ നിന്റെ നിരന്തര ദാനം
സ്വീകരിച്ച്, സുഖിക്കുന്നവരാണ്, നിന്നെ ഞങ്ങളുടെ സർവ്വസുഖത്തി
നും ആധാരമാണ്. നീ ഇപ്രകാരം തന്നെയാണ്, ബലവാനാ
യവനേ, വാജാനാം പതേ, ഞങ്ങളിൽ തോഷിക്കുന്നത്.
ഗോമത്തായ (വാക്കിൽ ജനിച്ച് വാക്ക് മയമായ) ജ്ഞാനം
അറിഞ്ഞ് (മതിയാൽ ധരിച്ച്) സദാ ആനന്ദിക്കുക.
വാജാനാം പതി അധിപതിയുമാണ്, വാജീകരണം
ചെയ്യുക ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ അശ്വങ്ങളെ എന്ന പോലെ കടിഞ്ഞാണിട്ട്
നിയന്ത്രിച്ചുവനമാണ്. പിതൃതുല്യമായ ഹൃദയത്തിൽ ജനിക്കുന്ന
ജ്ഞാനം, വാഗ്ദേവതാ രൂപത്തിൽ വേദവാക്കായി പുറപ്പെടുന്ന-
തു വേദവാണിയുടെ മഹാത്മ്യത്താൽ സർവ്വ ഉപകാരപ്രദവും
ആശ്ചര്യകരവും ജനിക്കുന്നു. ആ ആനന്ദം നൽകാൻ ക്രോധം,
കാമം തുടങ്ങിയ ഇന്ദ്രിയോല്പന്ന വികാരങ്ങളെ ഋഷി യോഗചര്യ
യാൽ അടക്കുന്നു. ഇതെല്ലാം ഈ ദേവമന്ത്രത്തിൽ കാണാം.
ഇന്ദ്ര സ്വരൂപനാണ് സ്തുതിക്കുന്നതിലും ധർമ്മിഷ്ഠനായ ഗുരു,
ശ്രേഷ്ഠനായ യോഗി, ദാനശീലനായ രാജാവ്, ഗുണശ്രേഷ്ഠം
ഉള്ള സ്തുതിവാക്യങ്ങളാണിവ.

XIX 1 ഇന്ദ്രം വിശ്വാ അവീവൃധൻ സമുദ്രവ്യചസം ഗിരഃ
രഥീതമം രഥീനാം വാജാനാം സത്പതിം പതിം.
2. സഖ്യേ ത ഇന്ദ്ര വാജിനോ മാ ഭേമ ശവസസ്പതേ
ത്വാമഭി പ്ര ണോനുമോ ജേതാരമപരാജിതം
3. പൂർവീരിന്ദ്രസ്യ രാതയോ ന വി ദസ്യന്ത്യൂതയഃ
യദീ വാജസ്യ ഗോമതഃ സ്തോതൃഭ്യോ മംഹതേ മഘം.
ഋഷി: ജേതാ മധുഛന്ദസഃ ദേവത ഇന്ദ്രൻ.
ഛന്ദസ് അനുഷ്ടുപ്. സ്വരം ഗാന്ധാരം,

സമുദ്രത്തിലൂടെ സഞ്ചരിച്ച് വിശ്വത്തെ ചുറ്റിയ ഇന്ദ്രനെ (ഇന്ദ്രിയ ജേതാവായ ചക്രവർത്തിയെ) എല്ലാ ഗീതകളും (വേദസൂക്തങ്ങൾ) അഭിവൃദ്ധമാക്കുന്നു. അവൻ എല്ലാ രഥികളിലും വെച്ച് (രഥത്തിൽ – വാഹനത്തിൽ – സഞ്ചരിക്കുന്ന യോദ്ധാവ്) രഥീതമനാണ് (മികച്ചവൻ). വാജങ്ങളുടെ പതിമാരിൽ വെച്ച് സത്പതിയാണ്.
ആ ഇന്ദ്രന്റെ സഖികളായ ഞങ്ങൾ വാജികൾ ഒരിക്കലും ഭയപ്പെടാതിരിക്കട്ടെ, ശവസസ്പതേ! നീ മാത്രമാണ് എന്നും അപരാജിതനായ ജേതാവ്.
പൂർവ്വീയാൽ (കിഴക്ക്) ഇന്ദ്രന്റെ രാതയ്യുകൾ (ഐശ്വര്യം) എന്ന ദാനം ചെയ്താലും തീരാത്ത അനന്തമാണ്. അവൻ വാജസ്സ്, ഗോമതം, എന്നിവയുടെ വഴയോടൊന്ന് സ്തോതാക്കൾക്ക് നൽകി മഹാന്മായ മഘം (യജ്ഞം) അഥവാ മഹാമഘം ചെയ്യുന്നു.
ആദ്യസൂക്തത്തിൽ വിശ്വം ചുറ്റി കടലിൽ സമുദ്രസഞ്ചാരം ചെയ്യു ചക്രവർത്തിമാർ, അവരുടെ വാണിജ്യവൃദ്ധിയാൽ ലോകത്തിനുമുഴുവൻ ഉണ്ടായ അഭിവൃദ്ധി, അതിനെ അറിച്ച ഗീതകൾ (വേദവാക്ക്), വാക്കും അഥവാ വാക്കിനെ തന്നെ അനുഷ്ഠത്തിന്റെ മധുവില്ല, — ഇവ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.
രണ്ടാമത്തെ സൂക്തത്തിൽ കടൽ, സ്വാവ, വൈദ്യുതിജ്ഞാനം കൊണ്ട് ശക്തനായ ചക്രവർത്തി (ഇന്ദ്രൻ) യുടെ പുറന്നുമാരായ വാജികൾ (കുതിര / അശ്വികൾ / വാജീകരണത്താൽ ബലവാന്മാരായ അനുചരന്മാർ) എന്ന യോദ്ധാക്കൾ അഭയരാണ് എന്നു പറയുന്നു. കാരണം, വാജസാം പതി മാത്രമല്ല ഇന്ദ്രൻ, ശവസ്സ്തിയുമാണ്. അപരാജിതനായ ചക്രവർത്തിയാകയാൽ യുദ്ധത്തിൽ അവൻ 'ശവ'ങ്ങളുടെ പതിയാണ്.

വിശ്വാമിത്രൻ ക്ഷത്രിയനാകയാലാണ് വിശ്വാമിത്രപുത്രനായ ഋഷഭ ശരണ് ഈ വർമം ഉപയോഗിക്കുന്നത്. താതാവ്, വൈശ്യൻ, ചുടലയുടെ നാഥനായ ശിവൻ, ചുടലയുടെ ദാഹകർമ്മം നിർവഹിക്കുന്ന ചണ്ഡാലനെ ആശ്രിതയായ ചണ്ഡമാന്റെ ഇവർക്കാണ് ശവസംസ്കൃതി നാമം. കിഴക്കാണ് ദിക്പാലനായ ഇന്ദ്രസ്ഥാനം. കിഴക്കാണ് സൂര്യനുദിക്കുന്നത്. ഭാരതത്തിന്റെ കിഴക്കുഭാഗത്ത് ശോണാനദിക്കരയാണ് ക്ഷത്രിയനായ വിശ്വാമിത്ര രാജർഷി ജനിച്ചത്. സൃഷ്ടിയിലെ ഇന്ദ്രനായ ഇന്ദ്ര വിശ്വാമിത്രൻ ജ്ഞാനം, ആയുർവിദ്യ, ആയോധന കല, വൈദ്യം, ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം ഇവകളാലും വൈദിക സൂക്തങ്ങളാലും മന്ത്രങ്ങളാലും തന്റെ ഗായത്രി മന്ത്രങ്ങളും നിരവധി ദാനധർമ്മങ്ങളും (ഹരിശ്ചന്ദ്രന്റെ ജീവദാനം ഉൾപ്പെടെ) നടത്തിയ 'മഹാമകം' ജ്ഞാന സൂക്തത്തിൽ പുത്രൻ ഋഷഭ ശരണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. (പുത്രനും ശിഷ്യനുമാകയാൽ).

മഹാമകം ഭാരതത്തിലെ വെറുക്കുമനാൽ 12 വർഷത്തിലൊരിക്കൽ വ്യാഴം, ഭൂമി, സൂര്യൻ, ചന്ദ്രൻ എന്നീ 4 ഗ്രഹം നേർരേഖയിൽ വരുന്ന ചതുർഗ്രഹയോഗമാണ്. അന്നാണ് ഇന്ത്യയിലെ ചക്രവർത്തിമാർ. ജ്ഞാനദാനം, അന്നദാനം, ആയുർദാനം മുതൽ സർവ്വവിധ ദാനവും ചെയ്ത് ഹിരണ്യഗർഭം കഴിക്കുക. അന്നതന്നെയാണ് ചണ്ഡമഹാസിദ്ധർ അനുഗ്രഹ ഭാവനയിലെ വിദ്യാദി ധനം അനുഗ്രഹമാക്കി നൽകുന്നത്. സമുദ്രമഥനവും മഹത്തായ മകവും പരാമർശിക്കുന്ന ഋഷഭ ശരണ്യിന്റെ ഈ സൂക്തം ഒരു ചരിത്രരേഖ കൂടിയാണ്; മനുഷ്യബോധ ചരിത്രത്തിന്!

അദ്ധ്യായം 4.

(ഉപാഠ്ന) 2 - അദ്ധ്യായം 2.

I 1. ഏതേ അസുഗ്രഹ ദേവസ്ഥിത: പവിത്ര മാലാ: വിഷ്ണുസൂക്തി സൈന്യദേവാ

2. വിന്ദ്ര ഹോ ദുർഗ്ഗാ പുത്ര സൂക്താ ഹേകാർ ധാന്തിനഃ

അനാ ക്രൂരമഹോ അദ്ധ്വന;

3. ക്രതുമന്ദോ വഹിഷേ ഗവ്യേഷു ഭക്തി ദ്യുക്ഷ്ണം

ഇ ബാഹുസ്ത്രോം സംയതം.

ഉറവി ഇളക്കി - കേവല പചന യോഗൻ ഉരഞ്ഞ് നയതി-

സ്വാര വർണ്ണം

ഇന്ദുമണ്ഡലത്തിൽ (ചന്ദ്രകിരണം) നിന്ന് സ്രവിക്കുന്ന ഈ ആനന്ദാമൃതം
സർവ്വ നാഡികളെയും (ഞരമ്പുകൾ/നാഡിനാളങ്ങൾ) പവിത്രമാക്കുന്നു.
സർവ്വ വിശ്വത്തിനും സൗന്ദര്യം ചേർക്കുന്നു. അവയെ നിഗ്രഹിച്ച് (നിയന്ത്രണം) ചെയ്ത് സർവ്വ രോഗവും സർവ്വ പാപവും, സർവ്വ വിഷമങ്ങളും ദൂരീകരിച്ച് മാറ്റി ജ്ഞാനികൾ (വാക്കിനെ കരണം ചെയ്തവർ) മനസ്സിന് (വിമലമായ മനസ്സിന്) അമൃതം (ജീവിതയാത്ര - അമൃതം മുതിരയുടെ പര്യായമായി ചെയ്യുന്നു - (പൂർണ്ണമായി -)

അങ്ങനെ ജ്ഞാനികൾ വരിച്ചമായ വേദവാണികളാൽ, ഉദാത്തമായ സ്തുതിഗീതങ്ങൾ പാടുന്നു. ആ സ്തുതികളാൽ (പ്രവൃത്തി) സർവ്വം നേടുന്നു. തങ്ങളുടെ ഇച്ഛ (നാഡി) സംയമനം ചെയ്യപ്പെട്ടതാണ്.

ശ്രീവിദ്യ സ്തുതി; ചന്ദ്രകലാ വിദ്യ; സൂര്യ ആരാധന പ്രാപ്തിമായ ഈ യോഗാദി സാധനക്രിയകൾ — പ്രാണൻ, നാഡി, മനസ്സ്; അപ്രകാരം വാഗ്ദേവതമാരായ ദേവതകളുടെ പ്രവർത്തനത്താൽ ഉപാസനയുടെ പ്രാപ്തി ഇപ്രകാരം അനേക വിഷയങ്ങൾ ഈ മഹനീയ സ്തോത്രപദത്തിൽ ഈ ശ്ലോകത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നു.

സൗന്ദര്യം ഭാഗ്യത്തോടു ചേർന്ന്. ഭഗം സർവ്വൈശ്വര്യസൂചകം. ഭഗവൻ, ഭഗവതി തുടങ്ങിയ പദങ്ങൾ ഇതിൽ നിന്നുണ്ടായി. സുഭഗ എന്നത് ലളിതാ സഹസ്രനാമത്തിൽ ദേവിയുടെ ഒരു നാമമാണ്. വിശ്വാദി സൗന്ദര്യ എന്നത് ഈ അർത്ഥത്തിൽ എല്ലാം കൂടെ ചേരുന്നതാണ്,

II

1. വാക്കാ ദേവാ ദിദിയതേ പവമാനോ മനായവി,
അന്തരിക്ഷേണ യാതവേ.
2. ആ നഃ സോമ സഹോ ജുവോ രൂപം ന വർച്ചസേ ഭര,
സുഷ്വാണോ ദേവവീതയേ.
3. ആ ന ഇന്ദോ ശതഗ്വിനം ഗവാം പോഷം സ്വശ്വ്യം
വഹാ ഭഗത്തിമൂതയേ.

ഋഷി - ഭൃഗുർവാരുണി, ജമദഗ്നിർഭാർഗ്ഗവൻ. ദേവത പവമാനസോമൻ. ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം.

മനസ്സിന്റെ ശിവസങ്കൽപ്പമാകുന്ന, നിറയുന്ന മേധയാകുന്ന പവമാനങ്ങൾ തിളങ്ങുന്നു (വാക്ക = പ്രകാശിക്കുന്നത് എന്നും പദ്യമുണ്ട്) അത് അന്തരിക്ഷമെങ്ങും വ്യാപിക്കുന്നു. സോമം, അനേകരൂപത്തിലുള്ള വസ്തു (തേജസ്സ്) നിറഞ്ഞ ഉപനിഷത്തുക്കളിൽ ഞങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കട്ടെ. ആ ശുദ്ധമായ വാണികൾ പ്രകാശഭാഗങ്ങളായി (ദേവന്മാരുടെ പ്രീതിക്ക്) വ്യാപിക്കട്ടെ.

ഇതു, ആദ്യന്തം പാഠകളാൽ ഗോപിച്ചിരിക്കുന്ന സ്വന്തം
വശ്യം (ആകർഷണ ശക്തി) കൊണ്ടുവരുന്നതിനും ഐശ്വര്യം (ഭഗം)
അനുഗ്രഹാത്മകത്തിനായി ഭവാനെ
സ്വശ്യം എന്ന് പാഠഭേദം കാണുന്നു. അതേപോലെ ആദ്യന്ത പശ്ചാ
ത്തുകൾ (വാഗ്ദേവി/കാമദേവൻ) ഗോപിതമായ സ്വന്തം വശ്യം (പ്രാണവാ
യു/ശക്തി/ മൻമഥൻ എന്ന അഗ്നി) എന്നും അർത്ഥമാകും.
ഈ ശ്ലോകങ്ങൾക്ക് ചതുർവർഗ്ഗപരം, ഉപാസനാപരം, ശ്രീവിദ്യാപരം,
ചന്ദ്രകലാവിദ്യാപരം, പ്രതിഭാപരം എന്ന് പലവിധം അർത്ഥതലങ്ങൾ.
മേധ (അഥവാ ബുദ്ധിശക്തി) "അനുഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്ന മേധ" എന്ന
വിളിക്കപ്പെടുന്ന 'സരസ്വതി' ആകയാൽ പ്രധാനമായും വിദ്യാസ്തുതിയാ
ണ്. ഇതിലെ മുഖ്യമായ ശ്ലോകത്തിൽ ജഗതി പോലെ, പ്രാണനിയന്ത്ര
ണം, ഇന്ദ്രിയമനോനിയന്ത്രണം ഇവകളാൽ ഉണ്ടാകുന്ന വിദ്യാപ്രാപ്തി,
വാഗ്ദേവതാപ്രാപ്തിയാണ് ഈ ശ്ലോകങ്ങളുടെ പാഠലക്ഷ്യം.
ശാസ്ത്രവും അനുഭവത്തിലും സർവ്വവ്യാപിയായിരിക്കുന്ന പരമാനന്ദഭോഗം
ഒന്നാണെന്ന് ഇവർ അറിയുന്നു. അതിൻ്റെ വിഭിന്ന ആവിഷ്കാരങ്ങൾ മാത്ര
മാണ് പ്രപഞ്ചത്തിലെ നാനാത്വമെന്ന തോന്നൽ എന്നും അറിയുന്നു.
ഋഷി മനസ്സിൽ ഉദയംചെയ്ത് സ്ഫുരിക്കുന്ന വാഗ്ദേവത (വിദ്യ) എപ്രകാരം
ശ്രുതിയായി സർവ്വവ്യാപിയായി സമ്പൂർണ്ണം സർവ്വമംഗളം വരുത്തുന്ന എന്ന
വിദ്യാപരമായ ചിന്തകളാണിവ

III

1 തം ത്വാ ഗൃണാമി ശോഭിതാം സദാ ദേവ്യൈ മനോഭിവ:
പാതും സുകൃത്യേവ മനോ.

2. സംവൃണസ്യുസ്സു കീട്ടും മഹാഭാഗിനീം മദം
ശതം വൃതോ ആകാരം

3 അത്യുഗ്ര രമിരക്ത്യ ഉദ്ഭാനം സുകൃതോഭിവ:
സുപർണ്ണാം അവ്യക്തി ഭരത്.

4 അഥവാ ഹിരണ്യൻ ഇന്ദ്രിയം ദ്യായോ മഹിത്വമനേശ
അഭിവൃദ്ധി കുരുവിച വീണ്ടും.

5 വിശ്വസ്യാ ഇത് സ്വർഗ്ഗേശ സാധാരണം രക്ഷിതം
ഗോപാതുതസ്യ വിദ്ഭരത്.

ദേവി കവിഭാഷ്യം: കേവല വ്യവഹാരബോധം മന്ത്രശ ശക്തി
സ്വരം വർഷം -
സർവ്വരെ ശബ്ദത്തിനും മൂലം (പ്രഭ) ആയ നിന്നെ പാഠങ്ങളായ
(സുന്ദരം) സുകൃതങ്ങളാൽ (സത്കർമങ്ങളാൽ) ആരാധിച്ച്
ഞങ്ങൾ മഹത്തായ ഭിവങ്ങൾ (പ്രകാശലോകങ്ങൾ / പ്രകാശങ്ങളും)

സദാ (ഉദയം ചെയ്യുന്ന സർവ്വസ്ഥാനത്തും വ്യാപിച്ച (സർവ്വവ്യാപിയായ)
നിന്നെ സ്വാമികളുടെ, നിന്നു സൂര്യ ചന്ദ്രന്മാരിൽ കൂടെ ഉദിക്കുന്നതാൽ
ഉദയനും (ഉദിക്കുന്ന). സത്യസ്വാമി വൃക്ഷം (പ്രകാശിതം) ആയ ധ്യാന
ഷിൽ (ധ്യാന = ധ്യാനാനിമയം = ലിപിഭാഗം) ഉൾപ്പം (ധ്യാനത്തി
ന്റെ ഉൾപ്പം; ചാരയപ്പെടുന്ന — ഉണ്ടായ — ഭാഗി) സമർപ്പിക്കുന്ന
ഭാവാ ഭക്തിപൂർണ്ണത്തിന്റെ മദം (ആനന്ദലഹരി) നീയാണ്.
പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പ്രഭവും, ധനവും, ധ്യാനകാന്തിയും, ആത്മാവുമാണ്.
ദിവ്യതന്ത്രമായി സൃഷ്ടിച്ചവനാണ് - സൂര്യ ചന്ദ്രമായി നീ ഭേദത്തെ
അവ്യക്തമായി സംരക്ഷിക്കുന്ന (ദേഹത്തിലെ ധ്യാനത്തെ കാക്കുന്ന
ഭേദ്യന സ്വരൂപം; ധ്യാനമായ വിശ്വ വിന്റെ വാഹനം.) നീ
സർവ്വ ഇന്ദ്രിയ സാക്ഷി ആകയാൽ സർവ്വം അറിയുന്നു. അതിനെ സ്വീകരിച്ച്
പ്രേരണ നൽകുന്നു. വിചാരങ്ങൾ (ഭാവനകൾ) അതിനാൽ (ഇന്ദ്രിയങ്ങളു
ടെ) അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായി സർവ്വരീതിയും സാധിക്കുന്നു.
അങ്ങനെ ഒന്നിൽ നിന്നൊന്നിലേക്ക് പറക്കുന്ന 'സ്വരൂപം' ആണ്.
(പക്ഷി), അത് സർവ്വജ്ഞാനവും ഭരിക്കുന്നു; സർവ്വ വിശ്വവും കാണുന്നു.
സൂര്യ സദൃശവും സാധാരണവുമായ പ്രകാശ (തേജസ് = ശോഭ) ദേവതകൾ
ചോരലവിശ്വത്തെയാകെ ഉദയം ചെയ്യിക്കുന്നു. ആ സ്വരൂപത്തിൽ
(ഭാവനായ ശ്രീ / ധ്യാനം) അതുതന്നെ തെളിച്ചുവെക്കുന്നു; നിറയുന്നു.
ഇവിടെ തെളിച്ചുവെച്ചു, സാക്ഷി ആകുന്നതിനെ തന്നെ "ഹോമം" എന്നാൽ
പറയപ്പെടുന്നു. സർവ്വമായ ജഗത്തിൽ അമൃതമായ ശ്രീവിദ്യാ
രഹസ്യം ഇരിക്കുന്നു. അതിന്റെ നിയാമക ശക്തിയെയും അതിനെന്ന്
വേദജ്ഞാനം സൂക്ഷിക്കുന്ന ദേവതകളെ പ്രകടമായ വിദ്യാശക്തി
യെയും കവിയായ ഭാസ്കരൻ സ്തുതിക്കുന്നു.

IV 1 ഇവിടെ പറയപ്പെട്ട ധാരയാ ദൃശ്യതേ ഭക്തിരീതി:
ഇതൊരു ആചാരി ഗാ ഗീതി
2 പൂർണ്ണതോ പരിവസ് ദൃശ്യ ജ്ഞാനായ ശില്പതോ:
ചാരേ സ്വസ്ഥാന ആശ്രയം.
3 പൂർണ്ണതോ ദേവഭീതയാ ഇന്ദ്രിയ വ്യാപിനിവൃത്തം
ഭ്രൂമധ്യതോ വാങ്മിദിർ വിത:
ഡോ. ... കേരള ... ഗായത്രി
സ്മരണ ...
(... 2018. വാല്യം 1. ലക്കം 4
... 9 ... (10 ...)

പവം ചെയ്യുന്ന ധാരയാലും മതിവുയാലും ജ്ഞാനികളിൽ
ആനന്ദരൂപനായി സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടുന്ന പവമാനനെ സ്തുതിക്കുന്നു.
ശബ്ദാർത്ഥം, പവം കഴിച്ചവരെ (ഇന്ദ + ഇര = ഇന്ദ്ര/ഇന്ദിര)
ഇന്ദുക്കൾ തന്നെയാണ്.
പവിത്രമായി പരിവസ്തുതമായ ഉന്മത്തനെ അറിഞ്ഞ് ജനങ്ങൾക്കായി
ഗീർവാണി രചിക്കപ്പെട്ടു. ഹരേ, സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവർക്കെല്ലാം
ആശിരം (ആശിഷ്) നൽകുക.
പവിത്രീകൃതനായി ദേവപ്രിയനായ ഇന്ദ്രന്റേതാണ് എല്ലാ കൃതവും
നിവൃത്തവും. പ്രകാശം (ജ്ഞാനം) വാങ്ങിയവർക്കെല്ലാം ഹിതകരമാണ്.
(വാങ്ങിയവർക്കൊക്കെ — വാങ്ങിയിട്ട് എന്ന് പ്രയോഗം).
ഇത് കശ്യപന്റെ സൂക്തങ്ങളാൽ വന്നതെ പൂർണ്ണമാണ്.
ഇവിടെ ഉപയോഗിച്ച ചില പദങ്ങൾ അതിനാൽ പ്രത്യേകശ്രദ്ധ
അർഹിക്കുന്നു.

“പവം, കവ (കവി), പുനാനോ, പരിവസ്തുതൃപ്തം,
ഹരേ, ആശിരം, കൃതം - നിവൃത്തം, ഇന്ദ, ഇന്ദ്ര-”
ഈ വാക്കുകളാണ് ശ്രദ്ധേയം. ഈ വാക്കുകളിൽ പലതും മറ്റു
ഋഷിമാരുടെ ഋക്സൂക്തങ്ങളിൽ ആവർത്തിക്കുന്നു. എന്നാൽ
ചിലത് കശ്യപന്റെ ഏറെയും പഴയ സൂക്തത്തിലേ ഉള്ളൂ.

(1) പവം, പവമാനൻ, പവൻ, പവനൻ, പാവനൻ മുതലായ
വാക്കുകൾ ആദ്യം എടുക്കാം.
പവം ശബ്ദതാരാവലിയിൽ 14 ശ്ലോകം, 41 മണ്ഡലകാലം
ഇവയിൽ സർവ്വവ്യാപിയായ ശീലമുള്ളതാണ്. ‘പവൻ’ എന്നത്
ആ സ്വഭാവമുള്ള പുല്ലിംഗമാണ്, അത് ഭാരമുള്ള സ്വർണ്ണനാണ്യ
മാണ്. പവനൻ സർവ്വവ്യാപിയായ വായു. അതു ‘പവൻ’മാന
ന ശീലത്താൽ ‘പവമാനൻ’ എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നു. പ, വ
എന്ന രണ്ടക്ഷരവും എല്ലാ പ്രാകൃത, സംസ്കൃതഭാഷകളിലുമുണ്ട്.
ഇതിൽ പ + ഹ എന്ന് മഹാപ്രാണം (ഹ) ചേർന്നാൽ വരുന്ന
ഭ - (സംസ്കൃതത്തിലുണ്ട്, തമിഴിലില്ല) ഈ സൂക്തത്തിൽ ‘ഭ’
എന്ന അക്ഷരമില്ല. ‘പ’ക്കു ‘ഭ’ ആദേശം ചെയ്താൽ ഈ
വാക്കുകൾ ഭവം, ഭവമാനൻ, ഭവൻ, ഭവനൻ, ഭാവനൻ
എന്നാവും - പവതി, ഭവതിയും ഭവാനിയും (പവാനി) ഒക്കെ
യാവും. ഭവം സംസാരം. ഭവം സൃഷ്ടിക്കുന്നവൻ ഭവമാനൻ - ഭവൻ
ശിവൻ, ഭവാനി ശക്തി., പാവനൻ തന്നെ ഭാവനൻ.
ഭവം തന്നെ പവം.

ഇപ്പോൾ നാം ഉപയോഗിക്കുന്ന തമിഴിൽ സാധാരണ കേൾക്കുന്ന/പറയുന്ന ഒരു വാക്യം "സ്വാതന്ത്ര്യമാകും കുടിനീർ അനുഭവിച്ചു കൊണ്ടിരുക്കി-റോം". ഇതിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നത് സംസ്കൃതമാണ്. കുടി, നീർ (ജലം) എന്ന രണ്ടു ദ്രാവിഡ പദങ്ങൾക്ക് 'രസം' (സ്വാദ്) എന്നർത്ഥം. അതിൽ നിന്നുമായ സ്വാതന്ത്ര്യപദത്തോട് വീണ്ടും 'കുടിനീർ' എന്ന ദ്രാവിഡ പദം ചേർത്തിട്ടു - എന്നാലും എല്ലാവരും അങ്ങനെ ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഭാഷയിൽ ഉണ്ടായ ഭാഷാ പദ സ്വാധീനം കൊണ്ടാണ്.

അനുഭവം അനുഭവമാണ്. വീണ്ടും വീണ്ടും ഭവന്നം (ഉണ്ടാവുന്ന) അറിയുന്നതിനാൽ "അനു" എന്ന ചേർന്ന് അനുഭവം (അനുഭവ).

~~[illegible]~~ ധാരധാരയായി അനുഭവിക്കപ്പെടുന്ന, വീണ്ടും വീണ്ടും അനുഭവിക്കുന്ന, സംസാര സൃഷ്ടി, [illegible], കാലം, വാക്ക് (ഭാഷാ സൃഷ്ടി), കാറ്റ്, മഴ, ആനന്ദം, സംഗീതം ഇവയെല്ലാം ആ [illegible] വാക്കിൽ കല്പന ഒളിക്കുന്നു. [illegible] ഭവം [illegible] ചേർന്ന് [illegible] ഒരു [illegible] സൃഷ്ടിയാണ് 'ഭവ' എന്ന പദം. അത് [illegible] വിവിധമായ കല്പന ഉപയോഗിക്കുന്നു. അതായത് ഭവ, ഭവ [illegible] [illegible] [illegible] കല്പനയുടെ [illegible] ഇതിൽ [illegible], [illegible], [illegible] കാര്യങ്ങളിൽ ഉണ്ട്.

(2) [illegible] എന്നത് [illegible] ആണ്, [illegible] ആണ്, [illegible] ആണ്. [illegible] ആണ് [illegible] ത്തിന്റെ [illegible].

(3) പുനരപി - പുനഃ എന്നത് പുനഃപുനഃ (വീണ്ടും വീണ്ടും) [illegible], പുനം [illegible], [illegible], [illegible] എന്നിങ്ങനെ [illegible] പദം. ഉദ്ധരിച്ചതിനോട് [illegible] പദം.

(4) വിവസ് + [illegible] + [illegible] എന്ന് 3 പദം ചേർന്ന വിവസ് [illegible] ഒരു [illegible] അനാവരണം ചെയ്യുന്നതാണ്. വിവസ് [illegible] ([illegible] [illegible] [illegible] - സൃഷ്ടികളുടെ -) [illegible] [illegible] മേല്പറഞ്ഞ എല്ലാ സംസാര സൃഷ്ടികളും, [illegible], [illegible], [illegible], [illegible] ആയ [illegible] കാരണം. [illegible] [illegible] വരാൻ [illegible] മായി സൃഷ്ടികളുടെ 'വിദ്യ' ആണ് [illegible] എന്ന [illegible] [illegible] [illegible].

വിവസ് എന്ന പദം 16-ാം [illegible] ത്തിന്റെ [illegible] സംബന്ധമായ [illegible] (വിവസ്വാന്റെ [illegible]) [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] ആണ്; വിദ്യ ആണ്; ഭാവനയാണ് ([illegible] [illegible] [illegible]) ആ സത്യം കല്പന [illegible] എല്ലാ [illegible] അറിയാം

(5) ഹരേ - ഉപാസനാപരമായി ഏറെ പ്രാധാന്യമായ ഈ ശബ്ദത്തെ ശ്രീ വ്യാസൻ പ്രയോഗിക്കുന്നു.

ഹ. മഹാപ്രാണം - കടപയാദിയിൽ 8.

ഹ് + ര് = ഹ്ര = ഹ്രീ = എന്ന് ഭുവനേശ്വരീ മന്ത്രത്തിൽ ഹ്രീങ്കാരത്തിന്റെ, ആദ്യാക്ഷരം. ഹര, ഹരി, ഹ്രീം എന്ന ഈ ത്രിശക്തിരൂപത്തെ "ഹരേ" എന്ന് ഒന്നിച്ച് മഹാവിഷ്ണു നാമമായി അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നു. ഈ ഉപാസനാവിധിയും കശ്യപന്റെ കാലത്തു തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നർത്ഥം.

(6) ആശിഃ - അനുഗ്രഹം. ആശിസ്, ആശിരം എന്നത് അതിന്റെ രൂപങ്ങൾ.

ആ + ശിരം = എന്നാൽ ശിരസ്സു ഉയർന്ന്

അച്യുത, ഹരേ, ശ്രുതികളുടെ എല്ലാത്തിന്റെയും ശിരസ്സ് (തല) നൽകുക എന്നത് ബുദ്ധി, വിദ്യ, മനസ്സ് നൽകുക, വിദ്യ ആദ്യ ജ്ഞാനങ്ങളും ഭാഗ്യവും ശ്രേയവും ശക്തിയും കൊടുക്കുക എന്നാവുകയാണ് ഇതു.

ആശ് + ഈരം എന്നും പിരിക്കാം - അച്യുതാ

ഇന്ദ് + ഈര = ഇന്ദിര (ഇന്ദ്ര) എന്നതിലെ മഹാലക്ഷ്മി, (ഐശ്വര്യ) + ഇന്ദ്രപദത്തിലെ ഇന്ദ്രിയ നിഗ്രഹ ശക്തി നൽകുക എന്നർത്ഥം.

(7) ഇന്ദു, ഇന്ദ്ര.

ആദ്യ ശ്ലോകത്തിൽ ഇന്ദു എന്നും (ഇന്ദോ) 3-ാം ശ്ലോകത്തിൽ ഇന്ദ്ര (ഇന്ദ്രസ്യ) എന്നും പ്രയോഗം.

ഇന്ദു = ചന്ദ്രൻ / ചന്ദ്രവംശീയ നാഥ / ചന്ദ്രനെ വിദ്യ അറിയുന്നവൻ.

ഇന്ദ്രൻ = ദേവന്മാരിൽ ചക്രവർത്തിയായ ഇന്ദ്രിയാധീശ്വരൻ.

ഇന്ദ്ര = വാസന്തി / ലഹരി / സോമം.

പവമാന സോമത്താൽ സാമഗാനം പാടി 100 സോമയാഗം കഴിഞ്ഞ് ഐന്ദ്ര്യ പട്ടം ചെയ്തതോടാണ് ഇന്ദ്രപദവി, പരമഭട്ടാരക ബിരുദം, രാജരാജേശ്വരൻ / ഇന്ദ്രദ്യുമ്നൻ എന്ന ഇരട്ടപ്പേരും. ഈ ജീവിതശൈലിയാൽ ധർമം സംരക്ഷിക്കുന്നവൻ. ഇത് സ്തുതി

(8) ശരീരം വൃത്തം എന്നതിൽ വൃത്തപാദം = വൃത്തയുഗം, 4 എന്ന സംഖ്യ, ചെയ്യേണ്ട സൃഷ്ടി. 4 പാദമുള്ള ചതുഷ്പ്രവർത്തനം. (ജ്യോതിഷ ചക്രം)

വാക്പ്രവർത്തനം (ഭാഷാപാദം).

കൃതവും നിഷ്കൃതവും (സൃഷ്ടിയും സംഹാരവും) കശ്യപൻ ഈ സൂക്തത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നു.
സൃഷ്ടി സ്ഥിതി സംഹാര സമന്വയമായ ത്രിശക്തികളുടെ കാലചക്രവും ധർമ്മചക്രവും വിദ്യാചക്രങ്ങളും ഏകപ്രകാരം അനാദിമധ്യാന്തമായി ഉരുളുന്നു എന്നതാണ് കശ്യപന്റെ സൂക്തത്തിലെ വിഷയം.

V. 1 അഗ്നിനാഗ്നി: സമിധ്യതേ കവിർഗൃഹപതിർയുവാ
ഹവ്യവാഡ് ജുഹ്വാസ്യഃ

2 യസ്ത്വാമഗ്നേ ഹവിഷ്പതിർദൂതം ദേവ സപര്യതി
തസ്യ സ്മ പ്രാവിതാ ഭവ

3 യോ അഗ്നിം ദേവവീതയേ ഹവിഷ്മാം ആവിവാസതി
തസ്മൈ പാവക മൃളയ.

ഋഷി മേധാതിഥി കാണ്വൻ ദേവത അഗ്നി ഛന്ദസ് ഗായത്രി.
സ്വരം ഷഡ്ജം

അഗ്നികളെല്ലാം അഗ്നി കവിയും, ഗൃഹപതിയും, യുവാവും ആയി സമിദ്ധമായിരിക്കുന്നു. ഹവ്യവും, ഹവ്യവാഹകനും, വാക്കും, ജിഹ്വയും (ജുഹൂ) മുഖവും അഗ്നിയാണ്. അപ്രകാരം സർവ്വവ്യാപിയായ അഗ്നേ, ഹവിഷ്പതിയായ നിന്റെ ദൂതന്മാർ പ്രകാശവാന്മാരായി (ദേവ) സപര്യ നടത്തുന്നു (സേവിക്കുന്നു). അവർക്കെല്ലാം രക്ഷകനായി ഭവിക്കുക. (ഇവിടെ 'ഭവ' എന്ന് [illegible] പ്രയോഗമാണ് — ഭവ, ഭവസ്യ എന്നിങ്ങനെ)
ഏതൊരഗ്നി ദേവവീതത്തിനായി ഹവിസ്സ്യാസത്തിൽ സർവ്വവ്യാപിയായി വസിക്കുന്നുവോ ആ പാവകന്, മൃഡന് (ആനന്ദശീലൻ — ശിവസ്വരൂപം) നമസ്കാരം.

അഗ്നി പ്രകൃതിയിലെ സർഗ്ഗശക്തികൾ ദേവന്മാരിലെത്തിക്കുന്ന ദൂതനായി അന്തരീക്ഷത്തിലേക്ക് വ്യാപിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ദൂതനായി വിശ്വപ്രകൃതിയിൽ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന (പ്രതിഭാസ പരമ്പരകളാകുന്ന) ഒരുപാട് അഗ്നികളാണ്. അഗ്നിഹവിസ്സ് സ്വീകരിക്കുന്ന മുഖം പോലെ; ചെറിയ അഗ്നികൾ കൊളുത്തുന്ന വലിയ ഹോമകുണ്ഡം പോലെ, വിശ്വത്തെ ജ്ഞാനദീപം കൊളുത്തി അഗ്നിയുണ്ടാക്കുന്ന ഗുരുപോലെ, ഒരു ഗ്രാമത്തിന്റെ അഗ്നിയിൽ നിന്ന് മറ്റൊരു ഗൃഹസ്ഥൻ (ഗൃഹം) [illegible] കൊളുത്തുന്ന ഭൂമിയെപോലെ, ഒരു വാക്കിൽ നിന്നനേകം വാക്കു സൃഷ്ടിക്കുന്ന വർണ്ണമാതൃകകളെ പോലെ സർവ്വവ്യാപിത്വത്തിലെ ഉൾക്കാഴ്ചയാണ്. ഈ മന്ത്രം
സപര്യ [illegible] സപര്യതയെയാണ്. ആരാധ്യ സപര്യ [illegible]

സമുദ്രത്തിൽ നിന്ന് വിടരുന്നതും- ഇന്നതന്നെ സ്വാംശീകരിച്ച്
ശരീരം പാലിച്ച് നടക്കുന്ന ജീവിതസമഗ്രതയാണ് സംസ്കൃതി.
ആ സംസ്കൃതിയുടെ സംരക്ഷണം നടക്കുന്ന സവിശേഷമാണ് ഇവിടെ
'അഗ്നി'യുടെ ഉദ്ദേശ നമസ്കാരം.

VI 1 മിത്രം ഹുവേ പൂതദക്ഷം വരുണം ച റിശാദസം.
ധിയം ഘൃതാചീം സാധന്താ
2 ഋതേന മിത്രാവരുണാവൃതാവൃധാവൃതസ്പൃശാ
ക്രതും ബൃഹന്തമാശാഥേ
3 കവീ നോ മിത്രാവരുണാ തുവിജാതാ ഉരുക്ഷയാ.
ദക്ഷം ദധാതേ അപസം-
ഋഷി മധുച്ഛന്ദസ്: വൈശ്വാമിത്ര. ദേവത മിത്രാവരുണന്മാർ.
ഛന്ദസ്സ് = ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം.
വരുണന്റെയും മിത്രന്റെയും സന്തുലനമായ (പവിത്രമായ)
ദക്ഷം (കഴിവ്), ഋതമായി അറിയുന്നു. അവർ ധീയെ
നെയ്യുകൊണ്ട് എന്നപോലെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു (സാധിപ്പിക്കുന്നു)
ഋതത്താൽ ആവൃതമായി മിത്രാവരുണന്മാർ വൃധ (വർദ്ധിച്ച)തായി,
ആവൃത (ആവരണ) സ്പർശമായി (ആവരണത്തെ സ്പർശിക്കാം) ഇവർ
ക്രതു. ബൃഹത്തായ (ബൃഹത്തായി വർദ്ധിച്ച) ക്രതുവെ ബലമായി
തന്നിൽ ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. മിത്രാവരുണന്മാർ ജ്ഞാനമെടുത്ത്
ശരീരം ഉയിർപ്പായും ധർമ്മം ചെയ്യുന്ന കവി ക്രതുവാനാണ്.
അവർ സ്തുത്യ സമ്പൂർണ്ണം ദക്ഷം (കഴിവ് / ദീപ്തി) നൽകുന്നവരാണ്.

മിത്രൻ സൂര്യൻ, വിശ്വത്തിന്റെ മുഴുവൻ മിത്രമായ വിശ്വാമിത്രൻ, താപ
ത്താൽ ജലത്തെ ആവാഹിച്ച് തന്റെ ഉദയത്തിൽ ആ ജലാവരണ
ത്താൽ (മേഘം) മൂടുന്നവൻ.
വരുണൻ ജലം. ജീവാധാരം. ഭൂമിയിൽ ദ്രവ, ദ്രവ്യ (ഹിമ) രൂപ
ത്തിൽ വ്യാപിച്ച് സമുദ്രത്തിലും ഭൂവാംശമായവൻ. അന്തരീക്ഷ
ത്തിൽ നീരാവിയായും മേഘമായും ഇരുന്ന് ഭൂമിയിൽ വീണ്ടും തന്നെ
ചൊരിയുന്നവൻ- നീരാവി, മേഘം, ഹിമം രൂപത്തിൽ വരുണൻ തന്നെ
ആവൃതൻ (മറച്ചുവിടുന്നവൻ) ആകുന്നു. സൂര്യന്റെയും വരുണന്റെയും
ഈ താപ, ജല, തൈലചക്രമാണ് സർവ്വം നിലനിർത്തുന്ന, വിശാല
മായ സത്യം; (ഋതം) എന്ന ക്രമബദ്ധവ്യവസ്ഥ- ആവൃതാവസ്ഥ വർദ്ധി
പ്പിക്കുന്ന ഈ പ്രക്രിയയാണ്. നമുക്ക് സൂര്യന്റെയും അഗ്നി (ഊർജ്ജ)
ത്തിന്റെയും ആവരണമായ ജലം, ഭൂമിതൊട്ട് ആകാശത്തിന്റെ മൂട് (താഴം)

അറിയാം. അല്ലാതെ കേട്ടിട്ട് ഗ്രന്ഥങ്ങളും, വൈദ്യന്മാരും തൊടുവാൻ സാ-
ധിക്കില്ല, നവാവരണപൂജയിൽ ഇതേ തത്വം ശക്തിയെ പൂജിക്കാൻ
ഉപയോഗപ്പെടുന്നു.

നെയ്യ് അഭിഷേകത്തിൽ നിന്നറിയാം. ഇത് നിർവഹിക്കുന്ന ഭാഗ്യവതികൾ
ആണ്. നെയ്യ് (ഘൃതം) നൽകുന്നത് ബുദ്ധിയാണ്. ഇത് നിർവഹിക്കുന്ന അ-
ന്തരപരീക്ഷണം. എന്നതിനെ ആ ബുദ്ധി പരിശോധിക്കുന്നു. അത് പരിശോധിക്കുന്ന-
യാൾ സമ്പൂർണ്ണം അവരവരുടെ അധികാരികളുടെ വിദ്യാധികാരത്തിന്
ഭക്തന്മാരും ഗുരുവിന്റെ കീഴിൽ വിദ്യ പഠിക്കണം. ലക്ഷണം കലിയുഗ
...ങ്ങളും കവിത്വം, ശുദ്ധത്വം, ഭക്തിത്വം ഇവയുള്ള അഗ്നിഗുണം ...
ദീക്ഷയോടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നവർ ശിഷ്യന്മാർ. അവരുടെ ലക്ഷണം
ധർമ്മിഷ്ഠൻ, അനസൂയൻ, (ഭൂതാദി എന്ന അഞ്ച് ഗുണങ്ങൾ- ...
ദേവത- അവരിൽ ഭേദം വിശ്വസിക്കാതെ) ഇന്ന് ഗുരുക്കന്മാരുടെ
പാരമ്പര്യങ്ങൾ സമ്പൂർണ്ണം ലഭിക്കാൻ ചെയ്യുന്ന ഭക്തർ. അവരുടെ വിദ്യ
സ്വരവിദ്യ. അതിലുള്ള ഭക്തി നോക്കിവേണം പഠിക്കാൻ. അങ്ങനെയുള്ള
അതിസൂക്ഷ്മമായ മേധാ ശക്തിയും അതിസൂക്ഷ്മ വൈഭവമുള്ള മേധ ഉള്ള
വ്യക്തികൾക്ക് മാത്രമേ സാധിക്കൂ. ഇവിടെ വിദ്യയെ കൂടിയ അവിദ്യ
യെ നീക്കുന്നവനും, വിദ്യയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നവനും, ആ ലക്ഷണത്തിൽ
, സമ്പൂർണ്ണത്തിൽ, വിദ്യാ ഗുരുവിനെ ശ്രീഗുരുതാ പ്രതിപാദ്യ
ത്തിൽ തന്നെ ഉപദേശിച്ച ദേവതാ സാധകൻ ഗുരു "സദ്യോജാതാ
ദിനം ഗുരു" എന്ന് ആ ഗുരുപദം വേദം പറയുന്നു.

ഗുരും ത്രിപുരസുന്ദരീ ജ്ഞാനദായക ശക്തി എന്ന് ശ്രീവിദ്യാ
ഗുരും ജ്ഞാനദായി ഗുരുവും അതിന്റെ അനുഷ്ഠാനം ശാസ്ത്രം പറയുന്ന
വിദ്യയാൽ സമ്പ്രദായത്തെയും പരിശുദ്ധമാക്കുന്നതിന് 'ദീക്ഷ' എന്ന്
ഗുരുവിന്റെ ലക്ഷണം ചിത്രാവരണത്തിൽ വ്യക്തമായി നൽകുന്നു.
ചിത്രാവരണത്തെ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരെല്ലാം ചിലർ വ്യാഖ്യാനിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

VII 1 ഇന്ദ്രനെ സംഹരിച്ചവനെ സംബന്ധിച്ച ... ബ്രഹ്മ
ശത്രു സംഹാരവിദ്യ
2. ആനന്ദ സ്വരൂപമായ ...
ഭവാനീ നാമ ...
3 വിദ്യ ചിദാകാശത്തിൽ ...
അവിടെ ഉണ്ടായാൽ
ഇവിടെ ... ദേവതകൾ ...
ഇത് ...

ഇന്ദ്രനോട് (ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കധിപതിയായ മനസ്സിനോട്) ചോദിച്ച് അവയെയെല്ലാം
അനുഭവിക്കുന്ന ദേഹിയാണ്, അവയെല്ലാം ശരീരമായ വസ്തുവിനെ (ദേഹത്തെ,
ആനന്ദം) കൊണ്ട് ആവരിക്കുന്നു. അത് (ആനന്ദം) സ്വയമായ മനസ്സ്
എന്ന സ്വരൂപത്തിൽ സംസാരം കഴിഞ്ഞ്, വീണ്ടും ഗർഭത്തിൽ പുനർജനി
ക്കുന്നു. അതിന് കാരണം ഭൗതികമായ ഈ സ്വഭാവത്താൽ കൊടുക്കുന്നു.
ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ഉള്ളിലെ ഉറവിടത്തിൽ ചിന്തായ ഇന്ദ്രനായി, അഗ്നിയായി
അത് വീണ്ടും വീണ്ടും ജനിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഇന്ദ്രിയങ്ങളോടൊപ്പം അവയുടെ
സഹായത്തോടെ (അനുഭവം) ആവരിച്ച് ആനന്ദമായി സ്വയം
പ്രത്യക്ഷ പരിണാമങ്ങൾ കാണുന്നു.

ഇത് ശരീരങ്ങൾ (പ്രാണവായു / ശരീരത്തിൽ ജലവർഗം) മഴ, ദാനം,
ഇന്ദ്രിയങ്ങളോടു കൂടിയ ദൈവ ശരീരത്തിൽ മനസ്സ്, മനസ്സിലെ
നിലനിന്നതാണ് ബുദ്ധി, അതിൽ വിളങ്ങുന്ന ജ്ഞാന ശക്തിയായ
ആത്മാവ്, ഇവ കൂടെ പുനർജന്മത്തെ അനുഭവിക്കാനായി
ജീവാത്മാ ദേഹത്തിൽ വസിക്കുന്നു. ജീവൻ ഭക്ഷണം നടത്തുന്നു.
ജീവിതം ഭക്ഷണം. അതിനാൽ ജീവാത്മാവ് 'ഭൗതിക' സ്വഭാവത്തോടു
കൂടിയതാണ്. ഉപനിഷത്തിലെ വിഷയ ആശയം, അതിന് ജീവനിൽ
ഉള്ള ശക്തികൾ ഇവ പറയുന്നു. ശരീരങ്ങളും (പ്രാണൻ)
ഇന്ദ്രിയ വിഷയങ്ങളായ ഉള്ളവ ജീവാത്മാവിനെക്കാളും പുറമേ
അഗ്നി, വായു, ആദിത്യൻ തുടങ്ങിയവരും സമാന ദേവതകളായി
ജനിച്ചതാണ് ഇതിനാലാണ് മനസ്സു കൊണ്ട് ജീവാത്മ പരമാത്മ
ഐക്യദർശനം സാധിക്കുന്നത്.

VIII 1. ഞാൻ ഇന്ദ്രിയ ഭേദം പരമ വിശ്വം പുറത്തും
ഇന്ദ്രാഗ്നി നമസ്കാരം
2. ഉഗ്രം വിരളിനാ മുഖ ഇന്ദ്രാഗ്നി വരവേൽ
തന്നോ മുഖം ഇന്ദ്രന
3. പരമോ മുനിവൃന്ദം പരമോ ഭാസ്കരി ശക്തി
പരമം വിശ്വാത്മാ തിരിവ്:
ഋഷി ഭരദ്വാജ സാർവ്വഭൗമൻ. ദേവത ഇന്ദ്രാഗ്നി. ഛന്ദസ് ഗായത്രി
സ്വരം ഷഡ്ജം.
പുരാതന കാലം മുതൽ മുനിമാർ (വേദജ്ഞന്മാർ) പോലെ
ആത്മ ചരിതമായ പ്രവചനങ്ങളോടു കൂടിയതിനെ ആധാരമാക്കുന്നു.
അവർ — ഇന്ദ്രാഗ്നികൾ — അറിഞ്ഞാനാവണം (പാരമാർത്ഥികമായി)
അറിയണം.

ഉഗ്രവും വിശാലതയും സമുദ്രവുമായ ഇന്ദ്രിയശക്തിയും ആവാഹിക്കുന്ന
ഈ ദൃശ്യമായ ലോകത്തിന് അവ അനന്തമാക്കുന്നു. അവർ
ഗുരുതരമായ ആത്മാക്കളെ ഉയർത്തുന്ന തരംഗമായത് നിൽക്കുന്നു;
ദാസന്മാരുടെയെല്ലാം സത്പതിയായിരിക്കുന്നു, വിശ്വത്തിന്റെ ദ്രോ
ഹികളെയെല്ലാം നശിപ്പിക്കുന്നു.

IX
1: അമി ശോഭാസ അക്ഷയ: പാവനോ മദ്യം മദാ
സമുദ്രസ്യാപി വിഷ്ടഭേ മനീഷിണോ മത്സരാസോ മദച്യുത:
2 തൈത് സമുദ്രം പവമാന ഊർമിണോ രാജാ ദേവ ഋതം ബൃഹത്
അർഷാ മിത്രസ്യ വരുണസ്യ ധർമ്മണാ പ്ര ഹിന്വാന ഋതം ബൃഹത്
3 നൃഭിർയേമാനോ ഹര്യതോ വിചക്ഷണോ രാജാ ദേവ: സമുദ്ര്യ:
ഋഷി - ഗാത്സ്വതികൾ. ദേവത പവമാന സോമൻ. ഛന്ദസ് ഗാ
യത്രി പ്രമാണം: (1) ബൃഹതി (2) സതോ ബൃഹതി (3) ത്രിഷ്ടുപ്
സ്വരം: 1 ഷഡ്ജം - 2, 3 പഞ്ചമം.

സോമം തൊഴുവരുന്നവർ (സോമയാഗം) ആ പവിത്രമായ പാൽ പവിത്രമാ
ക്കി ആനന്ദം തെളിയിക്കുന്നു. സമുദ്രത്തോടു കൂടിയ ഇന്ദ്രിയത്തിൽ
മനീഷികളായ അവർ മത്സരിച്ച്, അമൃതമായ ആനന്ദം പകരുന്നു.
സമുദ്രത്തെ തരംഗം ചെയ്ത് പവമാനന്റെ ഊർമികൾ (തിരകൾ)
രാജാവിനെപ്പോലെ ഋതം ബൃഹത്തായി വ്യാപിക്കുന്നു. അതുപോലെ
മിത്രന്റെയും വരുണന്റെയും ധർമ്മത്താൽ അവർ ഋതത്തെ ബൃഹത്തായി
വ്യാപിക്കുന്നു. ബൃഹത്തായ സമുദ്രത്തെപ്പോലെ, ചന്ദ്രനിലെ
പോലെ വിചക്ഷണർ (ജ്ഞാനികൾ) അവരുടെ കീർത്തിയെ (യശസ്സ്) വഹിക്കു
ന്നിരിക്കുന്നു.

ഈ മൂന്ന് സൂക്തത്തിലും 'സമുദ്ര' എന്ന പദം ഉണ്ട്. ആദ്യം
സമുദ്രത്തോടുകൂടിയ വിഷ്ടപത്തിന്റെ ... സ്വഭാവം. രണ്ടാമ
ത് സമുദ്രം തരംഗം ചെയ്യാൻ കാറ്റിനോടൊപ്പം സഞ്ചരിക്കുന്ന
തരംഗ വേഗത ഉപലോകത്തെക്കുറിച്ചാണ് (സമുദ്രത്തിന്റെ
ഗാംഭീര്യം) - മൂന്നാമത്തെ (ഭാവവും വിപുലമായി) പറയപ്പെടുന്നു.
സമുദ്രത്തോട് ജ്ഞാനികളുടെ ജ്ഞാനസാഗരത്തിന്റെ ആഴം, പരപ്പ്,
അതു ഒഴുകുന്ന കീർത്തി ഇവയെ ഉപമിക്കലാണ്. മൂന്നാമത്തെ
മന്ത്രം ... അതിന് തലങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നു.
(ആദ്യത്തെ പവമാന സൂക്തം ഋഗ്വേദം 6 അദ്ധ്യായം 1 ദശകം 5
സൂക്തം 8 മന്ത്രം)

X 1 തിസ്രോ വാച ഈരയതി പ്ര വഹ്നിഋതസ്യ ധീതിം ബ്രഹ്മണോ മനീഷാം
ഗാവോ യന്തി ഗോപതിം പൃച്ഛമാനാഃ സോമം യന്തി മതയോ വാവശാനാഃ
2. സോമം ഗാവോ ധേനവോ വാവശാനാഃ സോമം വിപ്രാ മതിഭിഃ പൃച്ഛമാനാഃ
സോമഃ സുത പൂയതേ അജ്യമാനഃ സോമേ അർക്കാസ്ത്രിഷ്ടുഭഃ സം നവന്തേ.
3 ഏവാ നഃ സോമ പരിഷിച്യമാന ആ പവസ്വ പൂയമാനഃ സ്വസ്തി
ഇന്ദ്രമാ വിശ ബൃഹതാ മദേന വർദ്ധയാ വാചം ജനയാ പുരന്ധിം
(ഋഷി പരാശരൻ ദേവത പവമാന സോമഃ ഛന്ദസ് ത്രിഷ്ടുപ്.
സ്വരം ധൈവതം)
(പവമാന സൂക്തം ഋ. 9-ാം മണ്ഡലം / 97-ാം സൂക്തം 3
തന്നെ ആവർത്തനം — ഈ സൂക്തഭാഗം ഭാഷ്യം വായിക്കുക).

തിസ്രോ വാക് ഈരയതി ഉച്ചരിക്കുന്നു; അഗ്നിയുടെ ഋതം ധരിച്ച
മതിയെയാണ് ബ്രഹ്മണോമനീഷയെന്ന്. ഗോക്കൾ ഗോപതിയിലേക്ക്
(പശു പശുപതിയിലേക്ക് / ഗോപാലനിലേക്ക്) പോകുന്നപോലെ
സ്വയം പ്രകാശിച്ച് ആത്മജ്ഞാനത്തിന്റെ വെമ്പുന്ന മനസ്സ് ഉയർവിലേക്ക്
സ്വാദ്വിതരായി വരുന്നു. സോമം (ആനന്ദലഹരി) തേടിയുള്ള
താണ് ആ യജ്ഞം (പവമാനം).
സോമം, ഗോക്കൾ, ധേനുക്കൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നു.
സോമം വിപ്രന്മാരും മനസ്സും ചോദിച്ച് കരയുന്നു.
സോമത്തെ ശുദ്ധീകരിച്ച് പവിത്രമാക്കി പാനം ചെയ്യുന്നു.
സോമത്തിൽ അർക്കം ത്രിഷ്ടുഭായി (ഉദിത, വാക്ക്, കർമ്മം)
പ്രവഹിച്ച് പുനർനവീകരിക്കുന്നു.
അപ്രകാരം ഭൂതനാഥൻ ഞങ്ങളെയും പവിത്രമായ സോമ,
പവിത്രത, പരിത, നിനക്ക് സ്വസ്തി. ഇന്ദ്രനായ വിശ്വം
പൂർണ്ണമായ ആനന്ദലഹരിയാൽ വർദ്ധമാനമായ വാക്കിനെ
ജനിപ്പിച്ച് ഞങ്ങൾക്ക് തന്നിരിക്കുന്നു.

(ത്രയം, ത്രിഷ്ടുഭം — അ, ഉ, മ (പ്രണവം)
ശരീരം, ആത്മാവ്, മനസ്സ്,
ത്രിഷ്ടുപ് എന്ന വൃത്തം / ഛന്ദസ്. (ഈ
സൂക്തം ത്രിഷ്ടുപ്പിൽ ആണ്)

XI 1 [illegible]
[illegible]
2. [illegible]
[illegible]

ഋഷി: [illegible]. ദേവത: ഇന്ദ്രൻ. ഛന്ദസ് [illegible]
(1. [illegible] 2 [illegible]) [illegible] 2 [illegible].
(ഋഗ്വേദം [illegible] അഷ്ടകം 3
അദ്ധ്യായം 2 - വർഗ്ഗം 5 - സൂക്തം 6 [illegible])
[illegible]
([illegible]) [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible],
[illegible]
[illegible]
[illegible] (ഗോമതി = പ്രകാശമതി; വാക് ഉള്ള മതി;
ഗോമതി നദി; [illegible]) [illegible] ([illegible];
[illegible], വജ്രത്തിൻ്റെ വജ്രിയുടെ (വജ്രം ധരിക്കുന്നവൻ) [illegible]
[illegible].

XII 1 [illegible]:
[illegible].
2 [illegible]:
[illegible]:
3 [illegible]
[illegible].
(ഋഷി) [illegible] - ദേവത ഇന്ദ്രൻ - ഛന്ദസ് [illegible]
[illegible])
(ഋഗ്വേദം [illegible] അഷ്ടകം 3 അദ്ധ്യായം 2 വർഗ്ഗം 3 സൂക്തം 9 [illegible]
[illegible].
[illegible]
[illegible]
[illegible] ([illegible]

വസിഷ്ഠ പുത്രന്മാരായ നിന്നെ ധ്യാനിക്കുന്നു, അനേകം (നിരവധി) ഉക്തികളാൽ അനേകം ജ്ഞാനികൾ ആയ നരന്മാർ നിന്നെ അഭിവാദിച്ച് സ്വരബദ്ധമായി പാടുന്നു (സ്തുതി). ദാഹമുള്ളവർ ജലാശയതീരത്തിലേക്കു ചരിക്കുന്ന പോലെ, നന്നായി സഞ്ചരിക്കുന്നതാൽ മേഘം നന്നായി മഴ വർഷിക്കുന്ന പോലെ സ്തുതിക്കുന്നു (സ്വര സഞ്ചാരം ചെയ്യുന്നു) നിന്റെ പുത്രരായ ഞങ്ങളിലേക്കും ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലേക്കും ആനന്ദവർഷമായി നീ വരേണ്ടതല്ലയോ?

കാര്യത്തിന് സത്യത്തിന്റെ ധിഷണയും ആയിരം ശത്രുക്കളെ (വിവിധ വിഷയഭോഗം തുടങ്ങിയവയെ) നശിപ്പിക്കുന്ന ശക്തിയും ഉള്ള ഭഗവാനേ, നിന്റെ ജ്ഞാന രൂപം, പ്രകാശശക്തി, വിശുദ്ധത്വം ഇവയെ ഞങ്ങൾ സദാ ധ്യാനിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

പ്രപഞ്ചത്തെയും അതിലെ ജീവജാലങ്ങളെയും 'ഈ സ്വരപുത്ര'നെന്ന് ഈ സൂക്തത്തിൽ ഋഷി വിളിച്ചിരിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധിക്കുക.

ഗീതങ്ങൾ, സ്തോത്ര രൂപമായ ഗീതങ്ങൾ, സ്വരങ്ങളിലൂടെ സൃഷ്ടിച്ച് അതിസൂക്ഷ്മമായ പ്രകാശ നാദരൂപത്തിൽ വിലയം പ്രാപിക്കുന്നു. അതുപോലെ പ്രപഞ്ചവും സർവ്വ ജീവനും ആ ഉറവിടത്തിൽ വിലയമാകുന്നു. അതിൽ ജനിക്കുന്നു, അതിൽ നന്നായി വർത്തിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് 'പുത്രത്വം'.

XIII 1 തരണിരിത്സിഷാസതി വാജം പുരന്ധ്യാ യുജാ.
ആ വ ഇന്ദ്രം പുരുഹൂതം നമേ ഗിരാ നേമിം തഷ്ടേവ സുദ്രുവം.
2. ന ദുഷ്ടുതിർദ്രവിണോദേഷു ശസ്യതേ ന സ്രേധന്തം രയിർനശത്
സുശക്തിരിൻ മഘവൻ തുഭ്യം മാവതേ ദേഷ്ണം യത് പാര്യേ ദിവി.
(ഋഷി വസിഷ്ഠൻ ദേവത ഇന്ദ്രൻ, ഛന്ദസ്സ് ബാർഹതഃ പ്രഗാഥഃ.
ഛന്ദസ്സ് ബൃഹതി, സതോബൃഹതി. സ്വരം മധ്യമം, പഞ്ചമം)

(ഋഗ്വേദം അധ്യായം 3 വർഗ്ഗം 1 സൂക്തം 6 മന്ത്രം 120 സൂക്തം

ഞാൻ ഇന്ദ്രനെ എന്റെ ഉപാസിക്കുന്ന വാക്കുകളാൽ (സ്തോത്രം) നമിക്കുന്നു. സോമപാനം ചെയ്ത് ആനന്ദിക്കുന്നതിൽ അവൻ ശക്തനും ഉഗ്രനുമാണ്, അനായാസം പെരുന്തച്ചൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന ശില്പി (തച്ചൻ) ചക്രം വളയ്ക്കുന്നപോലെ, എന്റെ അനായാസമായ വാഗ്യോഗത്തിനാൽ ഞാൻ നിന്നെ (ഭഗവാനെ) ഈ ഭൂമിയിലേക്ക് വേഗം എത്തിക്കുന്നു. അനേകം ഉപാസകർ നിരന്തരം ധ്യാനം ചെയ്യുന്നവർ (ഋഷിമാർ) ഉള്ളതിനാൽ ഈ പുണ്യഭൂമിയിലെ

ധനം സമുദ്രങ്ങൾ നാലിലേക്ക് (ദിക്കുകൾ) ചലിക്കുന്നില്ല. (ഭാഗ്യ ദേവി ഹൃദയമനസ്സിലെ അനുഗ്രഹം ചൊരിയൂ). ഈ സൂക്തത്തിൽ തൊടുന്ന സിദ്ധിതരുന്ന എല്ലാ സുഖങ്ങളും, ശാശ്വതമായ നിധിയും പ്രദാനം ചെയ്യാൻ ഉണരുന്ന (ചോദിച്ചിരുന്നു).

(സോമം ചോദനത്തിൽ നിന്നാണ് സ്തുതി - വെറും ദുർസ്തുതിയല്ല എന്ന താത്പര്യം. ഈ സ്വരത്തിൽ നിന്ന് എന്തെങ്കിലും ലഭിക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ള സ്വാർത്ഥതാത്പര്യമൊന്നുമല്ല, നിഷ്കാമമായ ഭക്തി ഹൃദയത്തിന്റെ ഉപഹാരമാണ് തന്റെ വാണി എന്നർത്ഥം)

XIV 1 തിസ്രോ വാച ഉദീരതേ ഗാവോ മിമന്തി ധേനവഃ
ഹരിരേതി കനിക്രദത്.

2 അഭി ബ്രഹ്മീരനൂഷത യഹ്വീരൃതസ്യ മാതരഃ
മർമൃജ്യന്തേ ദിവഃ ശിശും

3 രായഃ സമുദ്രാംശ്ചതുരോഽസ്മഭ്യം സോമ വിശ്വതഃ
ആ പവസ്വ സഹസ്രിണഃ

(ഋഷി- ത്രിതൻ. ദേവത പവമാനസോമൻ - ഛന്ദസ് ഗായത്രി - സ്വരം ഷഡ്ജം)

മൂന്ന് വാക്കുകൾ ധേനുക്കൾ കരയുന്നതുപോലെ ഉച്ചത്തിൽ ഉദിച്ചു പ്രചോദിപ്പിക്കുന്നു. "ഹരി" എന്ന് ചലിക്കുന്നു. ഇതിനെ (സത്യം) അറിഞ്ഞ മാതാവ് ശക്തികൾ ഭൂതോത്പത്തി ചെയ്ത് സ്തുതിക്കുന്നു. അവർ ദിവഃ ശിശുവിനെ (പ്രകാശപുത്രനെ) ലാളിച്ച് വ്യാപിച്ച് വളരുന്നു. ചതുഃസമുദ്രങ്ങളിലെ ധനവും വിശ്വത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നുമുള്ള സോമവും, ആയിരമായി തൊട്ടു വന്നതാണ് പവിത്രീകരിക്കുക (പവസ്വ = ചലിക്കുക).

3 വാക്കുകൾ:- 1) അ, ഉ, മ. (ഓം)
2) ഇള (മാതൃഭാഷ) സരസ്വതി (സംസ്കൃതഭാഷ) മഹി (ഭൂമാതാ)
3) പശ്യന്തി, മധ്യമ, വൈഖരി
4) ഇഡ, പിംഗള, സുഷുമ്ന
5) 3 വേദം (ത്രയി)
6) ത്രിസ്ഥായിയിൽ ത്രിസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഉച്ചരിക്കുന്ന ധ്വനികളുള്ള ഗൂഢഭാഷ.
7) അവയെ പരിചിന്തിക്കുന്ന അനുഗ്രാഹകൻ - ഹരി(ശ്രീ). (ഹരിരേതി)
ഈ ഭാഷയെ പഠിക്കുന്ന (ദർശിക്കുന്ന) ഋഷിനാമവും ത്രിതൻ. ഭാഷയെ ഇവിടെ ഗൂഢഭാഷ അഥവാ ഗ്രാമീണ തന്നെ നാടൻ തൊടുന്ന പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അത് അമ്മയുടെ (പ്രകൃതി) ഭാഷ അഥവാ

ത്തിന്റെ ഭാവമാണ്. സത്യത്തിന്റെ (ബ്രഹ്മം) കണ്ണുകൾ ദിവ്യശിശുക്കളു
ണ്ട്. ദിവഃ ശിശു എന്നാൽ പകലിന്റെ കണ്ണുകൾ/പ്രകാശത്തിന്റെ
കണ്ണുകൾ/സ്വഃ സ്വർഗ്ഗലോകാധിപന്മാരായ സൂര്യരശ്മികളുടെ മക്കൾ.
(ഗ്രിഫിത്ത് ഇതിനെ ദിവിശിശും, Soma, The child of heaven
എന്ന് തർജ്ജമ ചെയ്തതായി ദേവീചന്ദ്രന്റെ Foot note).
പ്രകാശപുത്രന്മാരെ സത്യരൂപിണിയായ മാതാ അഥവാ ഈശ്വരി
ആദ്യം പഠിപ്പിക്കുന്നത് 'ഹരി' എന്നാണ്. ഹ + ര + ഇ
ഹരി എന്ന 'ത്രയോവാച' (3 വാക്ക് ആദ്യം).
പിന്നെ അതിന്റെ ശക്തി ശ് + ര + ഈ = ശ്രീ
ഹ്രീം, ശ്രീം ഇതിലെ (മ്) മാത്രം നീക്കിയത്
ഹരിശ്രീ

ഇതാണ് ഏതു കുഞ്ഞും ആദ്യം അഭ്യസിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മി.
ഓങ്കാരം (പ്രണവം) സർവ്വവ്യാപിയായ നാദമായി അവ്യക്തമായിരി
ക്കുന്നത് ഈ ഭാഷയുടെ 'ഹരിശ്രീ' കുറിക്കലിലൂടെ വ്യക്തമായി
വികസ്വരമായി ശ്രീവിദ്യയായി ജ്ഞാനമായിത്തീരുന്നു.
ജ്ഞാനം തീർത്ഥജലം പോലെ പവിത്രമാണ്. അത് സർവ്വശക്തവുമാണ്.
സമുദ്രം താണ്ടിയുള്ള വ്യാപാരസമ്പന്നതകളും, പ്രപഞ്ചം താണ്ടിയുള്ള
ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്ര ചിന്തകളും, അതിനെല്ലാം അതീതമായ, വാക്കും
നിവർത്തിക്കുന്ന കൈവല്യപദബോധത്തിനും ജ്ഞാനത്തിന്റെ അനഘ
യായ ബ്രഹ്മസ്തുതി കുറിക്കുന്ന ആദ്യപ്രബോധനം (ഹരി) വേണം.
അതിനാൽ വാത്സല്യവതിയായ അമ്മ (വിദ്യ) എല്ലാ കുഞ്ഞുങ്ങ
ളേയും താമരയെന്ന നന്ദിനിയെ എന്ന പോലെ തന്നിലേക്ക് (വിദ്യ)
ചേർക്കുന്നു. ഈ ഹംസവാഹിനിയായ ജ്ഞാനത്തെ ദേവി ഇരു
കാരം പൂകുന്നു.
ദേവീപാദ് ചതുഃസമുദ്രം ധർമ്മാർത്ഥകാമമോക്ഷങ്ങളെന്നു പറയുന്നു.
രാജാക്കന്മാർ പട്ടാഭിഷേകത്തിന് 4 സമുദ്രത്തിലെ തീർത്ഥജലത്താൽ
അഭിഷേകം ചെയ്യുന്നത് 4 ധർമ്മം, 4 ആശ്രമം, 4 വർണ്ണം,
4 വിധ വാക്ക് എന്നിങ്ങനെ എല്ലാ ചതുർവിദ്യകളെയും പ്രതിനിധീ
കരിക്കലാണ്.

XV 1 സുതാസോ മധുമന്തഃ സോമാ ഇന്ദ്രായ മന്ദിനഃ
പവിത്രവന്തോ അക്ഷരം ദേവാൻ ഗച്ഛന്തു വോ മദാഃ
2 ഇന്ദുരിന്ദ്രായ പവത ഇതി ദേവാസോ അബ്രുവൻ
വാചസ്പതിർമഖസ്യതേ വിശ്വസ്യേശാന ഓജസാ
3 സഹസ്രധാരഃ പവതേ സമുദ്രോ വാചമീംഖയഃ

സോമസ്തുതി ഒമ്പതാം സർവ്വേന്ദ്രസ്യ ദിവേ ദിവേ.
ഋഷി യയാതി നാഹുഷ: ദേവത പവമാന സോമ: ഛന്ദസ് അനുഷ്ടുപ്.
സ്വരം ഗാന്ധാരം.

ഇന്ദുവംശം (സോമവംശം/ചന്ദ്രവംശം) ഇന്ത്യയിലെ അതിപ്രധാന വംശമാണ്. അതിൽ നഹുഷനെന്ന (ഇന്ദ്രപദവി ലഭിച്ച വ്യക്തി) ചക്രവർത്തിയുടെ പുത്രൻ യയാതി ചക്രവർത്തിയാണ് ഈ മൂന്നു സൂക്തങ്ങളുടെ ദർശനായ ഋഷി.
(പദ്മപുരാണം ഭൂഖണ്ഡം 6 അദ്ധ്യായം 2. ശ്ലോകം 8 സൂക്തം 3 എന്നിവ ഇതിലെ അന്ത്യ സൂക്തം)

മധുരമായ സ്തോത്രങ്ങൾ, വാണികൾ എന്ന സോമം ഇന്ദ്രനുവേണ്ടി മാത്രമായി പ്രവഹിക്കുന്നു; മന്ദം മന്ദം ഒഴുകുന്നു. പവിത്രങ്ങളായ അരിപ്പകൾ പ്രകാശരശ്മികളായി (വജ്രായുധരശ്മികൾ) അന്തരീക്ഷത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു. (ആനന്ദം, ചൈതന്യം, ശക്തി ഇവയെയും അമൃതത്വം - അമരത്വം - എന്ന അവസ്ഥയെയും സൃഷ്ടിക്കുന്നു). ദേവന്മാർ (പ്രകാശരശ്മികളായ അവർ) പറയുന്നു:- ഇന്ദു ഇന്ദ്രനായി പരിക്കുന്നു (പവന = പ്രവർത്തിക്കുക, പവിത്രമാക്കുക, പരിക്കുക). വാചസ്പതി മദങ്ങൾ ചെയ്യുന്നു (മദസ്യതേ) - ഈ വിശ്വം ഇന്ദ്രന് ഭോജനമാണ്.
സമുദ്രം പോലെ (ആഴവും വിസ്തൃതിയും കൊണ്ട്) വാക്, ഇന്ദു, ... (ആകാശം) മുഴുവൻ സാമ്രാജ്യമായി പ്രവഹിക്കുന്നു. സോമസ്തുതി സ്തോത്രമായി ഇന്ദ്രനുവേണ്ടി ഒഴുകുന്നു ദിനം ദിനം (ദിവേ ദിവേ = ഓരോരോ പ്രകാശലോകത്തിലും) അഭിവ്യക്തമാകുന്നു.
മധുനാഡികളായി പ്രകാശലോകങ്ങളിൽ ഒഴുകുന്ന നാദധാര, സൂര്യരശ്മികളിലും ചന്ദ്രരശ്മികളിലും, പ്രാണനാഡികളിലും, നദീധാരകളിലും, വാക്കിലും മറ്റും വ്യക്താവ്യക്ത ശബ്ദധ്വനിയായി മറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ഈ അക്ഷരമായ മധുധാരയാണ് സർവ്വവേദവും സർവ്വജ്ഞാനവും സർവ്വ ശാസ്ത്രവും അറിയപ്പെടുന്നത്. യയാതി നാഹുഷിയുടെ കവിതാത്മകമായ, ശാസ്ത്രീയമായ ഈ സൂക്തങ്ങളിൽ സർവ്വവേദവും, ശ്രീവിദ്യാരൂപമായ സർവ്വതന്ത്രമന്ത്ര, ജ്യോതിഷ, സംഗീതാദി ശാസ്ത്രങ്ങളും, ആരോഗ്യദായിയായ അമൃതത്വ കല്പന (ആയുർവേദം)യും എല്ലാം വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടുന്നു. വാചസ്പതി, സോമസ്തുതി എന്ന രണ്ടു നാമങ്ങൾ ക്രമത്തിൽ പവമാനനെയും സോമനെയും സൂചിപ്പിച്ച് ഋഷി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ വിശ്വം മുഴുവൻ ഇന്ദ്രന്റെ ഭക്ഷണം ആണ്, ഭോജനമാണ് എന്ന വിശ്വരൂപദർശനം

രണ്ടാം സൂക്തത്തിൽ (വിശ്വസ്യോദ്ഗാനബോധനഃ) ഉം ഭഗവദ്ഗീതയിലെ വിശ്വരൂപവർണ്ണനയിലും, കണ്ണൻ മണ്ണു തിന്ന് അമ്മയ്ക്ക് വായിൽ പ്രപഞ്ചം കാണിച്ചു കൊടുക്കുന്ന ഭാഗവതകഥയിലും വ്യാസൻ ഇതേ ആശയം ആവിഷ്കരിച്ചിരുന്നു.

XVI

1 പവിത്രം തേ വിതതം ബ്രഹ്മണസ്പതേ പ്രഭുർ ഗാത്രാണി പര്യേഷി വിശ്വതഃ
അതപ്തതനൂർ ന തദാമോ അശ്നുതേ ശൃതാസ ഇദ്വഹന്തഃ സന്തദാശത
2 തപോഷ്പവിത്രം വിതതം ദിവസ്പദേ ശോചന്തോ അസ്യ തന്തവോ വ്യസ്ഥിരൻ
അവന്ത്യസ്യ പവീതാരമാശവോ ദിവഃ പൃഷ്ഠമധി രോഹന്തി തേജസാ.
3. അരൂരുചദുഷസഃ പൃശ്നിരഗ്രിയ ഉക്ഷാ ബിഭർത്തി ഭുവനാനി വാജയുഃ
മായാവിനോ മമിരേ അസ്യ മായയാ നൃചക്ഷസഃ പിതരോ ഗർഭമാദധുഃ
(ഋഷി പവിത്രഃ. ദേവത പവമാനസോമൻ ഛന്ദസ് ജഗതി സ്വരം നിഷാദം)

ആമമല്ലാതെ, നിന്റെ പവിത്രം സർവ്വത്ര വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. വിശ്വത്തിന്റെ ശരീരമാസകലം പ്രഭുവായ നീ (ശക്തിയായി) വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. തപസ്സില്ലാത്ത ശരീരത്താൽ (ചൂട് ശക്തി/ജീവലക്ഷണം - അതില്ലാത്ത ശവത്താൽ എന്നും, തപസ്സു ചെയ്യാത്ത മനുഷ്യശരീരത്താൽ എന്നും അർത്ഥം) ആ പവിത്രം ആസ്വദിക്കാനാവുകയില്ല. ശൃതന്മാർ ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹം ചെയ്യുന്നവർ മാത്രം അത് അറിഞ്ഞ് ആനന്ദിക്കുന്നു.
നിന്റെ പവിത്രമായ തപസ്സ് (ചൂട്) ആകാശലോകങ്ങളിൽ മുഴുവൻ, (ദിവം മുഴുവൻ) നൂലുപോലെ (നാഡി ആകാശരശ്മികൾ) വ്യവസ്ഥിതമായി സർവ്വത്ര വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ പവിത്രനെ (പവിത്രീകരിക്കുന്ന ചൂടോടു കൂടിയത്) ആശകളിലെല്ലാം (ആശ = ദിക്ക്, വിദിക്ക് എന്നിവ; പ്രാണികളുടെ ആശകൾ അഥവാ മനസ്സ്, ബുദ്ധി എന്നിവ) വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ദിവത്തിന്റെ പൃഷ്ഠത്തിൽ (സ്വർലോകങ്ങൾ) ആരോഹണം ചെയ്ത് തേജസ്സാൽ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു.
ഉഷസ്സ് പ്രകാശിക്കുന്നു. അഗ്രിമമായ വൃഷ്ടി (ആദ്യത്തെ അമൃത്) തന്റെ അംശങ്ങളെ (പുരോവാതം എന്ന കാറ്റുകൾ) വ്യാപിപ്പിച്ച് ലോകമാകെ ജലത്താൽ (മഴ) നിറയ്ക്കുന്നു. ആ ശ്യാമമേഘത്താൽ ജീവൻ മായാമയമായ ഈ സംസാരം നടത്തുന്നു. സൂര്യരശ്മികൾ (താപം തരുന്നവർ), അവയുടെ പോഷണം ചെയ്യുന്ന വൃഷ്ടികൾ (ജലങ്ങൾ) ഇവർ പിതൃക്കളെപ്പോലെ (പിതരോ എന്നാൽ പിതാവും മാതാവും എന്നർത്ഥം) അവരുടെ ഗർഭത്തെ വീണ്ടും വീണ്ടും നിറയ്ക്കുന്നു.
ഈ സൂക്തം ഉദാത്തചിത്രവർണ്ണനയാണ്. 'പവിത്ര'മെന്നത് ഋഷിയുടെ പേര്. പവിത്രമെന്നത് പവിത്രതക്കുറിയാണ്. ∞ 8

(പവമാനസോമം, പ്രപാ. 6. അനുവാകം 2. 9. സൂ 83. (പവിത്രസൂക്തം) ...)

ഈ ഇരട്ട നാഗങ്ങളത്രെ സൂര്യനാഥം, ജലം ഇവയുടെ കെട്ടു-
പ്പിണഞ്ഞ അഗ്നിതട്ടയായ മാതാവ് ജലം. സൂര്യപുത്രനെന്ന
പിതാവ് സൂര്യൻ. ഇവരുടെ പവിത്രതയിൽ ജനിച്ച അദ്യനെന്ന
വിശ്വശില്പി (വിശ്വകർമ്മ) "നാരായ." രാജസ്സ് 'കാരണൻ'
തെന്നാം അദ്യ സൃഷ്ടികനാണ്. (ചാരുതൃപജ്ഞ കാലത്തെ ശില്പിക
ളുടെ ദേവതകൾ നോക്കുക). ഈ "രാജസ്സാ" ണ് പിൽക്കാലത്ത്
ഉണ്ണനായി പുനരവതരിച്ചതെന്ന് ഭാഗവതം.
സംസാര ചക്രത്തെ മായയായും, അതിന്റെ ശില്പിയെ മായാവിയാ
യും ഇവിടെ ചേർത്ത് വിവരിക്കുന്നു. ഈ മായാ ചക്രപ്രവർത്തനത്തിന്റെ
പവിത്രതയെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന 'പവിത്ര'ത്തെക്കുറിച്ച് അറിയാതെ ഒരു പു
ണ്യകർമ്മവും ഇന്ത്യയിൽ ഇന്നും ആരും ചെയ്യുന്നില്ല.

XVII 1 ഉപ ശംസിതൂരായ ഗായത ജനാസ്തേ സ്വാഗതേ ഇന്ദ്രോഷ്ടിയേ
ഉപ ന്യൂനാമേസാ അഗ്നയേ.
2 അഗ്നേ വംസതേ മാഘവാ വീരവദ്യശഃ സമിദ്ധോ ദ്യുമ്ന്യാഹുതഃ
കുവിന്നോ അസ്യ സുമതിർ ഭവീയസ്യച്ഛാ വാജേഭിരാഗമത്.
(ഋഷി ശോഭരി കാണ്വൻ. ദേവത അഗ്നി. ഛന്ദസ് കാകുഭ: പ്രഗാഥം
— 1 കകുബുഷ്ണിക്. 2 സതോബൃഹതി. സ്വരം 1 ഋഷഭം.
2 പഞ്ചമം)
ഗായകന്മാരേ, സ്വാഗതം വർദ്ധിച്ച ഇന്ദ്രോത (വെളുത്ത പ്രകാശ)
ത്തിനും, ജന(സത്യ) സ്വരൂപവും ആയ അഗ്നിയെ സ്തുതിച്ച് അ
തിന്റെ മഹിമകൾ പാടുക. സ്തുതികളെക്കൊണ്ട് പ്രിയവനായ യശസ്സോടെ
വർദ്ധിച്ച ഈ മഘവാൻ രാജസ്സിനെ അനന്തരാവകാശം. സുമതി
(നല്ല സുഖിയുള്ള മനസ്സ്) ആയ അവന്റെ ഇന്ദ്രജ്ഞാനം നമ്മിൽ
ജ്ഞാനരൂപമായി ഉദിക്കട്ടെ.
അന്നദാനം, ജ്ഞാനോദയം, ഇവയ്ക്ക് കാരണക്കാരായ സൂര്യോർജ്ജ
ത്തെയാണ് സ്തുതിക്കുന്നത്. ജ്ഞാനികൾക്ക് അധ്യയനത്തിനും അധ്യാ
പനത്തിനായി പ്രത്യേകം അന്നദാനം, ധനദാനം നൽകുന്ന പദ്ധ
തിയെയും അഗ്നിയുടെ (സൂര്യന്റെ ഊർജ്ജം) ഒരു രൂപമായ
തായ് വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നുണ്ട്.

XVIII 1 തം തേ പദം ഗൃണീഷേ ന്യദനം പൃക്ഷു സാസഹിം
ഉ ലോകകൃത്നുമദ്രിവോ ഹരിശ്രിയം
2 ഉപ ജ്യോതിം സ്വായവേ മനവേ ച വിവേദിഥ
ഋതാനോ അസ്യ ബർഹിഷോ വിരാജസി
3 തദ്യാ ചിന്ന ഉക്ഥിനോഽനു ഷ്ടുവന്തി പൂർവഥാ

ആഗ്നേയ കാണ്ഡം - പ്രപാ. 2. അർദ്ധം 1, ദശതി 12. സൂക്തം 1
ഇതിലെ ആദ്യ സൂക്തം.

വൃഷ്ടയതി ഭേജ ജയാ ക്ലിവേദിഭവ.
(അഥർവവേദം. ഖണ്ഡം 4. അനുവാകം 2, ദശകം 4. സൂക്തം 3 എന്ന ഇവിടെ ചൂ.ഷ്ടം/)

ദേവതാ:- ഭഗംഭൂതനി, അശ്വമുക്തി, — കാമ്യായനർ—
ദേവന. ഇന്ദ്രൻ ഛന്ദസ് ഉഷ്ണിക്. സ്വരം ഋഷഭം.
നീ ആനന്ദം (മനസ്സ്) ഉണ്ടാക്കുന്നവനാണ്; ജീവനെ പോഷിപ്പിക്കുന്ന പുഷ്ടിബലം (വൃഷ്ടി) ഉണ്ടാക്കുന്നവനാണ്. ആ ഉമ, ശക്തികളെ സ്തുതിക്കുന്നു. അവയാൽ നീ പ്രാണനെ സൃഷ്ടിച്ചു. 'സാവിത്രി' മിഥുനത്തിൽ (ജ്ഞാനികളിൽ ഇരിക്കുന്ന വിദ്യാശക്തി — ശ്രീവിദ്യ) നീ അഗ്നി (പ്രാണൻ/ സൂര്യൻ) പോലെ അചലമായ ആധാരമാണ്.

ഒരൊറ്റ ജ്യോതിസ്സായ മതി (ജ്യോതിർമതി) കൊണ്ട് നീ പ്രാണികളുടെ (ആയുസ്സിന്) സ്ഥായിയായിരിക്കുന്നുവോ, അതേ ശക്തിയാൽ, നീ ഈ മഹത്തായ ഭൗതിക ലോകത്തിലും ആധാരജ്യോതിയായി പ്രകാശിക്കുന്നു. ചന്ദ്രനെ പോലെ ഇന്നും എന്നും നിന്റെ ശക്തിയെ ഞങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് ഉൾക്കാഴ്ച, സ്തുതിക്കുന്നു. വൃഷ്ടി (ശക്തി) ആയ ജലം ഓരോരോ ലോകത്തിലും ഓരോരോ ദിനത്തിലും ജയിയാണ് (ജയിക്കുന്നവളാണ്.)
ആയുസ്സ് എന്ന പദം ശിവന്റെ പുരൂരവസ്സിന്റെയും ഉർവശിയുടെയും പുത്രൻ, ആയുവ് ആണെന്ന് വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. വൃഷ്ണികളുടെ വംശം പുരൂരവസ്സിൽനിന്ന് ആരംഭിക്കുന്നു. (ചന്ദ്രൻ → ബുധൻ → പുരൂരവസ്സ്.) ത്രേതായുഗാദിയിൽ ആദ്യമായി വേദം സൃഷ്ടിച്ച ആദ്യമനുഷ്യൻ പുരൂരവസ്സ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ ആദ്യ വിദ്യാസമ്പന്നനായ ജ്ഞാനി ആയുസ്സ്.
ഇവിടെ ദേവതകൾ ഭഗ (പ്രകാശം/ വാഗ് ദേവത), അശ്വം (പ്രാണവായു/ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ) എന്നീ കാമ്യായനർ (കാമ്യ = കാമദായകർ) ആണ്. ഭൗതിക ലോകത്തിലേക്ക് വരുന്ന വാക്കും പ്രാണനും. ഇവ സൂക്ഷ്മരൂപത്തിലും സ്ഥൂലരൂപത്തിലും ആധാരശക്തികളായി "ശ്രീവിദ്യ" ആയി സർവ്വകാലവും ഇരിക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ ഉദിക്കുന്ന് ആവിർഭവിച്ച നാൾ മുതൽ അവൻ ആ ശക്തിയെ അറിയുന്നു.
സാവി (ഹ്രീം) സര, മിഥുനമായി ശ്രീവിദ്യാരൂപ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന പ്രകൃതി, ശിവശക്തികളെ 'സാവിത്രി' എന്നാണ് വാഗ്/പ്രാണ ഭേദങ്ങൾ മിഥുനം വിളിക്കുന്നത്. ആ ശക്തിസ്വരൂപിണിയാൽ യോഗ

ശാസ്ത്രപ്രകാരമായ 'ജ്യോതിർവൃത്തി' പഠിക്കണം,
XVI, XVII ൽ പറഞ്ഞതിന്റെ തുടർച്ചയായി: 'വൃഷാവ്'യി
(ഋഷഭരാശി | ഇടവം) ഉച്ചസ്ഥമായ ചന്ദ്രനെന്ന ജലരാശി
യും അതേ രാശിയിൽ നിൽക്കുന്ന സൂര്യനും (സൂര്യചന്ദ്ര സംയോ
ഗം) ചേരുമ്പോൾ ഇന്ത്യയുടെ തെക്കേ അറ്റം മുതൽ തുടങ്ങുന്ന
വ്യാപിക്കുന്ന മഴ പെയ്യാനുള്ള കാലവർഷത്തിൽ അന്നവും ജൈവവൈ
വിധ്യവും ഉണ്ടാവുന്നു. ഇത് "വൃഷ"പത്നിയായ (വൃഷഭനായ
സൂര്യന്റെ പത്നിയായ ചന്ദ്രദേവി) ജലദേവതയെ ഇവിടെ
ഋഷി "ഹരിശ്രീ", "ജയ" എന്നീ നാമങ്ങളാൽ സ്തുതി
ക്കുന്നു.
ഇന്ത്യയിൽ ഇന്നും നാടോടിക്കഥകളിൽ ഉടനീളം "വിദ്യ"
ഈ ശക്തിദായിനിയായ വാഗ്ദേവി സങ്കല്പമായാണ്,
പിന്നീട് ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ ഋഷിമാരായ വസിഷ്ഠാദി വാഗ്ദേവത
മാരാണ് ഇവരെയും ഋഷിമാർ. ദേവിയുടെ നാമങ്ങളിൽ
"ജയ, ജലസരസ്വതീ" എന്ന നാമം. ഇവിടെ
"വൃഷപത്നി ജലദേവി ജയ" എന്നതിലെ ജലദേവി (ജല
ലക്ഷ്മി) എന്ന ജലവൃഷ്ടി സംസാര/കൈവല്യാദി ദായിനിയായി
ശ്രീജയയായി (ജലലക്ഷ്മി | ജലദുർഗ്ഗ) ഇരിക്കുന്ന 'ഹരിശ്രീ'
ശക്തിതന്നെയാണ്.

XIX 1 ഭൂയിഷ്ഠം തിരശ്ച്യാ ഇന്ദ്രവൃഷ്ണാ സമാവൃതി
പൃഥിവ്യാ സോമഭോഗ്യായ സ്തുഷ്ടി മഹാം ജോഷി.
2 യസ്യ ഇന്ദ്ര നവീയസീം ഗിരം മന്ദ്രാമജീജനത്
ചികിത്വിൻ മനസം ധിയം പ്രത്നാമൃതസ്യ പിപ്യുഷീം
3 തമു ഷ്ടവാമ യം ഗിര ഇന്ദ്രമുക്ഥാനി വാവൃധുഃ
പുരൂണ്യസ്യ പൗംസ്യാ സിഷാസന്തോ വനാമഹേ.
(ഋഗ്വേദം ഭാഗം 4, അദ്ധ്യായം 2. മണ്ഡലം 12. സൂക്തം 5
ഇതിലെ 120 ഉം സൂക്തം)
ഋഷി തിരശ്ചീ. ദേവത ഇന്ദ്രൻ ഛന്ദസ് അനുഷ്ടുപ്പ്
സ്വരം ഗാന്ധാരം.
മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന (ശ്രേഷ്ഠയോഗി / തിരശ്ചി) എന്റെ വിളി കേൾക്കുക.
എന്റെ സമാധിയിൽ പ്രസാദിച്ച് എന്നിലേക്ക് വരിക. പൃഥിവ്യാദി
ഭൂതങ്ങൾ, ധനം ഇവയോടൊപ്പം ജ്ഞാനവും തരാൻ മഹാനായ നിനക്ക്
സാധിക്കും (ഇന്ദ്രൻ പുരുഷ / യോഗേശ്വരൻ)

നവീനമായ ശീലങ്ങളാൽ മുഖരമായ മനോഹരമായ ഗാനങ്ങൾ നിറഞ്ഞ
ഉതിർന്നിരുന്നു. നിരന്തരം അഭ്യസിക്കുന്ന പ്രജ്ഞയുള്ള മനസ്സും
ബുദ്ധിയും ഋത (സത്യ) ദർശനവും, സദാ അന്വേഷണാത്മകവുമായ
(ഗവേഷണബുദ്ധി) പ്രതിഭയും നൽകി.

അതു ഇദ്ദേഹത്തെ മഹത്വം സിദ്ധിക്കുക. അവൻ ഉപനിഷത്തുകൾ, വേദാംഗ
ങ്ങൾ, സാമസംഗീതത്താൽ വ്യാഖ്യാനമാനവനാണ് (ശബ്ദഘോഷണ
ങ്ങൾ) ബഹുവിധങ്ങളായ വിദ്യകളാൽ (വ്യുത്പത്തിയിലെയും) പ്രസിദ്ധ
വും പുരാതനവുമായ അവന്റെ സൗന്ദര്യത്തെ ഞങ്ങൾ ചാലിച്ചുകൊള്ളുന്നു.
വൈദ്യശാസ്ത്രം എന്നത് ശരീരത്തിന്റെ പ്രകൃതികൾക്കായുള്ള
ഉപാസന കലാവിധികളാണ്. ഇവിടെ ശക്തി ശരീരത്തിലെ
ത്തിനാവശ്യമായ യൗഗികധ്യാനം, പ്രതിരോധത്തിനാവശ്യമായ
വിദ്യ, യോഗവിദ്യ — മുതലായവ ചേർത്ത ജീവിത സമ്പ്ര
ദായമാണ് തന്റെതെന്ന് ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നു. നവനവോന്മേഷശാലിനി
യായ പ്രജ്ഞയാൽ സർവ്വവസ്തുക്കളുടെയും പൊരുൾ ജീവിതത്തിന്റെ
നടന്നാൽ വിദ്യ ഓരോ ദിവസവും മറന്നിരിക്കുന്നു. അ
അവ്യക്തജ്യോതിസ്സിനെ വ്യക്തമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന വിദ്യ,
സ്വാധ്യായം, ധ്യാനയോഗം, ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ — ഇവയെല്ലാം
ചേർന്നത് ജീവിതയജ്ഞം. ഇതിന്റെ യജമാനൻ ജീവാത്മാവ്,
ജീവാത്മാവ് പരമാത്മാവിന്റെ, സത്യത്തെയും ആനന്ദവും
ദർശിക്കും ചേർന്ന് പ്രതിരോധശക്തി ഓരോ ദേഹത്തിലും.
അതിൽ രോഗവും ഭോഗവും മോക്ഷവും ത്രിവേണികളായി ചേർന്നി
രിക്കുന്നു.

അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം

പ്രപാഠകം 3, അർദ്ധം 1.

ദശതി I 1. പ്ര ത ആശ്വിനീ: പവമാന ധേനവോ ദിവ്യാ അസൃഗ്രൻ പയസാ ധരീമണി
പ്രാന്തരിക്ഷാത് സ്ഥാവിരീസ്തേ അസൃക്ഷത യേ ത്വാ മൃജന്ത്യൃഷിഷാണ വേധസ:
2 ഉഭയത: പവമാനസ്യ രശ്മയോ ധ്രുവസ്യ സത: പരി യന്തി കേതവ:
യദീ പവിത്രേ അധി മൃജ്യതേ ഹരി: സത്താ നി യോനാ കലശേഷു സീദതി
3 വിശ്വാ ധാമാനി വിശ്വചക്ഷ ഋഭ്വസ: പ്രഭോസ്തേ സത: പരി യന്തി കേതവ:
വ്യാനശി: പവസേ സോമ ധർമണാ പതിർ വിശ്വസ്യ ഭുവനസ്യ രാജസി.
(ഋഷി: അകൃഷ്ടാ മാഷാ: ദേവത പവമാന സോമ: ഛന്ദസ്
ജഗതി. സ്വരം നിഷാദ)

ദിവ്യങ്ങളായ ആശ്വിനീ പവമാനന്റെ ധേനുക്കൾ ജലത്താൽ ഭൂമിയിൽ തങ്ങളെ
അഭിവ്യക്തമാക്കി പ്രവഹിക്കുന്നു. അന്തരീക്ഷത്തിലും സ്ഥാവരങ്ങളിലും സ്ഥ

ഹൃദയത്തിലും ജ്ഞാനികൾ അതിനെത്തന്നെ ദർശിച്ച് ധ്യാനിക്കുന്നു. അവയി ലെല്ലാം മാററമില്ലാത്ത ചേതനയായി ഇരിക്കുന്നത് (താനന്ന).

ഉദയത്തിലും പവമാനന്റെ രശ്മികൾ സത്യമായി (സത്യമായി) ധ്രുവമായി (നശ്വരം) ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു; കേതുക്കൾ (കൊടികൾ) പറക്കുന്നു. എല്ലാറ്റിലൂടെ (ശ്രീ) ഈ സത്ത (സത്ത്) പവിത്രമായി (തെളിച്ചം ഇരിക്കുന്ന പവിത്രതയെപ്പോലെ) ദർശിക്കപ്പെടുന്നുവോ, അപ്പോൾ ആ യോനികളിലെല്ലാം കലശങ്ങളിൽ (കലശരൂപത്തിൽ) അതുതന്നെ ഇരിക്കുന്നതായി അനുഭവപ്പെടുന്നു. വിശ്വത്തിന്റെ ധാരകവും വിശ്വചക്ഷുസ്സും ഉദ്ഭവും ത്രിദാമയവുമായ സത്യത്തിന്റെ കൊടിക്കൂറകൾ (കേതു) പാറുന്നു. സോമന്നാൽ സർവ്വവ്യാപിയായി ധർമ്മത്താൽ പാവനീകൃതമായി, വിശ്വത്തിന്റെ ഉയർന്ന പതിയായി ഭുവനത്തിന്റെ രാജാവായ സത്യത്തിന്റെ കൊടിക്കൂറ ഉയർന്ന് പാറുന്നു.

ഋഷികൾ അപരാ അനുഭൂതി [illegible] പവമാനനെ (കാററ്) പ്രാണമായി സർവ്വവ്യാപിയിൽ നിന്നും ഉപയോഗിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ [illegible] സമാരംഭകർ ഋഷിമാരാണ്, വേദത്തിൽ- കാററിനെ [illegible] അതിവേഗം വ്യാപിക്കുന്നവർ. (ജ്യോതിഷവും [illegible] നാദവും പോലെ ഇരട്ടകൾ) അശ്വി എന്നാൽ കുതിര. കാലവർഷങ്ങളെയും അശ്വികൾ എന്ന് നാമം വിളിച്ചു. ഈ പദം ഗ്രീക്കുകാരിലേക്ക് BC 5000ൽ കൊണ്ടുവന്നതാണ് ഹിപ്പലോസ്. (Hippo എന്നാൽ ഗ്രീക്കിൽ കുതിര). പുതിയ [illegible]. (ഗ്രീക്കുകാർ സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷയ്ക്ക് ഒരു പുതിയ അറിവായിരുന്നു)

II 1 പവമാനോ അജീജനദ്ദിവശ്ചിത്രം ന തന്യതും,
ജ്യോതിർവൈശ്വാനരം ബൃഹത്

2 പവമാനസ്യ തേ രസോ മദോ രാജന്നദുച്ഛുനഃ:
വി വാരമവ്യമർഷതി

3 പവമാനസ്യ തേ രസോ ദക്ഷോ വി രാജതി ദ്യുമാൻ
ജ്യോതിർവിശ്വം സ്വർദൃശേ.

(ഋഷി അമഹീയു. ദേവത പവമാന സോമഃ - ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം)

പവമാന സോമം - അദ്ധ്യായം 5 - ദശതി 2 സൂക്തം 8 മന്ത്രം 120 സൂക്തം

ദിവത്തിൽ നിന്ന് (പ്രകാശലോകം) ചിത്രമായ ഇടിമിന്നൽ പോലെ ജ്യോതിർമ്മയമായി ബൃഹത്തായ വൈശ്വാനരനെ ഉണ്ടാക്കി, സർവ്വപ്രാണികൾക്കും

മായി പവമാനൻ ഉണ്ടായി.

പവമാനാ, നിന്റെ രസം അത്ഭുതമായ (ഒട്ടും കളങ്കമില്ലാത്ത ശുദ്ധം) ആനന്ദപ്രവാഹിയായ് പ്രകാശമാനമാണ്. (അവിദ്യാലേശമില്ലാത്ത വിദ്യ; താമസമില്ലാത്ത ജ്ഞാനം). പവമാനന്റെ രസത്തെ അനുകരിച്ച് ഭക്തജനം പ്രകാശരൂപികളായി (ജ്ഞാനപ്രകാശ) വിരാജിക്കുന്നു. ജ്യോതിസ്സ് വിശ്വത്തിലേക്ക് സ്വച്ഛ സുന്ദരമായ ബോധവും ആനന്ദവും കൊണ്ടുവരുന്നു.

ഇവിടെ ഒരേ ഉപമാനത്തിൽ നാനാർത്ഥം പറയണം.

(1) ഭൗതികം - ഇടിമിന്നൽ - മഴ → ജലം → അന്നം → ജീവി-

(2) ജീവിയിൽ ജന്മസിദ്ധമായി ഹൃദയത്തിൽ മിന്നൽ പോലെ ഉണരുന്ന ബോധം/ജ്ഞാനം → പ്രതിഭ → ആനന്ദമഴ പെയ്യുന്ന കാവ്യ/ഗാന/ശാസ്ത്രാദി പ്രതിഭാസൃഷ്ടി → അതിൽ നിന്ന് വിദ്യാഭിവൃദ്ധി → ജ്ഞാനികളായ ജീവാത്മാക്കൾ.

(3) പരമജ്യോതിസ്സ് → പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടി → അതിൽ ആനന്ദസ്വരൂപിയായി നാമരൂപാത്മകമായ പ്രപഞ്ചം.

അതായത് ഒരേ ഒരു ഉണ്മ തന്നെ ഇതാണെന്നും കേൾക്കുന്നതും അനുഭവിക്കുന്നതുമായ പ്രപഞ്ചവും; കാണുന്നതോ കേൾക്കുന്നതോ അനുഭവിക്കുന്നതോ ആയതൊക്കെ, അതിനെയൊക്കെ അതിശയിക്കുന്ന പരമസത്തയും ഒന്ന് ഉണ്മ നിയമം.

III 3. (1) പ്ര യേ ഗാവോ ന ഭൂർണയസ്ത്വേഷാ അയാസോ അക്രമുഃ
ഘ്നന്തഃ കൃഷ്ണാമപ ത്വചം.

(2) സുവിതസ്യ വനാമഹേഽതി സേതും ദുരാവ്യം
സാക്ഷ്യാമ ദസ്യുമവ്രതം

(3) ശൃണ്വേ വൃഷ്ടേരിവ സ്വനഃ പവമാനസ്യ ശുഷ്മിണഃ
ചരന്തി വിദ്യുതോ ദിവി.

(4) ആ പവസ്വ മഹീമിഷം ഗോമദിന്ദോ ഹിരണ്യവത്
അശ്വവത് സോമ വീരവത്.

(5) പവസ്വ വിശ്വചർഷണ ആ മഹീ രോദസീ പൃണ.
ഉഷാഃ സൂര്യോ ന രശ്മിഭിഃ

(6) പരി ണഃ ശർമയന്ത്യാ ധാരയാ സോമ വിശ്വതഃ
സരാ രസേവ വിഷ്ടപം.

(ഋഷി മേധ്യാതിഥി. ദേവത പവമാന സോമൻ. ഛന്ദസ് ഗായത്രി- സ്വരം ഷഡ്ജം.)

പവമാനസൂക്തങ്ങൾ ഋഗ്വേദം 9 മണ്ഡലം/സൂക്തം 5 തന്നെ ആവർത്തനം.

പ്രകാശിക്കുന്ന രശ്മികൾ അതുവഴി പരക്കുന്ന ഇതുപോലെ ഭേദിച്ച് പരക്കുന്നു; അഭിവ്യക്തമാകുന്നു. അതുപോലെ ശക്തി (പ്രാണൻ) ശുദ്ധമായ അവിദ്യയെ ഭേദിച്ച് വിദ്യയാൽ പ്രകാശിക്കുന്ന ആത്മാവ് ജ്ഞാനം (സ്വയംപ്രകാശം) പ്രകടമാക്കുന്നു. കടന്നാൽ പ്രവാഹമായ (സംസാര) സമുദ്രത്തിന് ചേരുവായ, ആത്മാവിൽ (ആത്മജ്ഞാനി/ ഉരുവന്ന ഈശ്വരൻ) നമുക്ക് അഭയമേകുന്നു. അപ്രകാരം അമൃതം (മൃത്യുവില്ലാത്ത ജീവിതം) എന്ന ലക്ഷ്യ (മോക്ഷ)ത്തെ നമുക്ക് കിട്ടുന്നു. (ഉരുവിന്റെ കൃപയാൽ മൃത്യുവില്ലായ ജീവിതം അനുഭവിക്കുന്നു. അങ്ങനെ അവിദ്യയെ കീഴടക്കി ആത്മസ്വരൂപം അറിയുന്ന) വ്യക്തികളാണ് അഗ്നിയുടെ സ്വനം കേൾക്കുന്നു; ജ്യോതിസ്സ് ദർശിക്കുന്നു. ആ വൈദ്യുതി പ്രകാശലോകത്തിൽ (നാദം, പ്രകാശം, ആനന്ദം ഇവയോടുചേർന്ന ശക്തി- സഞ്ചാരം - സർവ്വവ്യാപിത്വം) സഞ്ചരിക്കുന്നതുപോലെ ഞാൻ ഈ വചനത്തിന്റെ (പവിത്രീകരിക്കുന്നവന്റെ) സ്വനം ശ്രവിക്കുന്നു. (ഈ വചനം - നാദം - കേൾക്കുമ്പോൾ വൈദ്യുതി പോലെ ജ്ഞാന പ്രകാശം ചൊരിയുന്ന ആത്മാനുഭവത്തിന്റെ, ആനന്ദാനുഭവവും ഒപ്പം ഉണ്ടാകുന്നു എന്നർത്ഥം)

പവിത്രീകരിക്കുന്ന നിന്റെ മഹിമയാൽ നമുക്ക് ധാരാളം അന്നം, ധാരാളം ഗോവൃന്ദം, സ്വർണ്ണം, അശ്വങ്ങൾ, വീരന്മാരായ പുത്രന്മാർ ഇവയെല്ലാം, സോമ- ലഭിക്കുന്നു (സോമം ഇവിടെ മധുവാണ്, ഉരുതന്നെ ജ്ഞാനവുമാണ്, ആ ജ്ഞാനം പ്രദർശിപ്പിച്ച് ആത്മാവിന്റെ യജ്ഞശാലയിൽ നടക്കുന്ന സോമയാഗവുമാണ് - ശ്രവണം ചെയ്യുന്ന പവിത്രമായ മഹിമയാൽ ഭോഗമോക്ഷ പ്രദായകം).

വിശ്വചർഷണേ, നിന്റെ സർവ്വജ്ഞനായ വരവിൽ, ആകാശവും ഭൂമിയും നാദം കേൾക്കുന്നു; ഉഷസ്സിൽ സൂര്യന്റെ രശ്മികൾ എന്നപോലെ (സൂര്യരശ്മി ഉഷസ്സിൽ ആകാശവും ഭൂമിയും പ്രകാശത്താൽ മറയ്ക്കുക, നാദകമ്പനങ്ങളാലും നിറയുന്നു. അപ്പോൾ ജീവികൾ സൂര്യരശ്മിയെ അനുകരിച്ച് ഉണരുന്നു, ശബ്ദായമാനമായ സംസാരം ആരംഭിക്കുന്നു - പറവകൾ പോലും അങ്ങനെയാണ്).

ശക്രം (പരമാത്മാവ്) തരുന്ന ധാരധാരയായ സോമം വിശ്വത്തിനാകെ വർഷിച്ചുകൊണ്ട് ഒഴുകുന്നു. സര (നദി) ശബ്ദായമാനമായി ഭൂമിയെ ഉണർത്തുന്നപോലെ (ജ്ഞാനധാരയായി) നമ്മളിൽ പ്രവേശിക്കുക.

ഇവിടെ ശ്രേഷ്ഠി സരാ / ധാരാ എന്ന രണ്ടു പാദം അടുത്തടുത്ത് പ്രയോഗിക്കുന്നു. സംഗീതാത്മകമായ ചിഹ്ന ശബ്ദങ്ങളുടെ (2 സ്വരം) ഉച്ചാരണമാണ്, സ 7, ര 2. = 72. 7 2

ര, 2, സ 7 = 27. 2 7

27 നക്ഷത്രമണ്ഡലത്തിലും, 12 രാശി മണ്ഡലത്തിലും (21 നരിദ്രപം) 72 ദേവ

കണ്ഠരൂപങ്ങളിൽ, 72000 നാഡികളിൽ വൈദ്യുത, കാന്ത, പ്രകാശ,
സ്വരനാദലയ രൂപേണ ഒഴുകി ത്രികാലത്തിൽ സ്ഥായിയിൽ സർവ്വവ്യാപ്തമായുള്ള സ്വരം തന്നെയാണ് ഇവിടെ പറയുന്നത്. ഏറ്റവും ഉദാത്തമായ ജ്ഞാന ധനത്തിന്റെ ആനന്ദാനുഭൂതിയാണ് ഇവിടെ സാമഗീതം പാടുന്ന ഋഷിയുടെ വിഷയം. ഈ ആനന്ദം നേടിയവർ (ഋഷി) ദേവന്മാരിൽ നിന്ന് ഏതോ ബിരുദം നേടിയിരുന്നതായി വളരെ വിശ്വവിദ്യാപീഠത്തിലെ ചരിത്രവും സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

IV

1 ആശുരർഷ ബൃഹന്മതേ പരി പ്രിയേണ ധാമ്നാ
യത്രാ ദേവാ ഇതി ബ്രുവൻ

2 പരിഷ്കൃണ്വന്നനിഷ്കൃതം ജനായ യാതയന്നിഷഃ
വൃഷ്ടിം ദിവഃ പരി സ്രവ.

3. അയം സ യോ ദിവസ്പരി രഘുയാമാ പവിത്ര ആ.
സിന്ധോരൂർമ്മാ വ്യക്ഷരത്

4 സുത ഏതി പവിത്ര ആ ത്വിഷിം ദധാന ഓജസാ.
വിചക്ഷാണോ വിരോചയൻ

5 ആവിവാസൻ പരാവതോ അഥോ അർവ്വാവതഃ സുതഃ
ഇന്ദ്രായ സിച്യതേ മധു.

6. സമീചീനാ ~~[illegible]~~ അനൂഷത ഹരിം ഹിന്വന്ത്യദ്രിഭിഃ
ഇന്ദുമിന്ദ്രായ പീതയേ.

(ഋഷി - ബൃഹന്മതി. ദേവത പവമാനസോമൻ. ഛന്ദസ് ഗായത്രി.
സ്വരം ഷഡ്ജം.)

[ഈ സൂക്തത്തിൽ ഋഷിനാമം മുദ്രയായി ചേർന്നിരിക്കുന്നു.]

ബൃഹത്തായ മതിയുള്ളവനേ, പ്രിയത്തോടുകൂടി നിന്റെ ധാമത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുക (വരിക) നീ ഈ ആർഷ ധാമത്തിലേക്കും. ഇപ്രകാരം ദേവന്മാർ (പ്രകാശമതികൾ) പറഞ്ഞു.

അനിഷ്കൃതമായതിനെ (കർമ്മബന്ധമുള്ളതിനെ) പരിഷ്കൃതമാക്കി ജനങ്ങൾക്ക് ഉപജീവനം (അന്നത്തിനുള്ള) മാർഗ്ഗമാക്കി. നിന്റെ വൃഷ്ടി പ്രകാശലോകങ്ങളിൽ നിന്ന് സ്രവിക്കുന്നു.

ഞാൻ ഈ പ്രകാശലോകങ്ങളിലെല്ലാം വ്യാപിച്ച, അതിപവിത്രമായ രഘുയാമമാണ്. സിന്ധുവിൽ ഊർമ്മികൾ (തിര) പോലെ അനാദിയും അനന്തവുമായി ഞാൻ (അക്ഷരമായി) വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു (വ്യക്ഷരത്).
സുതം (സോമം/സൃഷ്ടി) പോലെ പവിത്രത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നവൻ ഭോജനം (അന്നം) നൽകുന്ന ദാതാവുമാണ്. അതിനെ അറിയുന്ന വിചക്ഷണർ വിരോചയം ചെയ്യുന്നു (ജ്വലിക്കുന്നു).

അവരുടെ രൂപം (ശോഭം / ജ്ഞാനം/ബ്രഹ്മ) അതിനും അകലെയുള്ള
സർവ്വ സ്ഥാനങ്ങളും ചുറ്റി വസിക്കുന്നു. മധു (വിദ്യ) ഇന്ദ്രനായി
ചുരത്തുന്നു. അഗ്നിയെപ്പോലെ അത്യുജ്ജ്വലമായ കാന്തി (തേജസ്സ്) ഉള്ളവൻ
ജ്ഞാനികൾ ഒരുമിച്ച് (സ്തുതനായി) ഹവിസ്സ് അന്വേഷിച്ച്, അവനെ
വിട്ട്, അറിയുന്നു. അവർ (ഋഷികൾ) ഇന്ദ്രനിൽ നിന്നും ശോഭം (മധു/
ജ്ഞാനം) നേടുന്നു. (സൂര്യപ്രകാശം സൂര്യന്റെ സ്വാഭാവികമാണ്.)

V 1 ഹിന്വന്തി സൂരമുസ്രയഃ സ്വസാരോ ജാമയസ്പതിം
മഹാമിന്ദും മഹീയുവഃ
2. പവമാന രുചാരുചാ ദേവ ദേവേഭ്യഃ സുതഃ
വിശ്വാ വസൂന്യാ വിശ.
3. ആ പവമാന സുഷ്ടുതിം വൃഷ്ടിം ദേവേഭ്യോ ദുവഃ
ഇഷേ പവസ്വ സംയതം.
(ഋഷിമാർ - ഭൃഗുർ വാരുണി, ജമദഗ്നിർഭാർഗവഃ - ദേവത പവമാനസോമഃ;
ഛന്ദസ് ഗായത്രി സ്വരം ഷഡ്ജം.)

സ്വസ്രാക്കളും (സഹോദരിമാർ) പുത്രിമാരും അവരുടെ സന്തതിക
ളായ രശ്മികളിലേക്കെന്നപോലെ; മഹാനായ ഇന്ദുവും
മഹീയുവാക്കളും ശുദ്ധവും ശോഭിതവുമായ സൂര്യന്റെ ശക്തി ചാരി
അവനിലേക്ക് ഗമിക്കുന്നു.
പവമാനാ, പവിത്രവും സുന്ദരങ്ങളിൽ വെച്ചു സുന്ദരവും, ചൈതന്യ
ങ്ങളിൽ വെച്ചു ചൈതന്യവുമായ രൂപം (ശോഭം) നീ നൽകുന്നു.
വിശ്വം മുഴുവൻ ഐശ്വര്യങ്ങൾ (വസു) വ്യാപിപ്പിച്ചു പ്രവേശിച്ചു.
പവമാനാ, നീ ശുദ്ധമായി കാലാകാലത്തിൽ വൃഷ്ടി കൊണ്ടുവരുന്നു. ദേവന്മാ
ർക്ക് ഭോജനവും, ഇന്ദ്രിയ സംയമവും, ശുദ്ധിയും കൊണ്ടുവരുന്നു.

VI 1 ജനസ്യ ഗോപാ അജനിഷ്ട ജാഗൃവിരഗ്നിഃ സുദക്ഷഃ സുവിതായ നവ്യസേ
ഘൃതപ്രതീകോ ബൃഹതാ ദിവിസ്പൃശാ ദ്യുമദ്വി ഭാതി ഭരതേഭ്യഃ ശുചിഃ
(യജുർവേദം. 15-27).
2. ത്വാമഗ്നേ അംഗിരസോ ഗുഹാ ഹിതമന്വവിന്ദഞ്ഛിശ്രിയാണം വനേവനേ
സ ജായസേ മഥ്യമാനഃ സഹോ മഹത് ത്വാമാഹുഃ സഹസസ്പുത്രമംഗിരഃ (യജു. 15-28)
3 യജ്ഞസ്യ കേതും പ്രഥമം പുരോഹിതമഗ്നിം നരസ്ത്രിഷധസ്ഥേ സമിന്ധതേ
ഇന്ദ്രേണ ദേവൈഃ സരഥം സ ബർഹിഷി സീദന്നി ഹോതാ യജഥായ സുക്രതുഃ
(ഋഷി സുതംഭര ആത്രേയൻ - ദേവത അഗ്നി -
ഛന്ദസ് ജഗതി - സ്വരം നിഷാദം)

ജനങ്ങളുടെ ഗോപൻ (സംരക്ഷകൻ) അജനിഷ്ടനായി, ജാഗൃവിയായ
അഗ്നിയിൽ സുദക്ഷനായി നവ്യമായ ഐശ്വര്യം കൊണ്ടുവരുന്നു. ഘൃതാന്നാ

ആകാശലോകം തൊടുമാറ് വർദ്ധിച്ച ശോഭയോടെ, ഭരതന്മാർക്കിടയിൽ ശുചിയായി, ഘൃതത്തിന്റെ പ്രതീകമായി വിളങ്ങുന്നു.

അതേ, നീ അംഗിരസ്സുകളുടെ ഗുഹയിൽ ഓരോ വനത്തിലും, പരിതഃ അന്വേഷിച്ച് ഇളാശക്തിയായി 'ശ്രീ'യായി വിളങ്ങുന്നു. നീ എല്ലാവർക്കും ഐശ്വര്യസ്വാമിയായി നിൽക്കുന്നു. അറിവുള്ളവർ നിന്റെ മാഹാത്മ്യം പറയുന്നു. അംഗിരസ്സിന് സഹസ്രം പുത്രന്മാർ (തലമുറകൾ) ഉണ്ട്.

യജ്ഞത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ കൊടിക്കൂറ (കേതു) യായി പ്രഥമനായി, പുരോഹിതനായി അഗ്നി വിളങ്ങുന്നു. അഗ്നിയുടെ മൂന്നു സ്ഥാനങ്ങളും മനുഷ്യർ സമിന്ധിച്ച് വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. ഇന്ദ്രനാൽ പ്രകാശിതനായി, അനേകം ദേവന്മാരോടുകൂടി അവനെത്തന്നെ പുറത്തും (ബർഹിസ്) കാണുന്നു; ഹോതാവായി യജിക്കുന്ന സൂക്തങ്ങളുടെ ഉള്ളിലും (ഹൃദയ ഗുഹ) കാണുന്നു. (യജ്ഞം യാഗശാല ഇവയിലെ കൊടിയേറ്റം പോലെ അഗ്നിയുടെ കൊടി പാറുന്നത് വർണ്ണിക്കുന്നു).

മൂന്നു സ്ഥാനം :- 3 ലോകം, മൂന്നു നാഡികളും, 3 അവസ്ഥ, സൃഷ്ടി സ്ഥിതി സംഹാരങ്ങൾ എന്നിവ.

മൂന്നു ഉപസ്ഥാനത്ത് :- ഒന്ന് രാശിമണ്ഡലം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ചിദാകാശ ഗുഹ, രണ്ട് ആദിമ ഉപാസകമനുഷ്യർ വസിച്ച്, അഗ്നി ജ്വലിപ്പിച്ചിരുന്ന, വനാന്തരങ്ങളിലെ പർവ്വത ഗുഹകൾ. മൂന്ന് ജീവികളുടെ ഹൃദാകാശഗുഹ-കളിലും അഗ്നി ഇരിക്കുന്നു. അംഗിരസ്സിനെ അഗ്നികുലത്തിലെ പുരാതനനായിട്ടാണ് വിചാരിക്കുന്നത്. (ഏറ്റവും പഴയ ജ്ഞാനികൾ അംഗിരസ്സുകൾ.) ഈ സൂക്ത ദർശകനായ സുതംഭര ആത്രേയന്റെ കാലത്ത് അംഗിരസ്സ് ഗുരുപരമ്പരയിൽ 1000 പേർ (തലമുറ) കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അഗ്നിപുത്രൻ, ഗോപൻ, ജാഗൃവി എന്ന അഗ്നി, ഭരതന്മാർ, ഇളാശക്തി, ശ്രീ (ഇളാശ്രീ) മുതലായ പദപ്രയോഗങ്ങൾ സവിശേഷശ്രദ്ധ അർഹിക്കുന്നു.

അജം - ആട്, ഗുഹ്യം, മേടരാശി - അതിൽ നിപുണരായവർ അഗ്നിപുത്രൻ — ആട്ടിടയൻ, ഗുഹ്യജ്ഞാനി, മേടവിഷുവത് സ്ഥാനത്തെ അറിയുന്നവൻ (ലങ്ക, തെക്കേ ഇന്ത്യ - ദ്രാവിഡദേശ ഭാഗത്ത് വസിക്കുന്നവർ).

ഗോപൻ, ജനങ്ങളെയും ആടുകളെയും, ഗുഹ്യജ്ഞാനത്തെയും, ജ്യോതിസ്സുകളെയും അവയുടെ ജ്ഞാനത്തെയും സംരക്ഷിക്കുന്നവൻ.

ജാഗൃവി പഞ്ചമുഖ ഗായത്രിയിൽ വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ ദേവതയായ ശക്തി-

ഭരതന്മാർ - ഭാരതവാസികൾ/ഭരതന്റെ പിൻഗാമികൾ/ഭരതരെ സംരക്ഷിക്കുന്നവർ.

ഊർജ്ജ ശക്തി (സൂര്യൻ), ജീവ (ജീവാത്മ) ഇവ ചേർന്ന [illegible]

ഉപാദാനം — ഗിരി/വന വാസികൾ അംഗിരസ്സുകൾ. ശാസ്ത്രവും കലയും വേദവും തന്ത്രവും ഒരു ഉദ്ഭവസ്ഥാനത്ത് അഥർവ്വത്തിൽ ആരംഭം കുറിച്ചു എന്നതിലേക്ക് ഈ വാക്കുകൾ വിരൽ ചൂണ്ടുന്നു.

VII → 1 [illegible] പാ [illegible] സുത: [illegible]
[illegible]

2. [illegible]
[illegible]

3 [illegible]
[illegible]

(ഋഷി:- [illegible]. ദേവത [illegible] - ഛന്ദസ് ഗായത്രി. [illegible])

ഈ [illegible]. ([illegible]). ഇത് [illegible] (ഇവിടെ) [illegible] ([illegible]).

ഇതിനെ [illegible] ([illegible]) [illegible] ഇവിടെ [illegible], [illegible]. ഇത് ആയിരം [illegible]. [illegible] ([illegible]) [illegible] ആദിത്യ [illegible]. [illegible]; [illegible] ഇവിടെ [illegible] ([illegible]) [illegible]. [illegible] — [illegible] (Lipids [illegible]) [illegible].

സൂര്യൻ, ജലം ([illegible]) — [illegible], [illegible] — [illegible] [illegible] — [illegible] ഇവ [illegible] ഈ [illegible] ഇവർ [illegible] [illegible], [illegible], [illegible] [illegible], [illegible], [illegible], [illegible] [illegible] ആവശ്യമാണ്.

ആദിത്യ [illegible] സൂര്യദേവനും ജല [illegible] [illegible]. [illegible] ആയിരം [illegible] ആയിരം [illegible] ([illegible]). [illegible] ആയിരം [illegible] (ആയിരം [illegible]) [illegible]. [illegible]

ായ വേദസൂക്ത ദ്രഷ്ടിണിയായ ദേവിയെ കവികളും വാഗ്മികളും പ്രകാശി
പ്പിക്കുന്നത്. അതു ശ്രവിച്ച് ഈശ്വരനം, വാക്യാർത്ഥം, ജ്ഞാനവും
സ്വർഗ്ഗവും ദ്രവ്യാദികളും ഉപേക്ഷിച്ച് സത്യദർശിത്വത്തിനായി ഒരുങ്ങാനായി
ച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഇതാണ് പ്രാചീന ഭാരതത്തിലെ 'ശാക്തേയ' സങ്കല്പ
വും 'ശക്തി' സങ്കല്പവും. ഇത് ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ? ഗൗതമന്റെ കാലത്ത്.
(ഗൗതമന്റെ വംശവൃക്ഷം കാണുക) തന്നെ ഈ സങ്കല്പമുണ്ടായതിനാൽ അതിനും മുമ്പാവണം.

VIII (1) ഇന്ദ്രോ ദധീചോ അസ്ഥഭിർവൃത്രാണ്യപ്രതിഷ്കുതഃ
ജഘാന നവതീർനവ ।

(2) ഇച്ഛന്നശ്വസ്യ യച്ഛിരഃ പർവ്വതേഷ്വപശ്രിതം
തദ്വിദച്ഛര്യണാവതി ।

(3) അത്രാഹ ഗോരമന്വത നാമ ത്വഷ്ടുരപീച്യം
ഇത്ഥാ ചന്ദ്രമസോ ഗൃഹേ ।

(ഋഷി ഗോതമോ രാഹൂഗണഃ, ദേവത ഇന്ദ്രൻ ഛന്ദസ് ഗായത്രി
സ്വരം ഷഡ്ജഃ)

ഇന്ദ്രൻ ദധീചിയുടെ അസ്ഥിയിൽ നിന്ന് 99 ദിശകളിൽ പ്രവഹിച്ച് (അതായത് ഭാഗങ്ങൾ) വിഘടിക്കുന്ന അസ്ത്രശസ്ത്രങ്ങൾ (വജ്രം) വൃത്രന്മാരെ (വൃത്രാണി = വൃത്രന്മാരെ; വൃത്രന്റെ ശക്തിയെ) പ്രതിരോധിക്കാന പരാജിതനില്ല.

അസ്ഥിരമായതിനെ ശിരസ്സ (സ്ഥിരം) ആക്കാൻ ഇച്ഛാശക്തി പർവ്വതങ്ങളെ ആശ്രയിച്ച് (അവയിൽ ഇരിക്കുന്ന) ശര്യണാവതത്തിൽ കണ്ടെത്തി. ഗോരമന്വത എന്ന വേദങ്ങളെ ത്വഷ്ടാവിന് ഇപ്രകാരം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഇപ്രകാരം ചന്ദ്രമസ്സിന്റെ ഗൃഹത്തിലും.

ദധീചിയുടെ അസ്ഥിയിൽ നിന്ന് ഇന്ദ്രൻ വജ്രായുധമുണ്ടാക്കി വിശ്വരൂപനെന്ന ത്വഷ്ടാവിനെ വധിച്ച കഥ ആദ്യസൂക്തത്തിൽ പറയുന്നു. ഒന്നാൻ വൃത്രന്മാരെ കൊന്നാണ് പ്രയോഗം. ഇതുകൾ ചുറ്റും ചുഴലുന്ന അവിദ്യകൾ - ആകാശത്തിൽ കാർമേഘം ഉരുണ്ടുകൂടുമ്പോൾ അതിലൂടെ പ്രകാശിക്കുന്ന ഇടിമിന്നലെന്ന വജ്രം സൃഷ്ടാവം. അതിലും സൂക്ഷ്മതരമായ ഒന്നുണ്ട്. ജ്ഞാനിയുടെ നട്ടെല്ലിൽ നിന്ന് പ്രവഹിക്കുന്ന നാഡി ഉണർന്ന് ഇതിലൂടെ കുണ്ഡലിനി ശക്തി എന്ന ജ്ഞാന ചൈതന്യപ്രവാഹം. ആ ജ്ഞാന ചൈതന്യത്താൽ ശിരസ്സിലും ഉണ്ടാകും അജ്ഞാനമെന്ന വിഘ്നം ഇല്ലാതെയാകുന്നു. ദശാംശ വിഭജനത്തിൽ ഒരു വൃത്തത്തെ 100 ആയി വിഭജിച്ചാൽ അതിൽ 99 ഭാഗവും ശാസ്ത്ര പ്രയത്നത്താൽ അന്വേഷിച്ച് കണ്ടെത്താവുന്ന പ്രപഞ്ച വിജ്ഞാനീയമാണ്. ബാക്കി ഒന്ന് അതിനതീതമാണ്. ആ അതുതന്നെ ചൈതന്യമാണ് ത്വഷ്ടാവ് (ഇന്ദ്രൻ) എന്ന്

വേദ പുരാണങ്ങൾ വിഭജിച്ചിരുന്നത്. ഉപാസനയിൽ 99 യജ്ഞം മാത്രമേ നടന്നുള്ളൂ. നൂറാമത്തേത് ഇന്ദ്രസ്ഥാനം ദാനം ചെയ്യുന്നു.

ഋതമായ് ആസ്തിക്യമെന്ന അറിവായ സാധനയാൽ, സ്ഥിര (സ്ഥായി) ശരീരവൃത്തത്തിലെ അസ്തിത്വമായ ഉപാസകനെന്ന ഇന്ദ്രനെ (മനുഷ്യന്റെ) അനുഗ്രഹിക്കുന്നു. പിതാ കാലം, ഉപാസകൻ, പുത്രകാലത്തിലാണ് അറിവിനെ ഉറപ്പിക്കുന്നതെന്ന് അനുഭവമായി കാണുന്നു. അവ മൂന്നും, ശതമാന ആത്മ നടക്കുമ്പോൾ ഋക്, സാമം എന്ന ഭാവന നടക്കുന്നു. (VII-1 ലെ ശ്ലോകത്തിന്റെ "ഋക്, സാമം, യജുസ്" എന്നീ വാക്കുകൾ നോക്കുക).

ഇത് അവിദ്യ മറി വിദ്യ ഉദിക്കൽ ആണ്.

പര്യന്താവതം — പദ്യങ്ങൾ സ്വീകരിച്ച് തിരിച്ചുപെയ്യൽ.

ഗവ്യാവതം — ഇന്ദ്രിയത്തിലെ ഭാവനാവ്യാപിത്വം / ഹൃദയ ഉപാസിതം.

മുന്നായ ഒന്ന് സൂക്തം ഗോരമണ്ഡു (പദത്തിനർത്ഥം വെളുത്തവരുടെ ഒരു) എന്ന വേദ ഋഷി ആവൃത്തൽ (വൃത്രൻ) ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു എന്നാകയാൽ അത് വിശ്വരൂപ ആവൃത്തനാവാം, മറ്റൊരു ആവൃത്തവംശനാവാം. ആവൃത്തൻ എന്ന അന്ധസൂക്ഷ്മപ്രഭാവം ഇതിനുള്ള സാധ്യത നൽകിയിരുന്നില്ല. ഗോര / ഗൌര വർണ്ണ മുള്ള പശുക്കൾ സൂര്യൻ. അവന്റെ രശ്മി അസം വാ മസിക്കുന്ന പശുക്കൾ മുക്തവർണ്ണ മായ രാത്രി ചന്ദ്രൻ.

ഗോരമണ്ഡു വായ ആവൃത്തൻ ചന്ദ്രമസ്സിന്റെ ഗ്രഹത്തിൽ ഇപ്രകാരം കണ്ടതിയത് സ്വഹൃദയത്തിലിരിക്കുന്ന സൂര്യതേജസ്സിനെയാണ്. ചന്ദ്രൻ സൂര്യപ്രകാശത്തിന്റെ പ്രതിഫലനം. രാത്രിയും പകലും ഭേദമില്ല. ഭൂമിയുടെ ഭ്രമണം കൊണ്ട് നമുക്ക് തോന്നുന്ന ഭേദം മാത്രമാണ് കറുപ്പും വെളുപ്പും, ഇരുട്ടും വെട്ടവും. ത്രിപാദ് (ആവൃത്ത) വാക് മുക്ത ചൈതന്യകരമായ അമൃതനാമ അവിദ്യ ഈ ജ്ഞാന സൂര്യോദയത്തോടെ മാറ്റം തിരുന്നു. മുൻ സൂക്തത്തിൽ ഒരേ സമയത്ത് ഒരു ആവൃത്തി ഈ 'അദ്വൈത' മന്ത്രം കേൾക്കുന്നു, കൂടും പ്രവർത്തിക്കുന്നു. സൂര്യചന്ദ്ര വംശങ്ങളാണ് ഈ രണ്ടു സാമ്രാജ്യങ്ങൾ.

ഗാർഹപത്യത്തിൽ (ശിരോഭാഗം / അന്നപ്രാശം) ഒരുമിച്ച് (ദിവ്യം) പൂജിക്കാവുന്ന ഗോമൈവൻ (ഗോ = പ്രകാശം / വാക്; മൈവ = ഇരുട്ട്) ഈ രണ്ടും കാണുന്ന ചന്ദ്രമസ്സുകളുടെ (രാത്രിയെ ആരാധിക്കുന്ന ഭക്തജനങ്ങളുടെ) ഗൃഹത്തിൽ സമിതിയിൽ (ഗൃ + സമിതി = ഗൃസമിതി = ഗൃത്സമദൻ) ഈ അദ്വൈതമാണ് പറയുന്നത്.

IX 1 ഉദ്യം വാസസ്യ മമന ഇന്ദ്രാഗ്നി പൂർവ്യസ്തുതി

അഭ്രാദ് വൃഷ്ടി ഇവാജനി.

2- ഋതാനാം ജനിത്രീർ ഭാവമി ഭ്രാന്തി വനതേ ഗിരഃ
ഇന്ദ്രാഗ്നീ വിശ്വതോ ധിയഃ

3. മാ പാപത്വായ നോ നരേന്ദ്രാഗ്നീ മാഭിശസ്തയേ.
മാ നോ രീരധതം നിദേ.

(ഋഷി വസിഷ്ഠൻ, ദേവത ഇന്ദ്രാഗ്നി - ഛന്ദസ് ഗായത്രി - സ്വരം ഷഡ്ജം)

ഈ വാക്കിന്റെയും എന്റെ മനസ്സിന്റെയും "ഇന്ദ്രാഗ്നി" വൃഷ്ടിയുടെ (വൃഷ്ടികളുടെ) സ്തുതിയാണ്. ഇത് സമുദ്രത്തിൽ നിന്ന് വൃഷ്ടി പോലെ (മേഘത്തിൽ) ജനിച്ചു.
ഈ ഇന്ദ്രാഗ്നിയുടെ മനോഹരമായ ഗീർവാണികൾ കേട്ട്, ഭവനത്തിൽ ആനന്ദിക്കുക. ഈ ദാനങ്ങളാലേ, ഇത് കുടിച്ച് നിങ്ങളുടെ ധീ വർദ്ധിപ്പിക്കുക. നരേന്ദ്രാഗ്നികളേ, പാപത്തിലേക്കും നിന്ദയിലേക്കും പരദൂഷണത്തിലേക്കും വീഴരുത്. ദുഃഖത്തിൽ (ദാരിദ്ര്യത്തിൽ) ആകൃഷ്ടരാകരുത്.

ഇവിടെ ഇന്ദ്രാഗ്നി, നരേന്ദ്രാഗ്നി എന്ന് അനുവാദം കാണാം. 99 വയസ്സ് വരെ ജീവിച്ച ഇന്ദ്രപദവി നേടിയ പ്രകാശവാനായ ഗുരുവിന്റെ ഇന്ദ്രാഗ്നിയാണ് സൂര്യകുല ഗുരുവായ വസിഷ്ഠനിൽ ഇരിക്കുന്നത്. അത് വാക്ക് എന്ന ദേവശക്തിയുടെയും സ്വ മനസ്സിലെ അഗ്നിശക്തിയുടെയും പരമാത്മ ജ്ഞാനൈശ്വര്യമാണ്. അത് കിഴക്കിന്റെ (വൃഷ്ടി) യും കിഴക്കു ദേശത്തെ വൃഷ്ടികളുടെയും പുരാതനമായ ഗുരുപാരമ്പര്യ സമ്പ്രദായമാണ്. കാലം തെറ്റാതെ വർഷിക്കുന്ന മേഘം പോലെ ജ്ഞാനം പൊഴിയുന്ന, അത്യുദാരമായ ഈ ഇന്ദ്രാഗ്നിയായ വേദവാണികേട്ട്, മനസ്സാൽ ആനന്ദിച്ച്, ധീ (ബുദ്ധി) വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ ഈ ഗുരുക്കന്മാരോടും, ആചാര്യന്മാരോടും (ഈ ഭാരതത്തിലെ ഭാരതീയരോടും) വസിഷ്ഠൻ പറയുന്നു. ദുഃഖത്തിലും ദാരിദ്ര്യത്തിലും പാപം, നിന്ദ, ദൂഷണം ഇവയിലേക്ക് (വിഷയഭോഗങ്ങളിൽ) വീഴാതെ സംസാര ദുഃഖം തീർക്കാൻ ഉതകുന്ന സത്യത്തെ ഈ എന്റെ ശിഷ്യരായ 'നരേന്ദ്രാഗ്നി'കളോട് ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്ന മിത്രാവരുണന്മാരുടെ പുത്രനായ ഈ 'ഇന്ദ്രാഗ്നി' ഇന്ത്യയുടെ ശബ്ദം, സംസ്കാരം ഇവയുടെ വളർച്ചയും ഉയർച്ചയും ഉറപ്പാക്കാൻ ഈ വേദസൂക്തങ്ങളിൽ.

X ~~1 വസിഷ്ഠ [illegible]: [illegible].~~

മന്ത്രദ്രഷ്ടാവ് [illegible]:

2. ഛം ദേവത: [illegible] [illegible]

[illegible]:

3 വിവരണ [illegible] [illegible] യോനി [illegible]

[illegible]:

(ടിപ്പണി) [illegible]: [illegible]:
[illegible] (1- [illegible], 2- [illegible])
[illegible] / മധ്യമം 2 [illegible])

ഭക്തി, സാധന, ദേവത്വം (ബ്രഹ്മജ്ഞാനം) ഇവയെല്ലാം [illegible] ഋഷികൾ (വസിഷ്ഠ) പറയുന്നു; ധ്യാനം ചെയ്യുക. [illegible] വായവ്യ (കോണിലൂടെ) [illegible]. ([illegible] [illegible] തരിക)

പ്രകാശരൂപമായി, [illegible], [illegible] (അവയി) [illegible], [illegible] അവൻ (യോനി / [illegible]) [illegible].

അവൻ [illegible], [illegible] കൊണ്ടും [illegible] കൊണ്ടും [illegible] എന്ന [illegible] (യോനി) [illegible]. [illegible] വായു [illegible] ചെയ്യുന്നു. ([illegible] നിന്ന്)

മിത്രാവരുണന്മാരിൽ വസിഷ്ഠന്റെ [illegible] അഗസ്ത്യൻ, ഇവിടെ അഗസ്ത്യന് [illegible] പറയുന്നു. [illegible] ([illegible]) [illegible] ([illegible]) [illegible] ([illegible] / [illegible] / [illegible]) എന്ന് [illegible] ([illegible]) [illegible] ([illegible] [illegible] [illegible] [illegible]) [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] + [illegible] എന്ന [illegible] [illegible] മിത്രാവരുണ [illegible].

[illegible] എന്ന് [illegible] ദേവി [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ശക്തിയെ വസിഷ്ഠൻ 'വാദ' എന്നാണ് വിളിച്ചത്.

വിഷ്ണു യോനി എന്ന സങ്കല്പം പ്രസിദ്ധമാണ്. ദേവിയും വിഷ്ണുവും [illegible] [illegible] യോനി [illegible] [illegible] ശിവലിംഗപ്രതിഷ്ഠ ചെയ്യുക. ഭാരതത്തിൽ [illegible] യോനിസ്ഥാനം തന്നെ ഇന്ത്യയാണ്. ഇവിടെ [illegible] സമുദ്രത്തിൽ [illegible] [illegible] വിഷ്ണു ശയിക്കുന്നു. അവന്റെ [illegible] [illegible] വായുരൂപത്തിൽ [illegible] ചെയ്ത [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] എന്ന് സങ്കല്പം. [illegible] വിഷ്ണു ശരീരത്തിലൂടെ [illegible]

ഷും അനുഭോഗണം ചെയ്യുന്ന വായുവെ ഇന്ത്യയിലെ യോഗികൾ പ്രാണായാമത്തിൽ പ്രാണശക്തിയായി 'ഉദ്'വിന്റെ 'വായു' അഥവാ ഉദ്ഗാതനായി വർണ്ണിക്കുന്നു. അതിനെ തന്നെ ശ്വസനത്തിലെ പ്രാണശക്തി എന്നറിഞ്ഞ് ആരാധിക്കുന്നു.

വടക്കും തെക്കും ഭാരതത്തിലെ പ്രസിദ്ധമായ തന്ത്ര സാമ്പ്രദായങ്ങളിലെ ശ്രീചക്രഉപാസകർ, താന്ത്രികരുടെ ഉദ്ഗ സമ്പ്രദായങ്ങളിൽ, സമിതികളിൽ ഈ പ്രകാരം വിദ്യ കൈമാറിയിരുന്ന വൈദിക ഉദ്ഗീഥ സംഘങ്ങളാണിതി അഥവാ പാരമ്പര്യമാണ് ഇവിടെ അഞ്ചാം അധ്യായത്തിലെ ഈ ഉപദേശ സൂക്തങ്ങളിൽ അനാവരണം ചെയ്യപ്പെടുന്നത്. ആഗ്നിമാസത്തിലെ ശ്രീവിദ്യാ സൂക്തം, അഗ്നി ദേവതകൾ എന്നറിയുന്നങ്ങളായ മരുത്ഗണ സൂക്തം ഇവയും ആദ്യ സൂക്തത്തിന് അഗ്നിസ്തുതിയാൽ തന്നെ സൂചിതമാണ്.

വേദം സ്വന്തം മാതൃഭാഷയിൽ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കി പഠിക്കാനാണ് ഇന്ന് നമുക്ക് ഏറ്റവും കാണുന്ന വലിയ ദൈവതദോഷങ്ങൾക്കു കാരണം എന്ന് തോന്നാം. ഈ സാമവേദ വ്യാഖ്യാനം മലയാളത്തിൽ ചെയ്യുന്നതും ഈ ഒരു കുറവ് (മലയാളഭാഷയ്ക്ക്) പരിഹരിക്കുന്നതിനാണ്.

XI 1 വൈദിക ശോധ ദാനം സത്യ ഇന്ദ്ര ദിലീപിലെ
വ്യക്തി വടക്ക് നിഷ്ഠരാത്രി മാമവ പരിധിയും തിരിതാം ഇവി.
2 വൈദിക നമ്പൂതിരി ശോധ തേതിവാ ദുരാതോ ബന്ധനയിനി
വച്ചനാ തിപവമതി സൂത്ര പഠം: ശർമാ ഉപവചിതിമ.
(ഋഷി) ബ്രഹ്മർഷി. ദേവത പവമാന സോമ: ഛന്ദസ് ഗായത്രി
നാമ :— 1 സൂനതി– 2 സതോ സൂനതി– സൂക്തം ചതുരം
2 പാദം).
(പവമാന സോമസൂക്തം 6. അധ്യായം 1– ഖണ്ഡം 6 സൂക്തം 6
ആദ്യ സൂക്തം)

സോമ, നിന്റെ തേജസ്സും സംവേദനവും (രസവും) നാൾതോറും നിറം സ്വർഗ്ഗത്തിലും അന്തരീക്ഷത്തിലും. അനേകം ദേവന്മാർ എന്നെ തൊട്ടു ചലിപ്പിക്കാനായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. അന്നന്തരതികളുടെ പരിധികളിൽ നിന്ന് എന്നെ മോചിപ്പിക്കുക.

നിരാമി അംഗങ്ങളിലും പ്രപഞ്ചത്തിലും കവിതാവാണ്, ഞാൻ വായുവിലും ആകാശത്തിൽ പറക്കുന്നു– പ്രഭാതത്തിൽ പറവകൾ (കുരുവിക്ക് പറക്കുന്നവ) എന്നപോലെ നിന്റെ പ്രകാശങ്ങളും ശുദ്ധമനസ്സോടെ സമരായി (ശക്തിയായി) തെളിയുന്ന ധ്യാനത്താൽ അറി

ന്ന് ഈ സംസാര പ്രവാഹത്തിൽ നിന്ന് (ജനിമരണങ്ങളിൽ നിന്ന്) ഞങ്ങൾ മുക്തരാകുന്നു.

XII 1 പ്രാണോ അപ്രവിശതി [illegible] വിചാരയതി ;
[illegible] വിശ്വ [illegible]
2 [illegible] യോനി [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
3. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]:
[illegible] [illegible] [illegible].
(ഋഷി [illegible] ദേവത [illegible] - ഛന്ദസ്സ് ഗായത്രി -
സ്വരം [illegible])

[illegible] [illegible] [illegible] 6 - [illegible] [illegible] 3 [illegible] 2 [illegible] [illegible]
[illegible]:
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].
[illegible] പ്രവാഹത്തിലെ [illegible] (ബുദ്ധി) [illegible]
[illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].
അവന്റെ യോനി (മൂലം) [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
(അന്തർ [illegible]) അവൻ [illegible]. അവനെ [illegible]. [illegible]
(സൂര്യനായി / [illegible]) [illegible] ഉള്ളിൽ [illegible].
[illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
([illegible]) [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] ([illegible])
[illegible] [illegible] ([illegible]).

[illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] വേണം. [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ([illegible]) [illegible]. [illegible]
([illegible]) [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] (Neuronal Channels
and Integrated പ്രവർത്തനം) [illegible]. [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible].
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].
[illegible] [illegible] [illegible] (വിശ്രാന്തി) വേണം. [illegible] വേണം,
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ([illegible]) [illegible]
വേണം. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

XIII 1 പിബാ സോമമിന്ദ്ര മന്ദതു ത്വാ യം തേ സുഷാവ ഹര്യശ്വാദ്രിഃ
സോതുർബാഹുഭ്യാം സുയതോ നാർവാ.
2 യസ്തേ മദോ യുജ്യശ്ചാരുരസ്തി യേന വൃത്രാണി ഹര്യശ്വ ഹംസി
സ ത്വാമിന്ദ്ര ~~പ്ര~~ പ്രഭൂവസോ മമത്തു.
3 ബോധാ സു മേ മഘവൻ വാചമേമാം യാം തേ വസിഷ്ഠോ
അർചതി പ്രശസ്തിം.
ഇമാ ബ്രഹ്മ സധമാദേ ജുഷസ്വ.
(ഋഷി: വസിഷ്ഠൻ ദേവത, ദേവത ഇന്ദ്രൻ, ഛന്ദസ് വിരാഡനുഷ്ടുപ്.
സ്വരം ഗാന്ധാരം)
ഋഗ്വേദ മണ്ഡലം [illegible] അദ്ധ്യായം 4 വർഗം 5 ([illegible] 5 - അനുവാകം
സൂക്തം 8 [illegible] 120 സൂക്തം.
ഇന്ദ്രാ, സോമം കുടിക്കുക. അത് നിനക്ക് ആനന്ദദായകമാകട്ടെ.
നിന്റെ ഹര്യശ്വങ്ങളെ (പ്രാണങ്ങൾ/ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ/ ഹരിതവർണ്ണ
മായ അശ്വങ്ങൾ) അദ്രികൾ (ശരീരം/ ശിലാശിലകൾ/ പർവതങ്ങൾ)
കൊണ്ട് ധ്യാനത്താൽ പിഴിഞ്ഞെടുത്ത അന്നം (ജീവാത്മാക്കൾ/ ഋതം/
വൈദ്യുതി) ഇത് നിനക്കായി ഉണ്ടാക്കി. ബാഹുവിധം അദ്ധ്വാനിച്ചെടുത്ത
സാരമായാൽ നയിക്കപ്പെടുന്ന കുതിരകളെ പോലെ നിയന്ത്രിതമായ ഇന്ദ്ര
പ്രാണങ്ങൾ നിന്നെ ലക്ഷ്യത്തിൽ (മോക്ഷം) എത്തിക്കും. ആനന്ദം
തരും.
കുതിരകളെപ്പോലെ ചഞ്ചലമായ ഇന്ദ്രിയങ്ങളോട് ബന്ധിച്ച
(യോജിച്ച) യോഗം ചെയ്ത് അതിനെ (യോഗത്തെ) വിജയ
മദം (ആനന്ദലഹരി) അതി സുന്ദരമാണ്. ഇന്ദ്ര വൃത്രങ്ങളെ
(ചുറ്റുമുള്ള അജ്ഞാനാന്ധകാരങ്ങളെ) ഹംസികളായ ഹര്യശ്വങ്ങൾ
കൊണ്ടാണ് (ഹംസ = പ്രാണമന്ത്രം - പ്രാണായാമം ചെയ്ത ഹംസ
വാഹനമായി ബ്രഹ്മസ്ഥിതിയിലായ ഹരിയുടെ അശ്വങ്ങൾ - യോഗി
ക്കുള്ള ഹരിയുടെ പ്രാണങ്ങൾ). സർവ്വ പ്രാണികൾക്കും പ്രഭുവായി
വസിക്കുന്ന ഇന്ദ്രാ, ഇതിനാൽ ആനന്ദിക്കുക.
മഘവൻ, വസിഷ്ഠനാൽ അർച്ചിക്കപ്പെട്ട പ്രശസ്തികളോടെ
അർപ്പിതമായ ഈ വാചം (വാക്ക്) ബോധിക്കപ്പെടട്ടെ.
(നിന്നാൽ - ശ്രദ്ധയാൽ) ഇന്ദ്ര ദേവതയാണ് ബ്രഹ്മവാചക
മാകുന്നു (ഹംസ = ബ്രഹ്മ) ഇതിനെ ഹൃദയത്തിൽ സ്വാഗതം
ചെയ്ത് ബോധിക്കുക.
വാഗ്വൈ വസിഷ്ഠഃ = എന്ന ശ്രുതിവാക്യപ്രകാരം ശ്രേഷ്ഠമായ
വാക്കും, ആ വാക്ക് ഉച്ചരിക്കുന്ന ഉത്തമം, ബോധിക്കുന്ന ശിഷ്യനും

വസിഷ്ഠനാണ്. (കവി ... സൂക്തം)

XIV 1. വിശ്വാഃ പൃതനാ അഭിഭൂതരം നരഃ സജൂസ്തതക്ഷുരിന്ദ്രം ജജനുശ്ച രാജസേ
ക്രത്വേ വരേ സ്ഥേമന്യാമുരീമുതോഗ്രമോജിഷ്ഠം തരസം തരസ്വിനം.
2 നേമിം നമന്തി ചക്ഷസാ മേഷം വിപ്രാ അഭിസ്വരേ,
സുദീതയോ വോ അദ്രുഹോഽപി കർണേ തരസ്വിനഃ സമൃക്വഭിഃ
3 സമു രേഭാസോ അസ്വരന്നിന്ദ്രം സോമസ്യ പീതയേ
സ്വഃപതിം യദീം വൃധേ ധൃതവ്രതോ ഹ്യോജസാ സമൂതിഭിഃ
(ഋഷി രേഭ കാശ്യപൻ. ദേവത ഇന്ദ്രൻ, ഛന്ദസ്. 1- അതിജഗതി-
2-3 ഉപരിഷ്ടാദ് ബൃഹതി. സ്വരം നിഷാദം)

വിശ്വത്തിൽ പൃതനയെ അഭിഭൂവികരിച്ച് നരന്മാർ തങ്ങളുടെ നായകനായി ഒരാളെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ആ ഇന്ദ്രൻ അവരുടെ സാരഥിയാണ്. ശത്രുസംഹാരകനായി, ഉഗ്രനായി വരണീയമായ സ്ഥാനത്ത് ഇരിക്കുന്നവനും ഉഗ്രമായ ഓജസ്സോടുകൂടിയവനും സർവ്വായുധ ശക്തി സമേതനായി സർവ്വ പ്രശ്നങ്ങളെയും അവൻ തരണം ചെയ്യുന്നു. അദൃശ്യനായി (നേമി) ധർമ്മചക്രം പ്രവർത്തിക്കുന്ന അവനെ "മേഷം" എന്ന ചക്ഷുസ്സാൽ ദർശിച്ച് വിപ്രന്മാർ ഏകസ്വരത്തിൽ പാടുന്നു (ഏകശ്രുതി-) ദീപ്തിമാനും, കർമ്മനിരതനും ആയ അവനെ കർണ്ണമധുരമായി പ്രകീർത്തിക്കുന്നു. രേഭന്മാരോടൊപ്പം സ്വരസമൂഹമായി ഉയർന്ന ശബ്ദം കീർത്തിച്ചു പാടുക. അവൻ സോമം പാനം ചെയ്യുന്ന ആനന്ദസ്വരൂപനാണ്, ധൃതവ്രതനായി, ഓജസ്സോടെ, സ്വന്തം പതിയായ അവനെ ഋഷിമാർ സ്തോത്രം ചെയ്ത് ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കുന്നു.

രേഭ കാശ്യപൻ ഇവിടെ നിരന്തരം സംസാരിക്കുന്ന [illegible] ആണ് പറയുന്നത്. പൃതന [illegible] ആണ്. അവിടെ വെച്ച് ശ്രേഷ്ഠനായ ചക്രവർത്തിയെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ രീതി പറയുന്നു. നാഭിചക്രം ധർമ്മചക്രം. ഇതിന്റെ നേമി ധർമ്മചക്ര പ്രവർത്തകനായ ചക്രവർത്തി. വ്യാഴം, സൂര്യൻ, ചന്ദ്രൻ ഭൂമി എന്ന 4 ബിന്ദുക്കൾ മാഘം (മേഷം) ഇവ ചേരുന്ന മദ്ധ്യരേഖാ ഭാഗത്ത് ചലനത്തിൽ നേർരേഖയിൽ 12 വർഷത്തിലൊരിക്കൽ വരും. അതിന്റെ വിഷുവ| വിഷുവത് രേഖയാണ് മേഷം/അജം. മേഷം മുതൽ 5 വംശങ്ങളായി (പഞ്ചജനം) വിഭജിച്ചവർ മാഘ [illegible] നടന്നുവന്ന ജനകീയ തെരഞ്ഞെടുപ്പാണ് വിഷയം. രേഭം എന്നത് ഒരാളുടെ പേര് മാത്രമല്ല എന്നത് ശ്രദ്ധേയം.

XV 1 [illegible] യാതാ [illegible]:
വിശ്വാസം [illegible] ശ്രേഷ്ഠം [illegible]
2. ഇന്ദ്രം [illegible] ഇന്ദ്രിയ [illegible] വിഷയ [illegible]
[illegible]
([illegible] ഇന്ദ്രൻ. [illegible]
[illegible] 1 [illegible] - 2 [illegible] - [illegible]
[illegible]) [[illegible] ([illegible] | [illegible]) - [illegible]]
[illegible]
[illegible] (വരുണൻ) [illegible]
[illegible] വിശ്വത്തെ [illegible] വൃത്ര [illegible]
[illegible] ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ [illegible]
[illegible] വിഷയത്തിൽ [illegible] ([illegible]
[illegible]) സൂര്യനെ [illegible]
[illegible].
സൂര്യനെ [illegible] സമാധിക്ക
[illegible] ഇത് [illegible]
[illegible] (ഭൂമണ്ഡലം) [illegible].
(Geodesics എന്ന ശാസ്ത്രീയ സങ്കല്പം [illegible]
[illegible].) ഈ [illegible]
[illegible] വിളിക്കുന്നത്.
ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ [illegible]. [illegible]
[illegible]
ഇം, [illegible] ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ [illegible]
[illegible] ഇന്ദ്രൻ [illegible]. അത് [illegible]
[illegible]. സൂര്യന്റെ [illegible]
[illegible] (ദൈത്യ) [illegible]
[illegible] സത്യ [illegible].
XVI 1 [illegible]:
[illegible]:
2 [illegible]
[illegible].
3 [illegible]:
[illegible].
([illegible]:- [illegible]

ഗായത്രി – സ്വരാവലികൾ).
ദിവങ്ങൾ എല്ലാം വരെ പ്രിയനും, കവിയും, സർവ്വലോകഹിതകാരിയുമായ ജ്ഞാനി ക്രതുകാരോദരാണ്ട് യജ്ഞം ചെയ്ത് കവിതകളത്തിൽ നേടുന്ന പരമോന്നതാനന്ദവും ശക്തിയും നേടുന്നു. അങ്ങനെ ആനന്ദം നൽകുന്ന പുത്രനെ ദേവലെ ത്രിസ്ത്രീയും ഭൂതാവുമായി ജനിച്ച് ലോകപോഷിയുന്നു. ഭക്തിയിൽ ഉപാസ്യനാക്കി ജനിച്ച് രണ്ടുലോകത്തിന്റെ ഭംഗിയും വർധിപ്പിക്കുന്നു. സർവ്വവാവഹം പരിഷ്ട് പൂജ്യരായ ജനങ്ങൾക്ക് ആനന്ദം നൽകുന്ന പ്രിയപ്പെട്ടവനേ, ആശ്രിതം പവിത്രതത്ത്വം നൽകിയവും.
ദേവന്മാരം പ്രിയനായ സുഖവമെ കാലത്തെ അഭയോക ചന്ദ്രവതിയുടെ നാമം ജനങ്ങൾക്ക് പ്രിയകരമായ വൈദികപദ്ധതിയുടേത് (ചരിത്ര ദിവ:) ദിനമാണ്. സംഘകാലത്ത് വാനവർ അമരവർ എന്നും വാനവരമ്പൻ (വാനം അതിരായവൻ, വാനവരുടെ അമ്പൻ) ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന തമിഴ് വാക്കും ഇതേ അർത്ഥമാണ്.

ദിവം എന്ന വാക്ക് ദിവു എന്ന ധാതുവിൽ നിന്നാണ്. അതിന്റെ നാനാർത്ഥങ്ങൾ — ക്രീഡ, വിജിഗീഷ, വ്യവഹാരം, ദ്യുതി, സ്തുതി, മോദം, മദം, സ്വപ്നം, കാന്തി, ഗതി. ഈ വാക്കിൽ നിന്ന് ദേവൻ, ദേവി എന്നീ ശബ്ദം ഉണ്ടായി. ദേവന്റെ/ദേവിയുടെ ചൈതന്യപദം/സംബന്ധമായത് ദൈവം. ഇത് ഈശ്വരവാചി. പ്രാകൃതരൂപമായ തമിഴിൽ 'ദ' ഇല്ല. അതിനാൽ തേവൻ, തേവി, തെയ്‌വം, തെയ്യം, — എന്ന് ഉച്ചരിച്ചു പോന്നു. ഈ പദം ഇന്ത്യൻ ഭാഷയിൽ ഉള്ളതുതന്നെയാണ്. ഈയിടെ വളരെ നേരാൾ വിദ്യാഭ്യാസം പ്രസിദ്ധീകരിച്ച കെ. പി. സി. അനുജൻ ഭട്ടതിരിപ്പാടിന്റെ സനാതന സംസ്കൃതിയിൽ 'ദൈവ'മെന്ന പദം സംസ്കൃതത്തിലില്ലെന്നും അത് ദ്രാവിഡന്മാർ ഉണ്ടാക്കിയ വാക്കാണെന്നും എഴുതികാണുന്നു. ആ അഭിപ്രായം ഒട്ടും ശരിയല്ല എന്ന് വേദം മനസ്സിരുത്തി പഠിച്ചവർക്കും മനസ്സിലാകും. ഇതിന്റെ പ്രാകൃത ദ്രാവിഡഭാഷാന്തരവും ഈ ഉച്ചാരണത്തിൽ അതിന്റെ ഉല്പത്തിയും ഗ്രഹിക്കാം. ഛാന്ദോഗ്യത്തിൽ നീ എന്തെല്ലാം പഠിച്ചു എന്ന സനത്കുമാരന്റെ ചോദ്യത്തിന് നാരദമഹർഷി സാരമുക്തിയുടെ ഒരു ലിസ്റ്റ് കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. അതിൽ ഒന്ന് "ദൈവം" ആണ്. അങ്ങനെ ഒരു പദം സംസ്കൃതത്തിലില്ല എങ്കിൽ ഇതെങ്ങനെ വന്നു? ദേവ, ദേവീ ദിവ സംബന്ധമായ ശാസ്ത്രം ദൈവം.
പത്യദേ, പവിതൃദേയ എന്ന വാക്കുകൾ പതി/പതി എന്നർഥം കൊടുക്കാം. അങ്ങനെ ആനന്ദം തരുന്ന സന്തതിയെ പ്രദാനം ചെയ്ത ഉടനെ സന്തതി തരുന്ന നാഗരായണ ഭഗവാനെ പോറ്റ് ഉപയോഗിക്കുന്നു.
പതികളേ, പതികൾക്ക് ഇഷ്ടമായവർ (സ്വാമിനി) എന്നർത്ഥത്തിൽ ഇത്

ഫണീശ സംബന്ധമാണ്. ഫണീശരെ (തെക്കേ ഇന്ത്യയിലെ
അനന്ത വംശജരായ നാഗന്മാരെ) ശ്രീമദ് ഭാഷ്യകാർ ഫണീശ്വർ
എന്നു വിളിച്ചു. ഈ ഉച്ചാരണം ബംഗാളിലും ഉത്തരഭാരതക്കാർ
ബുദ്ധമത കാലത്ത് വംഗദേശത്തു നിന്നു പോയ ആദ്യകാലത്തുതന്നെ
അലക്സാൺഡ്രിയയിൽ ഈ ഉച്ചാരണം കൊടുക്കുന്നത്.

XVII 1 ഉം 2ഉം 3ഉം ദൈവ്യ പവമാന ജനിമാനി ഉദ്ധരണം:
അമൃതത്വായ ഘോഷയൻ
2. ഹേ സോമ നവമാ [illegible] വിശ്വാസ് [illegible]
ദേവാനാം പൂർവ്വേ അമൃതസ്യ [illegible]
(ഋഷികൾ ശക്തിയും ഉണ്ടും. ദേവത പവമാന സോമൻ.
ഛന്ദസ് താൻ: പ്രഗാഥ (1. [illegible] 2. [illegible])
സൂക്തം 1 [illegible] 2 [illegible])
പവമാന സോമം [illegible] 6 [illegible] 2, [illegible] 11 [illegible] 6
[illegible] ഇവിടെ [illegible]
[illegible] ദൈവ്യം (ദേവീമയം) ആയ പവമാന-
[illegible] ജനിമാനി, [illegible]
[illegible]
[illegible] (പ്രകാശ)
[illegible] (വിടരുന്ന [illegible]) [illegible]
[illegible] ([illegible]) [illegible]
([illegible]) [illegible]
[illegible]
[illegible] ([illegible])
[illegible]
[illegible]
[illegible] (വിദ്യ) [illegible]
[illegible] (പുതിയ [illegible]) [illegible] ([illegible])
[illegible]
[illegible] ഈ [illegible] (ദൈവ്യം) [illegible]
(ശ്രുതി) ഇവയിലൂടെ [illegible] (Cognition) - [illegible]
[illegible] ഈ ദേവീ ശക്തി [illegible] വിദ്യാ [illegible]. ഉദ
ശക്തി ഈ ദേവീ ശക്തി [illegible]
എന്നത് ഗ്+ ഉദ ആണ്. ഉദ = ഉടൽ / ശരീരം.
ശരീരത്തിനകത്ത് ശക്തിയായി [illegible] പ്രാണനായി,
[illegible] ഇവിടെ [illegible]
[illegible]
ദൈവ്യ [illegible]
ജനിമാനി:- ജന്മം [illegible]. [illegible]
[illegible] ജനിമാനി. ഈ നാമം [illegible]

XVIII 1. സോമഃ പുനാനഃ ഊർമിണാവ്യം വാരം വി ധാവതി
അഗ്രേ വാചഃ പവമാനഃ കനിക്രദത്.
2. ധീഭിർ ഹിന്വന്തി വാജിനം വനേ ക്രീളന്തമത്യവിം
അഭി ത്രിപൃഷ്ഠം മതയഃ സമസ്വരൻ
3. അസർജി കലശാം അഭി മീഢ്വാൻ സപ്തിർ ന വാജയുഃ
പുനാനോ വാചം ജനയന്നസിഷ്യദത്.
(ഋഷി, അഗ്നി ചാക്ഷുഷ. ദേവത പവമാനസോമൻ.
ഛന്ദസ് ഉഷ്ണിക് സ്വരം ഋഷഭം)

സോമൻ താൻ പവിത്രമായി അവിയുടെ രോമങ്ങളെ നിവാരണം ചെയ്ത് ഒഴുകി വ്യാപിക്കുന്നു. അവന്റെ അഗ്രത്തിൽ — ശിഖരത്തിൽ — ജിഹ്വാഗ്രത്തിൽ വാക്ക (വാക്ക്) പവമാനമായി (പവിത്രമായ പ്രാണനായും) സ്വരം ഉണ്ടാകുന്നു (നാദം).
ധീമന്റെ ബുദ്ധി പവിത്രീകൃതമായി, വനത്തിൽ അശ്വങ്ങൾ (വാജി) എന്നപോലെ, ബുദ്ധിജീവിതമായ നിയന്ത്രണങ്ങളോടെ ശരീരത്തിൽ ക്രീഡിക്കുന്നു. സമസ്വരത്തിൽ അവർ ത്രിപൃഷ്ഠമായി സ്തുതിച്ച് നാനാ ജനങ്ങളുടെ മതം (അഭിപ്രായം) പറയുന്നു. കുതിരകൾ എന്നപോലെ വേഗമായും നിയന്ത്രിതമായും, ആനന്ദമായും അവ കലശത്തിൽനിന്ന് (കലശത്തിലേക്ക്) പ്രസരിക്കുന്നു. ബുദ്ധിയുടെ പവിത്രമായ വാക്ക് ഉദിച്ചുയർന്ന് ജനിച്ച് സ്രവിക്കുന്നു.
ത്രിപൃഷ്ഠം ത്രിസ്ഥാനം- സമസ്വരമെന്നു പറയപ്പെടും വാക്കിന്റെ മന്ദ്രോച്ചമായ ജനനങ്ങളായും സപ്തസ്വരങ്ങളെ പറയുന്നതായും സാമസംഗീതപരമായി വ്യാഖ്യാനിക്കണം.
സുഷുപ്തിയിൽ ഉദിച്ച പര/പശ്യന്തി അനുഭവം സ്വപ്നത്തിൽ കേൾക്കപ്പെട്ട് ജാഗ്രത്തിൽ ഉച്ചരിക്കപ്പെടുന്ന വൈഖരിയാവുന്നതു മനോഹരം.
ബുദ്ധി, മനസ്സ്, ശരീരം (നാവ്) എന്നിവ വാക് ജനനം (ചിന്ത, മനനം, പ്രകാശനം). അതുവഴി ഉണ്ടാവുന്ന സോമം. അത് യജ്ഞത്തിൽ 3 പാത്രത്തിൽ നിറയ്ക്കുന്നു. (ദ്രോണകലശം, ആധവനീയം, പൂതഭൃത്). സോമത്തിന്റെ 3 സ്ഥാനം ഭൂമി, പർവ്വതശിഖരം, സോമലതകൾ ഇത് ശരീരത്തിൽ 3 ശരീരഭാഗമായി പറയുന്നു. മൂന്നാം സൂക്തത്തിലെ കലശപദം വാക്ക് ജനിക്കുന്ന ശരീരമെന്ന യജ്ഞദൃഷ്ടി സംബന്ധമാണ്.
ചാക്ഷുഷ മന്വന്തരത്തിലെ ചാക്ഷുഷപ്രജാപതി എന്ന അഗ്നിയാണ് ഇവിടെ ഋഷി.

XIX 1 സോമഃ പവതേ ജനിതാ മതീനാം ജനിതാ ദിവോ ജനിതാ പൃഥിവ്യാഃ
ജനിതാഗ്നേർ ജനിതാ സൂര്യസ്യ ജനിതേന്ദ്രസ്യ ജനിതോത വിഷ്ണോഃ
2 ബ്രഹ്മാ ദേവാനാം പദവീഃ കവീനാം ഋഷിർ വിപ്രാണാം മഹിഷോ മൃഗാണാം
ശ്യേനോ ഗൃധ്രാണാം സ്വധിതിർ വനാനാം സോമഃ പവിത്രമത്യേതി രേഭൻ
3 പ്രാവീവിപദ് വാച ഊർമിം ന സിന്ധുർ ഗിരഃ സ്തോമാൻ പവമാനോ മനീഷാഃ
അന്തഃ പശ്യൻ വൃജനേമാവരാണ്യാ തിഷ്ഠതി വൃഷഭോ ഗോഷു ജാനൻ
(ഋഷി പ്രതർദനോ ദൈവോദാസി. ദേവത പവമാന സോമൻ. ഛന്ദസ് ത്രിഷ്ടുപ്. സ്വരം ധൈവതം).

പവമാന സോമം പ്രസ്ഥാനം 6 അനുവാകം 1 ദശകം 6 - സൂ. 5 മുതൽ 12-ാം സൂക്തം.

കാശിരാജാവ് "ദൈവോദാസി" (ദിവോദാസപുത്രൻ) എന്ന പ്രതർദനനാണ് ഋഷി.

സോമൻ പവിത്രതയിലൂടെ ശോധിതനായ ജനിതാവാണ്- ആരുടെയെല്ലാം? മതി (മനനം ചെയ്യുന്ന മനസ്സ്, ചന്ദ്രൻ), ദിവം, പൃഥ്വി, അഗ്നി, സൂര്യൻ, ഇന്ദ്രൻ, വിഷ്ണു ഇവരുടെയെല്ലാം സൃഷ്ടി പിതാമഹനും "സോമം" എന്ന അമൃതമയി ആനന്ദസ്വരൂപമായ ജലം) ആണ് ഇവയുടേത്; ആനന്ദമെന്ന "ബ്രഹ്മചൈതന്യം" എന്ന ലോകത്രയത്തിന്റെ (ദാഹ/ വാക്/ അമൃതമയി) യാണ്. ബ്രഹ്മചൈതന്യമെന്നാൽ സത്, ചിത്, ആനന്ദ രൂപമായ ബ്രഹ്മൻ. ആത്മം എന്ന സോമം മറ്റെല്ലാം ജനിപ്പിച്ചു.

മനസ്സ് - ചന്ദ്രൻ / മനനം ജലം (3 ഗുണം)
ദിവം - ആകാശം / ശബ്ദം / ശ്രവണം (ഒരു ഗുണം).
പൃഥ്വി - ഭൗതിക സ്ഥൂലമായ സ്ഥലം; ഗന്ധം - (5 ഗുണം)
അഗ്നി - നേത്രം / സൂര്യൻ (4 ഗുണം).
ഇന്ദ്രൻ - ഐശ്വര്യം / സുഖം / സുഖഭോഗങ്ങൾ (സ്വന്തം ...).
വിഷ്ണു - വ്യാപന ശീലമായ വായുതത്വം / പ്രാണൻ / വിഷ്ണു- (2 ഗുണം)

ഇവയെല്ലാം ജനിച്ചു മൂല പ്രകൃതിയുടെ രസം സോമം / ആനന്ദം.
പദവികളിൽ സോമത്തിന്റെ പദവി എന്താണ്?
ദേവന്മാർക്കിടയിൽ ബ്രഹ്മാവ്.
കവികൾക്കിടയിൽ ഋഷികവി.
മൃഗങ്ങൾക്കിടയിൽ മഹിഷം
ഗൃധ്രന്മാർക്കിടയിൽ ശ്യേനം.
വനങ്ങൾക്കിടയിൽ സ്വധി.
ഇപ്രകാരം സർവ്വന്മാ വിപ്രന്മാർക്കിടയിൽ ജ്ഞാനി എന്നതും പവിത്രമായ

ദേഹികളെന്ന പരമി ചേരുന്നു,

നദി നാമരൂപം ആദ്യം ഉപേക്ഷിക്കുന്നു, പിന്നെ ആകൃതി, ഗന്ധം എന്നിവ വിസ്മൃതമാകുന്നു. കടൽ (സിന്ധു) പോലെ ശിഥിലമായി ശേഷിക്കുന്നതോ ടെ വഴിയിലൂടെ മറ്റുള്ളവ പലതും മാറുന്നു (പവിത്രമായി തീരുന്നു ഭേദമാകുന്നു). അനന്തരത്തിൽ മനസ്സിൽ അനാവരണം ചെയ്യ പ്പെടുന്നു ഈ സത്യസാഗരമാണ്. ഒരു ദേശത്തും പഴുതിൽ ഒരു കാലം തേടാൻ പ്രവേശിച്ച് അറിയുന്നുവോ അതുപോലെ ആത്മാവ് തന്റെ ചൈതന്യത്താൽ സത്യത്തിലും പ്രവേശിച്ച് സത്യം അറിയുന്നു. ഇപ്രകാരം സത്യത്തെ തേടുമ്പോൾ, അസ്ഥിരമായ വികാരങ്ങളെ സ്വയം ഉപേക്ഷിക്കാൻ ശക്തിയും ധൈര്യവും വരുന്നു. സംസാരജീവിതമെന്ന വനത്തിന് അതിനെ തീരുമാനിക്കാനാവുന്ന മുഴുവനായാണ് വനത്തിൽ സ്വയം എന്ന് ഭേദിക്കാൻ, സ്വയം ചിന്ത അതിന്റെ ചുടലയിലെ അഗ്നിയുമാണ്. അതിനാൽ ഇത് കഴിയുന്നു.

XX 1 അസിം പോവുക മധ്യമാണ്ടാം ചൂത്രമം
അതാ നമ്മുടെ സഹായമേ

2 അവം യഥാന ആദ്യത് ത്വഷ്ടാ ത്രിവേദ കന്യാ
അസ്യ ഇന്ദ്രാ ഗന്ധിനാ!

3 അയം വിശ്വാ അഭിശ്രിയോ ദിശിർ ദേവേഷു പത്യതേ
അതോ വാജേഷു ഏകാ ഗോമത്.

(ഋഷി: പ്രയോഗോ ഭാർഗവ; അഗ്നിർ പാവകഃ, ബാർഹസ്പത്യ,
ഗൃഹപതി തവിഷ്ഠ, ആയിരം മദ്യ, അവരുടെ അനേകതികൾ.
ദേവത അഗ്നി. ഛന്ദസ് ഗായത്രി സ്വരം ഷഡ്ജം).

ഋഗ്വേദ ഭാഷ്യം ... ഗ്രന്ഥം. 1. അർ 1001. അധ്യാ. 1.
ദർശനം 3. സൂ. 1 തന്നെ ഇവിടെ 12-ാം സൂക്തം.

അദ്ദേഹത്തെ (ബ്രഹ്മം) വരിച്ചിരിക്കുന്ന ഉന്നതമായ ബ്രഹ്മത്തി ന്നെ ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിൽ നമ്മുടെ ഉള്ളിലിരിക്കുന്ന അഗ്നിയും സത്യ ത്തിലും (പ്രപഞ്ചം) വ്യാപിച്ച അഗ്നിയും.

ത്വഷ്ടാവ് (വിശ്വകർമ്മാവ്) എന്ന ശില്പി നമ്മൾ (ദശരഥി| ആശാരി തച്ചൻ) ചെയ്യുന്ന ഇതുപോലെ അനേകം സുന്ദര ശില്പങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നു. വിശിഷ്ടിയായ ആ ഇതന്നാൽ ഇതേല്ലാം ഉണ്ടായി. ദേവന്മാർക്കിട യിൽ സത്യശ്രീ (ഐശ്വര്യം) ഉം ഇരിക്കുന്നയ ഈ അഗ്നി തന്നെ ഈ വിശ്വത്തിൽ നമ്മുടെയിലും ഇരിക്കുന്നു. അവൻ വാജ്യത്തി ന്നിൽ നാശം മുഴുവനി നയിച്ചേക്ക് നയിക്കുന്ന (വരുന്നു).

XXI 1 ഇമമിന്ദ്ര സുതം പിബ ജ്യേഷ്ഠമമർത്യം മദം.
ശുക്രസ്യ ത്വാഭ്യക്ഷരൻ ധാരാ ഋതസ്യ സാദനേ.
2. നകിഷ്ട്വദ്രഥീതരോ ഹരീ യദിന്ദ്ര യച്ഛസേ
നകിഷ്ട്വാനു മജ്മനാ നകിഃ സ്വശ്വ ആനശേ.
3 ഇന്ദ്രായ നൂനമർച്ചതോക്ഥാനി ച ബ്രവീതന
സുതാ അമത്സുരിന്ദവോ ജ്യേഷ്ഠം നമസ്യതാ സഹഃ
(ഋഷി ഗോതമൻ രാഹൂഗണൻ: ദേവത ഇന്ദ്രൻ.
ഛന്ദസ് അനുഷ്ടുപ്. സ്വരം ഗാന്ധാരം).
ഇന്ദ്രാ ഇന്നു ഞാൻ സമർപ്പിക്കുന്ന ഇത് ജ്യേഷ്ഠവും അമർത്ത്യവുമായ ആനന്ദലഹരിയാണ്, ഋതത്തെ സാധകം ചെയ്യുന്ന ശുക്രധാരയിൽ നിന്നൊഴുകുന്ന (സാത്വിക) സത്യം ദർശിക്കൂ.
2 ഹരണമായ ശക്തികളെ (ജ്ഞാനം, കർമം) കൂട്ടിയിണക്കി രഥമായ വാഹനത്തി പ്രപഞ്ചത്തെ "സ്ഥിതി" ചെയ്യിപ്പിക്കുന്നവനാണ് നീ. നിന്നെക്കാൾ ഗമനവും നിയന്ത്രണവും ഉള്ളവർ മറ്റാരുമില്ല. നിന്നെക്കാൾ സദ്‌വ്യാപന ശീലനവും ശുദ്ധചലനവും മറ്റാർക്കുമില്ല.
അർച്ചിക്കുന്നവരേ, ഇന്ദ്രനെ വാഴ്ത്തുന്ന സൂക്തങ്ങൾ പാടുക. അവന്റെ സൂക്തങ്ങൾ സദ്‌ബോധികളും ആനന്ദമത്തേകുന്നവയും. അവരോട് കൂടി പാടിക്കുന്ന, അവരിൽ ജ്യേഷ്ഠനായ (ആദി) വന്ദ്യനെ (നമസ്കാരം) കൊടുക്കുക (നമസ്യതാ)
XXII 1 ഇന്ദ്ര ജുഷസ്വ പ്ര വഹാ യാഹി ശൂര ഹരിഭ്യാം.
പിബാ സുതസ്യ മതിർന മധോശ്ചകാനശ്ചാരുർമദായ
2 ഇന്ദ്ര ജഠരം നവ്യോ ന പൃണസ്വ മധോർദിവോ ന.
അസ്യ സുതസ്യ സ്വർണോപ ത്വാ മദാഃ സുവാചോ അഗ്മുഃ
3 ഇന്ദ്രസ്തുരാഷാൺ മിത്രോ ന ജഘാന വൃത്രം യതിർന
ബിഭേദ വലം ഭൃഗുർന സസാഹേ ശത്രൂൻ മദേ സോമസ്യ.
(ഋഷി ഭൃഗു. ദേവത ഇന്ദ്രൻ. ഛന്ദസ് ബൃഹതി. സ്വരം മധ്യമം)
ഭൃഗു എന്ന കവിയുടെ ഉക്തി.
ഇന്ദ്ര, ആനന്ദിക്കുക, ഉടനെ സന്നിഹിതനാകുക. ശൂരാ, അശ്വങ്ങളാൽ വരുക. അശ്വസമനായ ഇന്ദ്രിയ സാരഥി, നീ അമൃതാനന്ദം ആസ്വദിച്ച് മധുരമായ ആനന്ദം നുകരുക. സുന്ദരമായ ഋഷിബുദ്ധിയായ ഈ ലഹരിയിൽ ഉന്മത്തനായി ഇവിടെ വരിക.
ഇന്ദ്ര, ജഠരം പുതിയ മധുവാൽ, പുതിയ ദിവ്യനാൽ (ദ്യുലോകം) നിറയ്ക്കുക - നിന്നെക്കുറിച്ചുള്ള സുവാചം മധുരമായി, നിനക്കുള്ള ആനന്ദലഹരി

നിറഞ്ഞ് കവിയുന്നു. ഇതിനെ പോലെ (സൂര്യൻ/ സൂര്യനത്) ഹിംസാത്മകമായ വാസന നശിപ്പിച്ച്, ശുദ്ധമനസ്സായി, സ്വതന്ത്രചിന്തകരായി വരിക.
ബലമേറിയ വാസനകളുടെ കൊടുങ്കാറ്റ് ശത്രുക്കളെ നശിപ്പിച്ച് ഭൂമിയെ പോലെ (രോഗി) രോഗത്തിന്റെ അനന്തരഫലങ്ങൾ നേരിടുക.
ഭക്തി അനന്തമായതാണ് ... രോഗി - ഭൂമി വിഷയവാസനകളിൽ നിന്ന് ബലമേറിയ (രോഗബലം) ഉത്ഭവിക്കുന്നു.
(ഈ 3 സൂത്രം ദേഹത്തിൽ ഉള്ളതാണ്.)

3ാം പ്രപാഠകം. ഖണ്ഡം 2. അദ്ധ്യായം 6.

I 1 ദേവിന് പരമ വസുവിന്റെ ... ഉണ്ടാകുന്നു:
ബ്രഹ്മം സൃഷ്ടിക്കാൻ ശ്രമിച്ച ദേവി വിശ്വത്തിന്റെ ...
2 ബ്രഹ്മം സൃഷ്ടിക്കാൻ ശ്രമിച്ച ദേവി വിശ്വം: പരമ വസുക്കൾ ...
സ്ത്രീ: പരമ വസുക്കളുടെ ... സ്വയം ഉണ്ടാവുന്ന ജീവികൾ
3 ... ഉണ്ടാകുന്നതിനാൽ ...:
... ദേവ ... തിരുത്തുക:
(ദേവിമാർ ...; സിദ്ധന്മാർ ...; ... ഭോഗങ്ങൾ;
ദേവിഗണങ്ങൾ, ദേവന്മാർ പാവനമായവൾ. ...
ശക്തി സ്വയം നിയന്ത്രി)
ദേവിമാരായി പവിത്രീകരിച്ച് ... വസു, വിദ്യ, ഹിരണ്യം,
വിത്തം, ധനം, ബലം എന്നിവ ഈ ഉപനിഷത്തിൽ എല്ലാം ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു (വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു) ഉണ്ടോ, നീ സൃഷ്ടിച്ചതാണ്. ദേവ, വിശ്വത്തിന്റെ ... ഈ ... ഹൃദയത്തിൽ ഇരിക്കുന്നു.
ദേവ, വിശ്വത്തിന്റെ ... നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.
... (വർത്തിക്കുന്നവൻ) പാവനമായ, നീ എല്ലാത്തിലും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു.
പവിത്രീകരിച്ച് ... നീ വസുക്കളായി ഹിരണ്യവും (വസുവും ഹിരണ്യവും ...) ... ഉണ്ടാകുന്നു. ഭൂമിയിൽ ജീവികൾക്കെല്ലാം ജീവിതവും തരുന്ന ഈ ... ഈ ഉപനിഷത്തിനെ ... ഉണ്ടോ ... യോഗം ചെയ്യുക. (...) ... (...) ... ദേവ, ... നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.
മാഘം ധാന്യങ്ങൾ - ഭൂമി, കൃഷി സംബന്ധം, സിദ്ധം ... നദിതീരത്തെ മണൽ - ധാന്യ ... നിന്ന് കൃഷിയും ധാന്യവിളയും ചെയ്യാം. ... കൃഷി സംബന്ധം, വൃക്ഷ, ... - ... വലിയ ശില്പികളും ഉൾപ്പെടുന്നു, ... (...

വിദ്യ സംബന്ധമായതാണ്. പഞ്ചജനങ്ങളായ ബ്രാഹ്മണരും, കൃഷി, ഗോരക്ഷ, വാണിജ്യം നടത്തുന്ന വൈശ്യരും അവരിലെ ഉപവിഭാഗങ്ങളുമാണ് ഈ സൂക്തങ്ങളിൽ. അതിനാൽ 'ഗോ' (പശു, വാക്, ഉർവരമായ ഭൂമി) എന്ന പദം ആവർത്തനമായി വരുന്നു.

വസു, വിത്ത, ഹിരണ്യം, ധനം, രേതസ്, വീര്യം, പ്രജകൾ (നല്ല കാര്യശേഷിയുള്ളവർ), ജീവൻ, മധു, ഘൃതം, പയസ്സ് തുടങ്ങിയ പദങ്ങൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചാൽ കൃഷിക്കാരും ഗിരിവനവാസികളായ പൗരാണിക ജനതയുടേതാണ് വേദം ആദ്യം ഉണ്ടാക്കി ചൊല്ലിയവരെന്നറിയാം. യാഗസ്ഥലമായ ഗിരി, വന, നദീതീരങ്ങൾ, മധു (തേൻ) നിറഞ്ഞ തേനീച്ചക്കൂടുകൾ ഉള്ള ഗിരിവനഭൂമികൾ ഇവരുടെ സഞ്ചാരപഥങ്ങൾ സ്വാംശീകരിച്ചതാണ് ഗോത്രങ്ങൾ, കൃഷിക്കാരുടെ വേദപാരമ്പര്യം. അവയെല്ലാം ഇന്നും നമ്മളിൽ ഉടനീളമുണ്ട്. ത്രിമധുരം നേടിയത് ഇന്ദ്രനും ഒരു പ്രധാനമാണ്. എല്ലാ ക്ഷേത്രത്തിലും ഇതുണ്ട്. കന്നുകാലികളെ വിശ്വാസത്തിന് എഴുതിയിരുന്നുവെങ്കിലും ത്രിമധുരം നേടിയിരുന്നത് ആര്യദേവതകളാണ്. വാണിയുടെ മധുരം (വാണി മധുരമാകാൻ) നാവിൽ ഇടുന്നതും ഇതിനാലും (തേനും) ഉണ്ടാവട്ടെ എന്ന സങ്കല്പമാണ്.

ഹരിത, സ്വർണ്ണങ്ങളെ യോഗം ചെയ്ത ഇന്ദു (സോമൻ) വിനാണ് ഇതുകൊണ്ട് ഈ സോമം ത്രിമധുരമായി കരുതുന്നത്, അറിയപ്പെടുന്നത്. ഹരിതമായ ഭൂമി; സ്വർണ്ണമായ സ്വർഗ്ഗലോകം, ആകാശലോകം; ഇവയെ യോജിപ്പിക്കുന്നത് നക്ഷത്രവേദിയായി ചരിക്കുന്ന ഇന്ദുവും അവന്റെ വംശജരായ സന്താനികളും (ജ്യോതിഷം, ചന്ദ്രകലാവിദ്യ അറിയുന്ന പണിക്കർ/നാഗന്മാർ തമിഴിൽ തേവിയർ എന്ന കാലങ്ങൾ) — ഈ മൂന്നു മധുരത്തെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നു മധു (ഭൂമി) പയസ്സ് (നാടുകളിലെ ഭൂതങ്ങളുടെ രസം/നദി - സ്വർഗ്ഗലോകം) ഘൃതം (സ്വർഗ്ഗലോകമായ പയസ്സ് എന്ന രസത്തിൽ നിന്ന് സാക്ഷാത്കൃതമായ തേജസ്സ് - ജീവൻ, വീര്യം) എന്നിവ നേടുന്നു. ജലം, അന്നം, അന്നം, പ്രാണൻ, വാക് എന്ന് രസത്തിന്റെ സ്വഭാവ വാണിയെ അഥവാ വിദ്യയെ ത്രിമധുരത്തിന്റെ മധുരമായി അറിയുന്നു.

ഹ.. ര - | തിരിച്ചിട്ടാൽ ര-ഹ (രഹസ്യമായവിദ്യ)

ഹര + ഇ (ശക്തി) ഹരി.

ആകെ സംഖ്യ 82 - | 28.

28 നക്ഷത്രങ്ങളെ ആധാരമാക്കിയുള്ള വേദികാലസൂചിയാണ് ഭൂമിയിലെ നിരീക്ഷകന്റെ ചന്ദ്രൻ (ഇന്ദു/സോമൻ)- സൂര്യൻ, ഭ്രമ

കണങ്ങളെ യോഗം ചെയ്ത നേരമാനരികടത്തിൽ ഈ ഘടികാര സൂചി 'പവമാന'മായി (സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ രൂപം, ഞരമ്പ്) ചലിക്കുന്നു. അതിന്റെ ചലനത്തോടനുബന്ധിച്ച് തുല്യമായി വരുന്ന പവമാനന്മാർ (മരുത്തുക്കൾ / താരകൾ) കടൽ സഞ്ചാരികളായ കാരന്മാരുടെ വാണിജ്യം, കൃഷിക്കാരായ കർഷകരുടെ വിളവു സമയങ്ങൾ, ഭൗതികമായ താരങ്ങളുടെ മോക്ഷത്തിലേക്കും തേടിയ യാത്രകൾ ഇവയെല്ലാം കൃത്യമായി നിരുപായി നിശ്ചയിക്കുന്നു. അതേ നിരുപാടെ അവർ പവമാനസോമനായ ബൃഹസ്പതി (ദേവഗുരു) എന്ന ദേവതയെ ത്രിമധുരത്താൽ സന്തുഷ്ടരാക്കുന്നു. ദേവഗുരു എന്നത് ഗോവിന്റെ ഭർത്താവായ കാമധേനുവാണ്. (പശുപതി); ഗോപാലനാണ്.) ഹര, ഹരിമാരുടെ ഈ സംയോഗം പുരാണപ്രസിദ്ധം; വൈദികകാലത്തിൽ പറയപ്പെട്ടത്. സിന്ധുനദീതട, ഹാരപ്പൻ സംസ്കാരത്തിൽ ഇതിന്റെ തെളിവുകൾ (കാളകളുടെ പ്രതീകശില്പങ്ങൾ) ധാരാളം കാണാം. ["ഹരപ്പ" എന്ന പദത്തിലെ ഉള്ള 'ഹര' (ശിവ) ഉണ്ടും ഉച്ചരിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ഈ പഴയ ദേവതകൾ ഇത്രമാത്രം സൃഷ്ടിച്ച കാലത്തുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ വെളിച്ചത്ത് മതങ്ങളോട് താരതമ്യം ചെയ്യുന്നതാണ് ഇന്ത്യയുടെ ചരിത്രപഠനത്തെ വികലമാക്കുന്നത്.]

II 1. പവമാനസ്യ വിശ്വവിത് പ്ര തേ സർഗാ അസൃക്ഷത.
സൂര്യസ്യേവ ന രശ്മയഃ
2 കേതും കൃണ്വം ദിവസ്പരി വിശ്വാ രൂപാഭ്യർഷസി.
സമുദ്ര; സോമ പിന്വസേ
3 ഹിന്വാനോ വാചമിഷ്യസി പവമാന വിധർമണി.
അക്രാൻ ദേവോ ന സൂര്യഃ
(ഋഷി കാശ്യപൻ ദേവത പവമാനസോമൻ ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം.)

സൂര്യന്റെ രശ്മികൾ പ്രതിദിനം ഇരുട്ടകറ്റുന്നു, അതുപോലെ വിശ്വവിത്തായ പവമാനന്റെ ഓരോരോ സർഗ്ഗവും (വിത്ത് / സൃഷ്ടി) അജ്ഞാനമെന്ന ഇരുട്ട് നീക്കുന്നു.
സോമാ, നീ (വിത്ത്) സമുദ്രം പോലെ അളവും പരന്നു കിടക്കുന്നതാണ്; നിന്റെ കേതു (കൊടിക്കൂറ) ദിവത്തിനു മേലെ പറക്കുന്നതായി ചെയ്ത്, വിശ്വത്തിൽ നീ അനേകം (അസംഖ്യം) രൂപങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. സൂര്യൻ ഓരോ പ്രഭാതത്തിലും പ്രാണികളെ ക്രിയാദികൾക്കായി ഉണർത്തി ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നു. അതുപോലെ പവമാനാ, നിന്നെയും

വ്യാപിച്ചു വിത്തായതി, ഹൃദയങ്ങളിൽ ജ്ഞാനമായി വാക്ക് (വാച്) അഥവാ ശബ്ദം സൃഷ്ടിച്ചു.

പ്രപഞ്ചത്തിൽ നാം കാണുന്ന ഓരോ ചരാചരങ്ങളും ഈശ്വര ശക്തിയുടെ 'സൃഷ്ടി' അഥവാ സൃഷ്ടിയെ - അതിന്റെ വൈചിത്ര്യങ്ങളെ വിസ്മൃതികളെ - ഉദ്ഘോഷിച്ചുകൊണ്ട് ആകാശമെന്നും പാറുന്ന വിശ്വാസങ്ങളായ കൊടിക്കൂറയാണ് - ഉത്സവത്തിന് കൊടിയേറ്റം ഇതുതന്നെ ഉദ്ഘോഷിക്കുന്ന പ്രതീകമാണ്. ഗ്രാമത്തിലും ധ്വജം നാട്ടലുണ്ട്. ഇതും ആദിവാസി സമൂഹങ്ങൾ ഇന്ത്യയിൽ ആരംഭിച്ചതും, അവരുടെ പിൻതലമുറക്കാരായ അനുവർത്തകരും (അനുവർത്തനം എന്ന പദം ജനങ്ങളായ കാരണം; ഗ്രാമങ്ങൾ മുതൽ പട്ടണം വരെ സർവ്വത്ര) ഇന്നും പിൻതുടരുന്ന ഇതേ സമ്പ്രദായമാണ്. ഓരോ രൂപവും ഓരോ സൃഷ്ടിയും അജ്ഞാനം അകറ്റുന്നതിനാണ്. ഈശ്വര സൃഷ്ടിയുടെ ഈ മഹത്വമാണ് ദീപ്തികൾ അവരുടെ പതിനാറ് ഗുണങ്ങൾ, വിഗ്രഹങ്ങൾ ഇവയിലൂടെ ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നത്. സർവ്വപ്രാണികളിലും (മനുഷ്യനിൽ മാത്രമല്ല) വിത്തായി, ജീവനായി, ജ്ഞാനമായി ശക്തി 'പവമാന സോമ' രൂപത്തിൽ (ശിവശക്തി/ ഹരി) ജ്വലിക്കുന്നത് എല്ലാവരെയും 'അദ്വൈത' ജ്ഞാനത്താൽ ഉണർത്തി ബോധിപ്പിച്ച് പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നതിനാണ്. വിഘടിച്ചാൽ നാശം ഐക്യം - മുന്നോട്ടുള്ള സഞ്ചാരം തടസ്സപ്പെടുത്തും. സംഘടിതമായ വിശ്വാസത്തിന് ബോധം (അദ്വൈതബോധം) കുടിയേറിയത് എന്ന് വേദം ഉദ്ബോധിപ്പിച്ച ദർശനത്തിലെ പൌരാണിക ജനത മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. ഇന്ന് ആ ബോധം മനുഷ്യനിൽ നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കയാണ്. അതിനാൽ ഓരോ ഭാരതീയനും വൈദികമായ ഈ ജ്ഞാനം വീണ്ടും ഉയർത്തിപ്പിടിക്കേണ്ടതാണ്. വേദം ഇന്ത്യയുടെ മാത്രമല്ല, ലോകത്തിന്റെ മുഴുവൻ heritage ആണ്.

III

1 (ഒ) ഉദ്ഗാതാ അധ്വര്യു: പവമാനസ്ഥ ഇന്ദ്ര:
(ശ്രീ) ... ഋത്വിക്കുകൾ.

2 അഭി ഹോതാ അധ്വര്യുമാരോ ന ഭവതാ യതി:
... ഇന്ദ്രേ ...

3 (ഉ) പവമാനാ യജ്ഞസി ബോധമഹാ മാതന:
ഋത്വിക്കോ വി ... യതേ

4 ഇന്ദ്ര യദ്ദിവി: ... വാലിതം പതിതിയതേ
... യാജ്ഞേ.

5 ത്വം സോമ നൃമാദനഃ പവസ്വ ചർഷണീധൃതിഃ
സസ്നിര്യോ അനുമാദ്യഃ
6 പവസ്വ വൃത്രഹന്തമ ഉക്ഥേഭിരനുമാദ്യഃ
ശുചിഃ പാവകോ അദ്ഭുതഃ
7 ശുചിഃ പാവക ഉച്യതേ സോമഃ സുതഃ സ മധുമാൻ
ദേവാവിരഘശംസഃ

(സോമൻ ഉമ, സോമ്യൻ ബ്രഹ്മചാരി എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ആദി ഇന്ദ്ര സൂക്തങ്ങൾ വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടുന്നു)
(ഋഷി :— അസിത, കാശ്യപ, ദേവലർ. ദേവത പവമാന സോമൻ
ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം)

പവമാനമായ (പവിത്രീകൃതമായ) ഇന്ദുക്കൾ സോമമായ അമൃത ജ്ഞാനങ്ങളെ ശ്രീ (ഐശ്വര്യങ്ങൾ) അമൃതാദി ജലങ്ങളെയും (ജലത്തിലൂടെ / സമുദ്രത്തിലൂടെ) സഞ്ചരിച്ച് വ്യാപിക്കുന്നു.
സംയതമായ മനസ്സുള്ള ഇന്ദ്ര യതികൾ, യോഗികളുടെ (വാക്കുകൾ / വിദ്യയാകുന്ന ശക്തി) ജ്ഞാന മാർഗ്ഗത്തിൽ, ജ്ഞാന സമുദ്രത്തിൽ ഒഴുകിച്ചേർന്ന് പ്രവഹിക്കുന്ന (ഒഴുകുന്ന / സഞ്ചരിക്കുന്ന). സ്വയം ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ സർവ്വ പ്രതിബന്ധവും നീക്കി ഇന്ദ്ര മാർഗ്ഗമാകുന്ന (ഇന്ദ്രിയ നിഗ്രഹം / ശമദമാദി എന്ന പദവി)
ഈ സോമമേ നീ (സോമനായ ഇന്ദുവേ / ചന്ദ്രവംശത്തിലെ ഇന്ദ്രനായി ശോഭിക്കുന്ന ഉമ) മാതൃത്വം (അനന്തബലം) പകർന്നുകൊണ്ട് ധന്യനായ പവമാനാ, (ഇത് ശിവന്റെ പ്രാണനോടും ഇടയുള്ളതാണ്) വരിക. ഇവൻ കാട്ടിയ മാർഗ്ഗത്തിൽ ശിവമായി സഞ്ചരിക്കുക.
ഇവന്റെ ജ്ഞാനം അഗ്നി പോലെ ഉറച്ചു നിൽക്കുന്നതാണ്.
ഈ സോമത്താൽ നീ പവിത്രമായ പ്രകാശമാർഗ്ഗത്തിൽ എത്തുന്നു.
ഇന്ദ്രന്റെ ധാമത്തിൽ (ഇന്ദ്രപദവി / കൃത്തികളുടെ / ഉമയിന്റെ പദവി) ചേരാൻ തയ്യാറാവുക. (പരിധിയില്ലാത്ത = ചൈതന്യത്തിൽ / ദൈവത്തിൽ / ശക്തിയിൽ) നീ സോമനായ ശിവന്റെ അനന്തത്തിന് പാത്രമായി, വിചാരങ്ങളായ സർവ്വതിനെയും പരിശോധനയിലും പവിത്രീകൃതമായി, സഞ്ചരിച്ചും. എല്ലാ തിന്മയിലും എല്ലാവർക്കും ജ്ഞാനം പകർന്നുകൊടുക്കാനും.
വൃത്രഹന്താവായി (വിഷയവാസനകളിൽ നിന്നും നശിപ്പിച്ച്) ഉക്ഥങ്ങളാൽ (വാക്ക് / അതിനോട് ചേർന്ന പ്രവൃത്തി അനുവാചകന്റെ) ~~[illegible]~~ പ്രശസ്തനും, ജ്ഞാനം അനുമോദിക്കപ്പെടുന്നവനായി (മറ്റുള്ളവരാൽ) ശുചിയായി, അത്ഭുതകരമായ അഗ്നി (ജ്ഞാനാഗ്നി) ആയി എന്നും സഞ്ചരിക്കുക.

ഇവൾ ആദിമായ ശക്തിയാണ്, ശോഭയാണ്, മധുരമായ ലാവണ്യമാണ് എന്ന് സത്യം പറയട്ടെ. പ്രകാശിക്കുന്നവരുടെ (ദേവ) യും വീരന്മാരുടെയും ഹംസി (ഹംസം) ആയി, കൃഷ്ണനായി (ധർമ്മ സംരക്ഷണം) ഇവിടെ അവതരിച്ചവനാണ് ശോഭ മുന്നണിയിലെത്തുന്നവൾ (ശോഭ വംശജൻ).

IV 1. പ്ര. കവിർ ദേവവീതയേ ... വാരേണ്യ ...
സാഹ്യ ... സ്വയം!

2. ... ശോഭന ...
... സഹസ്രിണം

3. ... വിശ്വാമി ... പവമാനസ്യ ... മതി
... ശോഭ ...:

4. ... ശോഭ ... ഇന്ദ്ര ...
... ഇന്ദ്ര ...

5. ... ശോഭ ...
...

6. ... ശോഭ ...:
ശോഭ ... സീദതി.

7. ... ശോഭ ...
... വീര്യം.

(ഋഷി - ... , ... , ദേവത പവമാന
സോമ: ഛന്ദസ് ഗായത്രി സ്വരം ഷഡ്ജം)

[ഇത് മൂന്ന് സൂക്തങ്ങളുടെ ഇടയിലാണ്. ... ... വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതാണ്. ... ഇവരുടെ ... (ശോഭയുടെ) മൂന്ന് സൂക്തത്തിൽ പറയുന്നു.]

ദേവവീതമായ കവിത്വം ... ശോഭ ... കഠിനമായ വാക്കുകൾ (പ്രയോഗ) ത് വിലയേറിയതാണ്. ... സ്തുതി ... യും ... ...

അവൻ ... (... ആയി) ... , ... , ധനം എന്നിവ (...) നൽകുന്നു. ... പവിത്ര (...) ആയി അവനിൽ (...) ... (...) ... ശോഭ ... ...

പാത്രത്തിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രമായി സഞ്ചരിച്ച് ഒഴുകുക. ഇന്ദ്രനെ ഉദ്ദേശിച്ച്
സത്യം സ്തോത്രം ചെയ്യുന്നവർക്കെല്ലാവരും ധനവും നൽകുക. നീ ആത്മാവിനെ
പോലെ ശുദ്ധനായി നിന്നു കൊണ്ട് അന്ന്യ മറിഞ്ഞ് സോമത്തിൽ പ്രവേശി
ക്കുക. അതിനുശേഷം അഗ്നിയായി പവിത്രീകരിക്കുക. അഗ്നിയെപ്പോലെ
ശോഭിക്കുന്ന ജ്ഞാനങ്ങളോട വിളങ്ങുക. സോമൻ ജനഹൃദയങ്ങളിൽ
ശോഭിക്കുന്നു. ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ബാലകനായ നീ പുത്രനെന്നപോലെ
മഹാനായി പവിത്രമായി സോമമായി ആത്മാവിനെ നയിക്കുന്നു.
സ്തോത്രങ്ങളിൽ സുവീര്യം കൊടുത്ത് പാടുക.

V 1 യവം യവം നോ അന്ധസാ പുഷ്ടം പുഷ്ടം പരിസ്രവ,
വിശ്വാ ച സോമ സൗഭഗാ.
2 ഇന്ദോ യഥാ തവ സ്തവോ യഥാ തേ ജാതമന്ധസഃ
നി ബർഹിഷി പ്രിയേ സദഃ
3 ഉത നോ ഗോവിദശ്വവിത് പവസ്വ സോമാന്ധസാ.
മക്ഷൂതമേഭിരഹഭിഃ
4 യോ ജിനാതി ന ജീയതേ ഹന്തി ശത്രുമഭീത്യ
സ പവസ്വ സഹസ്രജിത്.
(ഋഷി അവത്സാരൻ ദേവത പവമാന സോമൻ. ഛന്ദസ് ഗായത്രി.
സ്വരം ഷഡ്ജം).

ഞങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി യവങ്ങളും ധാന്യ വിത്തും വിത്തും പുഷ്ടമാക്കി പരിസ്രവിപ്പിക്കുക. സോമാ, വിശ്വത്തിലെ സർവ്വ സൗഭാഗ്യവും വർദ്ധിക്കട്ടെ.

ഇന്ദോ, ആപ്രകാരം നിന്റെ സ്തവമോ അപ്രകാരം ജാതനായി (ആവിർഭവിച്ച്) പ്രിയനായവരുടെ സദസ്സിൽ (പുറത്തെ സദസ്സിലും അകത്തെ അന്തർഹൃദയത്തിലും) വരിക. ഗോവിത്തും അശ്വവിത്തും (വാക്കിനെയും പ്രാണനെയും അറിഞ്ഞവൻ / പശുക്കൾ, കുതിരകൾ എന്നിവയാകുന്ന ധനങ്ങളുടെ ഉടമ) ആയി പവിത്രീകരിച്ച് സോമത്തെ അറിയുക. ശീഘ്രം പരക്കുന്ന രാത്രികളിൽ വരിക. എപ്പോഴും ജയിക്കുന്നവനായി, ആരാലും തോൽപ്പിക്കാനാവാത്തവനായി (തോൽക്കാത്തവനായി) ശത്രുക്കളെ നശിപ്പിക്കുന്നവനായി, സഹസ്രജിത്തായി (ആയിരമായിരം പേരെ ജയിക്കുന്നവനായി) പവിത്രീകരിച്ചു സഞ്ചരിക്കുക.

VI 1 ഏതേ ധാരാ മധുശ്ചുതോ ... ഉന്ദതേ,
... പവിത്ര മായഭഃ
2 സോമ ... തിരോ വാരാണ്യവ്യയാ
... യോനിഷു
3 ത്വം സോമ പരി സ്രവ സ്വാദിഷ്ഠോ അംഗിരോഭ്യഃ

വരിവോവിത് പരിസ്രവ:
(ഋഷി: ജമദഗ്നി. ദേവത പവമാന സോമൻ. ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം).

നിന്റെ ധാരയായൊഴുകുന്ന മധുസ്വാദങ്ങൾ സ്രവിക്കുന്നു. പവിത്രമായ സൂത്രത്തിൽ നിന്ന് അവയോരോന്നും ഭൂമിയിലിറങ്ങുക. അതുൾക്കൊള്ളുന്നവരുടെ ഇന്ദ്രനായി, മനസ്സിന്റെ തിരയിൽ നിറയുക. ദിവ്യമായ ശക്തി (ആനന്ദം) നേടുക. യോനിയായ (മൂലകാരണം) കാരണത്തോട് ചേർന്നിരുന്ന് വ്യക്തമാവുക. സോമ, നിസ്വാർത്ഥമായ സത്യവും അംഗീകാരങ്ങളുമായി സ്വവീര്യം നേടുന്നവനാണ് അവയാണിതാന്ന ആനന്ദമാകുന്ന പാൽ (ജ്ഞാന പാൽ) തരിക.

VII 1 തവ ശ്രിയോ വർഷ്യസ്യേവ വിദ്യുതശ്ചിത്രാശ്ചികിത്ര ഉഷസാം ന കേതവ:
യദോഷധീരഭിസൃഷ്ടോ വനാനി ച പരിസ്വയം ചിനുഷേ അന്നമാസനി.
2. വാതോപജൂത ഇഷിതോ വശാം അനു തൃഷു യദന്നാ വേവിഷദ്വിതിഷ്ഠസേ
ആ തേ യതന്തേ രഥ്യോ യഥാ പൃഥക് ശർധാംസ്യഗ്നേ അജരാണി ധക്ഷത:
3 മേധാകാരം വിദഥസ്യ പ്രസാധനമഗ്നിം ഹോതാരം പരിഭൂതമം മതിം
തമിദർഭേ ഹവിഷ്യാ സമാനമിത് തമിന്മഹേ വൃണതേ നാന്യം ത്വത്.
(ഋഷി: അരുണോ വൈതഹവ്യ, ദേവത അഗ്നി. ഛന്ദസ് ജഗതി. സ്വരം നിഷാദം).

ഉഷസ്സിൽ കിരണങ്ങളെന്ന പോലെയും മേഘത്തിൽ നിന്ന് വെള്ളിടി പോലെയും നിന്റെ "ശ്രീ" മഹിമ വർധിക്കുന്നു. അപ്രകാരം ഔഷധികളെയും വനങ്ങളെയും നീ അഭിസൃഷ്ടിക്കുമ്പോൾ അവയോടൊപ്പം നീ അന്നമായ് വിഴുങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു, മനുഷ്യൻ താൻ ഉണ്ടാക്കിയ അന്നം തന്നെ വിഴുങ്ങുന്ന പോലെ.
ആദിവൃക്ഷങ്ങൾ, ജ്ഞാനത്തിനായി സമ്പാദിച്ച ജ്ഞാനങ്ങളോടൊപ്പം അന്നവും, ഔഷധികളും നേടുന്നു. അവയാൽ അഗ്നി പോലെ ശോഭിച്ച് അജ്ഞാനമെന്ന നിന്നിൽ അനേക കാര്യങ്ങളിൽ നയിക്കപ്പെടുന്നു വ്യാപരിക്കുന്നു. ആത്മാവിലെ ശക്തി ധനത്തിൽ നിന്ന് അനേകങ്ങൾ വിവിധ ദിശകളിൽ പ്രയാണമാകുന്ന പോലെ (അഗ്നിയാൽ വീണ്ടും നേടിയവന്റെ പ്രയാണത്തിൽ നിന്ന്) വിവിധ കാര്യങ്ങളിലുള്ള ദീപ്തി പ്രകാശിക്കപ്പെടുന്നു.
മേധയുടെ ആധാരമായി ഉൾക്കൊള്ളുന്നവനും പ്രയാണം ചെയ്യുന്നവനും, ഹോതാവും എല്ലാവർക്കും നേതൃത്വം നൽകുന്ന പ്രശംസനീയനായ അഗ്നേ, നിന്റെ ഭക്തർ നിന്നെ മാത്രം വരിക്കുന്നു. ഹവിസ്സിനു സമാനമായ മഹത്തായ നിന്നെയല്ലാതെ മറ്റാരെയും വരിക്കുന്നില്ല.

VIII 1 പുരൂരുണാ ചിദ്ധ്യസ്ത്യവോ നൂനം വാം വരുണാ
മിത്ര വംസി വാം സുമതിം
2, താ വാം സമ്യഗദ്രുഹ്വാണേഷമശ്യാമ ധായസേ
വയം വാം മിത്രാ സ്യാമ
3 പാതം നോ മിത്രാ പായുഭിരുത ത്രായേഥാം സുത്രാത്രാ.
സാഹ്യാമ ദസ്യൂൻ തനൂഭി:
(ഋഷി ഉരുചക്രി ആത്രേയ. ദേവത മിത്രാവരുണന്മാർ. ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം).
വരുണാ, മിത്രാ, നിങ്ങളുടെ അനേകം ഉരുക്കളിലെ ചൈതന്യമുള്ളതായ വസ്തുക്കൾ എനിക്ക് സുമതി (ഉത്തമമായ മനസ്സ്) തന്ന് സഹായിക്കുന്നു.
നിങ്ങൾ സദയിൽ എല്ലാവരെയും ഉല്ലാസമായി (ദ്രോഹമില്ലാതെ) കാണുന്നു.
നിങ്ങളിൽ നിന്ന് ബലവും ധാമവും (സ്വസ്ഥാനം) നേടിയ ഞങ്ങൾ എന്നാളും
നിങ്ങളുടെ മിത്രങ്ങളായിരിക്കട്ടെ.
നിങ്ങളുടെ അനേകം ത്രാതാക്കൾ (പാലകർ) കൊണ്ട് മിത്രാവരുണാ,
ഞങ്ങളെ സംരക്ഷണം ചെയ്യുക. ദസ്യുക്കളായ ശരീരങ്ങളിൽ നിന്ന്
ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കുക.
ഇവിടെ ദേവതയായ മിത്രാവരുണന്മാർ പ്രാണാപാനങ്ങൾ, ജ്ഞാനവും കർമ്മവും, സഭയിൽ സംസാരിക്കുന്ന വിദ്വാന്മാർ, സേനാപതികളായി ഉള്ളവരും എടുക്കാമെന്ന് പറയുന്നു.
ഇവ മന്ത്രാർത്ഥത്തെ വിശദമായ വിധത്തിൽ കൂടി വ്യാഖ്യാനിക്കാം. മിത്രൻ സൂര്യനും, വരുണൻ ജലാശയവും എന്നതും ഉചിതമാണ്. അവ രണ്ടും മനുഷ്യർക്ക് പ്രാണാധാരമായ വൃഷ്ടിയും, കാർഷിക രക്ഷാദികളുടെ പ്രവർത്തന ശേഷിയും,
ഋഷിയുടെ പേര് ആത്രേയനായ ഉരുചക്രി. പുരു + ഉരുണാം എന്ന ആദ്യവാക്കിൽ നിന്ന്, നാമത്തിന്റെ ആദ്യപദം ചേർത്തിരിക്കുന്നു. ഉരു എന്നാൽ ശരീരം, കയ്യിൽ. നാഡീചക്രങ്ങളോടുകൂടിയ ശരീരം ഉരുചക്രി; ചക്രത്താൽ ചലിപ്പിക്കുന്ന കയ്യും ഉരു ചക്രി; സൂര്യചന്ദ്രന്മാർ ചക്രം നടത്തുന്ന ആകാശവും ഉരു ചക്രി. ഇത് മൂന്നും ഒന്നായവൻ "ആത്രി". ആത്രേയൻ കർത്താവ് യജ്ഞശാലയിൽ ... , ... നടത്തുന്ന ... , ... ഇവരെക്കൂടി പറയാൻ ... ആണ് ഈ സൂക്തം. ... സാഹ്യാമിയിൽ ... 'ആത്രേയ'നാൽ (... ...

അനേകം വൈദ്യശാസ്ത്ര സംബന്ധ ഗ്രന്ഥങ്ങളും) ഈ ക്ഷേത്ര സങ്കേ
തത്തിൽ നടക്കും നടൻ കലാരൂപം സ്തുത്യർഹമായ പരിശീലന പദ്ധ
തി ഷഷ്ഠിയുടെ ഭാഗമാണ് ഉണ്ടായത്.

IX 1 ഉത്തിഷ്ഠ നോത്തിഷ്ഠ സഹ വിദ്യാർത്ഥി പ്രേമ ദേവതായ:
പ്രാപ്യ വിദ്യാ ഭാഗ്യ സ്ഥിതം.
2. നന്ദ്യാ രോദസീ ഉദേ സ്പർശ കനകദേതാര
ഇന്ദ്ര ചക്ര സ്തനാദി:
3. വാചകസ്ഥാപദി ശതം നവശക്തി യുക്തം.
ഇന്ദ്രാണീ പരിണയം ഭദ്ര.
(ഭൂമി ശക്തിയുടെ കാരണം. ദേവത ഇവൻ. ശാന്തസ്വരായ
തി സ്വരം പകരുന്നു).

നാളെപ്പാട്ടുകളിൽ ഭക്തിരസം നിറയുന്നു; കവി ജയദേവൻ വിരചിച്ച
ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അഷ്ടപദി; ഗോവിന്ദൻ (ശ്രീകൃഷ്ണനെ)
പ്രേമഭക്തിയോടെ പരിചാരകനായി ഇന്ദ്രാ, ലക്ഷ്മി-
തിരുമേനിയും സ്വർഗ്ഗസമാനമായ മനസ്സിൽ നാദമായി
പ്രണയിക്കുമ്പോൾ, അവർ തമ്മിലുള്ള ഉണർവിന്റെ സന്ദേശം
അനുഭവിക്കുന്നു. ഞാൻ അഷ്ടപദിയായ വാക്ക് (ദേവവാണി), ഭക്ത
ഹൃദയത്തിൽ അമൃതമായി വർഷിക്കുന്നു. എന്റെ ഈ ശക്തിയാൽ
ഇന്ദ്രിയാധിപത്യം നേടുന്നു.

① അഷ്ടപദി:- ① 4 ദേവത - ശിവൻ, വിഷ്ണു, ബ്രഹ്മ, സൂര്യൻ
② 4 ഉപദേവത - ഗണപതി, ശക്തി, ശാസ്താ, സുബ്രഹ്മണ്യൻ-
നവശക്തി:- ശിക്ഷ, കല്പം, വ്യാകരണം, നിരുക്തം, ഛന്ദസ്,
ജ്യോതിഷം, ധർമ്മശാസ്ത്രം, പുരാണം.
② അഷ്ടപദി:- ശരീരത്തിൽ അഷ്ടസ്ഥാനങ്ങളിൽ കൂടി വരുന്ന
വാക്ക്.
നവശക്തി:- ശരീരത്തിൽ ഒൻപത് ചക്രം (9 ആവരണം - ശ്രീവിദ്യ)
ശരീരം വ്യാപിച്ച് നാദസ്വരം ശക്തിയും തരുന്നത്.
③ അഷ്ടപദി × നവശക്തി.
8 × 9 = 72.
72 മേളകർത്താരാഗങ്ങളിൽ ശരീരത്തിലും പ്രപഞ്ചത്തിലും
720000 നാഡികളിലൂടെ ഒഴുകി നിറയുന്ന നാദം.

2. യാ വാം സന്തി പുരുസ്പൃഹോ നിയുതോ ദാശുഷേ നരാ
ഇന്ദ്രാഗ്നീ താഭിരാ ഗതം.
3. താഭിരാ ഗച്ഛതം നരോപേദം സവനം സുതം
ഇന്ദ്രാഗ്നീ സോമപീതയേ.
(ഋഷി ഭരദ്വാജോ ബാർഹസ്പത്യ. ദേവത ഇന്ദ്രാഗ്നി. ഛന്ദസ് ഗായത്രി സ്വരം ഷഡ്ജം) [ഇന്ദ്രാഗ്നികളെ ഉക്ത, [illegible] ഇവരായി സ്വീകരിക്കുന്നു]
ഇന്ദ്രാഗ്നികളേ, ഈ സ്തോത്രങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കായി ഉച്ചരിക്കപ്പെടുന്നു.
പാനം ചെയ്ത് സോമരസത്താൽ ([illegible]) തൃപ്തി നേടിയാലും.
ഇന്ദ്രാഗ്നികളേ, നരന്മാരെ നയിക്കുന്നവരേ, ദാതാക്കളുടെ നിയുതകളായ
കുതിരകളുടെ പലതാലും ആഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടവരായി ഇവിടെ വരിക.
ഇന്ദ്രാഗ്നികളേ, ഈ സവനത്തിൽ വരിക. സോമം പാനം ചെയ്യുക.

XI (1) അർഷാ സോമ ദ്യുമത്തമോഽഭി ദ്രോണാനി രോരുവത്.
സീദ ശ്യേനോ ന യോനിമാ.
(2) അപ്സാ ഇന്ദ്രായ വായവേ വരുണായ മരുദ്ഭ്യ:
സോമാ അർഷന്തു വിഷ്ണവേ.
(3) ഇഷം തോകായ നോ ദധദസ്മഭ്യം സോമ വിശ്വത:
ആ പവസ്വ സഹസ്രിണം.
(ഋഷി:- ഭൃഗുർ വാരുണി, ജമദഗ്നിർഭാർഗവൻ. ദേവത. പവമാന സോമൻ, ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം)
പവമാനകാണ്ഡം (പ്രപാഠകം 6, അർദ്ധം 1. ദശതി 4) സൂക്തം 7 മ
ത്തെ മൂന്നാം സൂക്തം.
പ്രകാശിക്കുന്ന സോമം (ആനന്ദം — ബ്രഹ്മ) ഹൃദയദ്രോണങ്ങളിൽ (കലശ/കുടം) നാദം മുഴക്കി, ശബ്ദിക്കുന്നവനായി, ആനന്ദം പകരു
ഉള്ള പക്ഷി ലോകത്തേക്കെന്നപോലെ സമ്പാദിക്കുന്നു. (നാദസ്വരൂപം, ആനന്ദസ്വരൂപം — രണ്ടും പരമാത്മാവ്. [illegible] കഴിഞ്ഞ സൂക്തത്തിൽ [illegible], ബ്രഹ്മമായി സ്വീകരിക്കുന്നതിന്റെ ഉദാഹരണമാണ് ഈ സൂക്തം [illegible]. (ഉദാ: ഭൃഗു, ജമദഗ്നി, ഭാർഗ്ഗവ വംശം [illegible] കടലിലേക്ക് [illegible])
ജലം, ഇന്ദ്രൻ, വായു, വരുണൻ, മരുത്തുക്കൾ എന്നിവയാൽ എന്നും സോമം വർഷിക്കുന്ന സർവ്വവ്യാപിക്ക് (വിഷ്ണുവിന്) നമസ്കാരം പറയുന്നു. (വിഷ്ണു പദം സർവ്വവ്യാപിയാണ്; ഉപാസകം. അതിനാൽ ജലം, ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ, വായു, വരുണൻ, മരുത്തുക്കൾ വർഷിക്കുന്നു. സർവ്വനാരായണനാൽ വർഷിക്കുന്നു).

നമ്മുടെ വംശങ്ങൾക്കെല്ലാം വിശ്വത്തിന്റെ സൗഭാഗ്യം. അന്നം നൽകുക. അതിനായി ധാരധാരയായി വന്ന് (ചിന്നംചിന്നം) പവിത്രീകരിക്കുക. (സൂര്യരശ്മികളോടും, ജലവർഷം, മഴ, ഇന്ദ്രിയ ഭോഗങ്ങൾ ആയ അന്നം, അതുകൊണ്ട് ഉണ്ടാകുന്ന ശിശുക്കളുടെ ആനന്ദവർഷം ഇവയോടും)

XII 1 സോമ ഉ ഷ്വാണഃ സോതൃഭിരധി ഷ്ണുഭിരവീനാം
അശ്വയേവ ഹരിതാ യാതി ധാരയാ മന്ദ്രയാ യാതി ധാരയാ
2. അനൂപേ ഗോമാൻ ഗോഭിരക്ഷാഃ സോമോ ദുഗ്ധാഭിരക്ഷാഃ
സമുദ്രം ന സംവരണാന്യഗ്മൻ മന്ദീ മദായ തോശതേ:

സോമത്തെ പവിത്രത്തിലെ കല്ലുകളിൽ ഇടിച്ച് പിഴിയുന്നു. അത് അശ്വത്തെപ്പോലെ ഹരിതമായി ധാരധാരയായി മന്ദ്രമായി ഒഴുകുന്നു. അതുപോലെ ഗോക്കളുടെ ഉപാസിക്കുന്നതിൽ നിന്നും പാൽ ഒഴുകുന്നു. (യോഗിയുടെ നാഡികളിലൂടെ മന്ദമായി ഒഴുകുന്ന ഓജസ്സ് — ജ്ഞാനമായി — വാക്കായി പുറത്തു പ്രകാശിക്കുന്നു). അനുപദേശത്തേക്ക് ഗോക്കളുടെ നദികൾ ഗോക്കളെ മേയ്ക്കാൻ കൊണ്ടുചെല്ലുന്നു. അതുപോലെ സോമത്തിന്റെ ആനന്ദമാകുന്ന പാലരുവികൾ ഹൃദയത്തിലേക്ക് (നാഡികളിൽ നിന്ന്) ഒഴുകുന്നു. ജലം സമുദ്രത്തിലേക്ക് സംവരണം ചെയ്യുന്നതുപോലെ ആനന്ദം ഭാഗ്യവാന്മാരുടെ ഹൃദയത്തിൽ നിറയുന്നു.
പവമാനസോമം ഋഗ്വേദം 6 (മണ്ഡലം) ദശകം 5 സൂക്തം 5
തന്നെ ഇവിടെയും സൂക്തം/.

XIII 1 യത് സോമ ചിത്രമുക്ഥ്യം ദിവ്യം പാർഥിവം വസു.
തന്നഃ പുനാന ആ ഭര.
2 വൃഷാ പുനാന ആയൂംഷി സ്തനയന്നധി ബർഹിഷി
ഹരിഃ സന്യോനിമാസദഃ
3 യുവം ഹി സ്ഥഃ സ്വഃപതീ ഇന്ദ്രശ്ച സോമ ഗോപതീ
ഈശാനാ പിപ്യതം ധിയഃ
(ഋഷി അസിതൻ, കാശ്യപൻ, ദേവലൻ. ദേവത പവമാനസോമൻ. ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം)
സോമാ, ചിത്രങ്ങളും ദിവ്യങ്ങളും പാർഥിവങ്ങളും ആയ വസ്തുക്കളും ഉക്ഥ്യങ്ങളും കൊണ്ടുവരിക. പവിത്രീകരിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ ഞങ്ങളെ നിറച്ച് (പൂരിപ്പിച്ച്) തരിക.
അതെങ്ങനെയും പുനരും യജ്ഞവേദിയിലും വർഷിക്കുന്നതിനാൽ മേഘം പോലെ (വർഷിച്ച്, സ്തനിച്ച് നാദം മുഴക്കി) ആയുസ്സ്

വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നവനേ, ഹരീ, സത്തായ നിന്റെ യോനികളിൽ (ഞങ്ങളുടെ

ഹൃദയങ്ങളിൽ — (ബുദ്ധിയിൽ) ഇരിക്കുക. ഭവാനായ നീ സംസ്തുതനാ
യി, സ്വപതിയായി വാഴുക. ഇന്ദ്രനാർക്ക് (ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ അധിപതി
കളായ ശതക്രതുക്കൾക്ക്) സോമനാണ് ഗോപതി. ഈ ഗാനം ധീയെ
വർദ്ധിപ്പിക്കട്ടെ.

ഹരിയുടെ യോനി പത്നിയായ ശ്രീ (ബുദ്ധി) യും അനാദികളുടെയും ഉപാസ
കരുടെയും ഹൃദയമുണ്ട്. അവയിൽ നിത്യയൗവനയുക്തനായി സ്വപതി
യായും ഭർത്തൃ പശുക്കൾക്കും (ഗോ = വാക്ക്, പ്രകാശം എന്നർത്ഥം)
നാദപ്രകാശങ്ങൾക്കും, ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും, പതിയായും ഹരി ഇരിക്കുന്നു.
അതിനാലാണ് മനുഷ്യർ ബുദ്ധി, ഉക്ഥം (വാക്ക്, കവിത്വം), ജ്ഞാനം
ഇവ നേടി, ആയുഷ്മാന്മാരായി ശ്രീയുടെ സമൃദ്ധിയെ പതിക്കൊത്ത
നൊരാൾ സമ്പാദിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു ഈ ഗാനത്താൽ സദാ ബുദ്ധിയെ
വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ, വിദ്യ വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ ഉത്സുകനാണ്.

XIV 1 ഇന്ദ്രമദായ വാവൃതേ ശവസേ വൃത്രഹാനൃഭി:
തമിന്മഹത്സ്വാജിഷൂതിമർഭേ ഹവാമഹേ സ വാജേഷു പ്ര നോƒവിഷത്.

~~2- ഉപ ജ്ഞസ്യ പാവ്യോദ വരിമ ഖദ് ഉപാവദം.~~
~~യജ്ഞസ്യ സദ്മ ധാമമിന്ദ്രിയം~~
~~3 ശീണി ത്രിസ്യ ധാരയാ പൃഷ്ഠേ ഷ്വൈര യദ്രയിം~~
~~ചീകീതേ അന്യ യോജനാ വി സുരു:~~

2. അസി ഹി വീര സേന്യോƒസി ഭൂരി പരാദദി:
അസി ദഭ്രസ്യ ചിദ്വൃധോ യജമാനായ ശിക്ഷസി സുന്വതേ ഭൂരി തേ വസു.
3. യദുദീരത ആജയോ ധൃഷ്ണവേ ധീയതേ ധനാ
യുങ്ക്ഷ്വാ മദച്യുതാ ഹരീ കം ഹനഃ കം വസൗ ദധോƒസ്മാം ഇന്ദ്ര
വസൗ ദധ:

(ഋഷി ഗോതമോ രാഹൂഗണ. ദേവത. ഇന്ദ്രൻ ഛന്ദസ് പങ്ക്തി.
സ്വരം പഞ്ചമം).

ദേവന്മാർ, ജനങ്ങൾ എന്നിവരുടെ വിജയമദത്തിനും ഇന്ദ്രനെ ഞങ്ങളുടെ
സ്തോതാവിനെ ഞങ്ങൾ വരിക്കുന്നു. അവനെ ഞങ്ങൾ ബുദ്ധിയിലെ യുദ്ധങ്ങൾക്കാ
യി ഞങ്ങൾ ആശ്രയിക്കുന്നു. ചെറുതും വലുതുമായ എല്ലാ യുദ്ധത്തിലും അവൻ
സഹായിക്കട്ടെ. (ജീവിതാ യോധനത്തിൽ)
വീരനായ നാഥാ ദേവ, നീ സേനയ്ക്ക് നന്മ വരുത്തുന്നു. അനേക ശത്രുക്ക
ളെ ജയിക്കുന്നു. ബലത്തിലില്ലാത്തവർക്ക് വൈഭവം നൽകി ശക്തരാക്കുന്നു.
യജമാനന്മാർക്ക് ധനം നൽകുന്നു; ശിക്ഷ (വിദ്യ) യും നൽകുന്നു.
നിന്നാൽ സന്യാസ ധനം (സത്യധർമ്മം) സംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു.

കർഷിതമയോടെ ആത്മ്യം നടന്നുന്നവർക്ക് സുഖിരമായനം സദ്വി
വിജയവും നൽകുന്നു. ജ്ഞാനവും കർമ്മവും നിറഞ്ഞ സഹായികളായിനിന്ന്
പ്രതിബന്ധങ്ങൾ തരണം ചെയ്യാൻ സഹായിക്കുന്നു. അങ്ങനെ മോക്ഷ
സുഖവും (കം) വസുക്കളും ഞങ്ങൾക്ക് തരുന്നു. ഇന്ദ്ര, നീ വസുക്കൾ
തരുന്നവനാണ്.

ഐന്ദ്രകാണ്ഡം അദ്ധ്യാ. 4. ഭാഗം 7. സൂക്തം 6 തന്നെ ഇവിടത്തെ
3ാം സൂക്തം. അതേ ഭാഗത്തിലെ 3ാം സൂക്തം ഇവിടെ 6ാം
സൂക്തം. അവിടെ ഋഷി നാമം ഗൗതമ എന്നേ ഉള്ളൂ.
ഇവിടെ ഗൗതമ രാഹൂഗണനെന്ന് [രാഹൂഗണം / ഋഷിയിലെ
ഗണങ്ങൾ] വിശേഷണമായി നാമം ചേർത്ത് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.
ആ ഭാഗത്തെ ഭാഷ്യം ചേർത്ത് വായിക്കുക.

XV 1 സ്വാദോരിത്ഥാ വിഷൂവതോ മധ്വഃ പിബന്തി ഗൗര്യഃ
യാ ഇന്ദ്രേണ സയാവരീർവൃഷ്ണാ മദന്തി ശോഭസേ വസ്വീരനുസ്വരാജ്യം
2. താ അസ്യ പൃശനായുവഃ സോമം ശ്രീണന്തി പൃശ്നയഃ
പ്രിയാ ഇന്ദ്രസ്യ ധേനവോ വജ്രം ഹിന്വന്തി സായകം വസ്വീരനുസ്വരാജ്യം
3 താ അസ്യ നമസാ സഹഃ സപര്യന്തി പ്രചേതസഃ
വ്രതാന്യസ്യ സശ്ചിരേ പുരൂണി പൂർവ്വചിത്തയേ വസ്വീരനുസ്വരാജ്യം.
(ഋഷി ഗൗതമോ രാഹൂഗണഃ, ദേവത ഇന്ദ്രൻ, ഛന്ദസ് പങ്ക്തി-
സ്വരം പഞ്ചമം) [6ാം സൂക്തം ഐന്ദ്രകാണ്ഡം അദ്ധ്യാ. 4 ഭാഗം 7 - സൂക്തം 6 (തന്നെ)]

വിഷുവത്തിൽ ശോഭിക്കുന്ന സൂര്യനിലെ സ്വാദിഷ്ഠമായ മധു
ഗൗരികൾ കുടിക്കുന്നു, ഏകതാനത് ഇന്ദ്രനാൽ വരിതെറ്റാതെ
(വരിവസ്യ) തെറ്റാതെ വൃഷ്ണികളോടൊപ്പം (വർഷിക്കുന്നവ)
അതിന്റെ ആനന്ദലഹരിയാൽ ശോഭിച്ച്, മനോഹരമായി വശ്യ
(വശീകരണം / ആകർഷണ ശക്തി) കളായി കൂടെ (സൂര്യരശ്മികളോ
ടൊപ്പം) സ്വരാജ്യം അനുഭവിക്കുന്നു.
ഈ സുവർണ്ണ ശുഭ്ര സുന്ദരങ്ങളായ പൃശ്നകൾ (പൃശ്നികൾ)
സോമത്താൽ 'ശ്രീ' (ഐശ്വര്യവതികൾ) കളായി അനുഭവിക്കുന്നു.
ഇന്ദ്രന്റെ പ്രിയകളായ ധേനുക്കൾ വജ്രം പോലെ സായക
ങ്ങളെയെല്ലാം (വൃഷ്ടി സായകം / കാമബാണം) ഹനിച്ച്
വശികളായി ഒപ്പം സ്വരാജ്യം നേടുന്നു.
അവയെ നമിച്ച് അവരോടൊപ്പം പ്രചേതസ്സുകൾ സപര്യ
നടത്തുന്നു. അവരുടെ ഉദാരങ്ങളായ (പുരാണങ്ങൾ) ആദ്യ
അനേകം വ്രതങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ച് പൂർവ്വചിന്തനത്തിനായി (പൂർവ്വചിത്തി)
വശികളായി സ്വരാജ്യം നേടുന്നു.

വിഷുവത്, ഗൗരി, വരിവൃഷ്ടാ, വഹ്നി, സ്വാരാജ്യം, ബുദ്ധി,
ശ്രീ, ധേനു, വജ്രം, സായകം, നമസ്, പ്രചോദനസ്, കുട്ടിച്ചാത്തൻ
തുടങ്ങിയ പദങ്ങളാൽ ഈ ക്രമ സൂത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാറാണ്.
'വഹ്നിനസ്വരാജ്യം' എന്ന വാക്യം ക്രമസൂത്രത്തിലും അവസാനവാക്യ
മാണ്. പഴയ കൃതികളും അങ്ങനെ ലേഖനമാണ്
കടപയാദിയിൽ ഈ വാക്യ സംഖ്യ 4520728.

2010 ഏപ്രിൽ 14 (വിഷുവത്) കലിദിന സംഖ്യ 1866836 (കലി തുടങ്ങിയ മുതൽ). 4520728 − 1866836 = 2653892.

ഇതിനെ ചൈത്രാദി സിദ്ധാന്തത്തിലെ വർഷദിനസംഖ്യ 366 കൊണ്ട് ഹരിച്ചാൽ 7251 വർഷം 26 ദിവസം എന്ന് കിട്ടും. ~~ഇത് ക്രിസ്ത്വബ്ദം ... (4251 − 3104 = 4147) ... 4147 വർഷം മുമ്പ്~~ ശ്രീവിദ്യ ഗൗരിയുടെ ഉപാസനയ്ക്ക് ആരംഭം വിഷുവത് (വിഷു) സംഖ്യാദിനമാണ് എന്ന് പറയുന്നത്.

കലിവർഷാരംഭത്തിന് 4147 വർഷം മുമ്പ് ശ്രീവിദ്യയുടെ കാലം. (ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വഹ്നിനമ എന്നാണ്. അപ്പോൾ കലിദിന സംഖ്യ 4720728 എന്നാവും. ഇതുതന്നെ ചെയ്യണം എന്നും). ഗൗരി:- വാക്കുകൾ, വെളുത്ത പശുക്കൾ, ശിവശക്തികൾ. വിഷുവത്തിലെ ശുഭ്രമായ സൂര്യോദയം മുതൽ പതിനെട്ടോളം വന്ന മഴയാൽ ഭൂമി (വിളവ് വന്നു) സൂര്യരശ്മികളുമായി സമ്മേളിച്ച് 'സൂര്യനാരായണി' ആയി ശോഭിക്കുന്നു. ശബ്ദ (നാദം) പ്രകാശം ഇവ തമ്മിൽ (ശ്രുതി, ദർശനം) അഭേദം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വഹ്നി ശ്രീചക്രത്തിന്റെ മധ്യത്തിലുള്ള ആകർഷണ ശക്തി. സൂര്യനിൽ സൂര്യയായി ശോഭിക്കുന്നതാണ് ഭൂമി തുടങ്ങിയ ഗ്രഹ ങ്ങളും ഗ്രഹങ്ങളിൽ വഹ്നി ആകർഷണ ശക്തി. കാന്തിക വൈദ്യുത ശക്തിയും സൂര്യോർജ ശക്തിയും അഗ്നിമണ്ഡലം, സൂര്യൻ, ചന്ദ്രൻ, ജലം, ഭൂമി, ആകാശം ഇവ കൂടിച്ചേർന്നതാണ് പതിനെട്ടാമത്തെ ഭുവനം. സർവ ചൈതന്യത്തിനും ആധാരത്തിനും നിദാനം. അതിനാൽ 'ശ്രീ' എന്ന പദം 'ഗൗരി', 'ബുദ്ധി', 'ഭൂമി' ഇവയിൽ നിന്നും അഭിന്നമായി ഉപയോഗിക്കുന്നു. സർവ വിദ്യയും 'ശ്രീവിദ്യ'യിൽ പെടുന്നു; ഗൗരി എന്ന വാക്കിന്, ഭൂമിയിലെ പുത്രന്മാർ (കാമുക് എന്ന ബുദ്ധി പുത്രർ) ഉള്ളവരെന്ന വാക്കിന് അവ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുതന്നെ അർത്ഥത്തിൽ വംശവൃദ്ധിയായ ശ്രീചക്ര സംയോഗം അഥവാ സംസാരത്തിലെ വഹ്നിയും ശ്രീചക്രത്തിൽ ആ സംസാരതാരക സായകമെന്ന നശിപ്പിക്കുന്ന വജ്രസദൃശമായ ജ്ഞാനവും (ശ്രീവിദ്യ) പറയുന്നു. എന്നിരുന്നാലും നശിക്കുന്ന പരബ്രഹ്മചൈതന്യകൾ. അവർ മഹാത്മാക്കളാണ്, സന്യാസികളായ യോഗികളുമാണ്. അനേകം യുഗങ്ങളിൽ അനേക പുണ്യാത്മാക്കൾ ആയിരം അനേകം മനുഷ്യഗണങ്ങൾ

സൃഷ്ടികൾ നടന്ന ഈ രണ്ടു പന്ഥാവുകളിലൂടെയും നടന്ന് രണ്ടു വിധങ്ങളിലൂടെ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിക്കഴിഞ്ഞു എന്നാണ് പൌരാണിക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പറയുന്നത്. ഈ സൃഷ്ടികളിൽ സൃഷ്ടിച്ചതിനെ ([illegible]) പ്രപഞ്ചങ്ങളുടെ തന്നിലൂടെ അതേപോലെ പെരുമാറുന്ന പറയുന്നുണ്ട്.

മേടം 1 വിഷുവത് – ലക്ഷ്യസ്ഥാനം. അശ്വതിരേവതികളുടെ സന്ധിസ്ഥാനം. ബാക്കി വന്ന 26 ദിനത്തെ രണ്ടിലൊന്നാ, അഭിജിത്ത് ഈ സ്ഥാനത്തു നിന്ന് ഇരുവശത്തേക്കും കാണുക.

അഭിജിത്ത് 13 + 13. മേടം 0° 0°യിൽ നിന്ന് 13° 20' ഇരുവശത്തേക്ക് രേവതി, മറുവശത്തേക്ക് അശ്വതി – ഇവയാണ് പുരോഗമനത്തെ എന്ന അശ്വിനികൾ. രണ്ടിലും 26 എണ്ണപ്പെട്ടാൽ ഒരുവശത്ത് അശ്വതി, ഭരണി കഴിഞ്ഞ് 26° 40'ൽ കൃത്തികാദി – സൃഷ്ടികാലത്തെ പുരാതി.
മറുവശത്ത് മീനം 3° 20' കഴിഞ്ഞ് (പൂരോരുട്ടാതി – പൂർവ്വഭാദ്രപാദം – അന്ത്യപാദം കഴിഞ്ഞ്) ഉത്തരഭാദ്രപാദം (ഉത്രട്ടാതി) ആരംഭം.
ഈ 51 – 52 നാഡികളിൽ അക്ഷരങ്ങളിൽ ലയനം (അല ഭാരാട്ടുപാട്ടുപോലെ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ആടുന്ന ചാഞ്ചാട്ടം – ഒളിത- oscillation) ചെയ്യുന്ന ഗതിയുടെ ചിലവതിൽ ഭരണസ്ഥാനം പ്രപഞ്ചത്തിൽ ലഭിക്കുന്നു; സർവ്വിക്കുന്ന എന്ന ജ്യോതിഷതത്വം.
ശ്രീവിദ്യാരഹസ്യവും ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. 72;51; എന്നിവ 72000 നാഡി, 72 മേളകർത്താ; 51 അക്ഷരവർണ്ണങ്ങൾ ഇവകളുടെ അതിസൂക്ഷ്മവും ശ്രീമന്ത്രമായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട സംഗീത സാഹിത്യരൂപമായ ശ്രീവിദ്യാ ചക്രവുമാണ്.

XVI

1 അസാധ്യമല്ല കാമാഖ്യാ ദക്ഷാഗിരിദൂരാ:
ബ്രഹ്മാണ്ഡ യോനിമാസ്ഥിത.
2 ഭദ്രമയോ ദേവദാനവസ്യ യൌവനം നദി: സ്യന്ദം
സ്വന്തതി ഗാവ: പക്ഷയോദി:
3 ആദിമധ്യം ന ചേതോര മജ്ജഭിന്നമായ
മധ്യേ രസം സമ്മാദേ.
ഉദധി കൂമതി. ദേവതാസ്ഥാനമയോമൻ, പരമസ് നായതി.
സ്വരം പിടിച്ചു
ഗിരികളിൽ കൂടിയ മലവാനായ ഭസ്മൻ പറവിക്കുന്ന സൂര്യാംശു തട്ടിയ കലത്തിൽ കടുകി (മട്ടിക്കെട്ട്) എഴുതുന്നു. ഒരു ഗന്ധവതനെപ്പോലെ അത് തന്റെ യോനിയിൽ (ഗിരി) തന്നെ വസിരിക്കുന്നു.

ഇന്ദ്രവരുണന്മാർ പ്രകാശിക്കുന്ന വായുവെ (ദേവവാതം) അയച്ചുകൂടി ആസ്വദിക്കുന്നു. ആ ശോഭം മനുഷ്യരെയും ദേവന്മാരെയും ചെയ്യുന്നു — (മരുത് ഇന്ദ്രന്മാർ) · സ്വാദിഷ്ഠമായ പദങ്ങളുടെ (വാക്കുകളുടെ) പാൽ (സാരം) കറക്കുന്നു. (ഇന്ദ്രവരുണന്മാർ). അതുപോലെ അശ്വത്തെ എന്ന പോലെ ശോഭയേറിയ അന്നത്തെ അമൃതം ഉണ്ടാക്കുന്നു. പ്രഭുവിന്റെ രസം ശക്തി (ശോഭം) നൽകുന്നു.

പ്രവചന കാണ്ഡം അദ്ധ്യായം 5, ഖണ്ഡം 1. സൂക്തം 7 ന്റെ ഭാഷ്യം ശോഭന - സൂക്തം അവസാനിക്കുന്നു.

പശുക്കളുടെ ഉറവിടം ആരാധ്യമായ പടത്തിലെ കുലത്തിൽ മറഞ്ഞു കിടന്നാണ് പ്രശസ്തങ്ങളായ ഗന്ധർവന്മാരായി ശ്രീവിഷ്ണു ലോകം നേടിയത്. ഗിരിശൃംഗങ്ങളിലും കിടയിലാണ് അതുപോലെ സോമ വംശങ്ങൾ കണ്ടെത്തിയത്. ഇന്ദ്രൻ യജ്ഞത്തിൽ ഗിരിവർഷ്ടി നാട്ടാനന്മാർ അവസാനത്തിൽ നാട്ടാന്മാർ ഒന്നും ശോഭയായ കാര്യവാൻ. ഗിരി, വന വാസികൾ ഭരിച്ചിരുന്നത്; പശുക്കളായ ഭാവികളാണ്, സർവ്വ ഭൂതങ്ങളും സർവ്വ ശാസ്ത്രവും അവരിലാണ് ആരാധ്യത.

ശ്രേഷ്ഠ സ്വരൂപം മനോഗതങ്ങൾ അമൃത ജാതവേദസ്സ് ആണ്, ആ അമൃതത്തെ തന്റെ ശരീരമായ ഗിരിശൃംഗത്തിൽ നിന്ന് ലഭ്യമായി വർഷിച്ച് സർവ്വ നാഗങ്ങളെയും ഭോഗിക്കുന്ന സഹോദരനാണ്. ജലവർഷം (മഴ, നദി), സൂര്യതാപത്താൽ ഉയരുന്ന നീലവർണ്ണങ്ങൾ (ശരീരത്തിൽ ജലാംശം, പ്രാണൻ) മനസ്സിനെ നാഡി ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ പ്രകാശിക്കുന്നതായി ജ്ഞാനം വാഗ്രൂപത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. അതുവഴി ഈ സ്വഭാവം (അമൃതാനന്ദം) ഉപയോഗിക്കുന്നു. ശോഭിക്കുന്ന യോഗികളും ആ ആത്മസ്വരൂപമായ ദേവനെ അലങ്കരിക്കുന്നു. (വാക് ശബ്ദങ്ങൾ ആ അലങ്കാരങ്ങളാണ്.) ജ്ഞാന മാർഗ്ഗമായ ഭക്തി ശോഭനം തന്നെ.

XVII 1 അഭി ത്യം സുപ്രത്യക്ഷ ഇന്ദ്രസുതേ ദിവി ദേവ ദേവയും
വിശോകം ശബ്ദം യുവ.

2 ആ വയ്യസ്യ സൂക്തേ ചക്ഷുഃ സൂര്യോ വിശ്വം പവിത്ര വിശ്വവതിഃ
വൃഷ്ടിം ദിവഃ പവസ്വ രീതിമപോ ജിന്വൻ ഗവിഷ്ടയേ ധിയഃ
(ദ്യുമ്ന വാൻ ഉദ്വവ സർഗ്ഗ - (1), ഋതയശ - (2).
ദേവത പവമാന സോമൻ.

ഛന്ദസ് ഗായത്രി: (ഉഷ്ണിക്: (1 കകുപ് ഉഷ്ണിക് 2. സതോബൃഹതി)
സ്വരം 1 ഋഷഭം. 2 പഞ്ചമം.

ദൃഢനായ യശസ്സാൽ പ്രശോഭിക്കുക. അന്നങ്ങൾ തേജസ്സും പതി യായ നിന്റെ യശസ്സ് സർവ്വദിക്കിലും വ്യാപിക്കട്ടെ. (ദാനധർമ്മാദി) നിന്റെ മധ്യമമായ കോശം (അന്തഃകരണം) നിറഞ്ഞ ജ്ഞാനികൾ ആ സ്വർഗ്ഗ പദം കാണുന്നു.

സൂര്യസമനായ രാജാവ് തന്റെ സൈന്യ പരിവാരത്തിന്റെ ഭാരം വഹിക്കുന്ന പോലെ രണ്ട് സൈന്യങ്ങൾക്ക് മദ്ധ്യത്തിൽ നിന്ന് കൊണ്ട്, എല്ലാവർക്കും വേണ്ടി വൃഷ്ടി ചൊരിയുക. വിശ്വപതിയായ വഹ്നിയായ നീ വിശ്വത്തെ മുഴുവൻ, ദിവത്തെ മുഴുവൻ വൃഷ്ടിയാൽ ആനന്ദിപ്പിച്ച് പവിത്രീകരിച്ച് സമ്പന്നമാക്കുക. ഞങ്ങളുടെ ധാന്യം പാകമാവാനും, ജീവൻ നിലനിൽക്കാനും പിതൃ (ഋഷി) ഗണങ്ങളും (ശ്രേഷ്ഠമാതാവ്) നിന്നെ വൃഷ്ടി തരിക.

ഭൂമിയിലെ സോമം ജലവും ലതയും, ജീവനും, ചന്ദ്രവംശതാരാഗണങ്ങളുമാണ്. അന്തരീക്ഷത്തിൽ അത് വൃക്ഷവും, നീരാവിയും, പിതൃലോകവും, ചന്ദ്രനായി, മേഘരൂപമായി വൃഷ്ടി തരുന്നു. സ്വർലോകത്തിൽ നാദപ്രകാശമായി സൂര്യനായിരിക്കുന്നു. ഈ മൂന്നും ചേർന്നതാണ് ജലചക്രപ്രവർത്തനം (Eco cycles). സോമം ഈ എല്ലാത്തിലും ഓജസ്സിനും ആരോഗ്യകരമായ ജീവിതത്തിനും ഈശ്വര സ്വഭാവത്തിനും ആവശ്യമാണ്.

ഭൂമിയുടെ നടുവിൽ വെച്ച ദീപം വഹിക്കും ഉദ്ദേശം. സൗര (സ്വർ), ഭൂലോകങ്ങൾക്കിടയിൽ ജലമയമായി, മദ്ധ്യത്തിലായി ഭവിക്കുന്ന 'മധ്യമ'നായി ഭുവർലോകം (പിതൃലോകം) ചന്ദ്രൻ അതേ സോമത്തെ വഹിക്കുന്നു. മധ്യമമായ പിതൃലോകം വീണ്ടും വീണ്ടും ജനിക്കൾ ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ജ്ഞാനി അതിൽ നിന്ന് മോചനം ആഗ്രഹിക്കുന്നു, അതിനാൽ മധ്യമകോശം നിറഞ്ഞ, സത്യത്തെ മൂടുന്ന ഹിരണ്മയ പാത്രം മാറ്റി മുക്തിപദം ചോദിക്കുന്നു. ഇവിടെ സൂര്യൻ ശിവൻ വിഷ്ണു; ചന്ദ്രൻ ശക്തി മായ; മായാകന്യക നിന്നിന്ന് ശിവ (വിഷ്ണു) പദപ്രാപ്തിക്ക് വിദ്യ (ശക്തി/മായ)യെ മനുഷ്യൻ ആശ്രയിക്കുന്നു.

XVIII

1 പ്രാണാ വിദ്യുൽശരീരാം വിദ്യുദ്ദ്യുതി (വിദ്യുൽദ്യുതി) ദീപിതം

വിശ്വാധാര ക്രിയാ ഭവഭയ ഹരിതാ.

2 ഇന്ദ്ര ഐശ്വര്യ പാദേഷ്വം ദേവകേശവ ഇന്ദ്രാചതം

ലക്ഷ്മ്യ സർവ്വ ധാരാഭി രഥമീശ്വരം

3 ത്രിത ഐശ്വര്യ ധാരയാ വൃഷ്ടിവൈശ്വര്യദായിനി

ദിവി തേ അസ്യ യോജനാ വിഷ്ണുരും

ഋഷി ത്രിതൻ. ദേവത പവമാനസോമൻ ഛന്ദസ് ഉഷ്ണിക്. സ്വരം ഋഷഭം

ത്രിതൻ ഋഷിനാമം 3 സൂക്തത്തിലും കവിതയായി ചേർത്തിരിക്കുന്നു.
ത്രിതൻ ത്രിപാദം (മൂന്നടി) വാക്, കർമ്മം ജ്ഞാനം ഒന്നായ ഋഷിയാണ്.
ഋഷിയുടെ (ത്രിത) പുത്രനായ ബ്രഹ്മൻ ഋതത്തിന്റെ ജ്യോതിയോടെ,
മൂന്നു സ്ഥാനത്ത് – വിശ്വത്തിന്റെ ഉപരിലോകം, ഭൂർലോകം, അന്തരാലോകം–
എന്നിവിടങ്ങളിൽ ഇന്ദ്രസൂര്യം (നമ്മുടെ ബുദ്ധിയിൽ പ്രതിഷ്ഠിതനായി) ശോഭി
ക്കുന്നു.
വാക്കിലും കർമ്മത്തിലും ചിന്തയിലും (ത്രിതത്തിൽ) നടക്കേണ്ട രീതിയിൽ
(വിശദീകരണമാണ്) ത്രിപാദത്തെ (ചിദാകാശം, ഭൂതാകാശം, ഹൃദാകാശം)
അറിയുന്നവർ ഹൃദയത്തിൽ തന്നെ പ്രാണന്മാർക്കിടയിലെ വാക്കിനെ യജ്ഞ
ത്തിന്റെ സർവ്വധാരത്തിലും ഏറ്റവും പ്രിയങ്കരമായി സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നു.
മൂന്ന് ഭാവവും ത്രിതം (3 × 3 = 9) ധാരധാരയായി ഒഴുകി പ്രവഹിക്കു
ന്നു. സൂക്ത (നന്നായി ഉരുക്കി അനുഭവിച്ച ധാർമികനായ യോഗി)
ആ യോജനയാൽ അവയെല്ലാം സ്പർശമറിയുന്നു.
സർവ്വധാരം പലത് ഗായത്രി, ത്രിഷ്ടുപ് മുതലായ സർവ്വവ്യാഹൃതികൾ/മന്ത്രങ്ങ
ൾ ആയി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അവകളാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട വേദസാഹിത്യം.
വേണ്ടിയ ഇയ ദേവ വിദ്വാന്മാർ പ്രാണാപാനവ്യാനഉദാനസമാന ഇവകളെ
ദേവതകൾ സ്വന്തമായി പ്രാണന്മാരെ കരുതുന്നു, ഇതിന് അർത്ഥം വ്യക്ത
മല്ലാത്ത വിളങ്ങുന്നു.
പ്രാണാപാനന്മാർക്കിടയിൽ (ഈ പ്രാണൻ) സർവ്വവിധമായി (സർവ്വ സ്വരം)
ത്രിസ്ഥാനത്തിൽ ത്രിവിധം ഒഴുകുന്ന നാദം സംഗീത സ്വരമാണ്.
ഈ "യോജന" (ദൂരം / അളക്കുന്ന യൂണിറ്റ്) കൊണ്ട് സർവ്വനാദവും
സർവ്വദേശവും സർവ്വകാലവും അളക്കുന്ന, അറിയുന്ന സാമവേദിയുടെ
സർവ്വജ്ഞത്വം വിഷയമാണ് ഇവിടെ.
മൂലാധാരം, അനാഹതം, ഇവയ്ക്കിടയിലെ മണിപൂരം,
അനാഹതം, ആജ്ഞ, ഇവയ്ക്കിടയിലെ വിശുദ്ധി–
ബ്രഹ്മരന്ധ്ര (ആജ്ഞ) ത്തിന് പരി നാദ, നാദാന്ത, ഉന്മനി സ്ഥാനങ്ങൾ
ഈ ത്രിസ്ഥാനത്തിൽ, ഉദാത്ത, അനുദാത്ത, സ്വരിതമായി,
ത്രികാലത്തിൽ ധാരധാരയായൊഴുകുന്ന സാമ സംഗീതധാരയാണ് പരാമർശി
തം. സംഗീത (നാദ) യോഗിക്കും രാജയോഗിക്കും ശ്രീവിദ്യ ഉപാസകന്മാ
ർക്കെല്ലാം വൈദികരായ ഈ നിർവാണത്തെ അറിയുന്നു.

XIX 1 പവസ്വ വാജസാതയേ പവിത്രേ ധാരയാ സുതഃ
ഇന്ദ്രായ സോമ വിഷ്ണവേ ദേവേഭ്യോ മധുമത്തരഃ
2 ത്വാം റിഹന്തി ധീതയോ ഹരിം പവിത്രേ അദ്രുഹഃ
വത്സം ജാതം ന മാതരഃ പവമാന വിധർമണി

3 ത്വം ദ്യാം ച മഹിവ്രത പൃഥിവീം ചാതി ജഭ്രിഷേ.
പ്രതി ദ്രാപിമമുഞ്ചഥാഃ പവമാന മഹിത്വനാ.
ഋഷി: രേഭസൂനൂ, കാശ്യപൗ. ദേവത പവമാന സോമൻ
ഛന്ദസ് അനുഷ്ടുപ്. സ്വരം ഗാന്ധാരം.

പവിത്രമായ സ്തോത്രധാരയാൽ ഭാഗ്യശാലികളേ, സമ്പാദിക്കുക.
ഇന്ദ്രനും സോമനും വിഷ്ണുവിനും ദേവന്മാർക്കായി, മധുരമേറിയ
വാണിയാൽ പാടുക.
അല്ലയോ ഉന്നിദ്ര വത്സനെ (പശുക്കുട്ടി) അമ്മ നക്കുന്നതുപോലെ,
ഉദയമായ ധർമ്മിഷ്ഠമായ ഹൃദയത്താൽ പ്രകാശിച്ചും, പവിത്രമായ
ഹരിയെ നാം ആനന്ദപൂർവ്വം ധ്യാനിക്കുന്നു.
മഹിവ്രത (മഹാവ്രതനേ) ദ്യോവിനെയും ഭൂമിയെയും
നീ ധരിക്കുന്നു. നിന്റെ തേജസ്സോ മഹത്ത്വത്താലും
പവമാനാ, നീ പ്രകാശത്തെ നിലനിർത്തുന്നു.

XX 1 ഇന്ദുർവ്വാജീ പവതേ ഗോന്യോഘാ ഇന്ദ്രേ സോമഃ സഹ ഇന്വൻ മദായ
ഹന്തി രക്ഷോ ബാധതേ പര്യരാതീർ വരിവസ്കൃണ്വൻ വൃജനസ്യ രാജാ.
2. അധ ധാരയാ മധ്വാ പൃചാനസ്തിരോ രോമ പവതേ അദ്രിദുഗ്ധഃ
ഇന്ദുരിന്ദ്രസ്യ സഖ്യം ജുഷാണോ ദേവോ ദേവസ്യ മത്സരോ മദായ.
3 അഭി പ്രിയാണി പവതേ പുനാനോ ദേവോ ദേവാൻത്സ്വേന രസേന പൃഞ്ചൻ
ഇന്ദുർധർമ്മാണ്യൃതുഥാ വസാനോ ദശ ക്ഷിപോ അവ്യത സാനോ അവ്യേ
(ഋഷി മന്യു വാസിഷ്ഠ. ദേവത പവമാനസോമ. ഛന്ദസ് ത്രിഷ്ടുപ്.
സ്വരം ധൈവതം)

സോമം ഇന്ദുക്കളെ വാജീകരിച്ചു, ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും ശക്തിയും ആ
നന്ദവും പകർന്ന് പവിത്രീകരിച്ച് ഒഴുകുന്നു. അത് ബാധകളെ (രോഗം)
നശിപ്പിച്ചു കളയുന്നു. വരിവസ് കൃണ്വൻകൊണ്ട്, വരിതന്നെ
കൂടെയെടുത്ത പര്യയം (ആവർത്തനമുപയോഗിച്ച്) ചെയ്യുന്ന
സോമൻ വൃജനങ്ങളുടെ എല്ലാം രാജാവാണ്; ശക്തിമാന്മാർക്കെല്ലാം
ശക്തിയാണ്.
ധാരയായി മധുവാൽ സ്ഥിരമായി നനച്ച് പൃച്ഛിക്കുന്ന രോമങ്ങളെ (
ആട്ടിന്റെ രോമങ്ങൾ സഹ്യങ്ങൾ) ഇടിച്ചിടിച്ച് അവൻ അദ്രിദുഗ്ധം
(പർവ്വതങ്ങളുടെ പാല് = നദി) ഒഴുകുന്നു. ഇന്ദു ഇന്ദ്രന്റെ സഖ്യം
കൊണ്ട് ആനന്ദലഹരിയാൽ ദേവന്മാരുടെ ദേവനെപ്പോലും മത്സര
ത്തിൽ കൊള്ളിക്കുന്നവനാണ്.
അനേകം പ്രിയങ്ങളാൽ ഉത്സവിക്കുന്ന ഒഴുകുന്ന സോമരസത്തിന്റെ
രസം (സ്വാദായ രസത്താൽ) ദേവന്മാരുടെ ദേവനെ സ്വാദ്യമാക്കുന്നു അവിടവി

ച്ചിരുന്ന വിദ്യയാണ്. ഇന്ദു ഗർഭങ്ങൾ കാണാതോ ഉള്ളിലും ചന്ദ്ര അതിവേഗതയിൽ പായുന്ന ഇന്ദ്രിയങ്ങളാകുന്ന തിരശ്ചങ്ങളാൽ വലിച്ചും (ശ്രവണീയമാണെന്ന്, അവ്യയമായ ആനന്ദമയിയാക്കിത്തീർക്കുന്നു.

ബ്രാഹ്മണങ്ങളേയും ക്ഷത്രിയങ്ങളേയും ഒരുമിച്ച് വിദ്യാദാനം ചെയ്ത ദ്രവ്യങ്ങളുടെ ആനന്ദം ദേവദേവന്റെ ആനന്ദത്തെക്കാൾ അവ്യയമാണ്. ശരീര മനോബുദ്ധ്യാദികളുടെ നിയന്ത്രണം. ദശദിക്കുകളും ത്രികാലവും ഉൾപ്പെട്ട ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിന്റെ ജ്ഞാനവും നിയന്ത്രണവും ഇതിയാണ്.

XXI 1. ആ തേ അഗ്ന ഇധീമഹി ദ്യുമന്തം ദേവാജരം
യദ്ധ സ്യാ തേ പനീയസി സമിദ്ദീദയതി ദ്യവി ഇഷം സ്തോതൃഭ്യ ആ ഭര.
2. ആ തേ അഗ്ന ഋചാ ഹവിഃ ശുക്രസ്യ ജ്യോതിഷസ്പതേ
സുശ്ചന്ദ്ര ദസ്മ വിശ്പതേ ഹവ്യവാട് തുഭ്യം ഹൂയത ഇഷം സ്തോതൃഭ്യ ആ ഭര.
3. ഉഭേ സുശ്ചന്ദ്ര സർപ്പിഷോ ദർവ്വീ ശ്രീണീഷ ആസനി
ഉതോ ന ഉത് പുപൂര്യാ ഉക്ഥേഷു ശവസസ്പത ഇഷം സ്തോതൃഭ്യ ആ ഭര.
(ഋഷി. വസുശ്രുത ആത്രേയൻ. ദേവത അഗ്നി. ഛന്ദസ് പംക്തി സ്വരം പഞ്ചമം).

അഗ്നേ വരിക. നിന്റെ ഇന്ധന (സമിധ/ വിറക്) ദ്യോവിനോളം ജ്വലിക്കുന്നു, അതിന്റെയും ആധാരമായിരിക്കുന്ന ദേവ(പ്രകാശ)നായ അഗ്നി കൊളുത്തുന്നു. നിന്നിൽ നിന്നാണ് ആകാശത്തിലെ ജ്യോതിസ്സുകളെല്ലാം കൊളുത്തപ്പെട്ടത്. നിന്നെ സ്തുതിച്ചു പാടുന്നവർക്ക് നീ അന്നവും ജ്ഞാനവും തരുന്നു. (ഋഗ്വേദ ഭാഷ്യം മണ്ഡലം 5. അനുവാകം 1 - ദശകം 8 സൂക്തം / തന്നെ ഇവിടെ ഒന്നാം സൂക്തം.)

അഗ്നേ വരിക. ജ്യോതിഷ്പതിയായ ശുക്രനായ നിനക്കു വേണ്ടി ഋക്കുകളോടെ ഹവിസ്സർപ്പിക്കുന്നു. വിശ്പതേ, ഹവ്യവാഹകനായ സുശ്ചന്ദ്രനായ നീ നന്നായി (സ്തുതിച്ചു പാടുന്നവർക്ക്) അന്നവും ജ്ഞാനവും തരുന്നു. നിനക്കായി ഹോമിക്കുന്നു.

രണ്ടു വിധത്തിലും സുശ്ചന്ദ്രനായ വിശ്പതേ, കർമം, ജ്ഞാനം ഇവയെ പകുത്തു സർപ്പിസ്സും നീ തരുന്നു. ഉക്ഥങ്ങളിൽ നന്നായുള്ള ശ്ലോകങ്ങളിലൂടെയും പരിപൂർത്തിയടയട്ടെ. ശവസസ്പതേ, നീ സ്തുതിക്കുന്നവർക്ക് അന്നവും ജ്ഞാനവും തരുന്നു. നിനക്കായി ഇഷ്ടം (ഇഷ്ടാപൂർത്തം) ചെയ്യുന്നു.

പിതൃ, ദേവ, മനുഷ്യർക്കെല്ലാം സാക്ഷിയായി ശ്രുതികളായി അഗ്നി കൊളുത്തുന്നു. രണ്ടു സൂക്തത്തിൽ 'സുശ്ചന്ദ്ര' ശബ്ദം.
ഋഷിനാമം 'സുശ്ചന്ദ്ര' വസുശ്രുത ആത്രേയൻ.

XXII 1 ഇന്ദ്രായ സാമ ഗായത വിപ്രായ ബൃഹതേ ബൃഹത്
ധർമ്മകൃതേ വിപശ്ചിതേ പനസ്യവേ.
2. ത്വമിന്ദ്രാഭിഭൂരസി ത്വം സൂര്യമരോചയഃ
വിശ്വകർമ്മാ വിശ്വദേവോ മഹാം അസി.
3 വിഭ്രാജൻ ജ്യോതിഷാ സ്വരഗച്ഛോ രോചനം ദിവഃ
ദേവാസ്ത ഇന്ദ്ര സഖ്യായ യേമിരേ.
(ഋഷി. നൃമേധ. ദേവത ഇന്ദ്രൻ. ഛന്ദസ് ഉഷ്ണിക്. സ്വരം ഋഷഭം)
ഐന്ദ്രകാണ്ഡം അദ്ധ്യായം 4 ദശകം 8 സൂക്തം 8 തന്നെ ഒന്നാം സൂക്തം.
ഇന്ദ്രനു വേണ്ടി സാമം പാടുക. വിപ്രനു വേണ്ടി ബൃഹത്തായ ബൃഹത് സാമം (വിസ്തീർണ്ണമേറിയതാണ് ബൃഹത് സാമം) പാടുക. ധർമ്മത്തിനായി നമ്മ് (പനസ്യ- വനശീ = ഉദ്ധത) കൊണ്ട് സ്തുതി സൃഷ്ടിക്കുന്നവനായി പാടുക.
ഇന്ദ്രാ നീ ഉവിയാണ്; നീ ഉന്നതം തന്നെ പ്രകാശിക്കുന്ന സൂര്യനാണ്. നീ വിശ്വകർമ്മാവാണ്. വിശ്വദേവതയാണ്, "മഹാ!" എന്ന ശക്തിയാണ്.
വിരാജമാനനായ (വിരാട് ലോകങ്ങൾ) അനേകം ജ്യോതിഷ്കൾ (ജ്യോതിസ്സുകൾ) നിറഞ്ഞ സ്വർലോകത്തിലേക്ക് ഗതി (ചലനം/ സഞ്ചാരം) ചെയ്ത് ദിവങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നവനാണ് നീ. ഇന്ദ്ര- പ്രകാശിക്കുന്നതിന്റെ സഖിത്വത്തിന് ജ്ഞാനി ഇച്ഛിക്കുന്നു.
XXIII 1 അസാവി സോമ ഇന്ദ്ര തേ ശവിഷ്ഠ ധൃഷ്ണവാ ഗഹി
ആ ത്വാ പൃണക്ത്വിന്ദ്രിയം രജഃ സൂര്യോ ന രശ്മിഭിഃ
2 ആ തിഷ്ഠ വൃത്രഹൻ രഥം യുക്താ തേ ബ്രഹ്മണാ ഹരീ
അർവാചീനം സു തേ മനോ ഗ്രാവാ കൃണോതു വഗ്നുനാ
3 ഇന്ദ്രമിദ്ധരീ വഹതോ/പ്രതിധൃഷ്ടശവസം
ഋഷീണാം സുഷ്ടുതീരുപ യജ്ഞം ച മാനുഷാണാം.
(ഋഷി ഗോതമൻ രാഹൂഗണൻ. ദേവത ഇന്ദ്രൻ ഛന്ദസ് അനുഷ്ടുപ്. സ്വരം ഗാന്ധാരം).
ഐന്ദ്രകാണ്ഡം. പ്രപാ 4. അർദ്ധം 2 ദശകം 12 സൂക്തം 6 തന്നെ ഒന്നാം സൂക്തം.
ശത്രുനാശകനായ ഇന്ദ്രാ, ധിഷണയിൽ നിന്നൊഴി സൃഷ്ടിച്ച ഈ സോമത്തെ അനുസ്മരിച്ച് സന്തോഷിക്കുക. ഹൃദയത്തിൽ (മനസ്സിൽ) ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ ലയിപ്പിച്ച്, മനസ്സിനെ നിന്നിൽ ലയിപ്പിച്ച് ഞങ്ങൾ ധ്യാനിക്കുന്നു. സൂര്യൻ രശ്മികളിലൂടെ വസ്തുക്കളെ തന്നിലേക്ക് തന്നെ വലിച്ച് സ്വസ്വരൂപം പ്രാപിപ്പിക്കുന്ന പോലെ.
വൃത്രഹന്താവേ, രഥത്തെ യോജിപ്പിക്കുക (പൂട്ടുക) ബ്രഹ്മവെന്ന ഹരി

യിൻ പ്രയോഗം ചെയ്തു ഈ വചനത്തിൽ (ശരീരം/പ്രപഞ്ചം) കയറുക.
പണ്ടുകാലം മുതലേ ഉപാസകർ സ്തോത്രങ്ങളാൽ (വേദവാക്ക്) ഇന്ദ്രിയ മനസ്സുകളെ തന്നിൽ ഏകാഗ്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്
അപ്രതിരുദ്ധമായ (തോല്പിക്കാനോ തടുക്കാനോ ആവാത്ത) ഇന്ദ്രനെ ആ ധ്വരത്തിലേക്ക് ജ്ഞാനവും കർമവും കൊണ്ട് ആവാഹിക്കുക. ഋഷിമാരുടെയും മനുഷ്യരുടെയും അതിശ്രദ്ധമായ യജ്ഞങ്ങളിലെല്ലാം സ്തുതിവാക്കുകളാൽ അവൻ ഉപചരിക്കപ്പെടുന്നു.

72ാം അദ്ധ്യായം

ഋ. ൧൦ കം. 4. അൻ 1001.

I 1. ജ്യോതിർ യജ്ഞസ്യ പവതേ മധു പ്രിയം പിതാ ദേവാനാം ജനിതാ വിഭൂവസുഃ
ദധാതി രത്നം സ്വധയോരപീച്യം മദിന്തമോ മത്സര ഇന്ദ്രിയോ രസഃ
2. അഭിക്രന്ദൻ കലശം വാജ്യർഷതി പതിർദിവഃ ശതധാരോ വിചക്ഷണഃ
ഹരിർമിത്രസ്യ സദനേഷു സീദതി മർമൃജാനോƒവിഭിഃ സിന്ധുഭിർവൃഷാ
3. അഗ്രേ സിന്ധൂനാം പവമാനോ അർഷത്യഗ്രേ വാചോ അഗ്രിയോ ഗോഷു ഗച്ഛതി
അഗ്രേ വാജസ്യ ഭജതേ മഹാധനം സ്വായുധഃ സോതൃഭിഃ പൂയതേ വൃഷാ.
(ഋഷിമാർ- അക്രുഷ്ടാമാഷാ, സികതാനിവാവരീ, പൃശ്നയോ ജഃ
ദേവത- പവമാനസോമൻ ഛന്ദസ് ജഗതി. സ്വരം നിഷാദം)

ജ്യോതിർ യജ്ഞത്തിനായി മധുവും പ്രിയനും (മധുപ്രിയനാം) പിതാവും പ്രകാശിതങ്ങളുടെ (ദേവന്മാരുടെ) ജനിതാവുമായ വിഭൂവസു പവിത്രമാക്കിക്കൊണ്ട് ചലിക്കുന്ന (ഒഴുകുന്ന) സ്വധയോടുകൂടി രത്നവും തന്ന്, ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ രസാനുഭൂതിയുടെ മത്സരത്തിൽ ഏറ്റവും മദിന്തമം (ആനന്ദമേറ്റവും ആനന്ദിപ്പിക്കുന്ന) ജ്ഞാനസുഖാനുഭൂതിയും തരുന്നു.
ദിവത്തിന്റെ (പ്രകാശലോകത്തിന്റെ) പതി അഭിക്രന്ദനം ചെയ്തുകൊണ്ട് (നാദം മുഴക്കി) കലശത്തിലും വാജം (ഓജസ്സ്) വർഷിക്കുന്നു. ആ വർഷം നൂറുനൂറു ധാരയായി വിചക്ഷണത്തിൽ ഇറങ്ങുന്നു. സർവ്വരോഗ, ദുഃഖ നിവാരകനായ ഹരി തന്റെ മിത്രങ്ങളുടെ സദനത്തിൽ (ദേഹം/ഹൃദയം) നിത്യവും ഇരിക്കുന്നു. ഹരി തന്നെയാണ് സിന്ധുവും, വൃഷാവും (വർഷകനും). സിന്ധുക്കളുടെ അഗ്രത്തിൽ ആർഷമായ അഗ്നിയായി പവമാനൻ, അഗ്രിമനായ വാച (വാക്) ഗവി ഗോക്കളിൽ (പശു/ജീവി/രശ്മി/വാക്ക്) പ്രവേശിക്കുന്നു. അഗ്ര്യമായ ആ വാജത്തെ ഏറ്റവും മഹത്തായ സ്വായുധമായി ഭജിക്കുക. അനേക സ്തുതിരൂപത്തിൽ സ്തുതിക്കപ്പെടുന്നവൻ ആ സോമമാണ്

ജ്യോതിർ യന്ത്ര മെന്ന ജ്യോതിരൂപമായ പ്രപഞ്ചത്തിൽ നിരന്തരം നട ന്നിരുന്ന ഉരുത്തിരിയുന്നതാണ്. പ്രപഞ്ച ശക്തികളുടെ സമന്വയിച്ച ശക്തി യായി കാലം തെറ്റാതെ വന്ന് അന്നവും ജീവനും ബുദ്ധിയും വിദ്യയും നിലനിൽക്കുന്നതാണ് ഈ യന്ത്രം. ഇവ സൃഷ്ടിയും സ്ഥിതിയും, സംഹാര നിവൃത്തിയും ഈ യന്ത്രത്താൽ സംഭവിക്കുന്നു.

കലശം ലക്ഷ്മി; ശ്രീമന്നാഥ ഹൃദയം; ആ സദനത്തിലിരിക്കുന്നത് ഹരി.

കലശം ജീവിയുടെ ഹൃദയം. അതിൽ പ്രാണശക്തിയായി ചരിക്കുന്നത് ഹരി. ഇത് ധാരയായി പ്രാണായാമം ചെയ്യുന്ന യോഗിയിൽ ജനിക്കുന്നു. ജീവിയുടെ നാദം ഹരിയുടെ അധിക്രമണം; വർദ്ധനത്തിന്റെയും ബിന്ദുവിന്റെയും, ദേവന്റെയും യോനിയുടെയും നാദവും ഹരിയുടെ നാദവും ഒന്നുതന്നെയാണ്. ഓരോ ഗ്രാമത്തിലും ആദ്യം ആയിരവും ഉരുളിയായി ധാരധാരയായി വീഴുന്ന മഴ അളക്കാൻ ഒരു ഉയർന്ന കുന്നിൻപുറത്ത് കലശം സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. ഈ മലയെ കലശമല എന്നു വിളിക്കും (ലെബ്ബ കൂളി കോവിലകത്ത് ഇപ്രകാരമുള്ള കലശമല ഉണ്ട് – ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ ജീർണ്ണിയത്). ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ കലശം വിഷ്ണു യോനിയും നാളം ശിവലിംഗവുമായിട്ടാണ് ശില്പികൾ സ്ഥാപിക്കുക. മുകളിലേക്ക് അടിഭാഗമായ അമൃത കലശത്തിലാണ് മധുധാര ചെയ്യുന്നത്. അത് താഴെ അടിഭാഗമായ തൃക്ക കലശമായ യോനി (ശക്തി) യിൽ വീഴുന്നു.

ലിംഗം = കടപയാദിയിൽ 33 ദേവകോടി. ദേവം = 84
വേദം തിരിച്ചിട്ടതാണ് ദേവമെന്നതിനാലാണ് വേദസംഖ്യ
84 എന്ന് ജ്യോതിഷത്തിൽ പറയുന്നത്.
യോനി = 10. 33 കോടി എത്ര സംഖ്യം ചേർന്നാലും
ലിംഗയോനി പറയുന്നത്.
കലശം = 135. 2 കലശമാണ് 270 അഥവാ
10 പ്രാവശ്യം 27 നക്ഷത്ര ഗണ സംഖ്യ. 1000 കലശം
135000.

ശില്പികൾ ബ്രഹ്മ ഭാഗം 8, വിഷ്ണു യോനി 7, രുദ്രഭാഗം
6 എന്ന അനുപാതത്തിലാണ് ലിംഗത്തിന്റെ ഉയരം എടുക്കുക. [തന്നെ പരിധിയായിരിക്കും]
ശൂന്യം ചേർന്ന 21 ൽ ബ്രഹ്മ വിഷ്ണു സംഗമം 15 തിഥി സംഖ്യ.
ശിവ വിഷ്ണു സംഗമം 13 എന്നത് നക്ഷത്ര സംഖ്യ അഥവാ 'കലാ'
സംഖ്യ. വിഷ്ണു യോനി (ശക്തി) ആണ് ശ്രീ. അത് ബ്രഹ്മ സംഗമ
ത്തിൽ ബ്രാഹ്മി; രുദ്ര സംഗമത്തിൽ രുദ്രാണി. ഇപ്രകാരം ഉള്ള
ജ്യോതിർ യജ്ഞത്തിൽ ഗംഗാ തീർത്ഥമായി (ആകാശഗംഗ) ഒഴുകിയ
അമൃതാൽ ധാരാ കലശം ഉയർന്ന കുന്നിൽ അരികിൽ വിശാലമായ
പാറയിൽ വെച്ചു. (വയലിൽ). ഇവയെല്ലാം പിന്നീട് ആരായപ്പെട്ടത്
പലരുമായത് ഇന്ത്യ കാർഷിക രാജ്യമായതിനാലാണ്. സർവ്വകലകൾക്കും
ശാസ്ത്രത്തിനും ഉറവിടമായ വിദ്യ ജ്യോതിഷ്, വദ്, അന്ന സമൃദ്ധമായ
ഭൂമിയിലെ മനുഷ്യ മസ്തിഷ്കത്തിലെ ഉറവെടുത്തതും ഇതു എന്ന ശാസ്ത്ര
ബോധം കൊണ്ടാണ്.

നേരത്തെ പരാമർശിച്ച പോലെ തച്ചനായ അനുഷ്ഠാനം,
നെയ്തല ഭൂമിയിലെ കച്ചവട സംഘത്തലവനായ വാവതി (വാവർ) യും,
വൃഷ്ണി പുത്രനായ രാമകൃഷ്ണ വൈദിക ശില്പിയുമാണ് ഈ നൂതന
ത്തിന്റെ ശില്പികൾ. കേരളത്തിന്റെ കാർഷിക, വ്യാപാര, ശില്പ, സമ്പ
ത്തിന്റെ പഴമ വേദകാലം വരെ നീളുന്നു. വാവർ അഥവാ
വാവർ എന്ന നാമത്തിൽ ഹരിഹര സുതന്റെ സുഹൃത്തായ ഒരു ഋഷി
കൂടെ ചേർത്തും കേരളത്തിലല്ലാതെ മറ്റെവിടെയാണ് ഉള്ളത്?
വാവരും അയ്യപ്പനും AD 500 ശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നവരാണ്
എന്ന് പറയുന്ന ചരിത്രകാരന്മാർ ഈ സത്യം അവഗണിക്കുന്നതാണ്.

II

II 1 അസൃക്ഷത പ്ര വാജിനോ ഗവ്യാ സോമാസോ അശ്വയാ
ശുക്രാസോ വീരയാശവഃ
2 ശുംഭമാനാ ഋതായുഭിർ മൃജ്യമാനാ ഗഭസ്ത്യോഃ
പവന്തേ വാരേ അവ്യയേ.
3 തേ വിശ്വാ ദാശുഷേ വസു സോമാ ദിവ്യാനി പാർഥിവാ
പവന്താമാന്തരിക്ഷ്യാ.
(ഋഷി കശ്യപൻ ദേവത പവമാന സോമൻ, ഛന്ദസ് ഗായത്രി.
സ്വരം ഷഡ്ജം)
പവമാനകാണ്ഡം അദ്ധ്യാ. 5. ഖണ്ഡം 2. സൂ. 6 തന്നെ
108 സൂക്തം.
വീര്യവത്തായി വാജീകരണം ചെയ്ത അശ്വങ്ങളാൽ പ്രകാശിക്കുന്ന
സോമങ്ങൾ സർവ്വത്തിലും ശുക്രമുള്ള പാത്രം, ശുക്രമുള്ള ജ്ഞാനികൾ
ഉപയോഗം (വീര്യ ശുക്രങ്ങളുടെ വികൃതി) എന്ന് പറയപ്പെടുന്നു.
ശുംഭത്താൽ ശോഭം (ആറ്/ ആകാശത്തെ അളന്നാൽ ശുഭം)
ആളുന്ന, ഋതം (സത്യം) ആയുസ്സിനെ (സത്യായുസ്സിനെ) അന്വേ
ഷിക്കുന്ന (ഋത യുഗകാലത്തെ സത്യയുഗമെന്നു പറയും. ആയുരാ
രോഗ്യ വർധിക്കുന്ന മന്ത്രം) മന്ത്രം മൃജ്യവാൻ ആവർത്തനം ചെയ്യുന്ന
അവർ ഗഭസ്തിയിൽ ഉള്ള ഭാഗത്തിൽ, (ആറ്/ ആകാശം) പവിത്ര
മങ്ങളായി പവിക്കുന്നു. അവ്യയമായ വാരങ്ങളായി (7 ദിനങ്ങ
ളുള്ള ആഴ്ചകൾ) മന്ത്രലോകത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നു.
ഈ ദേവതമാർക്ക് എല്ലാ ധനവും (വസു) ദിവ്യമായ സോമവും
ഭൂമിയിലും വിശ്വമാകെയും പടിക്കുന്നവർ. അവർ തന്നെയാണ്
അന്തരീക്ഷത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നവരും.
ശുംഭം = 54 - തിരിച്ചിട്ടാൽ 45 ഡിഗ്രി.
$6\times9=54$ $5\times9=45$.
രണ്ടും 9ന്റെ ഗുണിതം.
2 പ്രാവശ്യം 54 = 108 2 പ്രാവശ്യം 45 = 90 ഡിഗ്രി.
108 + 108 = 4×54 = 216 ആണ് പ്രാണ സംഖ്യ.
ഈ പ്രാണ സംഖ്യയാൽ സർവ്വ ഭാഗവും ആളുന്ന ഇന്ദ്രൻ.
ശുംഭ (54/45) ആൽ നിശുംഭ (054/045) തന്നെ ആളും.
ശുംഭ നിശുംഭ തന്നെ ഹനിക്കുന്ന/ ഹരിക്കുന്ന ഹരി (ഹ്രീം) എന്ന
വിദ്യയെ അനുഭവിക്കാം. ആളുവും ഉള്ള ഉദകം ആളുവിട്ടാനതിനെ
അറിയാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടത് ആവശ്യം. ശുക്ര ഉള്ള മന്ത്രൻ ആളുന്നതിനെ
ആളുന്നാൽ ശുദ്ധി ആണ്; പൃഥ്വി (പാർഥിവം) ആൽ ആപാർഥിവം (ആകാശ

തികം) അറിയണം. ഇപ്രകാരം യുഗ, കല്പാദി എന്നിങ്ങനെ കാലങ്ങ
ഭൂമിയുടെ സ്ഥാനകാലം, സ്ഥാനഭേദം വെച്ച് അറിയുന്നതിന് ജ്യോതിർ
വിജ്ഞാനമേ പോര. കാശ്യപപ്രജാപതിയുടെ മക്കളും വിദ്യുന്മയ സാക്ഷി
കൾ ഈ 'അനുവാകോൺ' ആയി 'ഗന്ധർവൻ' എന്ന നക്ഷത്ര ലോകത്ത്
പ്രതിഫലിക്കുന്നു. സൂര്യപ്രകാശത്തിൽ 7 നിറങ്ങളെ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതും
ഇവരാണ്. ഇവരെ തന്നെ ഭൂമിയിലെ സ്ഥാവരജംഗമങ്ങൾ (കാലം അനുസരി
7 ഭൂമിഖണ്ഡങ്ങൾ 7 പേര് കൊടുത്തു. ഭൂമി, അന്തരീക്ഷം, നക്ഷത്ര
ലോകം ഇവയിലെ ജ്യോതിർഗണനത്തിന്റെ അനുഭവശാസ്ത്രജ്ഞരാണിവർ.
സംഹിതയിൽ പ്രത്യക്ഷം കാണാവുന്ന ജ്യോതിഷിക്കുന്ന ഇവ. പ്രപഞ്ചാദി
കളെ ശിവശക്തിയാണ്, ഭൂമി, അന്തരീക്ഷം, സൗരയൂഥാകാശം,
നക്ഷത്രലോകാകാശം ഇവയുടെ കാലഗണനയും ഉൾപ്പെടെ വിശദമാ
ക്കുന്ന ദേശവും (ദേശം വിസ്തൃതമാകുന്തോറും കാലവും മാറും) ദേശകാ
ലങ്ങളെയും ഭൂമിയിൽ നിൽക്കുന്ന വ്യക്തിക്ക് ഭൂകേന്ദ്രീകൃതമായ സമ്പ്ര
ദായമായ വ്യാവഹാരിക ദിനരാത്ര, വാര, മാസ, വർഷാദികളിൽ നിന്ന് ആരംഭി
ക്കണം. ആ രീതിയിൽ തന്നെ കുറഞ്ഞതെ "സത്യായുഗാദി"കൾ ആചാര്യ
ന്മാർ സത്യകാലമാണ് ഉപദേശിച്ചത്; ജ്യോതിഷികൾ.

III 1 പവസ്വ ദേവവീതിരതി പവിത്രം സോമ രംഹ്യാ.
ഇന്ദ്രമിന്ദോ വൃഷാ വിശ
2 ആ വച്യസ്വ മഹി പ്സരോ വൃഷേന്ദോ ദ്യുമ്നവത്തമ:
ആ യോനിം ധർണസി: സദ:
3. അധുക്ഷത പ്രിയം മധു ധാരാ സുതസ്യ വേധസ:
അപോ വസിഷ്ട സുക്രതു:
4 മഹാന്തം ത്വാ മഹീരന്വാപോ അർഷന്തി സിന്ധവ:
യദ് ഗോഭിർ വാസയിഷ്യതേ
5 സമുദ്രോ അപ്സു മാമൃജേ വിഷ്ടംഭോ ധരുണോ ദിവ:
സോമ: പവിത്രേ അസ്മയു:
6 അചിക്രദദ് വൃഷാ ഹരിർ മഹാൻ മിത്രോ ന ദർശത:
സം സൂര്യേണ ദിദ്യുതേ.
7. ഗിരസ്ത ഇന്ദ ഓജസാ മർമൃജ്യന്തേ അപസ്യുവ:
യാഭിർ മദായ ശുംഭസേ
8 തം ത്വാ മദായ ഘൃഷ്വയ ഉ ലോകകൃത്നുമീമഹേ
തവ പ്രശസ്തയേ മഹേ
9 ഗോഷാ ഇന്ദോ നൃഷാ അസ്യശ്വസാ വാജസാ ഉത
ആത്മാ യജ്ഞസ്യ പൂർവ്യ:

10 അസ്മഭ്യമിന്ദവിന്ദ്രയുർമധ്വഃ പവസ്വ ധാരയാ
പർജന്യോ വൃഷ്ടിമാം ഇവ.
(ഋഷി: മേധാതിഥി - ദേവത: പവമാനസോമൻ, ഛന്ദസ്: ഗായത്രി.
സ്വരം: ഷഡ്ജം)

ദേവവീരന്മാരുടെ പവിത്രമായ സോമമേ, ഹൃദ്യമായ നീ (ഹൃദയാനന്ദം) ചലിച്ച് വ്യക്തമാവുക. ഇന്ദുവിന്റെ വിശ്വം വ്യാപിച്ച വൃഷ്ടിയിൽ (ഇന്ദ്രിയാധിപനായ) ഇന്ദ്രനെ അറിയട്ടെ.

പ്രകാശത്തിൽ വെച്ച് പ്രകാശമായി വർത്തിക്കുന്ന ഇന്ദോ, വചസ്സുകളാൽ ഈ മതിയെ അന്വേഷിക്കുക (ജലമേഘം). നിന്റെ ഹേതുവായ ഈ സദസ്സിൽ (ഭൂമിയിൽ) ധരണിയിൽ (യജ്ഞത്തിൽ) ശാന്തനായി വസിച്ചിരിക്കുക. വേദസ്വരമായ ജ്ഞാനത്തിൽ പ്രിയമായ മധുധാരയുടെ അനുഗ്രഹം ചൊരിയുക. ആനന്ദത്തെയാണ് സുഖമായ വചസ്സിലൂടെ (വാഗ്ദേവവചസ്സ്: ഹൃദയത്തെ സ്പർശിച്ച വാക്ക്) അല്ലെങ്കിൽ വാക്ക്.

ഹേ ആനന്ദമായ നീ മതിയിൽ ആവേശമായി വർത്തിച്ച് സിന്ധുക്കളായി ആ ലോകങ്ങളും (ജലം, വസ്തുക്കൾ) നിറഞ്ഞ് ആവരണം ചെയ്ത് (വസ്ത്രമായി) രക്ഷിക്കുന്നു. സമുദ്രങ്ങളുടെ ജലത്തിൽ മുങ്ങുന്ന (കുളിക്കുന്ന) വിദ്വാന്മാർക്ക് അല്ലെങ്കിൽ വിദ്വജ്ജനങ്ങൾക്ക് പ്രകാശിക്കുന്ന അനന്തനാണ് ദിവം (പ്രകാശലോകം/പകൽ/സൂര്യൻ). സോമമേ, പവിത്രമായ നീ ജനങ്ങൾക്ക് ആധാരമാണ് - ആനന്ദവർദ്ധകനായ ഹരിയെപ്പോലെ ഒരു മഹാമിത്രനെ ദേവന്മാർ കണ്ടെത്താനാവുകയില്ല. സൂര്യനാണ് ആ ശക്തിയുടെ പ്രകാശം, പ്രചോദനം എന്നിവ അറിയുക.

ആകാശത്തിൽ നിത്യയൗവനമാർന്ന് സുന്ദരമായ മനസ്സിൽ ദേവവാണി നൽകുന്നതോടെ സ്രവിക്കുന്ന (ആവേശം പോലെ) അവരുടെ ഹരി യാൽ വേണം അവനെ അനുഭവിക്കാൻ / അറിയാൻ. ആ ഹരി ലഭിക്കുന്നവരി ജനങ്ങൾ ലോകരക്ഷനായ നിന്നെ സ്വീകരിക്കുന്നു. മഹാനായ നിന്നെ പ്രശംസിക്കുന്നു. നീ ജ്ഞാനവും, പ്രജ്ഞകളും, കർമ്മവും, ഓജസ്സും ദൈവശ്രീയും നൽകുന്നു. ലക്ഷങ്ങൾക്കെല്ലാം മുമ്പുള്ള, ഏറ്റവും വൃദ്ധനായ, ആത്മാവ് (പരമാത്മാ) നീയാണ്.

ഞങ്ങളിൽ ഓരോ ഇന്ദ്രിയത്തിലും മധു (സമൃദ്ധം) ധാരധാരയായി പെയ്ത് അവയെ പവിത്രമാക്കി സമ്പന്നമാക്കുക. മഴമേഘം (പർജ്ജന്യൻ) മഴ പെയ്യുന്നപോലെ ഞങ്ങളിൽ ജ്ഞാനാമൃത ധാര ചൊരിയുക.

IV 1 സനാ ച സോമ ജേഷി ച പവമാന മഹി ശ്രവഃ
അഥാ നോ വസ്യസസ്കൃധി.
2 സനാ ജ്യോതിഃ സനാ സ്വർവിശ്വാ ച സോമ സൗഭഗാ

അഥാ നോ വസ്യസസ്കൃധി.
3 സനാ ദക്ഷമുത ക്രതുമപ സോമ മൃധോ ജഹി.
അഥാ നോ വസ്യസസ്കൃധി
4 പവീതാരഃ പുനീതന സോമമിന്ദ്രായ പാതവേ.
അഥാ നോ വസ്യസസ്കൃധി.
5 ത്വം സൂര്യേ ന ആ ഭജ തവ ക്രത്വാ തവോതിഭിഃ
അഥാ നോ വസ്യസസ്കൃധി
6 തവ ക്രത്വാ തവോതിഭിർജ്യോക് പശ്യേമ സൂര്യം
അഥാ നോ വസ്യസസ്കൃധി.
7 അഭ്യർഷ സ്വായുധ സോമ ദ്വിബർഹസം രയിം
അഥാ നോ വസ്യസസ്കൃധി.
8 അഭ്യാർഷാനപച്യുതോ വാജിൻത്സമത്സു സാസഹിഃ
അഥാ നോ വസ്യസസ്കൃധി.
9 ത്വാം യജ്ഞൈരവീവൃധൻ പവമാന വിധർമണി
അഥാ നോ വസ്യസസ്കൃധി.
10 രയിം നശ്ചിത്രമശ്വിനമിന്ദോ വിശ്വായുമാ ഭര.
അഥാ നോ വസ്യസസ്കൃധി.

(ഋഷി ഹിരണ്യസ്തൂപൻ. ദേവത പവമാന സോമൻ ഛന്ദസ് ഗായത്രി സ്വരം ഷഡ്ജം)

മഹനായ സോമാ, ഞങ്ങളെ ഭൂമിയിൽ ജേതാക്കളും ഉന്നതൻ ശ്രേഷ്ഠവന്മാരാക്കുക - ഇപ്പോൾ ഉള്ളതിനേക്കാൾ സത്കൃതം ചെയ്യുവരും മംഗളകാരികളുമാക്കുക.

സോമാ, ജ്യോതിസ്സും (ജ്ഞാനം) ശൗര്യവും, സുന്ദരമായ ആനന്ദാദിവിഭൂതികളും തരിക - ഇപ്പോൾ ഉള്ളതിനേക്കാൾ സത്കൃതം ചെയ്യുവരും മംഗളകാരികളുമാക്കുക

സോമാ - ഞങ്ങളെ ദക്ഷരാക്കുക. ക്രതു (കർമ്മ) ത്തിൽ ശക്തി തരിക. ശത്രുക്കളെ ഓടിക്കുക. ഇപ്പോൾ ഉള്ളതിനേക്കാൾ സത്കൃതം ചെയ്യുവരും മംഗളകാരികളുമാക്കുക.

പവിത്രമായതിനെ സാക്ഷാത്കരിച്ചവരേ, ഇന്ദ്രിയനിയന്ത്രണത്തിനുള്ള സോമം ഞങ്ങൾക്കും പകർന്നു തരിക. ഇപ്പോൾ ഉള്ളതിനേക്കാൾ സത്കൃതം ചെയ്യുവരും മംഗളകാരികളുമാക്കുക.

സൂര്യാ, നിന്റെ ജ്ഞാനങ്ങളും, ക്രതുക്കളും ഞങ്ങൾ നിന്നെ അറിഞ്ഞ് സാക്ഷാത്കരിക്കുവനാകട്ടെ. (ഇപ്പോൾ ~~--------~~)
നിന്റെ ക്രതുക്കളും സഹായങ്ങളും നിന്നെ ഞങ്ങൾ ഉന്നതരാകായ

ത്രേതാ സന്ധ്യം (300, 000) എന്നക്കൂട്ടം നോക്കണം. രണ്ടാം ചെയ്തു
കൂട്ടുന്നു. (3 ലക്ഷം ദിനരാത്രമെന്നാൽ 800 ലധികം വർഷം = ഒരു നക്ഷത്ര വർഷം)
ഋഷി. "മത്സ്യ ശക്തിധാവതി" എന്ന വാക്യം 4 സൂക്തത്തിലായി
5 തവണ ഉപയോഗിക്കുന്നു.
സൂക്തം XV ൽ വർഷിരന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ കടപ്പാടിലാൽ ചെയ്യുന്ന
ദേവഗണത്തിന്റെ കാലഗണന ചെയ്യുന്നു. ഇതേ ഗണനയെന്നും ഹിരണ്യസ്തൂപ
ന്റെ അംഗിരസോ വംശസ്കൃത (170 47729) വും,
അവത്സാരകശ്യപന്റെ മത്സ്യ ശക്തിധാവതി (62758956)
ഉം ചെയ്യുക.
ഹിരണ്യസ്തൂപന്റെ 14154 വർഷം 29 ദിവസം.
അവത്സാരകശ്യപന്റെ 164186 വർഷം 64 ദിവസം.
ഇവ രണ്ടും ചേർന്നാൽ 178340 വർഷം 91 ദിവസം.
സത്യയുഗ സംഖ്യയായ 172800 ത്തിൽ നിന്ന് 5540 വർഷം
വ്യത്യാസം. ത്രേതാ സന്ധ്യം 300000 ത്തിന്റെ 1/3 ഭാഗമാണ്
100000. ഇങ്ങനെ 3 പാദത്തിൽ ഒരു പാദവും, രണ്ടാം പാദത്തി
ന്റെ 72800 വർഷവുമാണ് 172800 എന്ന സത്യയുഗസംഖ്യ. കശ്യപപുത്ര
നായ അവത്സാരൻ, ഹിരണ്യഗർഭൻ (സൂര്യൻ) തുടങ്ങിയവർ കൃതയുഗ
ത്തിലെ ഋഷിമാരാണ്. ശതപഥബ്രാഹ്മണത്തിൽ ത്രേതായുഗാവസാനത്തിലും
ദ്വാപരയുഗാവസാനത്തിലുമാണ്. (3 ലക്ഷം വർഷം ഒരു രാശിമണ്ഡലത്തിന്റെ ആയുസ്സാണ്)
ഇതിന്റെ ധ്രുവൻ, പുനർവസു എന്നിവർ വിശ്വമനാ ഋഷിയുടെ
പുത്രന്മാരെ തന്നെ, പുത്രിമാർ എന്നിവർക്ക് ധാരാളം ധനം
കൊടുത്തവരാണെന്നു പറയുന്നു. (XXXIII. Max Muller - ഋഗ്വേദം.
Vol V. കോൾബ്രൂക്കിന്റെ notes - വിൽസന്റെ തർജ്ജമയുമുണ്ട്.)
ധ്രുവൻ, പുനർവസു എന്ന അശ്വിനികളുടെ പേരാണ് അവത്സാര
കശ്യപകാലത്തെ ധ്രുവൻ, പുനർവസു. 'ആശ്വിനം', അശ്വിനി എന്നീ
പേരുകൾ, ഉലാം വിഷുവ സംബന്ധിയുമാണ്. ശതപഥബ്രാഹ്മണം വിഷുവത്
കാലഗണനയാണ് എടുത്തിരിക്കുന്നത്. അശ്വിന്യാദി മേഷവിഷുവം മുതൽ
(ലഗധ ആയനഗതി), ചൈത്രാദി ഉലാം വിഷുവം മുതൽ (ചെങ്കി
ണോയിലെ ഉലാ എന്ന സങ്കല്പം ആയനഗതി) 180° വ്യത്യാസ
ത്തിൽ ദ്രുമധ്യരേഖാ ഭാഗത്തെ വൃശ്ചിക മന്ദഗതി ചെയ്തിരുന്ന കണക്കാണ്
ആണ്. 800 ഒരു നക്ഷത്രവർഷം ഒരു യുഗമാവുന്ന്. 800 × 27 = 21600 മുതൽ 800 × 28 = 22400 വർഷം ഒരു നക്ഷത്രയുഗം (നാമ) ആയുസ്സ്.

VI
1- ഏതേ ചോദ്യം അസ്വദനീയം? ഭവലേ ശരി.
ഭാരതീയ ധാരയാ
2 ആദി ഗവ്യാനി വിതയ്ക്കുന്ന ദൂര്യനാ പൂനാമനാ ആസ്ഥി.

800 × 390 = 302000 വർഷം. 30 ലക്ഷത്തിൽ പരം.
(13. 20° നക്ഷത്ര വർഷി × 3 = 40. 20 ഭ്രമണാതി 39.)

സൂര്യനായി ഭവിക്കുന്ന (ഈ ശ്ലോകം ...)
അഭിവർദ്ധനം ചെയ്യുന്ന സ്വാധ്യായങ്ങളാൽ ദേവന്മാർ, ഞങ്ങളുടെ
ധനവും ബലവും ജ്ഞാനവും ഉറപ്പായി വരുത്തുക. (ഈ ശ്ലോകം - - -)
കർണ്ണവും അച്യുതി (ദൈവ്യവും നാശവും) ഇല്ലാത്തവനും ഓജസ്വിയും
സമസ്ത (വികാരാദി) ദത്തുമായ കർമ്മങ്ങളിൽ ഞങ്ങളെ ഉണർത്തുക. (ഈ ശ്ലോകം)
നീ യജ്ഞത്തെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്ന പവമാനനായി ഞങ്ങളുടെ
സർവ്വ ലോകത്തിലും വിളങ്ങുക (ഈ ശ്ലോകം - - -)
സമ്പന്നങ്ങളും വിചിത്രമായ അശ്വിനങ്ങളും കൊണ്ട് ഇദ്ദേഹം,
ഈ വിശ്വത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുക. (ഈ ശ്ലോകം - - -)
ഹിരണ്യസ്തൂപ ഋഷി ഈ ശ്ലോകം തന്നെ ഈശ്വരൻ നമ്മുടെ
എല്ലാ സൗഭാഗ്യങ്ങളും നൽകുന്നവനാണ്. കൂടുതൽ കൂടുതൽ
സത്കർമ്മം ചെയ്യാനും കൂടുതൽ മംഗളകാരിയായി വിശ്വഹിതം അനു-
ഷ്ഠിക്കാനും ഞങ്ങളെ പ്രാപ്തരാക്കുക എന്നതാണ് പദ്യസൂക്തത്തിലു-
മായി വന്നുചേർന്ന സന്ദേശം ആവർത്തിച്ചത്. "അശ്വിന"ങ്ങ-
ളിനാൽ, അശ്വിനമാസത്തിൽ 10 ദിനം കൊണ്ടാടുന്ന "വിദ്യാ"ഉ-
ത്സവാരംഭചിന്തം. വർദ്ധിച്ചു വരുന്ന വിദ്യയുടെ ദേവിയാണ് പ്രാർത്ഥ-
നതിനാൽ ഇച്ഛാശക്തിക്ക് സർവ്വമംഗളവും ലഭിക്കുന്നു.

V

1 തത്സ മതി യാവതി യാതാ സുതസ്യ സ്വധാ:
തത്സ മതി യാവതി.

2. ഉസ്രാ ദേവ വസൂനാം മർത്യസ്യ ദേവ്യവസ:
തത്സ മതി യാവതി

3 യസ്യ ദേവാ, പൃഥക്ഷേപ്യാരാ സഹസ്രാണി ഭർമ്മഹേ
തത്സ മതി യാവതി

4 അത്ര യഭോസ്മിം ഭരം തൈം സഹസ്രാണി ചഭർമ്മഹേ
തത്സ മതി യാവതി

(ഋഷി അംഗിരസ കശ്യപൻ. ദേവത പവമാന സോമൻ. ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം)
സോമയാഗം ചെയ്തവൻ (ഋഷി) സംസാരസമുദ്രത്തെ തരണം ചെയ്തുകൊണ്ടും. തരണം ചെയ്തുകൊണ്ടു.
മനുഷ്യരെ ദേവ്യംശം (ഹിതാംശം) എന്ന ദാനം തന്ന് സംരക്ഷിക്കാൻ
അത് സ്വാർത്ഥ സാധിക്കും. (സമുദ്രം) തരണം ചെയ്തുകൊണ്ടു,
സഹസ്രം പൃഥക്കിലും അയാൾ മഹിമയായി ദാനം ചെയ്യുന്നു. തരണം
ചെയ്തുകൊണ്ടു.

സന്ദർഭം: പവിത്രത.

3. ഉത നോ ഗോമതീരിഷോ വിശ്വാ അർഷ പരിഷ്ടുഭഃ
ഗൃണാനോ ജമദഗ്നിനാ.
(ഋഷി ജമദഗ്നി. ദേവത പവമാന സോമൻ. ഛന്ദസ് ഗായത്രി.
സ്വരം ഷഡ്ജം)

സോമന്റെ ആനന്ദം പകരുന്ന ശക്തിയാൽ മർത്ത്യരായ (മനുഷ്യ) ശരീരത്തിൽ, ഭൂമിയിൽ അനേകം ജ്ഞാനികൾ ചൈതന്യവാന്മാരായി ജീവിച്ചു കൊണ്ടേ ഇരിക്കുന്നു. അവർ ജ്ഞാന ലഹരിയാൽ മറ്റെല്ലാം മറന്ന് വിജ്ഞാന ധാര തങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഏറ്റുവാങ്ങുന്നു, എല്ലാവർക്കും കൊടുക്കുന്നു. അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ജ്ഞാന രശ്മികൾ വഴി അനന്തം വ്യാപിച്ച് ആനന്ദമായി പവിത്രമായി മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു; ജ്ഞാനം വഴിയുന്നതിനാൽ അവയെ ശുദ്ധമാക്കുന്നു. ജ്ഞാനവും ആനന്ദവും നൽകുന്നവനെ അറിവിലും വിണ്ണിലും സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടും. ഗോമതികളുടെ (പ്രകാശ രശ്മികൾ; വാക്കിനാൽ പ്രചോദിക്കുന്ന മനസ്സ്, ജ്ഞാനപ്രകാശം; ധാരണം കനകാദിസമ്പത്തുകൾ) ആർദ്രമായ ഋഷിഗണത്തിൽ പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ വ്യാപിക്കുന്ന സ്തോത്രം നിറച്ചു. ജമദഗ്നികളുടെ ഹൃദയത്തിൽ വസിക്കുക. ജമദഗ്നി പരശുരാമന്റെ) അച്ഛൻ. രാമായണകാലത്തിന് തൊട്ടുമുമ്പ് മഹർഷിയിലെ കാർത്തവീര്യ സമകാലീനനായി ത്രേതായുഗത്തിൽ ഇന്ത്യയുടെ ചരിത്രത്തിൽ തിളങ്ങി വരുന്നു. ആനന്ദത്തിന്റെ അഗ്നി എന്നും, കാട്ടുപന്തി എന്നും ജമദഗ്നിക്ക് അർത്ഥമുണ്ട്. ത്രേതായുഗം പകുതിയുടെ രാമായണ കാലഘട്ടം ദേവിക്കുള്ളതാണ്.

VII 1 ഇമം സ്തോമമർഹതേ ജാതവേദസേ രഥമിവ സം മഹേമാ മനീഷയാ.
ഭദ്രാ ഹി നഃ പ്രമതിരസ്യ സംസദ്യഗ്നേ സഖ്യേ മാ രിഷാമാ വയം തവ

2 യസ്മൈ ത്വമായജസേ സ സാധത്യനർവാ ക്ഷേതി ദധതേ സുവീര്യം
സ തൂതാവ നൈനമശ്നോത്യംഹതിരഗ്നേ സഖ്യേ മാ രിഷാമാ വയം തവ.
3 ശകേമ ത്വാ സമിധം സാധയാ ധിയസ്ത്വേ ദേവാ ഹവിരദന്ത്യാഹുതം
ത്വമാദിത്യാം ആ വഹ താൻ ഹ്യുശ്മസ്യഗ്നേ സഖ്യേ മാ രിഷാമാ വയം തവ
(ഋഷി കുത്സ: ആംഗിരസൻ. ദേവത അഗ്നി.
ഛന്ദസ് ജഗതി. സ്വരം നിഷാദം)

ജാതവേദസ്സായ അഗ്നേ, ഞങ്ങൾ മനീഷയുടെ സർവ്വ ഭാഗ്യത്തിനും (ഇ)
ഞങ്ങളുടെ ധ്രുവമായ അഭീഷ്ടങ്ങൾക്കു വേണ്ടി രചിച്ച ഈ സ്തോത്രം അവിടുന്നേക്കു.
മാത്രം അർപ്പിക്കപ്പെട്ടതാണ്. (ദ്യു)മതിയായ അവിടുന്നേ ഭദ്രമായ
സാന്നിദ്ധ്യത്താൽ സംസദിൽ (സഭ/സമിതി) അവിടുന്നു പ്രസന്നനായ ഞങ്ങൾ ശോഭിക്കട്ടെ,
ഞങ്ങൾക്ക് തോൽവിയരുത്. ഹരോ, ഞങ്ങൾ അവിടുത്തെയും ആപ്തന്മാരാണ്.
(അങ്ങയുടേതാണ്).

ഇഷ്മന്നാൽ നിറഞ്ഞ ഞങ്ങൾ ഹൃഷ്ടരാകുന്നു. (ഇഷ് മം - വാക്യം - ഇഷ്
ഭവാഹകനാണ് അഗ്നി). ഹവിസ്സാൽ നിന്റെ ഐശ്വര്യം പൂർവ്വത്തിലും അപ-
രാഹ്നത്തിലും ഞങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. ദോഷാദോഷാ വസ്തത്തിലും ഞങ്ങ-
ളുടെ ധീ സാധനകളാൽ ശോഭിപ്പിക്കുക; ജീവിതം സഫലമാക്കിത്തരിക.
നിന്റെ സഖ്യത്താൽ ഞങ്ങൾ അപരാജിതരാവട്ടെ. ഞങ്ങൾ അങ്ങയുടേതാ-
ണ്

ശക്തമാകുന്ന സമിതിനാൽ ഞങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ഹൃഷ്ടരാകുന്നു, ധീരമായ സാധന-
കളാൽ ശോഭിതമാക്കിത്തരിക. ദേവന്മാർ (ദ്യുകാരം വാഹകർ/ജ്ഞാനികൾ)
നിന്നിൽ ആഹുതമായ ഹവിസ്സാൽ മാത്രം ആനന്ദിക്കുന്നു. ആദിത്യനിലിരി-
ക്കുന്ന ദൈവിക ശക്തികൾ, ആദിത്യനായി ഞങ്ങൾക്കും തരിക. നിന്റെ
സഖികളായ ഞങ്ങൾ അപരാജിതരാണ്. ഞങ്ങൾ അങ്ങയുടേതാണ്.
ശതം ഒരു സംവത്സരമാണ്. യുധിഷ്ഠിര ശതം ഉദാഹരണം.
ശതം എന്നാൽ 51 എന്ന അക്ഷര സംഖ്യ. 15 (തിരിച്ചിട്ടാൽ) എന്നത്
തിഥിനിത്യാ സംഖ്യ. 51 വർണ്ണാക്ഷരത്താൽ 15 തിഥിനിത്യകളിലും
പൂർവ്വത്തിലും, അപരത്തിലും ദോഷാവസ്തത്തിലും ചെയ്യുന്ന ശ്രീവി-
ദ്യാ ഉപാസനയാണ് അംഗീകരിക്കപ്പെടേണ്ടത്.
ആരണ്യകാണ്ഡം പ്രപാ. 1 അനു. 2 ദശകം 7 ഋ. 4 ആണ്
ആദ്യസൂക്തം. ശരീരവും ക്ഷേത്രവും നഗരം പോലെ മനോഹരമായി
സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട് സംസദിൽ (സഭ/പരിഷത്ത്) ധ്രുവമായി അപരാജിതരായി
സർവ്വതോഭദ്രം ലഭിക്കുന്ന ശരീരമാകുന്ന വാഹനങ്ങളാണിവ. അഗ്നി യജമാ-
നിലും, ധ്രുവിലും ശിഷ്യനിലും ഇരിക്കുന്ന അഗ്നിയും, സൂര്യാദികളും,
സർവ്വഭൂതങ്ങളിലെ അഗ്നിയുമായി അദ്വൈതഭാവത്തിൽ ആനന്ദം അറിയുന്നു.
ദ്യുമതി = 256 (16×16) എന്ന അക്ഷരമാണ്, ഒരു വാക്യവിന്റെ
ഫലമാണ്.

VIII. 1 ഭൂമി വാഗ് സൂക്ത ഉദിതമന്ത്രം ദൃശ്യദേവ വചനം
അനുഷ്ഠാനം വിശാരദം
2 നായാ നിർണ്ണയാ മതിസ്ഥിര മൃദുകായ ശരീരം
ഇയം വിദ്യാ ദേവസാധകേ

3 തേ ഗ്രാമദേവ വരുണതേ മിത്ര സുമതി: സദാ
ഇദം സ്വധാ യിമതി
(ഋഷി: വസിഷ്ഠൻ. ദേവത ആദിത്യൻ ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം)
ഓരോരോ ദിനം സൂര്യോദയത്തിലും സൂര്യൻ മിത്രമായ വരുണനെ (ജലത്തെ)
സ്വീകരിക്കുന്നു. പരസ്പരം ആരാധിക്കുന്നു. പ്രതിബന്ധമെല്ലാം നീക്കുന്ന
അദ്യമാവിനെ ഞാൻ ആരാധിക്കുന്നു.
നാമിയും സുവർണ്ണവും (രാജ്യത്തിൽ / രക്ഷിത സുവർണ്ണം / വരുണ സൂര്യന്മാർ)
ചേർന്ന് ഈ മതി (മനുഷ്യബുദ്ധി) അനുകമായ (അഹിംസാപരമായ)
ശക്തിക്കു വേണ്ടി ഉപയോഗിക്കട്ടെ. ഈ വിദ്യയുടെ മേധ ശുദ്ധമായിരി
ക്കട്ടെ.
ഗ്രാമവർത്തമായ പ്രകാശദേവതയായ വരുണാ, പ്രകാശിക്കുന്ന മിത്ര
മായ സൂര്യനോടു ചേർന്ന് നീ സ്വധയായി നിന്നാലും.
കടലും ഭൂമിയും ജലദേവതയും ഹരിതഗ്രാമമായ ഹരിത്ത്രിത്വം.
സൂര്യനും ആകാശതാരങ്ങളും സുവർണ്ണമായ ഹരിത്ത്രിത്വം.
ഇവയെല്ലാം ചേർന്ന് അഖണ്ഡസ്വരൂപമാണ് വിഷ്ണുവിന്റേത്.
സൂര്യവംശകുലഗുരുവായ വസിഷ്ഠൻ മൈത്രാവരുണിയാണ്.

IX

1 ദിവി വിശ്വാ അധി ശ്രിയ: പതിര്യോ യഃ ജീവ്യ:
വസു സ്പാർഹം തദാ ഭര.
2 യസ്യ തേ വിശ്വമാനുഷഗ് ഭൂരേർദത്തസ്യ വേദതി
വസു സ്പാർഹം തദാ ഭര.
3. യദ്വീഡാവിന്ദ്ര യത് സ്ഥിരേ യത് പർശാനേ പരാഭൃതം
വസു സ്പാർഹം തദാ ഭര.
(ഋഷി ത്രിശോക കാണ്വൻ. ദേവത ഇന്ദ്രൻ ഛന്ദസ് ഗായത്രി
സ്വരം ഷഡ്ജം)
വിശ്വത്തെ മുഴുവൻ സർവ്വ വിത്തവും വെളിച്ചം ഉൾക്കൊള്ളുക. മനുഷ്യ
ലക്ഷ്യം സാധകമായ ധനങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുക. അഭിവൃദ്ധിയുമായ
(അനുയോജനമായ) ധനമായി സമ്പാദിക്കുക.
അനേകം ധനം (ജ്ഞാനധനം) വിശ്വമാനവരായ (വിശ്വമാന
വർ – world citizens) ആയ നമ്മളിൽ ചൊരിയുക.
നീ "ദത്ത"നെന്ന (നൽകുന്നവൻ / ദാനം ചെയ്യുന്നവൻ)
പോലുള്ളവനാണ് എന്ന് എല്ലാവരും അറിയുന്ന (ജ്ഞാനത്തെയും)
അനുയോജ്യമായ ധനമായി സമ്പാദിക്കുക.
സ്ഥിരമായ ധൈര്യവും ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹവും ദർശന ശക്തിയും തരിക.
അനുയോജ്യമായ ധനമായി സമ്പാദിക്കട്ടെ.

(ആദ്യ സൂക്തം ഋഗ്വേദം അധ്യാ. 2. ദശകം 2. സൂ. 10.
മൂന്നാം സൂക്തം " ശുക്ലം. 3 അദ്ധ്യാ 1. ദശകം 2 സൂ 4.)

ബ്രാഹ്മ, ക്ഷത്ര, വൈശ്യാദികളായ സർവ്വരാലും ഇതേ വരമാണ് "ത്രിലോകം" നിർമാനായി (താപത്രയം) ആത്മിക ശക്തികളെ ഇതിൽ നിന്നകറ്റാനാം. മാത്രമല്ല "വിശ്വമാനവൻ" (world citizen) എന്ന പദം ആദ്യമായി ഇവിടെ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ത്രൈവർ (ത്രൈവർണ്ണികൻ) എന്ന (ബ്രാഹ്മണ്യ, ക്ഷത്രിയ, വൈശ്യാദി മൂന്നു വർണ്ണജ്ഞാനവും ഉള്ളവനത്രെ-) അതിയാണ് വിശ്വമാനവനാകാൻ ഇന്ദ്രനെ ഉപാസിക്കുന്നവൻ. ത്രൈവർണ്ണികൻ മാനവികതയിലെ യാദവവംശ ഉദയും കേരളത്തിലെ 'മൂഷകവംശ'ത്തിലെ ആദ്യ ചക്രവർത്തിയുടെ രചിതാവുമാണ്.

X 1 യജ്ഞസ്യ ഹി സ്ഥ ഋത്വിജാ സസ്നീ വാജേഷു കർമ്മസു.
ഇന്ദ്രാഗ്നീ തസ്യ ബോധതം.
2 തോശാസാ രഥയാവാനാ വൃത്രഹണാപരാജിതാ
ഇന്ദ്രാഗ്നീ തസ്യ ബോധതം
3 ഇദം വാം മദിരം മധ്വധുക്ഷന്നദ്രിഭിർനരഃ
ഇന്ദ്രാഗ്നീ തസ്യ ബോധതം.
(ഋഷി വിശ്വാമിത്രൻ. ദേവത ഇന്ദ്രാഗ്നി. ഛന്ദസ് ഗായത്രി സ്വരം ഷഡ്ജം)

യജ്ഞത്തിൽ സ്തുതി ചെയ്യുന്ന ഋത്വിക്കുകളിൽ നിന്ന് ജനിച്ച ഓജസ്സും കർമ്മവും യജ്ഞത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നു. ഇന്ദ്രാഗ്നികളേ, അവയെ എനിക്ക് ബോധിപ്പിച്ചാലും (ഓജസ്സും യജ്ഞവുമായി ബോധിയിൽ സദാ ഇരുന്ന് ഉണർവ്വു നൽകിയാലും. മധുവിനോട് ജ്ഞാനം ദാനം ചെയ്യാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു)

ജീവിതായോധനത്തിൽ അപരാജിതത്വം, വൃത്രഹന്തൃത്വം (ശത്രു സംഹാരം/ വികാരനാശനം) ഇവയോടെ രഥം നടത്തുവാനും അജ്ഞാന നാശത്താൽ തോഷം (ആനന്ദം) ലഭിക്കാനും കാരണമായ ഇന്ദ്രാഗ്നികളേ, എനിക്ക് ഉദ്ബോധനങ്ങൾ തരിക.

ദുഃഖങ്ങളിലും അദ്രികളിലും നിന്ന് ലഭിക്കുന്ന മധുവിനെപ്പോലെയുള്ള ഈ ജ്ഞാന മാധുര്യ മദിര (വിദ്യ/ശ്രീത്വം) നരന്മാർക്ക് നൽകിയാലും. ഇന്ദ്രാഗ്നേ, ഉദ്ബോധനം നൽകുക.
മധുവിദ്യ (ശ്രീവിദ്യ) യാണ്

XI 1 ഇന്ദ്രായേന്ദോ മരുത്വതേ പവസ്വ മധുമത്തമഃ
ഋതസ്യ യോനിമാസദം
2 തം ത്വാ വിപ്രാ വചോവിദഃ പരിഷ്കൃണ്വന്തി ധർണ്ണസിം.

സം ത്വാ മൃജന്ത്യായവഃ

3 രസം തേ മിത്രോ അര്യമാ പിബന്തു വരുണഃ കവേ
പവമാനസ്യ മരുതഃ

(ഋഷി) കശ്യപൻ ദേവത പവമാനസോമൻ. ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം)

ഇന്ദ്രനായി ഇരുന്ന, ശുദ്ധമനനായ നീ മരുത്തുക്കളോടൊപ്പം പവിത്രീകരിച്ചു സഞ്ചരിക്കുന്നു. അതിന്റെ (സൂര്യന്റെ) യോനിയിൽ ഇരിക്കുന്നു. മേധാവികളായ വിപ്രന്മാർ (വേദവാക്കിനെ അറിയുന്ന ബ്രാഹ്മണർ) നിന്നെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ട് യജ്ഞത്തിൽ പവിത്രീകരിക്കുന്നു. നിന്നാൽ അവർ ശുദ്ധി നേടുന്നു.

കവേ, നിന്റെ (വാക്കിലെ) രസം മിത്രനും അര്യമാവും വരുണനും രസിച്ചു കുടിക്കുന്നു. മരുത്തുക്കൾ അവയാൽ പവമാനന്മാരായി സദാ സഞ്ചരിക്കുന്നു.

അഗ്നിയിൽ ആഹുതിചെയ്ത സോമവും സുഗന്ധദ്രവ്യവും (വനനാൾ) ചൂടിനാൽ നീരാവിയായി മേഘമായി ഉയർന്നു സഞ്ചരിക്കുന്നത് പിന്നീടു മഴയായി പെയ്തു ഭൂമിയെ ജലസമൃദ്ധവും അന്നസമൃദ്ധവും ജീവസമൃദ്ധവും ജ്ഞാനസമൃദ്ധവുമാക്കാനാണ്. ജലമയമായ ചന്ദ്രൻ മരുത്തുക്കളോടൊപ്പം സഞ്ചരിക്കുന്നു; സൂര്യയോനിയായ ഭൂമിയുടെ മടിയിൽ (അന്തരീക്ഷമണ്ഡലത്തിൽ) ഇരിക്കുന്നു. ഇത് ഭൂമിയിൽ ജലം വർഷിക്കാനാണ്. വിപ്രന്മാർ കഠിനതപസ്സു ചെയ്തു വേദവാക്കിനെ അറിയുന്നത് പ്രപഞ്ചത്തെ വിദ്യകൊണ്ട് സംസ്കൃതമാക്കാനാണ്. കവികളുടെ (ഋഷികവി) വേദവാക്കിലെ രസം നുകരുന്ന പ്രകൃതിശക്തികൾ ആ രസത്തെ പതിന്മടങ്ങാക്കി ഭൂമിയിൽ നന്നായി മഴ പെയ്യിക്കുന്നു. അര്യമാവ് സമാനനും മിത്രൻ പ്രാണനും, വരുണൻ അപാനനും മരുത്തുക്കൾ മറ്റു ഉപവായുക്കളുമാണ്.

പവമാനകാണ്ഡം - അദ്ധ്യായം 5. ദശതി 1. സൂക്തം 6. ഇവിടെ ആദ്യ സൂക്തമാണ്.

XII

1 മൃജ്യമാനഃ സുഹസ്ത്യ സമുദ്രേ വാചമിന്വസി
രയിം പിശംഗം ബഹുലം പുരുസ്പൃഹം പവമാനാഭ്യർഷസി.

2 പുനാനോ വാരേ പവമാനോ അവ്യയേ വൃഷോ അചിക്രദദ്വനേ
ദേവാനാം സോമ പവമാന നിഷ്കൃതം ഗോഭിരഞ്ജാനോ അർഷസി.

[ഋഷി - സപ്തർഷികൾ ദേവത പവമാനസോമൻ ഛന്ദസ് ബാർഹതപ്രഗാഥം (1 - ബൃഹതി - 2 സതോബൃഹതി) സ്വരം 1 മദ്ധ്യമം 2 പഞ്ചമം]

ശുദ്ധ്യവാൻ അലങ്കരിക്കപ്പെടുന്ന നീ (ഋഷി/ആത്മാവ്) നല്ല ഹസ്തങ്ങളാൽ

(ആനന്ദ / ഹാസ്യം അഥവാ കല്ലോലം) സമുദ്രത്തിന്റെ വേദവാണി ഉച്ചരിക്കുന്നു. രത്നവും മണ്ണും (സ്വർണ്ണവർണ്ണം) പൂർണ്ണമായ ബഹുലത്തെ (ബഹുലതാരം / ധാരാളം) ധാരാളം ആശിക്കുന്നവർക്കായി പവമാനൻ വർഷിക്കുന്നു.
[വേദവാണി (സരസ്വതി / ശ്രീവിദ്യ) സമുദ്രത്തിൽ ആനന്ദത്തെ (ഗംഗാലക്ഷ്മി / ഗണപതിയോടു കൂടി പാർവ്വതി / ഗണപതിയോടുകൂടിയ സരസ്വതി) സ്തുതിക്കപ്പെട്ടു കാണിച്ചു. കല്ലോലം ജ്ഞാനത്താൽ കടലിലൂടെ ഭോഗ / മുക്തിപരമായ ആനന്ദം ലഭിക്കും. രത്നം, സ്വർണ്ണാദികൾ ജ്ഞാനം കൊണ്ടു നേടാം. ബഹുലനക്ഷത്രത്തിൽ സൂര്യനിൽ നിന്നുപോലും വീശുന്ന കാറ്റിൽ നിന്ന്- ഇവ ലഭിക്കുന്നു.]
ഈ സൂക്തം പവമാനസോമം. ഋഗ്വേദം 6. അർദ്ധം 1. ദശകം 5. സൂക്തം 7 തന്നെയാണ്.
ധാരം ധാരം ഇന്ദ്രിയങ്ങളിലൂടെ പവമാനൻ (പ്രാണവായു) അവ്യയമായ വർഷത്തോടൊപ്പം നാദവും സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ദേവന്മാർക്ക് പവമാന സോമൻ നിവർത്തനമായ (ക്ഷൗരം / നിവർത്തനം) കർമ്മരഹിതമായ ധാരകളും (ധാരകൾ / രശ്മികൾ) വർഷിച്ചുകൊണ്ട് ജ്ഞാനപ്രകാശം ചൊരിയുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തിലെങ്ങും വ്യാപിച്ച നാദം, പ്രകാശം, പ്രാണശക്തി തന്നെ ശരീരത്തിലും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇന്ദ്രിയമായ പ്രാണങ്ങൾക്ക് (ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ) മധ്യത്തിൽ ജ്ഞാനപ്രകാശം ചിറക്കുന്നു. ഇന്ദ്രിയമായ പ്രാണാപാനന്മാർക്ക് മധ്യത്തിൽ നാദം പിറക്കുന്നു. ഈ മധുവിദ്യ ജനിക്കുന്നത് അനന്തശായിയായി യോഗനിദ്ര ചെയ്യുന്ന പുരുഷോത്തമന്റെ "സമുദ്ര"ഹൃദയത്തിലാണ്. പടിഞ്ഞാറൻ സമുദ്രതീരം ഗംഗകൾ (ഹൃദ്യ) ആകൃഷ്ടിക്കപ്പെടും. ഹാസ്യം (മുഴക്കം) കൊണ്ട് ഹൃദയം ആകർഷിക്കുന്ന കാറ്റ് (ശില്പി / കാവിയൻ) ആകർഷിക്കപ്പെടും. അതിനാൽ ജ്ഞാനം പിറന്ന വീടായി, കാലവർഷക്കാറ്റുകളാൽ ധാരാളം മഴ ക്രമമായി ലഭിക്കുന്ന പടിഞ്ഞാറൻ സമുദ്രതീരത്തെ സങ്കല്പിക്കുന്നു.
XIII 1 പവതേ ഹര്യതോ ഹരിരതി ഹ്വരാംസി രംഹ്യാ. അഭ്യർഷൻ സ്തോതൃഭ്യോ വീരവദ്യശഃ.
2 പരി സ്തോതൃഭ്യോ വായുനാ സ്തുത ഏതി പവിത്രയാ. സം സൂര്യസ്യ രശ്മിഭിഃ.
3 സ നോ ദേവായ വായവേ ദ്യുക്ഷം പവസ്വ മധുമാൻ. ചാരു മിത്രേ വരുണേ ച
(ഋഷി അസിതഃ. ദേവത പവമാന സോമൻ. ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം).
പത്തു വേർ (ദിശകൾ / പ്രാണങ്ങൾ) ഈ സിന്ധുമാതാവിനെ അലങ്കരിക്കുന്നു. ~~ആത്മ~~ ആദിത്യനാൽ ഇവയെ സമമായി അളന്ന് അറിയപ്പെടുന്നു. ഇന്ദ്രിയനിയമനം ചെയ്ത വായുവാൽ പവിത്രമായ ആനന്ദം അനുഭവപ്പെടുന്നു. അത് സൂര്യന്റെ രശ്മികളോടും ഒന്നു ചേരുന്നു. ദേഹത്തിനായി വായു ദ്യുക്ഷമായി, മധുമാനായി സഞ്ചരിക്കുന്നു; ചാരു മിത്രനിലും വരുണനിലും സഞ്ചരിക്കുന്നു. ദശേന്ദ്രിയം, ദശപ്രാണം, ദശദിക്കുകൾ ഇവയിൽ ശരീരം, അന്തരിക്ഷം,

ക്ഷു ശബ്ദം, ഐശ്വര്യം ഇവയിലെല്ലാം പവമാന സോമരസം ഉപയുക്തമായിട്ടു

ള്ളതും ഒഴുകി ഐശ്വര്യവും നൽകുന്നു.

XIV 1 രേവതീർനഃ സധമാദ ഇന്ദ്രേ സന്തു തുവിവാജാഃ

ക്ഷുമന്തോ യാഭിർമദേമ.

2. ആ ഘ ത്വാവാന്ത്മനാപ്തഃ സ്തോതൃഭ്യോ ധൃഷ്ണവിയാനഃ

ഋണോരക്ഷം ന ചക്ര്യോഃ

3. ആ യദ്ദുവഃ ശതക്രതവാ കാമം ജരിതൄണാം.

ഋണോരക്ഷം ന ശചീഭിഃ

(ഋഷി. ശുനഃശേപ ആജീഗർതി. ദേവത ഇന്ദ്രൻ. ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം.)

ഇന്ദ്രന്റെ സന്തോഷത്താൽ വാജീകരിക്കപ്പെട്ട്, സമ്പന്നരായ രേവതികൾ (ദൈവിക നാരി) ഞങ്ങൾക്ക് അന്നം പ്രദാനം ചെയ്ത് ആനന്ദലഹരി അടയട്ടെ. വിഷയവികാരങ്ങളെ അടക്കി, ചക്രങ്ങളോടു ചേർത്തിട്ടുള്ള അക്ഷം പോലെ ശുദ്ധമായ മനസ്സ് (ബുദ്ധി) തന്നിൽ ശുദ്ധമായ യാനത്തിന് (ജീവിതസഞ്ചാരം) ഉതകട്ടെ. ലക്ഷ്യത്തിൽ എത്തട്ടെ.

ശതക്രതുവിന്റെ ഭക്തന്മാരുടെ കാമങ്ങളെല്ലാം സാധിപ്പിക്കുന്നതും ശക്തിയോട് ചേർത്തിട്ടുള്ള അക്ഷം ചേർന്നിരിക്കുന്ന മനസ്സ് (ബുദ്ധി) ശ്രേഷ്ഠങ്ങളെല്ലാം സമ്പാദിച്ച് ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കട്ടെ.

XV 1 സുരൂപകൃത്നുമൂതയേ സുദുഘാമിവ ഗോദുഹേ

ജുഹൂമസി ദ്യവിദ്യവി

2 ഉപ നഃ സവനാ ഗഹി സോമസ്യ സോമപാഃ പിബ

ഗോദാ ഇദ്രേവതോ മദഃ

3 അഥാ തേ അന്തമാനാം വിദ്യാമ സുമതീനാം

മാ നോ അതി ഖ്യ ആ ഗഹി.

(ഋഷി മധുച്ഛന്ദസ് വൈശ്വാമിത്ര. ദേവത ഇന്ദ്രൻ ഛന്ദസ് ഗായത്രി സ്വരം ഷഡ്ജം) സുരൂപയായ (നല്ല രൂപം ഉള്ള പശു) പശുവിനെ കറക്കാൻ വിളിക്കുമ്പോഴെന്ന പോലെ അനേകം സുരൂപങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചവനെ (ഇന്ദ്രനെ) ഞങ്ങൾ വിളിക്കുന്നു. ദ്യാവാ (ആകാശം) തോറും ആ വിളി (ആഹ്വാനം) നിരന്തരം മുഴങ്ങുന്നു. ഞങ്ങളുടെ സമീപത്തേക്ക് വരിക. സവനങ്ങളിൽ സോമത്തിന്റെ സോമപനായി വന്ന് ഇത് (സോമം/ ആനന്ദം) കുടിക്ക. ഇന്ദ്രൻ (ഗോദാ - പശുദാനം, അന്നദാനം, ധനദാനം) തന്ന് എല്ലാവരെയും ആനന്ദ ലഹരി അനുഭവിപ്പിക്കുക.

സുമതി മണ്ഡല (ഒരു മനസ്സ്/ ജ്ഞാനം ഉളള) സ്ത്രീകളുടെ സാമീപ്യ
ത്താൽ തന്നെയും മംഗളകരമായ ജ്ഞാനം നേടട്ടെ. മറക്കരുത്. നന്മയുടെ
പ്രകാശത്തിൽ വരിക. സംരക്ഷിക്കുക.

ഇന്ദ്രനോടും പ്രകൃതിയോടും ഉദ്യതിയോടും നാരായണിയോടുമുളള
അഭ്യർത്ഥനയാണിത്.

XVI/ ഇദം ലിംഗ ഭേദമില്ലാത്ത പ്രാർത്ഥന ഇവ.

മഹാലക്ഷ്മീനാം സർവ്വം ചക്ഷിണാം
ദേവി ജനിത്രി ജീവനദ് ഭദ്രാ ജനിത്രി ജീവനത്

2. ദിവ്യം സർവ്വം യഥാ ശക്തിം ദേവി മനുഷ:
പൂർണ്ണ മാലവർണ്ണാ വ ലോക ദേവാ യഥായമ:
ദേവി ജനിത്രി ജീവനദ് ഭദ്രാ ജനിത്രി ജീവനത്

3. അവശ്യ ശുദ്ധതായതേ മന്ത്രസ്യ തന്ത്രസ്ത്രീനാം
അയുതം തവീം ക്രിയാ ദേയാ അന്യൂനം അതിരാത്രം സ്തുതി
ദേവി ജനിത്രി ജീവനദ് ഭദ്രാ ജനിത്രി ജീവനത്.

(ഋഷിമാർ – മായാനാ ദേവവനായൻ, ഉത്തരാർദ്ധ്യ ഗോത്രം.
ദേവത ഇന്ദ്രൻ. ഛന്ദസ് മഹാപംക്തി. സ്വരം പഞ്ചമം).

(തന്ത്ര കാണ്ഡം പ്രപാഠകം 4 അനുവാകം 2 അധ്യായം 4 ഖണ്ഡം 3 മന്ത്രം
10 തന്നെ ഒന്നാം മന്ത്രം) → ഒന്നാമത് അതിലെ ഋഷിമാരാണ് ദേവാദിയ
ഒന്നാണ് കാണുന്നത്.

വാഗ്ദേവതയായി വേദത്തിന്റെ ജനനിയായി ദേവിയായി ഭദ്രയായി ശക്തിയെ
സ്തുതിക്കുന്ന 3 മന്ത്രങ്ങളാണിവ.

ഉദിച്ച് പ്രപഞ്ചത്തെ പ്രകാശത്താൽ നിറയ്ക്കുന്നതു പോലെ ഇന്ദ്രാ, നീ നാമങ്ങ
ളും പ്രകാശത്താലും ആകാശവും ഭൂമിയും നിറച്ചു കൊണ്ട് ഉദിക്കുന്നു. മഹാലക്ഷ്മി
യുടെ സീമയായ (മഹത്വം) നിന്നാൽ മഹിയിൽ (ഭൂമിയിൽ) സാമ്രാജ്യങ്ങൾ
ജ്ഞാനികളായ ഭക്തന്മാർ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടു. “ജനയിത്രിയായ ദേവി അഭി
വ്യക്തമായി. ജനയിത്രിയായ ഭദ്ര അഭിവ്യക്തമായി.”

ദീർഘമായ അനുശാസനത്താൽ പ്രത്യേകം ശക്തികളെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നവോ അപ്ര
കാരം അവ അറിയപ്പെടുന്നു (മനനം ചെയ്യപ്പെടുന്നു). മുമ്പ് മാലവാൻ
നിന്റെ അനുഗ്രഹ (ജനനവിജ്ഞാനം) പാദം പ്രത്യേകം യമം (സംയമം)
ചെയ്യുന്നുവോ അപ്രകാരം നീ നിന്നിൽ തന്നെ അവ സംയമം ചെയ്യുന്നു.
“ജനയിത്രിയായ ദേവി അഭിവ്യക്തമായി. ജനയിത്രിയായ ഭദ്ര അഭിവ്യക്തമായി
(അതും ഒന്നാമത് വേദം/ ദേവരാശി എന്ന ആശ്രയമായി),
ഭവനാവ്യനം, മായാനാവും അതിവൃത്തമായ രാജർഷിമാരാണ്. മായാ
നാവിന്റെ 50 പുത്രന്മാരെ (50 വർഷക്കാലം) വിവാഹം കഴിച്ചു ദൈവദർശിമാർ

ആ അരുവർക്ക് ദേവതമാരൊന്ന് കാളിന്ദി നദിയിലെ ഹ്രദത്തിൽ മുങ്ങിക്കിട
ന്ന. ഭൂമിയിലെ കൂന്ന(നീല) നദിയുമായി "സൈന്ധവ" എന്ന വിശാ
ല നഗരം ആകാശഗംഗയിൽ ദക്ഷിണധ്രുവത്തിൽ വിരാജമാനമായി
ട്ടുണ്ട്. ഇതാണ് ത്രിശങ്കു, സത്യവ്രതൻ ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ ഇവരുടെ നഗരം.
(ഋഗ്വേദ വൈജ്ഞാനം - സൂര്യാസിദ്ധ DC Books - 2003 കാണുക). ഈ
നക്ഷത്ര സമൂഹം, ഭൂമധ്യരേഖയെ തൊടുന്ന ബിന്ദുക്കളായ വിഷുവ
ദികളും, ഭൂമധ്യരേഖക്ക് അടുത്ത് ഇന്ത്യയുടെ ആദ്യത്തെ 'കര'ഭാഗമായ
(landmass) ലങ്കയും ചേർന്ന് നേർരേഖയിൽ വരുന്നത് തന്നെ ദക്ഷിണാ
ർദ്ധഗോളത്തിലെ ഭൂമധ്യരേഖാഭാഗത്തുള്ള ആകാശവ്യൂഹത്തിന്
ഒരു പ്രധാന ജ്യോതിഷ ബിന്ദു (ആദി) അഥവാ വിഷുവത് ആണ്.
ആദ്യ വേദവാണി/വാക്ക് ഇവിടെ നിന്ന് ഉണ്ടായതെ ഒരു രേഖവഴി
(മേടവിഷുവം/ തുലാവിഷുവം) ആ രേഖയിൽ ഉള്ള സമുദ്രാ
ന്തികളായ (കടലോരവാസികൾ) മനുഷ്യരിൽ ഉണ്ടായി. ഇന്ത്യയിൽ
ഇത് തന്നെ ഇന്ത്യയാണ്. ലങ്ക, ഇന്ത്യയുടെ തന്നെ മുഖമ് തൊട്ട് രണ്ടു
ദിശകളിൽ അശ്വങ്ങളെ പോലെ (അശ്വനി) പ്രവഹിക്കുന്ന 2 പ്രധാന
ന്മാർ (കാലവർഷക്കാറ്റ്/മൺസൂൺ) അവർ ഭാരതാവിന്റെ കാലങ്ങ
ളെ നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ രണ്ടു വിഷുവത്തിൽ മേടവിഷുവിനെ
ആണ് "പൂർവ്വ ഭദ്രപാദം" "ഉത്തര ഭദ്രപാദം" എന്ന 2
'ഭദ്ര' നക്ഷത്രം. ഐശ്വര്യദായിനിയായ 'ഭദ്ര' ആദിമന്ത്രമായി എന്ന
ത് ഈ നക്ഷത്ര സൂചകമാണ്. സുഭദ്ര (കൃഷ്ണ സോദരി)
ബലഭദ്രൻ (കൃഷ്ണ സോദരൻ) എന്നിവർ ഈ ദേവിനാമരൂപ
വരാണ്. ദേവി ഉപാസന, ശക്തി ഉപാസന, ശ്രീവിദ്യോപാസന
എന്നിവ ഏറ്റവും പഴക്കം ചെന്ന ഈ വേദവാണികളിൽ പരാമ
ർശിക്കപ്പെട്ടത് ശ്രദ്ധേയം.

XVII
പൂന്നാരണ്യസൂക്തം ദുഷ്ടരായ മനുഷ്യരുടെ നര (ഹിംസ) തന്റെ
കാൽക്കീഴിൽ (അധഃസ്ഥം) ഇട്ട് ചവിട്ടുന്ന തമോനാശിനി (തമം)
യായ ദേവിയെയാണ് വിളിക്കുന്നതെന്നതും ശ്രദ്ധേയമാണ്. ആ
ദുഷ്ടന്മാർ നമ്മളെ എല്ലാവരെയും ദാസ്യമാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന എന്നാവാ
ശ്യത്താൽ ലൌകിക കാമ ക്രോധാദി വികാരങ്ങളെയും അർപ്പിക്കുന്നത്.
മഹിഷാസുര മർദ്ദിനി, ചാമുണ്ഡ, ശുംഭനിശുംഭാദി അസുരനാശി
നിയായ ദേവി, ഭദ്ര (ഭദ്രകാളി) ആയിട്ടാണ് ഈ സൂക്തത്തിൽ
അഭിവ്യക്തമാകുന്നത്.

XVII 1. പരിസ്വാനോ ഗിരിഷ്ഠാഃ പവിത്രേ സോമോ അക്ഷരത്
മദേഷു സർവ്വധാ അസി
2. ത്വം വിപ്രസ്ത്വം കവിർ മധു പ്ര ജാതമന്ധസഃ
മദേഷു സർവ്വധാ അസി.
3 ത്വേ വിശ്വേ സജോഷസോ ദേവാസഃ മദേഷു സർവ്വധാ അസി.
(ഋഷി: അസിതഃ കാശ്യപഃ, ദേവലഃ. ദേവത പവമാനസോമൻ.
ഛന്ദസ് ഗായത്രി - സ്വരം ഷഡ്ജം).
പവമാന കാണ്ഡം 5 7 0 അദ്ധ്യാ. ദശകം 1 സൂക്തം 9 മന്ത്ര
അന്ത്യസൂക്തം.
പവിത്രമായ സോമം അക്ഷരമായി ആനന്ദദായിയായി സർവ്വതിലും
(സർവ്വജീവികളിലും) ഇറങ്ങുന്നതായി ഗിരികൾക്കു മുകളിൽ ഇരുന്ന് തപസ്സു
ചെയ്യുന്ന ജ്ഞാനികൾ സ്വഹൃദയത്തിൽ സാക്ഷാത്കരിച്ചു.
നീ വിപ്രനാണ്; നീ കവിയാണ്, നീ മധുവാണ്, നീ അന്നത്തിൽ
ജ്ഞാനമായി ഉണ്ടായി ഇരിക്കുന്നവനാണ്. നീ സർവ്വ ജീവജാല
ങ്ങളിലും ആനന്ദദായിയായി അഭിവ്യക്തമാകുന്നു.
വിശ്വത്തിലെ സർവ്വജ്ഞാനിയും നിന്റെ വീര്യം ആസ്വദിക്കുന്നു; ജ്ഞാനമനോവൽ
പ്രകാശിക്കുന്നു. ആനന്ദദായിയായി നീ സർവ്വത്തിലും അഭിവ്യക്തമാകുന്നു.

XVIII 1 സ സുന്വേ യോ വസൂനാം യോ രായാമാനേതാ യ ഇഡാനാം
സോമോ യഃ സുക്ഷിതീനാം.
2. യസ്യ ത ഇന്ദ്രഃ പിബാദ്യസ്യ മരുതോ യസ്യ വാര്യമണാ ഭഗഃ
ആ യേന മിത്രാവരുണാ കരാമഹ ഏന്ദ്രമവസേ മഹേ.
(പവമാനകാണ്ഡം പ്രപാ. 6, അർദ്ധം 2 ദശതം 11 - സൂ. 5 മന്ത്ര
ദ്വാദശ സൂക്തം) (ഋഷി:- ① ഊരുചക്രി ② ശക്തി - ദേവത പവമാനസോമൻ - ഛന്ദസ് ഗായത്രിയും സതോബൃഹതിയും സ്വരം ഷഡ്ജം 2 മധ്യമം)
സർവ്വ വസുവും നല്ലതും ജ്ഞാനിയും, ഇന്ദ്രശക്തിയും (വാസസ്ഥാനം)
ഐശ്വര്യങ്ങളുടെ ദായകനും (ദേവികൾ) എല്ലാം നൽകുന്ന സോമ
നെ സ്തുതിക്കുന്നു.
ഇന്ദ്രനും മരുത്തുക്കളും ആര്യമാവും, ഭഗനും ആരുടെ വീര്യം (സോമം)
പാനം ചെയ്യുന്നുവോ അവനെ സ്തുതിക്കുന്നു. നിന്റെ ശക്തിയാൽ മിത്രാവരു
ണന്മാർ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. മഹത്തായ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ നിന്നാൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു.
(സോമമെന്ന ജ്ഞാനത്തിന്റെ ഊർജ്ജ ശക്തി വഴിയും പ്രാണനായകൻ മൈത്രാ
വരുണി ഉത്തമലക്ഷണനാണ്. പരാശരൻ ഈ പദങ്ങളെയാണ്; വ്യാഖ്യാനം.

XIX 1. തം വഃ സഖായോ മദായ പുനാനമഭി ഗായത
ശിശും ന ഹവ്യൈഃ സ്വദയന്ത ഗൂർത്തിഭിഃ
2 സം വത്സ ഇവ മാതൃഭിരിന്ദുർ ഹിന്വാനോ അജ്യതേ.

ദേവാവീർ മദോ മതിഭിഃ പരിഷ്കൃതഃ
3 അയം ദക്ഷായ സാധനോऽയം ശർധായ വീതയേ
അയം ദേവേഭ്യോ മധുമത്തമഃ സുതഃ
(ഋഷി: [illegible] പർവ്വതനാരദന്മാർ. ദേവത: പവമാനസോമൻ. ഛന്ദസ്സ്: ഉഷ്ണിക്ക്. സ്വരം: ഋഷഭം)

സ്നേഹിതരേ, പവിത്രമായ ഹൃദ്യഗാനത്തെ പാടുക. അവൻ സർവ്വം വിമലമാക്കുന്നു. അവൻ കുഞ്ഞിനെ മധുരമുള്ള വസ്തുക്കളും കളിപ്പാട്ടങ്ങളും (ദക്ഷിണ) നൽകി ആനന്ദിപ്പിക്കുന്ന പോലെ പ്രാണനെ ബലശാലിയാക്കാനും പ്രാണായാമത്താലും സഹായിക്കുന്നു. നന്നായി അലയാൽ പാലുകൊണ്ട് ശുദ്ധി പ്രാപിച്ച വിളക്കെന്ന പോലെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ ശുദ്ധീകരിക്കായ (ഉൾ) ദിവ്യൻ ശോഭിക്കുന്നു. അവൻ ആനന്ദലഹരിയുള്ള ചൈതന്യമയമായ ശക്തി (ഊർജ്ജം) ആത്മീയ വചനം പരിഷ്കൃതമായിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം സാധനകൾ അനുഷ്ഠിച്ചു ദക്ഷനായിത്തീർന്ന ഞാൻ പ്രകാശിക്കുന്ന ദേവന്മാരിൽ (ജ്ഞാനി) വെച്ച് മധുരമുള്ളവനായിത്തീർന്നു.

(സാമവേദം പൂർവ്വാർച്ചികം. അദ്ധ്യായം 2. ദശതി 10 മന്ത്രം 4 ... 101 ?)

XX
1 സോമാഃ പവന്ത ഇന്ദവോऽസ്മഭ്യം ഗാതുവിത്തമാഃ
മിത്രാഃ സ്വാനാ അരേപസഃ സ്വാധ്യഃ സ്വർവിദഃ
2. തേ പൂതാസോ വിപശ്ചിതഃ സോമാസോ ദധ്യാശിരഃ
സൂരാസോ ന ദർശതാസോ ജിഗത്നവോ ധ്രുവാ ഘൃതേ
3. സുഷ്വാണാസോ വ്യദ്രിഭിശ്ചിതാനാ ഗോരധി ത്വചി
ഇഷമസ്മഭ്യമഭിതഃ സമസ്വരൻ വസുവിദഃ
(ഋഷി: മനു സാംവരണൻ. ദേവത: പവമാനസോമൻ. ഛന്ദസ്സ്: അനുഷ്ടുപ്. സ്വരം: ഗാന്ധാരം)

സോമാ, ദാനം ചെയ്യുന്നതിൽ പ്രാവീണ്യമുള്ള (ദാതാവിനെ) ഞങ്ങൾ ഇന്ദ്രങ്ങളിലേക്ക് നീ പവിത്രീകരിച്ചു കൊണ്ട് വന്നാലും. മിത്രനായി, (സുഹൃത്ത്) സ്വശക്തിയാൽ സർവ്വം നടത്തുന്നവനും, നിർമ്മലനായി, സ്വാധ്യായനിരതനും സ്വർവിദനുമായി (സ്വരജ്ഞാനം എന്നും സ്വർലോകജ്ഞാനമെന്നും അർത്ഥം) വന്നാലും. ശുദ്ധമനം കൊണ്ട്, ശ്രദ്ധാലുക്കളായി, ദർശനമനോഹരമായ, തീവ്രതയോടെ ജ്വലിക്കുന്നവരായി, സ്ഥിരമായി ധ്യാനം ചെയ്യുന്നവരായി, ഞങ്ങൾ സോമനിലേക്ക് സമർപ്പിക്കുന്ന ഞങ്ങൾക്ക് ആശിസ്സ് നൽകാൻ വരിക.
ജ്ഞാനികളായ നല്ല ഉപാസകന്മാരാൽ നിർമ്മിതനായി, അനേക വിദ്യകൾ

പല ജ്ഞാനികളിൽ നിന്നും നേരി പ്രകാശചിന്തരായി അക്ഷര (ഭാഷ/-വിദ്യ/വാക്ക്/വചസ്സ്) ആൾ ആചാര്യരായി, സ്വാന്ത ജ്ഞാനത്താൽ വിരചിതന്മാരായ സർവ്വസ്വരത്തിൽ, വസുവിന്നഭരായി (ധന/വിദ്യാധനം അറിഞ്ഞവർ) പാടുന്നു.

(ഋഗ്വേദസൂക്തം പവമാന കാണ്ഡം പ്രപാഠകം. 6. അർദ്ധം 2. ദശതി 8 സൂ: 4, ൽ - 12ാം സൂക്തം തന്നെ).

ജ്ഞാനി, ശാസ്ത്രവിദഗ്ദ്ധർ, സ്വരജ്ഞാനം (സ്വരജ്ഞാനം) ഉള്ളവർ, പൂജ്യബ്രാഹ്മണന്മാർ, സർവ്വസ്വരത്തിൽ പാടുന്നവർ, വസുവിദർ ഭൂതലായ വാണ്ടുകൾ ശ്രേയസ്സം. ഇന്ദ്രഗായകർ സ്തുതിക്കട്ടെ; സ്വാദ്ധ്യായ നിരതർ. സ്വരഭേദ പൂർവ്വം: തന്നെ ഭാഷ്യ വാക്യപ്രകാരം സ്വരമാണ് ഏറ്റവും വലിയ ധനം, 'വസു'. 'സ്വർഗ' എന്ന പദത്തിൽ സ്വർ = സ്വരം ഗ = ഗതി/ഗമകം/ഗ്രാമം (സ്വരഗ്രാമം) — ഇവയുടെ ജ്ഞാനം "സ്വർവിദർ" എന്ന പദത്താൽ പറയുന്നു.

സംവരണ മഹാവരുണ ബ്രാഹ്മണം 'വൈതി' നദീതീരത്തെ 'വൈതി' എന്ന നാമ ജനവിഭാഗവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവരാണ്. [ഭാരതത്തിലെ ഏറ്റവും പുരാതനമായ മനുഷ്യവർഗ്ഗം. നർമ്മദ, വൈതി, ഗോദാവരി താഴ്വരകൾ തെക്കോട്ടുള്ള ഇന്ത്യാ ഉപഭൂഖണ്ഡത്തിലാണ് ജനിച്ചത്.]

ഇത് ചരിത്രാതീത കാലത്തെ, മനുഷ്യരുടെ ആദ്യത്തെ ഒരു മനുഷ്യന്റെ വാക്കുകളാണ്. ആദിത്യഭഗവാൻ പൂർവ്വം ബ്രഹ്മവർഗ്ഗം പാലിച്ചിട്ടുള്ളതും ഈ സൂക്തികൾക്കുള്ളത്

XXI 1. അയാ പവാ പവസ്വൈനാ വസൂനി മാംശ്ചത്വ ഇന്ദോ സരസി പ്ര ധന്വ. ബ്രധ്നശ്ചിദ്യസ്യ വാതോ ന ജൂതിം പുരുമേധാശ്ചിത്തകവേ നരം ധാത്.

2. ഉത ന ഏനാ പവയാ പവസ്വാധി ശ്രുതേ ശ്രവായ്യസ്യ തീർത്ഥേ ഷഷ്ടിം സഹസ്രാ നൈഗുതോ വസൂനി വൃക്ഷം ന പക്വം ധൂനവദ്രണായ.

3. മഹീമേ അസ്യ വൃഷ നാമ ശൂഷേ മാംശ്ചത്വേ വാ പൃശനേ വാ വധത്രേ അസ്വാപയന്നിഗുതഃ സ്നേഹയച്ചാപാമിത്രാം അപാചിതോ അചേതഃ

(ദേവി ജനം ആംഗിരസൻ ദൈവത പവമാനസോമൻ: ഛന്ദസ് ത്രിഷ്ടുപ്. സ്വരം ധൈവതം)

പവമാനകാണ്ഡം പ്ര. പാ. 6. അർദ്ധം 1. ദശതി 7- സൂ 4 തന്നെ 12ാം സൂക്തം.

പ്രസിദ്ധമായ പവിത്രത്താൽ സർവ്വ വസ്തുക്കളും പരിശുദ്ധമാക്കുന്ന ഇന്ദോ എന്റെ ഹൃദയ സരസ്സിൽ നിറയുക. ശക്തികൾ ക്ഷേത്രമായ നിന്റെ വാതത്താൽ (വായു/പ്രാണൻ) ബലം തന്ന് ദൈന്യം നീക്കുന്നു. മനുഷ്യർക്കും കവികൾക്കും ചിന്തയിലേക്ക്, കവി ചിന്തയ്ക്ക് ധേയ നൽകുന്നു.

ഞങ്ങൾക്ക് നിന്റെ വിമലമായ ജ്ഞാനം പകർന്നു തരിക. നീ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ശ്രുതികളാം (വേദം) നാഥനാണ്. ഞങ്ങൾക്ക് ഹൃത്തിൽ ആണ്. ദാഹം തീർത്ത് ആശയുള്ളവർ മഴയുമായ് ഒഴുകുന്നു. അതുപോലെ, നിന്നിൽ നിന്ന് ഫലകാംക്ഷികൾക്ക് (ആനന്ദ ദായകർ) പകുത്തയാൻ ഷട്സഹസ്രം (6000) നന്ന ഫലങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നു.

മഹിമയുള്ള 'വൃഷ' നാമം (വർഷകൻ/ ഇന്ദ്രൻ) ആശ്രയിക്കുന്നവർ ഹൃദയത്തിൽ ആനന്ദം വ്യാപിപ്പിക്കണം; ദുഷ്ട വാസനകളെ വധിക്കണം. അപ്രകാരം ആനന്ദം, നന്മ നിറഞ്ഞ ഹൃദയമുള്ളവർ എല്ലാവർക്കും സ്നേഹം നൽകുന്നു; എല്ലാവർക്കും അവർ മിത്രമാണ്. അജ്ഞതയും (പ്രകാശരഹിതം/ അജ്ഞാനം) സദാചാരവിരുദ്ധമായ സങ്കല്പങ്ങളെയും അവർ നിരന്തരമായി ഉപേക്ഷിക്കുന്നു (സ്വാധ്യായൻ) ആശ്രയിക്കുന്നു. ജ്ഞാനത്തിൽ സദാ ചേതന ഉണർത്തിക്കുന്നു.

XXII 1. അഗ്നേ ത്വം നോ അന്തമ ഉത ത്രാതാ ശിവോ ഭവാ വരൂഥ്യഃ
2. വസുരഗ്നിർ വസുശ്രവാ അച്ഛാ നക്ഷി ദ്യുമത്തമോ രയിം ദാഃ
3. തം ത്വാ ശോചിഷ്ഠ ദീദിവഃ സുമ്നായ നൂനമീമഹേ സഖിഭ്യഃ
(ഋഷിമാർ - ബന്ധുഃ, സുബന്ധുഃ, ശ്രുതബന്ധുഃ, വിപ്രബന്ധുഃ, ഗൌപായനന്മാർ, ലൌപായനന്മാർ - ദേവത അഗ്നി - ഛന്ദസ് ദ്വിപദാവിരാട്. സ്വരം പഞ്ചമം).

(ഉത്തരാർച്ചികം പ്രപാ. 5. അർദ്ധ-2, ദശതി 11, സൂ. 120, 2 മന്ത്രം)

സർവ്വവ്യാപിയായതാൽ അഗ്നേ നീ ഞങ്ങൾക്ക് അന്തികത്തിലുമാണ്. നീ ത്രാതാവാണ് (രക്ഷകൻ), ഭൂമിയിൽ വരൂഥ്യനാണ്. (വരൂഥ്യനെന്നാൽ സംഭാവിതവർണ്ണം— ഭൂമിയിലെങ്ങും സംഭാവിക്കുന്ന വാസ്തവ്യവർണ്ണം/ വൈഷ്ണവർ)
അഗ്നി വസുവാണ്; അഗ്നി ശ്രവം (ശ്രുതി/ വേദം) ആണ്; ഏറ്റവും പ്രകാശിക്കുന്ന കീർത്തിയും കീർത്തിക്കുന്ന (നക്ഷി/ നക്ഷ) നക്ഷത്രലോകത്തിലെ ദ്യുമത്തമമായ രയി (ധനം/ കാന്തി/ ജ്ഞാനം/ ധൈര്യം) തരുന്നവനാണ്.
നീ ഏറ്റവും ശോഭിക്കുന്നവനാണ്. എല്ലാ സഖികൾക്കും (സഹജീവി/ സഖാക്കൾ) ആനന്ദത്തിനായി ഞങ്ങൾ നിന്റെ ജ്ഞാനം പകർന്നു തരാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

XXIII 1. ഇമാ നു കം ഭുവനാ സീഷധേമേന്ദ്രശ്ച വിശ്വേ ച ദേവാഃ
2. യജ്ഞം ച നസ്തന്വം ച പ്രജാം ചാദിത്യൈരിന്ദ്രഃ സഹ സീഷധാതു.
3. ആദിത്യൈരിന്ദ്രഃ സഗണോ മരുദ്ഭിരസ്മഭ്യം ഭേഷജാ കരത്.

~~(ഋഷി: ഭൗവന ആപ്ത്യൻ, സാധനൻ ഭൗവനൻ.~~
ദേവത വിശ്വദേവകൾ, ഛന്ദ: ത്രിഷ്ടുപ്. സ്വരം ധൈവതം)

ഈ ആനന്ദമയമായ ഭവനങ്ങളും (കവി ഋഷി തുൾ) വിശ്വത്തിന്റെ സമൃദ്ധികളും നമുക്ക് പ്രകാശ (ചൈതന്യം / ദേവാ:) ആയിത്തീരട്ടെ.

യജ്ഞവും, ആദിത്യമിത്രന്ന ഈ ശരീരങ്ങളും (നക്ഷത്രം = ഉന്മയഹന്ന അവസ്ഥ.) വൃക്ഷങ്ങളും, അനേകം ജ്ഞാനികളുടെ സഹവാസങ്ങൾ ആദിത്യശോഭയാർന്നിച്ച് ഇന്ദ്രത്വം (ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ആധിപത്യം) നേടട്ടെ.

ആദിത്യന്മാരും (12 ആദിത്യർ) ഇന്ദ്രിയാധിപത്യത്തോടുകൂടെ ഇന്ദ്രനെന്ന യോഗിവര്യനും (ചക്രവർത്തി) അവരുടെ ശരണങ്ങളായ മരുത്ഗണങ്ങളും നമുക്ക് ഭേഷജം (ഔഷധം / വൈദ്യം) ചെയ്യട്ടെ- (ഭേഷജം കരണം = ആരോഗ്യം തരട്ടെ).

വിശ്വദേവതകളായ സമുദ്രവും ഋഭു (കാന്ത / നായകനും / കവിയ)കളായ വൈശ്വദേവങ്ങൾ സ്തുതിക്കുന്നു. ചന്ദ്രസൂര്യാദികളിൽ സംവത്സരംതോറും ഋതു തോറും ദിനം തോറും വഴി ഈ ആദിസൂര്യനിൽനിന്ന് ദ്യുവി ഉദയം നേടുന്നു. ഇന്ദ്രിയശക്തി, കാലവർഷ ശക്തി, അന്നം, ആവധി ഇവയുടെ വൃദ്ധി, ജലസമൃദ്ധി ഇവയെല്ലാം പ്രാണികളുടെ ശരീര, മനോ, ബുദ്ധ്യാദികളുടെ വർദ്ധനവും ആരോഗ്യ സംരക്ഷണത്തിനാവശ്യമാണെന്ന അറിവ് ഹൃദയത്തിൽ വരുത്താനാണ് ഭോഷതം.

XXIV: 1. പ്ര ബോധ ചോദനം. പ്ര വ ഇന്ദ്രായ വൃത്രഹന്തമായ
വിപ്രായ ഗാഥം ഗായത യം ജുജോഷതേ.
2 അർച്ചന്ത്യർക്കം മരുതഃ സ്വർക്കാ ആ സ്തോഭതി ശ്രുതോ യുവാ സ ഇന്ദ്രഃ
3 ഉപ പ്രക്ഷേ മധുമതി ക്ഷിയന്തഃ പുഷ്യേമ രയിം ധീമഹേ ത ഇന്ദ്ര:
(ഋഷി നാരദൻ. ദേവത ഇന്ദ്രൻ. ഛന്ദസ് ഉഷ്ണിഗാദി വിവിധ്. സ്വരം ഋഷഭം)

വൃത്രഹന്താവായ ഇന്ദ്രനായി അർച്ചിക്കുന്നു. വിപ്രനായി ഗാഥകൾ പാടുന്നു; ഘോഷിക്കുന്നു.

മരുത്തുക്കൾക്കായി അർക്കം അർച്ചിക്കുന്നു. ഒലിയെ ഘോഷിപ്പിക്കുക. ഇന്ദ്രാ 'ധീ' തരിക. സ്വർക്കരായ ഈ സ്തോത്രം ശ്രുതനായി യുവാവായ ഇന്ദ്രാ ശ്രവിക്കുക.

സമീപസ്ഥമായ മധുമതി ക്ഷിതിയിലിരുന്നതായി കാണപ്പെടുന്നു. രയിയെ വീണ്ടും പോഷിപ്പിക്കുക. ഇന്ദ്രാ 'ധീ' തരിക.

~~ആ~~ ഐന്ദ്രകാണ്ഡം പ്രപാഠകം 5. അർദ്ധം 2 ലെ 8, 9, 10 സൂക്തങ്ങളാണിവ. ഛന്ദസ് ക്രമം മാറിയിട്ടുണ്ട്.

പഞ്ചരാത്രത്തിൽ ക്രമം.	ഇവിടെ ക്രമം:
⑧. ഉപപ്രകേ മധുമതി.	പ്രവ ഇന്ദ്രായ
⑨. അപ്സ്വന്തർമം മതാ:	അപ്സ്വന്തർമം മതാ:
⑩ പ്രവ ഇന്ദ്രായ.	ഉപപ്രകേ മധുമതി.

പ്രവ ഇന്ദ്രായ, അപ്സ്വന്ത്, ഉപപ്രകേ മധുമതി എന്ന് ഇവ മൂന്നിന്റെയും ഏകാംഗം തിരം ക്രിയ ചെയ്തത്, ചില ടീകാകാരന്മാർ പറയുന്നുണ്ട്. സായണൻ ഈ മൂന്നും ചേർന്ന് ഒരു സൂക്തമായാണ് അഭിപ്രായമെടുക്കുന്നത്. ഈ ഒറ്റ സൂക്തത്തെ "ഉദ്യംഗ് വൃത്ര"മെന്ന് വിളിക്കുന്നു. വംശവർദ്ധനവിനുള്ളതാണ് വാമദേവന്റെ ഈ സൂക്തങ്ങൾ. മധുമതി എന്ന മധുവിദ്യ അമൃതമായി അനാദിയായി പ്രാണിവംശം സംരക്ഷിക്കുന്ന ദൈവികശക്തിയും ആണ്; മോക്ഷസുഖം തരുന്നതുമാണ്. 'മൃത്യുവിൽ നിന്ന് അമൃതത്വം', 'അവിദ്യയിൽ നിന്ന് വിദ്യ', തമസ്സിൽ നിന്ന് (രയി/രാത്രി) പ്രകാശം (അഹസ്/സുവർണ്ണം) എന്ന് ശ്രുതിവാക്യം.

7ാം അധ്യായത്തിൽ അന്തർഗതമായ വശിന്യാദി വാഗ്ദേവതാ അക്ഷരസംഖ്യാ രഹസ്യം

ലളിതാ സഹസ്രനാമ വശിന്യാദ്യം.		4520728.		
ചിന്മയരൂപം ①	അപാരശോഭാ സംസ്കൃതി	17047729		
അവസാനരഹിത ②	നിത്യ സമ്പത്തി യാവത്	62758956		
ത്രിലോകനാഥ ③	വസുധാ പൂർണം തിരിം	47176842		
സ്വാഹാ സ്വധാ ④	ഇന്ദ്രാണീ ശ്രീ ദേവീ	12067390		
മാതാ ⑤	ദേവി ജന്മ ജീവനം	84802840		
മാതാ ⑥	ദേവീ ജന്മ ജീവനം	42802840		
അസിതാംഗ ദേവ ⑦	മഹേശ്വര ലക്ഷ്യ സാക്ഷി	58674917		
7 വാക്യം ചേർന്ന സംഖ്യ	ആകെ.	325331514	888888------	
അതിനെ വശിന്യാദ്യം കൊണ്ട് ഹരിക്കുക				
$\therefore \frac{325331514}{4520728}$ = Integer between		71 & 72.	71. ശിഷ്ടം = 4259826 ie 71 3/4	

8ാം അദ്ധ്യായം

പ്രപാഠകം 4. അർദ്ധം. 2.

I. 1. (പ്ര) കാവ്യമുശനേവ ബ്രുവാണോ ദേവോ ദേവാനാം ജനിമാ വിവക്തി
മഹിവ്രതഃ ശുചിബന്ധുഃ പാവകഃ പദാ വരാഹോ അഭ്യേതി രേഭൻ

2. പ്ര. ഹംസാസസ്തൃപലം വഗ്നുമച്ഛാമാദസ്തം വൃഷഗണാ അയാസുഃ
ആംഗൂഷ്യം പവമാനം സഖായോ ദുർമർഷം വാണം പ്രവദന്തി സാകം.

3. സ രംഹത ഉരുഗായസ്യ ജൂതിം വൃഥാ ക്രീളന്തം മിമതേ ന ഗാവഃ
പരീണസം കൃണുതേ തിഗ്മശൃംഗോ ദിവാ ഹരിർദദൃശേ നക്തമൃജ്രഃ

4. (പ്ര) സ്വാനാസോ രഥാ ഇവാർവന്തോ ന ശ്രവസ്യവഃ
സോമാസോ രായേ അക്രമുഃ

5. ഹിന്വാനാസോ രഥാ ഇവ ദധന്വിരേ ഗഭസ്ത്യോഃ
ഭരാസഃ കാരിണാമിവ.

6. രാജാനോ ന പ്രശസ്തിഭിഃ സോമാസോ ഗോഭിരഞ്ജതേ.
യജ്ഞോ ന സപ്ത ധാതൃഭിഃ

7. പരി സ്വാനാസ ഇന്ദവോ മദായ ബർഹണാ ഗിരാ.
മധോ അർഷന്തി ധാരയാ.

8. ആപാനാസോ വിവസ്വതോ ജിന്വന്ത ഉഷസോ ഭഗം
സൂരാ അണ്വം വി തന്വതേ

9. അപ ദ്വാരാ മതീനാം പ്രത്നാ ഋണ്വന്തി കാരവഃ
വൃഷ്ണോ ഹരസ ആയവഃ

10. സമീചീനാസ ആസതേ ഹോതാരഃ സപ്തജാമയഃ
പദമേകസ്യ പിപ്രതഃ

11. നാഭാ നാഭിം ന ആ ദദേ ചക്ഷുഷാ സൂര്യം ദൃശേ,
കവേരപത്യമാ ദുഹേ.

12. അഭി പ്രിയം ദിവസ്പദമധ്വര്യുഭിർ ഗുഹാ ഹിതം
സൂരഃ പശ്യതി ചക്ഷസാ.

(ഋഷി ഋക്. 1–3 വൃഷഗണോ വാസിഷ്ഠഃ.
4–12 അസിത, കാശ്യപ ദേവലർ.
ദേവത പവമാന സോമഃ, ഛന്ദസ് 1–3 ത്രിഷ്ടുപ്. 4–12 ഗായത്രി.
സ്വരം 1–3 ധൈവതം. 4–12 ഷഡ്ജം)

(പവമാന കാണ്ഡം പ്രപാ- 6. അർദ്ധം 1. ദശതി 6 സൂ. 1 ഇവിടത്തെ 1ാം സൂക്തം; [illegible] കാണ്ഡം 5. ദശതി 2. സൂ. 9 ഇവിടത്തെ 7ാം സൂക്തം)

പ്രകാശിതമായ സത്യത്തിനെ ജനങ്ങൾക്കായി പ്രകാശനത്തിന്റെ സ്തുതി കാവ്യം കവി ഉശനസ് പ്രോക്ത ദ്യുതിനായി (സത്യത്തിന്റെ കാവ്യരൂപമായി) വിവേചിച്ചതിനെ പറയുന്നു. മഹിവ്രതൻ

ശുചിബന്ധുവും ആയ വരാഹത്തിന്റെ അഗ്നിപദത്തിൽ രേതം ഉച്ചരിച്ചു കൊണ്ടു പ്രവേശിക്കുന്നു.

ഹിംസങ്ങളെപ്പോലെ വേർതിരിച്ചറിയുന്ന വൃഷഗണങ്ങൾ വാക്കിനെ അന്നദിനമാക്കി ത്രിപലങ്ങളാൽ (3 പലം/ മനം/ മാത്ര/ ഭാരം) മനസ്സിലാക്കി, അംഗങ്ങളിൽ ഉഷ്ണം (ചൂട്) പകർന്ന് ഒഴുകുന്ന പവമാനനെ നിയന്ത്രിച്ച സഖാക്കൾ (സഹയോഗങ്ങൾ) അതിന്റെ തുടക്കമാവാത്ത ബാണങ്ങളെ തുടർന്ന് അവയുടെ അന്തരാളത്തിൽ ജനിച്ച വാണിയെ പറഞ്ഞു.

ഉദ്ഗായന്റെ ജ്യോതിരുകളും വ്യാഹൃതികളും അഗ്നി. ഗ്രാവങ്ങളെ (വാക്, പ്രാണൻ, രശ്മി, പാദങ്ങൾ) സംയോജനം ചെയ്യൂ. ഉപപരിണാമങ്ങൾ (ഉത്ത = ഉപരി) ചെയ്യൂ. അവർ തിഗ്മവും ഗാനത്- ശിരസ്സിൽ (കൊടുമുടി/കൊമ്പ്) തിഗ്മം (പ്രഭ/ halo) ചൂടിയവനാണ്. ദിവത്തിൽ (പകലിൽ) ഹരിയെ സൂര്യനായും രാത്രി നക്ഷത്ര, ചന്ദ്രാദികളായും പ്രകാശമയിനായി കാണുന്നു. (വരാഹത്തിന്റെ കൊമ്പിന്റെ പ്രഭ. അതിൽ സൂര്യചന്ദ്രന്മാരുടെ ശോഭയിൽ ദ്യുവിയെ ആകർഷിച്ചു പരിക്കുന്ന 'മഹിത്വം' ഉള്ളവൻ ഹരി.)

ഇടിമിന്നലുകളും മേഘങ്ങളും സഞ്ചരിക്കുമ്പോഴെന്ന പോലെ, വേഗത്തിൽ ഒഴുകുന്ന നദിയെപോലെ, ജ്ഞാനദാഹികൾ അനന്താനന്ദത്തിനായി (ലക്ഷ്യപ്രാപ്തി) വേഗത്തിൽ നാദം മുഴക്കി, ആകർഷിച്ച്, ജ്ഞാനം വർഷിച്ചു സഞ്ചരിക്കുന്നു.

ദാമ്പത്യങ്ങൾക്ക് പ്രശസ്തി പാടുന്നു. യജ്ഞങ്ങൾക്ക് സപ്തയാഗങ്ങളാണ് പ്രശസ്തി. (സപ്തസ്വരം; സപ്തവ്യാഹൃതി; ഹോതാവ്, മൈത്രാവരുണൻ, ബ്രാഹ്മണാച്ഛംസി, പോതാ, നേഷ്ടാ, അച്ഛാവാക, ആഗ്നീധ്ര എന്ന് 7 യജ്ഞപുരോഹിതർ) അവർ ജ്ഞാനരശ്മികളുടെ സോമം വർഷിച്ചു സർവ്വത്തെയും അലങ്കരിക്കുന്നു.

ജ്ഞാനി (യോഗി) ആത്മസാക്ഷാത്കാര പരിപായാൽ ഗീതകൾ (വേദമന്ത്രം) പാടുന്നു മധുയാഗയായി വർഷിക്കുന്നു. അനുഭവത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നവർ ആ ജ്ഞാനം നിറക്കുന്ന ഉപസ്ഥിന്റെ ഭാഗത്തിൽ (വൈശ്വരൂപം) പ്രവേശിക്കുന്നു. സൂര്യനിലെന്ന പോലെ അന്നപ്രായമായി സ്വന്തം അനുവിളിക്കുന്ന ഉണ്മയെന്ന അവർ ദർശിക്കുന്നു.

കാരവർ (കാരുകൾ) ആപസ്സിന്റെ ദ്വാരത്തിൽ (ജല/സമുദ്രത്തിന്റെ ദ്വാരാപുരം/ ഇരുവശം) മനസ്സിന്റെ (ബുദ്ധിയുടെ) പ്രജ്ഞയാൽ ഋതത്തിന്റെ ആനന്ദം (ഋത് + ആനന്ദ) അറിയുന്നു. ആയവർ (ആയ്മാർ/ ഇടയർ) വൃഷ്ണാ (വ് + ഋ + ഷ് + ണ്) ഹാനപരിതെ

റോത്ത വന്ന ഉടലത്തിന്റെ കാറ്റും മഴയും കൊണ്ടുതന്നെ (നിത്യം ദർശനം/ നിരീക്ഷണം) സത്യം അറിഞ്ഞ് പാടിരുന്നു (വാരസ - വാർദ്ധ).

ഉടൽ + ഒന്ന = ഉടലാണ് - വൃക്ഷത്തിൽ ഉടൽ + ഒന്ന ഉണ്ട്. പക്ഷെ വ് + വ് (വച്ച്) ആരാഞ്ഞു ഉണ്ട് - അതിനാൽ ഉടലും കൂടാതെതന്നെ ആനന്ദം ലഭിക്കുന്നു - (വരി അവരുടെ ഉടലം വരിച്ച് സംസാര ഉടനെ ഭുജിക്കുന്നു). സത്യനിഷ്ഠരായ ഋഷിലോകം ജലം ഒരു ജന്മത്തിൽ ഒന്നിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഏകപദത്തിലേക്ക് അവർ ഒന്നിച്ച് നയിക്കുന്നു (സപ്തസ്വരങ്ങളും അതുപോലെ ഏകാന്തതയിലേക്ക് നയിക്കുന്നു). ഏകപദം ബ്രഹ്മസാക്ഷാത്കൃതിയാണ്. നാദത്തിൽ നാദിയെ ദർശിക്കുന്നില്ല. (എന്നാൽ നാദിയിൽ നിന്നു പുറത്തുവന്ന പദമെന്ന ദർശിക്കുന്നു) മനുഷ്യൻ തന്നിലിരിക്കുന്ന ഈശ്വരചൈതന്യത്തെ നഗ്നനേത്രത്താൽ കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ ആ ചൈതന്യം തന്നിലുള്ളതെന്ന ഉറച്ചുകൊണ്ടായ സൂര്യനെ കണ്ടുകൊണ്ട് കാണുന്നു. (പുറത്ത് കാണുന്നു). ~~[illegible]~~ കവിയുടെ അപത്യം (കൃതി / കവിപുത്രൻ) ഈശ്വരചൈതന്യവും ആനന്ദവും അറിഞ്ഞ് വിരുന്നു (കവിയെ) അപകീർത്തിയിൽ നിന്ന രക്ഷിക്കട്ടെ.

(ഭൃഗുവംശത്തിലെ തലമുറകൾ ഉശനസ് എന്ന കവിക്ക് ചേർന്ന ജ്ഞാനികളാകട്ടെ) - ഹൃദയഗുഹയിലും തിവിഷ്ടപത്തിലും (ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിലിരിക്കുന്ന പ്രിയസംവിതൊഴിച്ചുമായ സൂര്യനെ (ആത്മചൈതന്യം) ഞാൻ ചക്ഷുസ്സാൽ ദർശിക്കുന്നു.

II

1 അസൃഗ്രമിന്ദവഃ പഥാ ധർമ്മന്നൃതസ്യ സുശ്രിയ:
വിദാനാ അസ്യ യോജനാ.

2. പ്ര ധാരാ മധ്വോ അഗ്രിയോ മഹീരപോ വിഗാഹതേ
ഹവിർഹവിഃഷു ~~[illegible]~~ വന്ദ്യ:

3 പ്ര യുജോ വാചോ അഗ്രിയോ വൃഷാവ ചക്രദദ്വനേ
സദ്മാഭി സത്യോ അധ്വര:

4 പരിയത് കാവ്യാ കവിർനൃമ്ണാ വസാനോ അർഷതി.
സ്വർവാജീ സിഷാസതി.

5 പവമാനോ അഭിസ്പൃധോ വിശോ രാജേവ സീദതി
യദീമൃണ്വന്തി വേധസ:

6 അവ്യോ വാരേ പരിപ്രിയോ ഹരിർവനേഷു സീദതി
രേഭോ വനുഷ്യതേ മതീ

7 സ വായുമിന്ദ്രമശ്വിനാ സാകം മദേന ഗച്ഛതി
രണാ യോ അസ്യ ധർമ്മഭി:

8 ആ മിത്രേ വരുണേ ഭഗേ മധ്വോഃ പവന്ത ഊർമ്മയ:
വിദാനാ അസ്യ ശക്മഭി.

9. അശ്വത്ഥം രോഹിണി രവി മധ്യാഹ്നസ്യ ... [illegible]
(ഋഗ്വേദ ... [illegible])
10. ... [illegible]
... [illegible]
11. ... [illegible]
... [illegible]
12. ... [illegible]
... [illegible]
(ഋഷിമാർ 1–9 – [illegible]
10–12, ഭൃഗുവാരുണി, ജമദഗ്നി ഭാർഗ്ഗവൻ
ദേവത പവമാനസോമ, ഛന്ദസ് ഗായത്രി ... [illegible])

ഇവരിൽ ജമദഗ്നി ഭാർഗ്ഗവൻ പരശുരാമൻ. BC 7840 ൽ കാലം.
എന്നാൽ ഈ അവസാന മൂന്ന് സൂക്തം രചിച്ച ഭൃഗു വാരുണി ഭാർഗ്ഗവന്റെ കാലം ... സംഖ്യയാണത്.

കലി ഉദയത്തിനു മുമ്പ് ഉള്ള ... [illegible]
'... [illegible]' $= \frac{1651228}{366} = 4511$ വർഷം 202 ദി.
ie $= 12351$ ... [illegible]
(See ... [illegible] നിന്ന് 4511 വർഷം ... ന്ന് 7840 ാം വർഷത്തിൽ.
... [illegible] കാലം
7251 BC ... [illegible]

BC 3104 + 4511 = BC 7615.

∴ BC 7840 നും BC 7615 നും ഇടയിൽ ... [illegible] കാലം ... [illegible] കാലം

ഇത് ... (Mehrgarh) കാലഘട്ടത്തോട് ... [illegible]

ഈ ... [illegible]
... [illegible]
... [illegible]
... [illegible]
... [illegible]

ഒരൊന്നായ കാവ്യം, തന്നെ കവി നമ്മുടെ ഹൃദയം പവിത്രമാക്കുമ്പോ
അത് വീണ്ടും വീണ്ടും വർദ്ധിക്കട്ടെ. സ്വന്തം വാണിയാൽ (വാങ്മീകരിച്ച
ബലവത്തായ ശബ്ദ ഉറവകളാൽ) ആനന്ദം അറിഞ്ഞ് പാടട്ടെ. (ഭാ
ഷ്യസ്വരം). പാവനമായ തന്നോട് സ്പർശിച്ച് വീശുന്ന (വിപരീതദിശയിൽ)
വരെ നശിപ്പിച്ച് നന്മാവിനെപ്പോലെ ശോധിച്ച് പുണരുന്നു. ദേവശ്രേ
ഷ്ഠൻ (ദേവി) അതിനെ അറിഞ്ഞ് നിയന്ത്രിക്കുന്നു.

ഏറ്റവും പ്രിയങ്കരനും അന്വേഷണമായ ഹരി വനത്തിൽ വീണ്ടും വീണ്ടും
വിഹരിക്കുന്നു. മതിയിൽ (ബുദ്ധിയിൽ) ആ ദേവനെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു.
(വനം = കാട് എന്നും സമുദ്രം എന്നും അർത്ഥം. സായണൻ സമുദ്ര
മെന്ന് പറയുന്നു. സമുദ്രത്തിലും കാട്ടിലും ഉടനീളം വിഹരിക്കുന്ന പവമാനൻ (കാറ്റ്) ഹരി
യാണ്, ഈ സൂക്തത്തിൽ. മനസ്സിൽ മനുഷ്യർ ആ സത്യത്തെ പ്രതിഫലിപ്പി
ക്കുന്നത് അതേ വായുവാണ് ശരീരത്തിൽ പ്രാണനായി വിഹരിക്കുന്നതെന്ന
തിനാലാണ്. 'പ്രതിഫലിക്കുക', പ്രതിഫലിപ്പിക്കുക എന്നതിനും
ഉപരി "വനസ്യതേ" എന്ന പ്രയോഗിക്കുന്നത് ജലത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്ന
ജലസൂര്യന്റെ (അർത്ഥം) തന്നെയാണ് "വന" വിഹാരിയായും. ഹരിഹരി
ഹാരിയായും നിലയാളുന്ന "ഹരി" എന്നതിനാലാണ്.)

ഒന്നൊന്നായ വായു ഇന്ദ്രനും അഗ്നിയുമായിരിക്കുമ്പോ അതുതന്നെ ആന
ന്ദലഹരിയിൽ ഭോക്താവും, അറിയപ്പെടുന്നതുമായ ആത്മാവും.

ആ വായുക്കളുടെ ഗണം (വിപരീത ദിശയിലൂടെ ഗതി) അവയുടെ ധർമ്മ
മാണ് (പ്രകൃതി നിയമത്തെ ധർമ്മമെന്ന് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു).

മിത്രനിലും വരുണനിലും ഭഗനിലും മധുവായി, ഉത്സവത്തിന്
(യാഗം ശ്രേഷ്ഠം) ഉപാസിച്ച് അത് ഉളവാക്കുന്നു. അതിന്റെ പരമഗതി
യെ അറിയുക.

ആകാശവും ഭൂമിയും, നമുക്ക് വെള്ളവും മധുവും വാക്കും തേനായി നാദം
ഉയർത്തുന്നു. വസുക്കളാൽ സമ്മിതമായ (നിറഞ്ഞ) ആ നാദം ശ്രവിക്കുക.

ദക്ഷവും മഹോദ്ഭവവും ആയ അഗ്നി എന്നും (ആദ്യ) എന്നാൽ
(ഞാൻ/ഞങ്ങൾ) വഹിക്കപ്പെടുന്നു. (മഹോദ്ഭവം = എന്നിൽ നന്മ
ഉണ്ടായത്, ഉദിക്കുന്നത്) എല്ലാവരാലും ആശിക്കപ്പെടുന്ന അത് സംരക്ഷിക്കട്ടെ
മർത്ത്യവും വരേണ്യവും വിപ്രവുമായ അതിനെ മനീഷികൾ അറിയുന്നു.
സർവ്വരാലും ആശിക്കപ്പെടുന്ന അത് സംരക്ഷിക്കട്ടെ.

രയിയും സുചേതനവും സുഭഗവുമായ അത് തന്നെ (ശരീരം) വിന്റെ താ
ങ്ങിയും. സർവ്വരാലും ആശിക്കപ്പെടുന്ന അത് സംരക്ഷിക്കട്ടെ.

III ① മൂർദ്ധാനം ദിവോ അരതിം പൃഥിവ്യാ വൈശ്വാനരമൃത ആ ജാതമഗ്നിം
കവിം സമ്രാജമതിഥിം ജനാനാമാസന്നാ പാത്രം ജനയന്ത ദേവാഃ.
2. ത്വാം വിശ്വേ അമൃത ജായമാനം ശിശും ന ദേവാ അഭിസം നവന്തേ
തവ ക്രതുഭിരമൃതത്വമായൻ വൈശ്വാനര യത് പിത്രോരദീദേഃ
3. നാഭിം യജ്ഞാനാം സദനം രയീണാം മഹാമാഹാവമഭിസം നവന്ത
വൈശ്വാനരം രഥ്യമധ്വരാണാം യജ്ഞസ്യ കേതും ജനയന്ത ദേവാഃ
(ഋഷി: ഭരദ്വാജോ ബാർഹസ്പത്യഃ. ദേവത: വൈശ്വാനരഃ. ഛന്ദസ്: ത്രിഷ്ടുപ്. സ്വരം: ധൈവതം).
(ഋഗ്വേദ മണ്ഡലം ആറാമം / അഷ്ടകം 2 ദശകം 7 സൂക്തം 5 തന്നെ 1,2,3 സൂക്തങ്ങൾ)

ദിവത്തിന്റെ (പകലിന്റെ / ആകാശത്തിന്റെ) മൂർദ്ധാവിൽ പൃഥിവിയുടെ ഉച്ചിയും, വൈശ്വാനരവും, അമൃതവും, കവിയും, സാമ്രാട്ടും അതിഥിയും ആയി അഗ്നി ജനിച്ചു. അവനെ ജനങ്ങൾ വാഴ്ത്തുന്നു. പ്രകാശിക്കുന്നവർ (ദേവന്മാർ) തങ്ങൾക്ക് ആതിഥ്യമഹാകാരണമായ പാത്രം (ശരീരം / രൂപം) സ്വയം ജനിപ്പിക്കുന്നു (സൃഷ്ടിക്കുന്നു).
അവിടുന്ന് വിശ്വത്തിൽ അമൃതമായി ജനിച്ച ശിശുവാണ്. ശിശുവിനെ എന്നപോലെ ദേവന്മാർ (പ്രകാശവാന്മാർ / പ്രഗത്ഭമതികൾ) അഗ്നിയെ പൂർണ്ണമായി വാഴ്ത്തുന്നു. എല്ലാ ജ്ഞാനികളും അഗ്നിയെ സ്തുതിക്കുന്നു. നിന്റെ ക്രതുക്കളും അമൃതത്വം കൊണ്ടുവരുന്നവയാണ്. വൈശ്വാനരാ, പിതാക്കൾ (നിങ്ങളുടെ പൂർവ്വികർ) നിന്റെ ക്രതുകർമ്മങ്ങൾ അറിഞ്ഞ് ഉത്സാഹം പകരുന്നു.
നാഭിയാണ് സർവ്വ യജ്ഞങ്ങൾക്കും സദനം, രയികളുടെ (ഐശ്വര്യം) മഹാഹവന്മാർ അവിടെ നവംനവമായി ഉദിക്കുന്നു. (വിഷ്ണു നാഭീ പത്മം ഐശ്വര്യത്തിന്റെ, സൃഷ്ടിയുടെ, സ്ഥിതിയുടെ സദനം ആണ്) — വൈശ്വാനരാഗ്നി അധ്വരങ്ങളിലെ രഥി (രഥ്യം) ആണ്. യജ്ഞത്തിന്റെ കേതുവായി ദേവന്മാർ അഗ്നിയെ ജനിപ്പിച്ചു.

IV 1 പ്ര വോ മിത്രായ ഗായത വരുണായ വിപാ ഗിരാ.
മഹിക്ഷത്രാവൃതം ബൃഹത്.
2. സമ്രാജാ യാ ഘൃതയോനീ മിത്രശ്ചോഭാ വരുണശ്ച
ദേവാ ദേവേഷു പ്രശസ്താ.
3 താ നഃ ശക്തം പാർത്ഥിവസ്യ മഹോ രായോ ദിവ്യസ്യ
മഹി വാം ക്ഷത്രം ദേവേഷു.
(ഋഷി: യജത ആത്രേയൻ, ദേവത: മിത്രാവരുണന്മാർ, ഛന്ദസ്: ഗായത്രി, സ്വരം: ഷഡ്ജം)

മിത്രനും വരുണനും വേണ്ടി, ഗീതകൾ (വിപ്രാ ഗിരാ എന്നാൽ Inspired Songs ആണ്) പാടുന്നു. ഈ മഹി (ഭൂമി) ക്ഷത്രാവൃതവും (ക്ഷത്രത്താൽ മൂടിയത് — ക്ഷത്രിയരാൽ മൂടിയത് — നിറഞ്ഞത്) ആധാരമാണ്.

മിത്രനും വരുണനും തങ്ങളുടെ യോനി (ഉത്ഭവസ്ഥാനം) ആയ വാനിൽനിന്ന് (റെസ്റ്റ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്) സാമ്രാജ്യങ്ങൾ വളർത്തി (സൂര്യമണ്ഡലം, ജലമണ്ഡലം, അഗ്നിമണ്ഡലം, മനസ്സ് നാഡീമണ്ഡലം) ദേവന്മാർ (പ്രകാശിക്കുന്നവർ) ദേവന്മാർക്ക് സ്തുതി പാടുന്നു. (പാടുന്നവരുടെയും പാട്ടു കേൾക്കുന്നവരുടെയും ഉദ്ദേശ്യം ഒന്നാണ്)

മഹത്തും ദിവ്യവുമായ രശ്മികളിലും ആകാശത്തിലും നമ്മുടെ അന്തർകാൽ നി (അഗ്നി) ശക്തമാണ്. ഈ മഹിമയെയാണ് ദേവന്മാരുടെ ക്ഷത്രം.
ക്ഷ = ക്ഷയിക്കുന്നത്; ത്രം = ത്രാണനം ചെയ്യുന്നത് — രണ്ടും ഒരേ ഉദ്ദേശ്യ ശക്തിയാണ്.
(മിത്രാവരുണന്മാർ പ്രാണാപാനന്മാരാണ്).

V 1. ഇന്ദ്രാ യാഹി ചിത്രഭാനോ സുതാ ഇമേ ത്വായവഃ।
അണ്വീഭിസ്തനാ പൂതാസഃ॥

ഇന്ദ്രാ, ചിത്രഭാനുവായ നീ ഞങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുക. ഏറ്റവും അണുവായ (സൂക്ഷ്മതമമായ) മെല്ലെയുള്ള ചലനത്താൽ (പ്രകാശനാഡീചലനം കൊണ്ടാവുന്ന സൂക്ഷ്മചലനമാണ്) നീ സത്യം പവിത്രമാക്കുക.

2. ഇന്ദ്രാ യാഹി ധിയേഷിതോ വിപ്രജൂതഃ സുതാവതഃ।
ഉപ ബ്രഹ്മാണി വാഘതഃ॥

3. ഇന്ദ്രാ യാഹി തൂതുജാന ഉപ ബ്രഹ്മാണി ഹരിവഃ।
സുതേ ദധിഷ്വ നശ്ചനഃ॥

(ഋഷി മധുച്ഛന്ദാ വൈശ്വാമിത്രഃ. ദേവത ഇന്ദ്രൻ. ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം).

ധീമാന്മാരാൽ അറിയപ്പെടുന്ന, വിപ്രരാൽ മാത്രം അറിയുന്ന, ജ്ഞാനരൂപമായ ഇന്ദ്രാ, സംരക്ഷിക്കുക, അതുപോലെ വന്ന് (ബ്രാഹ്മണരുടെ) ബ്രഹ്മാണിയായ വേദവാക്ക് കേൾക്കുക.

ഇന്ദ്രാ, വേഗം കർമ്മം ചെയ്യുന്ന നീ സംരക്ഷിക്കുക. അതുപോലെ വന്ന് ഹരിവൽ പോലെ ക്ഷിപ്രം ഞങ്ങളുടെ വേദവാക്കിനെ സ്വീകരിക്കുക. വേദവാക്ക് ബ്രഹ്മാണിയും ഹരിയും (വിഷ്ണു ഇന്ദ്ര) യും അതിസൂക്ഷ്മചലനങ്ങളാൽ പവിത്രീകരിക്കുന്ന നാദകമ്പനവും ആണ്;
(ചിത്രഭാനു ശ്രീകൃഷ്ണന് സത്യഭാമയിലുണ്ടായ പുത്രന്റെ നാമമാണ്. വേദത്തിലെ ഈ നാമം ദ്വാപരയുഗത്തിൽ സ്വീകരിച്ചതാവാം)

VI 1 ജരിബിഭ്യ യോ അഷ്ടിവാം വനാ വിദ്വാ ചരിഷ്ണുത്

കൃഷ്ണാ കൃണോതി ജിഹ്വയാ.

2. യ ഇന്ദ്ര അതിവാസതി സൃക്കി ഭിന്ദ്യ മന്ത്യ:

ഘൃതാധ്വരയ ന്യൂതനാ അന്ന:

3 താനോ വാജവതി ഗിര അത്ര ഇന്ദ്ര വിമൃത മമ്യതേ:

ഭരദ്വാജ ഋഷിം ചിദേവാവദേ.

(ഋഷി) ഭരദ്വാജ ബാര്‍ഹസ്പത്യന്‍ ദേവത ഇന്ദ്രാഗ്നി . ഛന്ദസ്

ഗായത്രി - സ്വരം ഷഡ്ജം)

ഏതൊരു അച്ഛിദ്രമായ വനവും (വൃക്ഷ സമൂഹവും) വിദ്യയും

ചരിത്രമാകുന്ന ദേവന്തിന് നമസ്കാരം, അത് അഗ്നി

നാവിനാല്‍ കൃഷ്ണനെ ചെയ്യുന്ന (കൃഷ്ണാ കൃണോതി:—

കൃഷ് ക്രിയാ വാചകം; ണ നിര്‍വൃതി വാചകം - ക്രിയക്ക്

നിര്‍വൃതി നല്‍കുന്ന - നാവിലെ വാക്കും സംഗീതവും കൊണ്ട്.)

ഏതൊരു ഇന്ദ്രന്‍ തന്റെ ജ്ഞാനത്താല്‍ മന്ത്രനെ അനന്തമായി

ഏതൊരു ഇന്ദ്രന്‍ തന്റെ ജ്ഞാനത്താല്‍ മനുഷ്യനെ അനുസരിപ്പിക്കുന്നു

നദേവാ അവന്‍ എല്ലാറ്റിലും വസിക്കുന്നു, അതു പ്രകാശവാന

ദേവി അവരുടെ (ജലം) ശുദ്ധമായ സോമം നല്‍കുന്നു.

വാജവതിയായ ഗിരയും ജ്ഞാനവും തരിക. അവരാല്‍

വാജവതിയായ നിലയും ജ്ഞാനവും തരിക. അവയാല്‍

ഋഷിമാരുടെ ഹൃദയത്തില്‍ എല്ലാം സാക്ഷാത് ഭവിക്കട്ടെ.

ദേവന്മാരുടെ സ്തുതികള്‍ സ്വീകരിക്കുന്ന

VII. 1 പ്രോ അശ്വാസി ദിവ്യ ഭിന്ദ്യ നിഷ്ഠുരം സ്വസ്വരുന്ന

പ്ര മിനാതി സംഗിരം

മധു ഇവ യുവതിഭി: സമര്‍ഷതി സോമ:

കലശാ ശതയാമ്നാ പഥാ.

2 പ്ര ഭോ ധിയോ മന്ദ്രയുവോ വിപന്യുവ:

പനസ്യുവ: സംവരണേഷ്വക്രമു:

ഹരിം ക്രീഡന്തമഭ്യനൂഷത സ്തുഭോ ഭി ധേനവ:

പയസേദശിശ്രയു:

3. ആ ന: സോമ സംയതം പിപ്യുഷീമിഷമിന്ദോ

പവസ്വ പവമാന ഊര്‍മിണാ

യാ നോ ദോഹതേ ത്രിരഹന്നസശ്ചുഷീ

ക്ഷുമദ്വാജവന്മധുമത്സുവീര്യം.

(ഋഷി: സികതാ നിവാവരീ, ദേവത പവമാന സോമന്‍

ഛന്ദസ് ജഗതി സ്വരം നിഷാദം)

(ഋഗ്വേദം 9.86 ...)

പവമാനസംഹിതാ. 6. അനുവാകം 1. സൂക്തം 9 ...

ഒന്നാം സൂക്തം.

ഇന്ദ്രന്റെ സഹോദരിമാരും സഖിമാരുമായി സംഗമത്താൽ ഇരുപാദമപദം പ്രാപിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും നിവൃത്തനാവാതെ, അതിശക്തമായ മതിയെയോ ലെ! അനേകം യുവതികളോടുകൂടി (ശ്രീവിദ്യാപദം = ശിവയുവതി) ഭോഗ മകരന്ദത്തിൽ നിന്ന് (ലക്ഷ്മീപദം/യോനിപദം/മണിപൂരപദം) ആദ്യത്തെ പദ്മങ്ങളിലൂടെ (ശതപദ്മം നാഡികളിലൂടെ) നദികളെപ്പോലെ (ജല ധാര) ഒഴുകി കൊണ്ടേ ഇരിക്കുന്നു.

ജനനികളേ, നിങ്ങളുടെ ശ്രീ മങ്ങാത്ത ഈ നിത്യയൗവനത്തിന് (വൈഭവം) ആധാരം എന്ന് അവനെ മാത്രമായി (അവനെ സംഭര ണം ചെയ്ത് — വഹിച്ച്) പാടുന്നു, മറ്റു നിങ്ങളിൽ ക്രീഡിക്കുന്നു. (മന സ്സിൽ) അതിനാൽ വേദവാണികളുടെ കാമധേനു നിങ്ങളിൽ പാൽ ചുര ത്തുന്നു.

ഭോഗ, സംശയവും സദാ വശ്യമനുമായ ഐശ്വര്യമായി പവമാന നായി, തരംഗമാലകളെപ്പോലെ നങ്ങളിൽ ചലിച്ചുകൊണ്ട് (ധ്യാനം ചെയ്തുകൊണ്ട്) ഇരിക്കുന്നവനേ (നാദസ്വരൂപം), ഒരു നാഡിയിൽ (പദത്തിൽ) കൂടെ തവണ കാലത്തേക്ക് (ത്രിസന്ധ്യകൾ) അന്നന്നാൽ കുമ്പനിൽ, പാകാൽ യശസ്സുതന്ന്, ഉദയത്താൽ പാലിക്കരിച്ച് മധുവനായ (അമൃതമായ) സുവിദ്യയും തന്നവനേ, നിന്നെ സ്തുതിക്കുന്നു.

VIII 1 ന കിഞ്ചിത് കൽപനാ നശ്യന്മകാര സമാവൃതം
ഇന്ദ്രം നയജ്ഞൈർ വിശ്വഭൂതം ഭൂതസമൂഹം യജ്ഞഭോക്താ.
2. അപരാഭ സ്വപ്രം ഭൂതനാഥ സാമ വിംശസ്യാൻ മഹീതകളുമയ:
സം യോഗയോ ജായമാനേ അനേനാനു ശക്തി: ഭൂമി നമോനമ:
(ഋഷി) പുരോഹിത. ദേവത ഇന്ദ്രൻ. (ഛന്ദസ് ത്രിഷ്ടുപ്: ഉപയോഗം 1 ധ്യാനം. 2. സ്തോത്രം.) ന്യാസം 1 മന്ത്രം 2 പ്രാണം) കരന്യാസം ന്യാ 3, അംഗം 2, ദിക്കം 2. സൂക്തം 1 തന്നെ ആദ്യ സൂക്തം.

കർമ്മ ജ്ഞാനികളാൽ ഉന്നമപദത്തിൽ ദേവന്മാരുടെ പദത്തിന് സമാ ഉദ്വർത്തിയായി സമ്പാദിച്ച് ജനവിതവും പ്രശസ്തിയും കിട്ടിയ വേലയു ജ്ഞാനവും ധനവും മഹിമയും ഉള്ള ഇന്ദ്രൻ വിശ്വം ഒരു ചില (കല്പമാ = ദ്യുതിമാ) ആണ്. അതുകാരണം ഉദിക്കുന്ന നേടിയവനെ ആദ്യം ഉപാധിമാന്റെ സാധിതിലും, ദേവ സമ്പത്ത് നേര് ചരിത്രത്തിൽ പ്രധാ മാണ്. അപരാധവും ഉഗ്രവും ഭൂതനങ്ങളിൽ ജ്ഞാനത്താൽ ഉളവാകുന്നവ നാം [നൃമൺ എന്നും, വിനയാന്വിതനെന്നും, ഭക്തന്നായുതന്ന ദേവ നാപനം (Geodesic — ഭൂവൃത്തം) എന്നും അർത്ഥം] ആയ അവ നാം സ്വരൂപമായ ഈ ഭൂമിയെ (മഹി) ജയിച്ച് മനസ്സാൽ (ദേഹാവ്) ആയ

ജായമാർ:-
ധ്യേയങ്ങളെല്ലാം അവനിലേക്കു ചെല്ലുന്നു (അവന്റെ ജായമാരെല്ലാ
രെ; അവന്റെ ജായയാൽ — (ഭൂദേവി, സരസ്വതി — അറിയപ്പെടുന്നു).
വീണ്ടും വീണ്ടും വർദ്ധമാനമാവുന്നു. കാമം (കാമയിൽ കാമം) വരാ
ത്ത വിധം വർദ്ധമാനമാകുന്നു. (അവസാനം [illegible] നിഷ്പാടി
യാൽ ഈ അനന്തത്തിൽ സമൃദ്ധിവത്തം. മാത്രാസമൃദ്ധി → അനന്തസമൃദ്ധി).
ഇന്ദ്രിയാരാമ വിദ്യാവിനയസമ്പന്ന ജനങ്ങൾ ശ്രീ ഐശ്വര്യ [illegible]
ന്ന ശക്തിയെ ഉൾവിഭൂതിക്കുന്നു. (ഉദ്ഗീത [illegible] യും
ശക്തി തത്ത്വം. ([illegible])
IX 1 സർവായ [illegible] ഗായത്രി.
[illegible]
2 സമിവത്സരം [illegible] (ശബ്ദസാധനം)
ദേവാദ്യം [illegible]
3 [illegible] ശബ്ദസാധനം [illegible]
[illegible]
(ഋഷിമാർ:- [illegible], [illegible], [illegible],
[illegible] ദേവത [illegible], [illegible]
[illegible])
([illegible] 6. [illegible] 2, [illegible] 16 [illegible] 3
[illegible])
[illegible]
[illegible]
[illegible] ശ്രീമാൻ (ശ്രീ വിദ്യ) [illegible]
[illegible] (ജ്ഞാനത്താൽ [illegible])
[illegible] (വത്സം) [illegible]
[illegible] ശബ്ദസാധനം
(പ്രാണസാധനമായ) [illegible] (ഉപാസന
[illegible]) - ദേവം [illegible] (ദേവാദ്യം)
[illegible] (ദേഹം ജ്ഞാന
[illegible]
[illegible] ദേവനാണ്, [illegible]. [illegible]
[illegible] വേദം [illegible]
[illegible])
പ്രാണസാധനം (ശബ്ദസാധനം) [illegible] ദേവതാദ്യം വേദം. [illegible]
[illegible]
[illegible] ശബ്ദസാധനമായ [illegible]
[illegible] (ശബ്ദസാധനം

യജ്ഞയജ്ഞത്തിന് ഉപകരണം- 'ശരീരമാദ്യം ഖലു ധർമ്മസാധനം')
അപ്രകാരം ശിരോവരങ്ങളായവരെ രക്ഷിക്കുക. (പ്രാണായാമങ്ങൾ, പ്രകാശനാദങ്ങൾ, ഷഡ്ക്രിയകൾ, സൂര്യനമസ്കാരം- എല്ലാ പ്രപഞ്ച ശക്തികളും)

X 1 പ്ര വാജ്യക്ഷാഃ സഹസ്രധാരസ്തിരഃ പവിത്രം വി വാരമവ്യം.
2 സ വാജ്യക്ഷാഃ സഹസ്രരേതാ അദ്ഭിർമൃജാനോ ഗോഭിഃ ശ്രീണാനഃ
3 പ്ര സോമ യാഹീന്ദ്രസ്യ കുക്ഷാ നൃഭിർയേമാനോ അദ്രിഭിഃ സുതഃ
(ഋഷി: അഗ്നികൾ, ധിഷ്ണ്യകൾ, ഐശ്വര്യങ്ങൾ - ദേവത പവമാന സോമൻ. ഛന്ദസ് ദ്വിപദാ വിരാട്. സ്വരം പഞ്ചമം)

വാജിയും (വാജീകരണങ്ങളാൽ ശരീരത്തിന്റെയും മനസ്സിന്റെയും ബുദ്ധിയുടെയും ആരോഗ്യം നിലനിർത്തി വീര്യധാരണം ചെയ്ത ബ്രഹ്മചാരി) ദക്ഷനും (ധർമ്മപഥത്തിലും ജ്ഞാനത്തിലും) ആയി സഹസ്രധാരകളായ ശക്തിപ്രവാഹങ്ങളാൽ അഭിഷിക്തനായ വ്യക്തി സ്വാത്മാവിൽ ദിനം ദിനം വാരം വാരം അവ്യയമായ പവിത്രത്തെ സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നു.
ദക്ഷനും വാജിയുമായ വീര്യവാന്റെ സഹസ്രരേതസ്സ് ജ്ഞാനരശ്മികളാലും, ബുദ്ധിവൃത്തികളായ ജലകണങ്ങളാലും പവിത്രമായിത്തീർന്ന് ഹൃദയത്തിൽ ശ്രീധരി (ശ്രീവിഷ്ണു) വസിക്കുന്നു. (വിഷ്ണുവെ ശ്രീനിവാസനെന്ന് വിളിക്കുന്നത് ഇതിനാലാണ്)
സോമാ, യജമാനൻ ഇന്ദ്രന്റെ (ഇന്ദ്രിയാധിപത്യമുള്ള ജ്ഞാനി) ശിക്ഷണത്താൽ (ഉപദേശത്താൽ) നിന്നിൽ ധ്യാനം ഉറപ്പിച്ച്, നിരന്തരം വീര്യധാരണം അനുഷ്ഠിക്കുന്നുവോ, അവൻ ഇന്ദ്രന്റെ (ഗുരുവിന്റെ) കുക്ഷിയിൽ (ഉദരത്തിൽ) പ്രവേശിച്ച് നിന്നോട് ദ്വിജനായി (പുനർജനി) തീരുന്നു.

XI 1. യേ സോമാസഃ പരാവതി യേ അർവാവതി സുന്വിരേ.
യേ വാദഃ ശര്യണാവതി.
2. യ ആർജീകേഷു കൃത്വസു യേ മധ്യേ പസ്ത്യാനാം
യേ വാ ജനേഷു പഞ്ചസു.
3 തേ നോ വൃഷ്ടിം ദിവസ്പരി പവന്താമാ സുവീര്യം.
സുവാനാ ദേവാസ ഇന്ദവഃ
(ഋഷി- ഭൃഗുർവാരുണി, ജമദഗ്നിർഭാർഗവൻ, ദേവത പവമാന സോമൻ.
ഛന്ദസ്സും സ്വരവും പറഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും - ഗായത്രിയും ഷഡ്ജവുമെന്ന് അക്ഷരസംഖ്യാമാത്രകളാൽ കാണാം)
ഈ 3 സൂക്തം ഒന്നായി അർത്ഥം പറയണം. കേരളം ഉൾപ്പെടെ ദ്വീപകരം, ഭാരതത്തിന്റെ പശ്ചിമതീരത്തുനിന്നാണ് ഭൃഗു ഋഷി വരുന്നതെന്ന്

ആശയം:

വളരെ നഗരങ്ങളിലും (പട്ടണം) ആശ്രമം (ആശ്രമവാടം) ശൂന്യമായ മരുഭൂമികളിലും, ജനങ്ങൾ പാർക്കുന്ന ഗ്രാമങ്ങളിലും അവർ നിർമ്മിച്ചതും ആശ്രമങ്ങളുമായ ഗുഹാമധ്യത്തിലും താമസിച്ചിരുന്ന ജ്ഞാനികളേ, പഞ്ചജനങ്ങളിലും പെട്ടവരേ, നിങ്ങൾ സുവിദ്യയും ജ്ഞാനവും പവിത്രതയുമായി വർഷിച്ച് ദിവസത്തിനായി (പകലിന്/ ആവോ അഥവാ പ്രകാശിക്കുന്ന ആകാശലോകങ്ങൾക്ക് ഉപരി) ശോഭിക്കുന്നവരാണ്. സ്വന്തമായി ദേവം (ജ്ഞാനം/ വേദം/ ജ്ഞാനം) നേടിയവരെ മാത്രമാണ് "ഇന്ദുക്കൾ" (ഇന്ദവഃ) എന്ന് പറയുന്നത്.

പഞ്ചജനങ്ങൾ:- യയാതിയുടെ മക്കളായ യദു, തുർവ്വശു, ദ്രുഹ്യു, അനു, പൂരു എന്നിവരുടെ വംശക്കാർ, ഒന്നിനൊന്നായി എന്ന് തമിഴിൽ പറയുന്ന 5 വിധം ഭൂഭാഗങ്ങളിൽ വസിക്കുന്നവർ - ആധുനിക കാലം വരെയും ആര്യന്മാരുടെ തലമുറകളുടെ കാലത്തും ഇന്നത്തെ 5 ആയിട്ടാണ് ഇന്ത്യാരാജ്യം വിഭജിച്ചിരുന്നത്, ആദ്യമ ഭൂമിയ വൈവിധ്യമുള്ള നിവാസവൃത്തികളാൽ ഉപജീവനം കഴിക്കുന്ന പഞ്ചവർഗ്ഗക്കാരിലും പെട്ട ജ്ഞാനികൾ.

ഇന്ദു എന്ന വാക്കിന് ജ്ഞാനവും തേജസ്സും (ശക്തി) ഉള്ളവർ എന്നർത്ഥം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ദ്രാവിഡവംശത്തിന്റെയും പഴയ കേരളത്തിന്റെയും ഈ പദം (ഇന്ദു) മാറ്റിയതല്ല. ഇതിനെ 'ഹ്' + ഇന്ദു എന്നാക്കിയവർ പിന്നീടുള്ളവരാണ്. സിന്ധുവും ഇന്ദുവും ഭാഷാപരമായി ഒരേ രൂപം വന്നതാണ് ഹിന്ദു പദം. എല്ലാ ജ്ഞാനികളും എല്ലാ പവിത്രഹൃദയരും 'ഇന്ദു'ക്കളാണ് എന്ന ആശയത്തിന്റെ (പദങ്ങൾ) വാക്യം അതിനാൽ ഭാരതീയരും, പാശ്ചാത്യവാസികളും, അല്ലാത്തവരും മതഭേദമില്ലാതെ എല്ലാം ആയിരിക്കണം; ലോകത്തെമ്പാടുമുള്ള ജ്ഞാനികൾക്ക് ഉദ്ബോധിപ്പിക്കണം.

XII 1 ആ തേ വത്സോ മനോ യമത് പരമാച്ചിത് സധസ്ഥാത്.
അഗ്നേ ത്വാം കാമയേ ഗിരാ.

2: പുരുത്രാ ഹി സദൃങ്ങസി ദിശോ വിശ്വാ അനുപ്രഭുഃ
സമത്സു ത്വാ ഹവാമഹേ.

3 സമത്സ്വഗ്നിമവസേ വാജയന്തോ ഹവാമഹേ
വാജേഷു ചിത്രരാധസം.

(ഋഷി വത്സകാണ്വൻ. ദേവത അഗ്നി. ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം.)
ആഗ്നേയ കാണ്ഡം. പ്രപാ 1. അർധം 1. അദ്ധ്യാ 1. ദശതി 1 മന്ത്രം 8
മൊത്തം 120 മന്ത്രം. ഋഷിനാമ മൂലം ഇതി പുസ്തം.
ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കുന്ന വത്സൻ (കുഞ്ഞ്) പോലെ മനസ്സ് നിന്നിൽ മാത്രം സംയമം ചെയ്യുന്നവൻ (യജ്ഞം ചെയ്യുന്നവൻ = മർത്യൻ) നിന്റെ വാഗ്വാദത്തെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നു, മനസ്സിൽ സ്വാഗതി ചിന്തിക്കുന്നു. അതുപോലെ, ഗീതകളിലൂടെ നിന്നെ ഞാൻ കാണിക്കുന്നു. (സ്തുതി/ഗാനങ്ങളിലൂടെ പൂജ്യ ദൈവികമായ ജ്ഞാനമാർഗം– പുത്രൻ അമ്മയെ എന്നപോലെ ഋഷിവത്സൻ വിദ്യാദേവതയെ കാണിക്കുന്നു)

നീ സർവ്വർക്കും സമമായി ജ്ഞാനം (ദർശനം) നൽകുന്നു. വിശ്വത്തിന്റെ സർവ്വദിക്കുകളിലും സർവ്വാംഗത്തിലും അനന്തമാത്രം, അനന്തമായ പ്രഭുവായിരിക്കുന്ന നീ സത്യം (സത്) ആണ്. സമസ്ത വിശ്വത്തിനും (സമത്വത്തിനായി) വേണ്ടി നിന്നെ ഞാൻ ആവിഷ്കരിച്ച് വിളിക്കുന്നു.

8. സമസ്തത്തിലും ഇരിക്കുന്ന "വാജയന്തോ" ആയ (വാജീകരണ യജ്ഞം നടത്തുന്ന) അഗ്നിയെ ഞങ്ങൾ ആവിഷ്കരിച്ച് വിളിക്കുന്നു. വാജത്തിലാണ് (ഓജസ്/വീര്യം) ഉറപ്പുള്ള രാജ്യം ഇരിക്കുന്നത്.
വിശ്വദേവകളിൽ ഇരിക്കുന്ന അതേ അഗ്നി വൈശ്വാനരനായി പ്രാണികളിലെല്ലാം പ്രഭുവായി ആണ് മന, കായ, വാക്, ബാഹ്, ബുദ്ധി ബലം തരുന്നു; ഇതാണ് വാജീകരണം. ഇതിനാൽ സർവ്വ ഐശ്വര്യവും (രായസ് എന്നത് ഐശ്വര്യമെന്നർത്ഥമാണ് വേദത്തിൽ. രായ = ലക്ഷ്മി.) ലഭിക്കുന്നു.

~~സൂചന~~. 1. സാമ ന ഇന്ദ്രാ ഭരതാജ്ഞാ ദൃഷ്ടാന്തം ഋതക്രതോ വിചർഷണേ
അഗ്നി വീരം പൃതനാസഹം.
2. സ്വം വിന: ചിത്രാ വശോത്വം മതാ ഋതക്രതോ ബദ്ധ്രവിഷ
ആമരേ തേ പൃത്സുതി മദേഹ.
3. സ്വാം ശുഷ്മിൻ പുരുഹൂത വാജയന്തമുപ ബ്രുവേ സഹസ്കൃത:
സതോ രാജ്യ പൃഥിവ്യം.
(ഋഷി പുരോഹ. ദേവത ഇന്ദ്രൻ ഛന്ദസ് 1–2 ഗായത്രി.
3. പുര ഉഷ്ണിക് – (ന) സ്വരം ഋഷഭം)
ഇന്ദ്രാ, ഞങ്ങൾക്കു കൊണ്ട് നിറഞ്ഞ നീ അനേക കർമ്മങ്ങൾ (യജ്ഞ അനുഷ്ഠിച്ച് ഋതക്രതുവായി സർവ്വജ്ഞനും (വിചർഷണനും) നേടി, ഞങ്ങൾക്ക് അപ്രമേയ വീരനും, പൃതനയോടുകൂടിയ ശത്രുമാരായ പ്രജകളെ (ശത്രുക്കൾ) തരിക.
നീ യശസ്സുകൾ എല്ലാം ചിത്രാവാണ്. നീ അത്ഭുതമാണ്. ഋതക്രതോ

അനുഭവം (വസ്തുതകൾക്ക് അതീതമായ അവസ്ഥയിൽ) വന്ന് ഭവിക്കുക-
നിരന്തര് മംഗളകരമായ ആനന്ദം ഞാൻ പ്രാപിക്കുന്നു.
നി അനേകം പേരാൽ വഴിതെറ്റി ആരാധിക്കപ്പെട്ട ദൈവവാദം
വ്യക്തമായ വാക്യങ്ങളായിരുന്നു - അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ
കുറ്റത്തിൽ (പാപം) മോക്ഷം വരുത്തുന്ന സംഭവിക്കുക. നമ്മൾക്ക്
അവിടുത്തെ സൂചിത്വം പകർന്നു തരിക.

പൂതന:— വരുന്ന കോടതിയിലുള്ളവരും, വരുന്ന് പൂർവ്വികരും
നമ്മളും, ജലാശയങ്ങൾ വരുന്ന ദൈവവുമായ ദൃഷ്ടമായ ദൃഷ്ടാ
നം; ഭൂമി; പറവകളും; ⓘ എന്ന പാപങ്ങൾ പൂർ
ണമായും ആധുനികർ Goddesses എന്ന് വിളിക്കുന്നുമായ
ശക്തിസ്വരൂപമായ സ്വഭാവമായ പരിപൂർണ്ണം.

XIV 1. ഏദിന്റെ ആദിമ ഇവ നാമ്പി സ്വാർത്ഥമക്കൾ
നായകനോ വിശ്വസ്ത ഉദയാനന്ദാ ദിന,
2. യേശുവേ ദൈവ പിതൃത്വം തരാ ദിന
വിശ്വാസ തത്വത്തെ വചനപ്രചാരകൻ;
3. ഇവിടെ തിരു പ്രവാസം മനോ അസ്തിത്വം സ്വർഗ്ഗ
ഭൈനാരുപാ ഷിദഭിവന്ന മാർഗ്ഗം ദർശിസാധകേ-
(ഉപദേശം. ദൈവ ഇന്ന്. മതസ് അനന്തര്. സ്വരം ശാന്ത
ന).
ദൈവപ്രകാശം. പ്രഭാ 4 അധ്യായം ശ്ലോകം 12 ആ. 4
മന്നൻ മന്ത്രം സൂത്രം.

ഈ ഭൂമിയിൽ എന്തൊരു ചിന്തയായ ആനന്ദമാണ് നിനക്ക്
ഉണ്ടായിരുന്നത്? എന്തെങ്കിലും അതുപോലെ ഉറച്ച
റായസ്സ് നീ എനിക്കിനിയും തരാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ അവയും
ഉദയങ്ങളായ ശക്തികളാൽ (അസുരനും ഇന്ദ്രനും നിൽക്കുന്ന
ആനന്ദങ്ങൾ അഭിഷേകം ചെയ്യുന്ന റായസ്സ്-ലക്ഷ്മി) - നിന്റെ
ഇങ്ങനെയുള്ള - വാരി കോരി തന്നിടുക.
എന്താണിനി നീ എന്നും ദൈവമെന്ന് മാനിക്കുന്നവോ
അ പ്രകാശമാകുന്ന അക്ഷര (റ) ഞാൻ, ഇന്ദ്രാ, നിറയ്ക്കുക (എന്നെ
പ്രകാശമാക്കി) ഇന്ദ്രന്റെ (മഹേശ്വരൻ) ദാന ശീലമെന്ന വെളിച്ച
നിന്റെ വിശ്വാസത്തെ ഞാൻ അനുഭവിക്കട്ടെ.
സ്വർഗ്ഗത്തിലും പ്രകടനമായി, സ്വന്തമായി വന്നമാ
സത്തിന്റെ (വിദ്യയുടെ) അസ്തിത്വം (ഉണ്മ/സത്യം) മനസ്സിൽ പ്രകാ
ശിക്കട്ടെ. ആ സത്യത്താൽ ദുഃഖമായിരുന്ന പോലെ, ചിന്ത്

വാക്കിനെ (ശക്തമായ വാക്കുകളുടെ സത്യവാക്കിനെ) ദർശിച്ച് എല്ലാവരും
പാകം കൊടുക്കട്ടെ (ദാനം ചെയ്യട്ടെ).

9-ാം അദ്ധ്യായം

പ്രപാഠകം 5: ഖണ്ഡം 1.

I 1. ശിശും ജജ്ഞാനം ഹര്യതം മൃജന്തി ശുംഭന്തി വിപ്രം മരുതോ ഗണേന
കവിർ ഗീർഭി: കാവ്യേന കവി: സന്ത് സോമ: പവിത്രമത്യേതി രേഭൻ

2. ഋഷിമനാ യ ഋഷികൃത് സ്വർഷാ: സഹസ്രണീഥ: പദവീ: കവീനാം
തൃതീയം ധാമ മഹിഷ: സിഷാസന്ത് സോമോ വിരാജമനു രാജതി ഷ്ടുപ്

3. ചമൂഷച്ഛ്യേന: ശകുനോ വിഭൃത്വാ ഗോവിന്ദുർ ദ്രപ്സ ആയുധാനി ബിഭ്രത്
അപാമൂർമിം സചമാന: സമുദ്രം തുരീയം ധാമ മഹിഷോ വിവക്തി.

(ഋഷി പ്രതർദനോ ദൈവോദാസി. ദേവത പവമാന സോമ:. ഛന്ദ: ത്രിഷ്ടുപ്. സ്വരം ധൈവതം)

ശിശുവിനെ ജ്ഞാനത്താൽ അലങ്കരിച്ച് ഹരിയെപ്പോൽ ശോഭിക്കുന്നവരാക്കിയ വിപ്രന്മാർ (ഋഷി/ബ്രാഹ്മണർ) മരുത് ഗണങ്ങളോടെ (പ്രിയഹിതമായ പ്രാണേന്ദ്രിയങ്ങളോടെ) ഇടകലർന്നവരായി സംസ്കരിക്കുന്നു. ഗീതകളാലാണ് കവിത്വം. കാവ്യത്താലാണ് കവിത്വം. സോമൻ (സോമം) സന്ത് (സജ്ജനം) ആണ്, പവിത്രത്താൽ കർമ്മ സംസ്കരണം ചെയ്യുന്നവനാണ് രേഭം.

സ്വന്തം ആത്മനെ ദർശിച്ച്, സഹസ്രം മാർഗ്ഗത്തിൽ (സഹസ്രം നായകന്റെ) (ഉന്നത മാർഗ്ഗമായ) ആത്മനെ ദർശിച്ച്, ഋഷിമനസ്സായി, ഋഷികൃന്നാഥി (ഋഷികൾ ഉണ്ടാകുന്നവൻ/ പുതിയ ഋഷിമാരെ സൃഷ്ടിക്കുന്നവൻ) ആയിരിക്കുന്നവർക്കുള്ളതാണ് "കവി" എന്ന പദവി. മഹിഷമായ (മഹത്തായ; മഹിഷവാഹനമായ ധർമ്മം/യമം ഉള്ള) തൃതീയധാമം (കാമവും അർത്ഥവും കടന്നുള്ള തൃതീയധാമമായ ധർമ്മം/ധാമം തന്നെ 4-ാം ധാമമായ മുക്തിയും കടന്ന്) സോമം വർദ്ധിക്കുന്നു; വിരാജം (വൈരാഗ്യം/ ലക്ഷ്യമില്ലാത്ത മുക്തിപദം) കൂടെ പ്രകാശിക്കുന്നു. ത്രിഷ്ടുപ്പ് (ഛന്ദോനാമം) കൊണ്ട് ഋഷി അതിനെ പ്രകീർത്തിക്കുന്നു.

ശ്യേനം (പരുന്ത്) ശകുനങ്ങൾ (മറ്റു പക്ഷികൾ) ഇവയുടെ ചമൂ (സൈന്യം/ പരിവാരം) കൊണ്ട് പുറപ്പെട്ട വിഭൃത്വത്താൽ (വിഭൂതികളാൽ) 'ഗോവിന്ദ്' ഉയർന്ന് അപ്പിൽ (ജലത്തിൽ/ ജലോപരി/ സമുദ്രത്തിൽ) ജലോപരിയും ആകാശത്തിൽ കാണുന്ന ജലോപരി ഹിംസ്ര വാഹനമെന്ന 'ഹിമഹരിവാഹനം — തന്നാം ചൂതം) ആയുധങ്ങളായി (ചക്രം/ ഗദ/ പത്മം/ ശംഖം ഇവയുടെ രൂപം, സ്വഭാവം, നാദം മുതലായവ) സദാ പരിഭ്രമണം

ചെയ്യുകൊണ്ടേ ഇരിക്കുന്നു. ഈ ശ്ലോകത്തിൽ ആചാര്യൻ
(തിർപരന്ന ജലത്തിൽ) ഊർമ്മികൾ (തിരമാലകൾ) സംഭ
വിച്ചുകൊണ്ടേ ഇരിക്കുന്നു. സമുദ്രം ഇതിലെ ശര ധാരമാന്ത്-
അതിനെ ഇതിലെ ധാരാനാൽ (ഖണ്ഡ ചതുരം) അവൻ തണുപ്പായി വിട്ടു
ക്കിക്കുന്നു.

സംസാരം = ആർദ്രം, കാമം.
നിർവ്വാണം = മോക്ഷം.

ഇവയെല്ലാം ഇരിക്കുന്നത് ഒരേ ഇതിലെത്തിലാണ്, മോക്ഷത്തിൽ
തന്നെ സംസാരം ഇരിക്കുന്നു. ഇതിനെ തണുപ്പായി (സംസാരത്തെയും
മോക്ഷത്തെയും) വിടർത്തിക്കുന്ന വിശ്വചക്രമാണ് ഇതിലെ ധാരാമായ
മഹിമ. (ഭയൻ / മരണം / സംസാര ചക്രം).
ശ്രേഷ്ഠരത്നങ്ങൾ വിഹരിക്കുന്ന ആകാശത്തിലെ നക്ഷത്രപദങ്ങളെ,
അനന്തതയിലായ മുഖമുദ്രയായ സംസാരികൾ വിഹരിക്കുന്ന
ചരിത്രത്തിലെ (നരകം) മഹിമാവായനും ഒരേ ധർമ്മത്തിന്റെ
ഇതവരം മാത്രം. തണ്ടേ. ഗോവിന്ദന്റെ 'വൈരാഗ്യ സാഹസ്യം'
മനുഷ്യമനസ്സിന് ബോധ്യമാകാൻ മാത്രമാണ് തണ്ടായി പറിച്ച്
അവരുടെ ധർമ്മാധർമ്മ വിവേക ചിന്ത പാരമ്പര്യത്തിൽ ഇത്.
കാശിയിലെ തിലോദകമായതന്നെ വൈദ്യ ചതുരന്തി ധന്വന്തരിയുടെ
പുത്രൻ പ്രത്യക്ഷരാജർഷി ഗുരുവിൽ നിന്ന് അമൃതത്വം അറിഞ്ഞെന്ന്
പറയുന്നു.

II 1. ചതേ സോമ അഭി പ്രിയ മിത്ര്യ കാമ മരണം
ധർമ്മണാ അസ്യ വിത്തും.
2 പുനാനാ സത്വപൂർവ ഭോ ഗമനേതാ വായു മശ്വിനാ
തേ നോ ധത്ത സുവീര്യം.
3 ഇന്ദ്രസ്യ സോമ രാധസേ പുനാനോ ഹാർദി ചോദയ
ദേവാനാം യോനി മാസദം.
4. മൃജന്തി ത്വാ ദശ ക്ഷിപോ ഹിന്വന്തി സപ്ത ധീതയഃ
അനു വിപ്രാ അമാദിഷു:
5 ദേവേഭ്യസ്ത്വാ മദായ കം സൃജാനമതി മേഷ്യ:
സം ഗോഭിർ വാസയാമസി.
6. പുനാന: കലശേഷ്വാ വസ്ത്രാണ്യരുഷോ ഹരി:
പരി ഗവ്യാന്യവ്യത.
7. മഘോന ആ പവസ്വ നോ ജഹി വിശ്വാ അപ ദ്വിഷ:
ഇന്ദോ സഖായമാ വിശ.

8 നൃചക്ഷസം ത്വാ വയമിന്ദ്രപീതം സ്വർവിദം।
ഭക്ഷീമഹി പ്രജാമിഷം
9. വൃഷ്ടിം ദിവഃ പരി സ്രവ ദ്യുമ്നം പൃഥിവ്യാ അധി
സഹോ നഃ സോമ പൃത്സു ധാഃ
(ഋഷിമാർ അസിത, കാശ്യപ, ദേവലർ. ദേവത പവമാനസോമൻ.
ഛന്ദസ് ഗായത്രി. സ്വരം ഷഡ്ജം)

ഈ ജ്ഞാനികളായ സോമന്മാർ ഇന്ദ്രനു പ്രിയകരവും അഭീഷ്ടകാമികളുമാണ് (അഭീഷ്ടം സ്വയമേവ കാമിക്കുന്നവർ - വിദ്യയെ ഉപാസിക്കുന്നവർ) അവരുടെ വീര്യം വർദ്ധിക്കുന്നു.

ഇവർ വായുക്കൾ (കാലവർഷക്കാറ്റുകൾ/പ്രാണന്മാർ) എന്ന അശ്വിനികളിൽ ചമസ്സും പവിത്രീകരിച്ച്, ഇരുവർക്കും പക്കൽ ഗമിക്കുന്നു (സഞ്ചരിക്കുന്നു). അപ്രകാരം സുവീര്യം നൽകുന്നു (ഇത് മൺസൂൺ കാറ്റുകളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന സമുദ്ര സഞ്ചാരവും, പ്രാണനിയന്ത്രണമെന്ന യോഗചര്യയുമാണ്). ഇന്ദ്രന്റെ സോമം (വിദ്യ) എന്ന രായസ്സ് (ഐശ്വര്യം) ഹൃദയത്തിൽ പവിത്രീകരിച്ച് (ശുദ്ധഹൃദയത്തിൽ) പ്രചോദനമായി വാഴുന്നു. ദേവന്മാരുടെ യോനി (ഉത്ഭവസ്ഥാനം) അവിടെയാണ് (ഹൃദയത്തിലെ ഋതമായ വിദ്യ എന്ന രായസ്സിൽ).

പത്തു ദിശകളിൽ പത്തു പ്രാണം നിന്നെ പവിത്രമാക്കട്ടെ. ഏഴു ധീ (7 ഛന്ദസ്സുകളാകുന്ന വാഗ്ദേവതമാർ/സപ്തസ്വരം) നിന്നെ ആനന്ദം അനുഭവിപ്പിക്കട്ടെ. നിന്റെ ഉന്മേഷത്തിൽ വിപ്രന്മാർ ആനന്ദിക്കട്ടെ.

ദേവന്മാർക്കായി (പ്രകാശിക്കുന്ന ഉന്നത ജ്ഞാനികൾക്ക്), അവരുടെ ആനന്ദലഹരിക്കായി നീ സുഖം (കം) സൃഷ്ടിച്ച് 'മേഷി' (ആടി/ചന്ദ്രൻ) നൽകി. നിന്നെ വാക്കുകളാകുന്ന പശുക്കളാൽ ഞങ്ങൾ വസ്ത്രം (ആവരണം) അണിയിക്കുന്നു.

കലശങ്ങളാൽ ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട്, വസ്ത്രങ്ങളാൽ അലംകൃതനായ ഹരി ഗവ്യമായ വസ്ത്രങ്ങളാൽ ചുററപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. (ഈ വേദവാക്യങ്ങളാണ് ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ആചരിക്കപ്പെടുന്ന ബാഹ്യകർമ്മങ്ങൾക്ക് ആധാരം).

മഘന്മാരിൽ പവിത്രമായി വരിക. വിശ്വത്തിൽ ഉള്ള എല്ലാ ദ്വേഷവികാരങ്ങളെയും അകറ്റുക. ഇന്ദു വിശ (വിശക്ക്/ വിശൽ) നിന്റെ സഖാവായ അവനിലേക്ക് പോകുന്നു.

സ്വർവിദമായ (സ്വർഗ്ഗത്തെ/ സ്വരത്തെ അറിയുന്ന) ചക്ഷുവാന്മാരിൽ വെച്ച് ഉന്നതനായ ദീപ്തനായ ഇന്ദ്രൻ സോമം പാനം ചെയ്യുന്നു. ഭക്ഷണവും ഭൂമിയും പ്രജയും ബലവും അന്നവും നൽകുന്നു.

ദിവത്തിൽ ശോഭിക്കുന്ന സോമം ഭൂമിയിൽ വൃഷ്ടി ചൊരിയുന്നു. ഭൂമിയിൽ

മുഖങ്ങളിൽ (ജീവിതായോധനത്തിലെ സകല പ്രശ്നപരിഹാരത്തിലും) നമുക്ക് കൂടെ നിന്ന്, സഹന ശേഷി തരുന്നു.

III 1. സോമഃ പുനാനോ അർഷതി സഹസ്രധാരോ അത്യവിഃ
വായോരിന്ദ്രസ്യ നിഷ്കൃതം.
2. പവമാനമവസ്യവോ വിപ്രമഭി പ്ര ഗായത.
സുഷ്വാണം ദേവവീതയേ.
3. പവന്തേ വാജസാതയേ സോമാഃ സഹസ്രപാജസഃ
ഗൃണാനാ ദേവവീതയേ.
4. ഉത നോ വാജസാതയേ പവസ്വ ബൃഹതീരിഷഃ
ദ്യുമദിന്ദോ സുവീര്യം
5. അത്യാ ഹിയാനാ ന ഹേതൃഭിരസൃഗ്രം വാജസാതയേ
വി വാരമവ്യമാശവഃ
6- തേ നഃ സഹസ്രിണം രയിം പവന്താമാ സുവീര്യം
സുവാനാ ദേവാസ ഇന്ദവഃ
7- വാശ്രാ അർഷന്തീന്ദവോഽഭി വത്സം ന മാതരഃ
ദധന്വിരേ ഗഭസ്ത്യോഃ
8 ജുഷ്ട ഇന്ദ്രായ മത്സരഃ പവമാന കനിക്രദത്.
വിശ്വാ അപ ദ്വിഷോ ജഹി.
9. അപഘ്നന്തോ അരാവ്ണഃ പവമാനാഃ സ്വർദൃശഃ
യോനാവൃതസ്യ സീദത.
(ഋഷിമാർ അസിതകാശ്യപ ദേവലർ. ദേവത പവമാനസോമൻ ഛന്ദസ് ഗായത്രി സ്വരം ഷഡ്ജം).

പവിത്രമായ സോമം സഹസ്രധാരകളായി വർഷിക്കുന്നു. വായുവും ഇന്ദ്രനും പരസ്പരം എതിരേറ്റ് (എതിർദിശ) നിഷ്കൃതമായി (അടങ്ങുന്ന (ഇതിനെ പ്രാണാപാനങ്ങളുടെ നിയന്ത്രണമെന്ന യോഗസംബന്ധമായ അർത്ഥത്തിൽ മതം പലരും എടുക്കുന്നു; വടക്കുകിഴക്കൻ, തെക്കുപടിഞ്ഞാറൻ ദിശകളിലൂടെ വരുന്ന രണ്ടു കാലവർഷക്കാറ്റുകളുടെ ശാന്താവസ്ഥ കൂടി സൂചിതമാണ്)

വിപ്രന്മാരേ, | പവമാനനെ വേണ്ടി പാടുക; രക്ഷയ്ക്കായി പ്രകാശവും അന്നവും കൊണ്ടുവരുന്ന പ്രചോദകനായി പാടുക. ആയിരമായിരം ആത്മശക്തിയുള്ള | അവൻ വാജം തരാനായി ചലിക്കുന്നു. ആത്മപ്രകാശവാനായ പ്രചോദകനെ ഗ്രഹിക്കുക. ബൃഹതികളായ വാജിനികളുടെ വാജം തന്നുകൊണ്ട് ചലിക്കുക. പ്രകാശവാനായ ഇന്ദു സുവീര്യമുള്ളവനാണ്.

പാനത്തിനായി സവനത്തിനും ശ്രേഷ്ഠവും പവിത്രവുമായ ജ്ഞാനമെന്ന പ്രദാ-
നത്. അതിനാൽ ആശകളുടെ (ദിക്കുകളുടെ/ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുമായ ആശകളുടെ)
ആവരണങ്ങളെ തരണം ചെയ്യുക.
സൂക്ഷ്മമായ പവിത്രമായ ആത്മാവിൽ ആ ഹിരണ്മയീസംധനങ്ങൾ (രശ്മി)
ഇറങ്ങുന്നു. സ്വയംപ്രകാശത്തിന്റെ ആ വിഭൂതികളാൽ ശോഭിക്കു-
ന്നവനാണ് ഇന്ദു.
വസനങ്ങളിലേക്ക് അശ്വത്തെ എന്നപോലെ യാണ് ഇന്ദുവിനെ (സോമത്തെ)
യാണ് വഹിക്കുന്നത്; ശബ്ദിക്കുന്ന ആനന്ദമണ്ഡലത്തിൽ സ്വർഗ്ഗീയ
ജ്ഞാനത്തോടും കർമ്മത്തോടും അവർ പ്രതിഷ്ഠിതനാണ്;
സത്യവ്രതനായ ഇന്ദ്രനോടു ചേർന്നിരിക്കുന്ന പവമാനൻ നാദം മുഴക്കുന്നു (പൈ-
തിന്നാൻ കാലവർഷത്തിന്റെ ഇടിനാദം. ബ്രാഹ്മണ പാനങ്ങൾക്കി-
യിൽ ദൈവദിനാദങ്ങളാ) ആ നാദം വിശ്വത്തിലെ ആകാശ വിശേഷവും
സൃഷ്ടിക്കുന്നു;
അനശ്വരമായ നശിപ്പിക്കാത്ത പവമാനൻ സ്വർഗ്ഗപുത്രനായി (സ്വർഗ്ഗസദന-
നായി/ സ്വന്തമെന്ന ദർശിക്കുന്നവനായി) അഭിവ്യക്തമാകുന്നു. യോനിയാൽ
ആവൃതമായി (ഉത്ഭവസ്ഥാനത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ — ത്രിലോകമദ്ധ്യം-
ശരീരത്തിൽ നാഭീമദ്ധ്യം) അവനെ അറിയുക.

IV. 1. സോമാ അസൃഗ്രമിന്ദവഃ സുതാ ഋതസ്യ ധാരയാ.
ഇന്ദ്രായ മധുമത്തമാഃ
2 അഭി വിപ്രാ അനൂഷത ഗാവോ വത്സം ന ധേനവഃ
ഇന്ദ്രം സോമസ്യ പീതയേ.
3. മദച്യുത് ക്ഷേതി സാദനേ സിന്ധോരൂർമാ വിപശ്ചിത
സോമോ ഗൗരീ അധിശ്രിതഃ
4. ദിവോ നാഭാ വിചക്ഷണോ ഽവ്യോ വാരേ മഹീയതേ
സോമോ യഃ സുക്രതുഃ കവിഃ
5 യഃ സോമഃ കലശേഷ്വാ അന്തഃ പവിത്ര ആഹിതഃ
തമിന്ദുഃ പരി ഷസ്വജേ.
6. പ്ര വാചമിന്ദുരിഷ്യതി സമുദ്രസ്യാധി വിഷ്ടപി.
ജിന്വൻ കോശം മധുശ്ചുതം.
7. നിത്യസ്തോത്രോ വനസ്പതിർധീനാമന്തഃ സബർദുഘാം
ഹിന്വാനോ മാനുഷാ യുഗാ
8 ആ പവമാന ധാരയാ രയിം സഹസ്രവർചസം
അസ്മേ ഇന്ദോ സ്വാഭുവം
9 അഭി പ്രിയാ ദിവഃ കവിർവിപ്രഃ സ ധാരയാ സുതഃ
സോമോ ഹിന്വേ പരാവതി.

[illegible]

ഛന്ദസ് ഗായത്രി സ്വരം ഷഡ്ജവും)

ഈ ഋക്കിൽ സോമം ചുരത്തുന്നു. അത് തുരുതുരെ ധാരയായി ഒഴുകുന്നു.
മധുരമേറിയ അവ ഇന്ദ്രനുള്ളതാണ്
(ധൃതി, ക്ഷമ, ദമം, അസ്തേയം, ശൗചം, ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹം,
ധീ, വിദ്യ, സത്യം, അക്രോധം എന്ന പത്തു ലക്ഷണം പത്തു ലക്ഷണ
ങ്ങളിലൂടെ ദശപ്രാണങ്ങളിലൂടെ, ദശേന്ദ്രിയങ്ങളിലൂടെ ഒഴുകുന്ന
താണ് സോമം. അതാകട്ടെ സപ്തർഷികളിൽ സപ്തപ്രാണങ്ങളുടെ
മധ്യത്തിൽ, സപ്തസ്വരബദ്ധ ഗീതമായി, ശിരസ്സിലെ സപ്തദ്വാരങ്ങ
ളിലൂടെ ജ്ഞാനമായ ഗാനം സമസ്തമാകുന്നു. ഇത് മധുവിദ്യയാണ്
പറയാവുന്നതാണ്. 'ദശമീഷേ സമൃദ്ധിയായ്' എന്ന് ഇതേഴുവിദ്യകൾ
നേരിട്ട് പറഞ്ഞത് ഓർക്കുക).

ആ ജ്ഞാനാമൃതം കുടിക്കാൻ, പശുക്കിടാവിനെ എന്നപോലെ
വിപ്രന്മാർ വിളിക്കുന്നു. ഇന്ദ്രൻ സോമം പാനം ചെയ്യുന്നു.
ജ്ഞാനസിന്ധുവിൽ ഉയർന്നപോലെ (തരംഗം) ആഴ്ന്നിറങ്ങിയ ആ
നന്ദത്തിൽ ജ്ഞാനി ജീവിക്കുന്നു. സോമം തെളിവിന്റെ ആധിക്യ
ത്തമാണ്. (ജ്ഞാനം തെളിവിൽ - സാത്വികമായ വെണ്മയുള്ള
രശ്മി / വാക് - ഇരിക്കുന്നു. തെളി എന്നും ശ്രീ എന്നും
ശ്രീവിദ്യയുടെ രണ്ടു സൂചകപദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നു. സ +
ഉമ = സോമ.)

ശിവത്തിന്റെ (ആകാശം / പകൽ) മധ്യമായ നാഭിയിൽ
വിചക്ഷണർ ദിനവും ആ മഹത്തായ സത്യം കാണുന്നു.
സോമം സുഭഗമായ കവിയാണ്. (വിദ്യയുടെ ലക്ഷണം
സത്കർമ്മങ്ങളും കവിത്വവുമാണ്)

കലശങ്ങളുടെയെല്ലാം അവസാനത്തിൽ ആ സോമം പവിത്രമായി
സമാഹിതമായിരിക്കുന്നു. ആ ഇന്ദു എല്ലാത്തിലും സർവ്വവ്യാപിയാണ്.
(കലശങ്ങൾ:- ജ്ഞാനകർമ്മ മണ്ഡലങ്ങൾ, തീർത്ഥങ്ങൾ,
ജീവിതമായ ശരീരാദികൾ - ഇവയിലെല്ലാം ഇരിക്കുന്ന സർവ്വ
വ്യാപി ഇവയുടെ അതീതമായ കലശാന്തത്തിലും ഉണ്മയാണ് -
അപരിമിതമാണ്)

ആനന്ദപൂർണ്ണമായ വാക്കം (വാക്) ഇന്ദു ഉയർത്തുന്നു. ആ വാക്
ആനന്ദ സമുദ്രത്തിലിരിക്കുന്ന (നാദ ബ്രഹ്മമാണ്) വാക്കാണ്. അതിന്റെ
കോശങ്ങളെല്ലാം (ആവരണങ്ങൾ / ശരീരങ്ങൾ / മണ്ഡലങ്ങൾ) മധു നിറ
ഞ്ഞ് മധുവിൽ മുങ്ങിനിൽക്കുന്നതാണ്. (ശ്രീവിദ്യയിലെ നാദാന്തവും നാദവും
മധുമന്ത്രം - അതിന്റെ ആവരണവും മധുമന്ത്രം. ആനന്ദമയകോശത്ത
ന്റെ ആവരണങ്ങൾ - ആനന്ദമയകോശങ്ങൾ - ആനന്ദം തന്നെ. ബ്രഹ്മാനന്ദ
തന്നെയാണ് പ്രപഞ്ചാനന്ദവും

[illegible]